

CĂRȚI ROMANTICE

TOTUL
PENTRU
DRAGOSTE

MARY
BALOGH

Humphrey Westcott, conte de Riverdale, moare și lasă în urmă o avere și un secret care vor schimba pentru totdeauna viețile tuturor membrilor familiei sale – inclusiv viața fiicei despre care nimeni nu știa nimic... Anna Snow a crescut într-un orfelinat din Bath, fără să cunoască familia din care provine. A reușit totuși să treacă peste toate greutățile – a devenit profesoară, are prieteni buni și este mulțumită de traiul ei. Însă existența ei liniștită este dată complet peste cap când descoperă că defunctul conte de Riverdale i-a fost tată și că ea este singura lui moștenitoare. Bucuroasă că nu mai este singură pe lume, Anna – acum Lady Anastasia Westcott – dorește să-și împartă bogăția nou dobândită cu frații ei vitregi. Însă aceștia nu vor să aibă nimic de-a face cu ea sau cu încercările ei de apropiere.

Avery Archer, duce de Netherby, preferă să țină pe toată lumea la distanță. Totuși, ceva îl îndeamnă să o ajute pe Anna în transformarea ei de la o biată orfană la o adevărată lady, când societatea londoneză și rudele ei abia găsite amenință să o copleșească. Avery îi sare în ajutor, doar ca să descopere că prietenia lor nu îl face imun la sentimentele și la dorințele pe care le-a ascuns atât de bine și atât de mult timp.

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2058-3

9 786063 320583

MARY BALOGH
Totul pentru dragoste

Someone to Love

Mary Balogh

Copyright © 2016 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.,
și P&R Permissions & Rights Ltd.

Publicată pentru prima oară în SUA de Berkley,
o filială a Penguin Random House LLC.

Traducere din limba engleză.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru dragoste

Mary Balogh

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH, MARY

Totul pentru dragoste / Mary Balogh;

trad.: Iulia Bodnari - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2058-3

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH
Totul pentru dragoste

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

capitolul 1

În ciuda faptului că regretatul conte de Riverdale murise fără să lase nici un testament în urma lui, avocatul său, Josiah Brumford, avea atâtea de discutat cu fiul și moștenitorul acestuia, încât fusese onorat cu o întâlnire particulară la Westcott House, reședința contelui de pe South Audley Street din Londra. Brumford sosi la timp, presărându-și drumul cu plecăciuni și salutări expansive și slugarnice, și lansându-se într-o lungă înșirare de nimicuri plictisitoare și sforăitoare.

Toate bune și frumoase, dacă nu aș fi fost nevoit să îndur și eu plictiseala asta, se gândi Avery Archer, duce de Netherby, care stătea cam iritat în fața ferestrei de la bibliotecă și trăgea o priză de tabac, forțându-se să nu caște. Dacă Harry ar fi fost doar cu un an mai mare – împlinise douăzeci de ani chiar înainte de moartea tatălui său –, atunci Avery nu ar fi trebuit să fie acolo și Brumford nu ar fi avut decât să înșire banalități până la sfârșitul lumii, din partea lui. Însă printr-o bizară și enervantă întorsătură a soartei, Excelența Sa se trezise tutorele noului conte alături de contesă, mama băiatului.

Era un fapt teribil de ridicol, dacă te gândea la indolența notorie a lui Avery și la eforturile sale de a evita tot ce semăna cât de puțin a muncă ce trebuie îndeplinită sau a datorie ce trebuie împlinită. Avea un secretar și numeroși alți servitori care se ocupau de toate afacerile plictisitoare ale vieții în locul lui. La asta se adăuga faptul că era doar cu unsprezece ani mai mare decât băiatul al cărui tutore devenise. Când auzai cuvântul *tutore*, te gândea la un bătrân grav și plin de demnitate, cu barba căruntă. Totuși, se părea că moștenise tutela cu care tatăl său fusese de acord – în scris – cândva

în negura îndepărtată a trecutului, atunci când răposatul Riverdale crezuse în mod eronat că se afla la porțile mormântului. Până să ajungă Riverdale să moară de-a binelea, cu câteva săptămâni în urmă, bătrânul duce de Netherby își dormea de mai bine de doi ani somnul de veci în pacea mormântului său, și nu mai avea cum să fie tutorele nimănui. Probabil că Avery ar fi putut refuza obligația, fiindcă nu era acel Netherby menționat în învoiala scrisă, care nici măcar nu fusese un document legal. Totuși, nu făcuse asta. Îl plăcea pe Harry, și i se păruse un deranj prea mare să ia poziție și să refuze un inconvenient atât de minor și temporar.

În momentul acesta nu mai părea chiar minor. Dacă ar fi știut că Brumford era atât de al naibii de plictisitor, poate că ar fi făcut efortul de a refuza.

- De fapt, tata nici nu avea nevoie de testament, spunea acum Harry cu tonul ironic și amuzat pe care îl folosești atunci când te repeți, ca să pui capăt unei discuții interminabile care se mișcă în cercuri nesfârșite. Nu am nici un frate. Tata a avut încredere că mă voi îngriji așa cum se cuvine de mama și de surorile mele, conform dorințelor sale pe care le cunosc, și bineînțeles că nu voi trăda această încredere. Voi avea grijă, desigur, ca majoritatea servitorilor și lucrătorilor de pe toate proprietățile mele să își păstreze slujbele, iar cei care pleacă dintr-un motiv oarecare - de exemplu valetul tatei - să fie răsplătiți așa cum se cuvine. Și puteți fi sigur că mama și Netherby vor avea grijă să nu mă abat de la aceste obligații înainte de a atinge vârsta majoratului.

Stătea în fața căminului, alături de scaunul mamei lui, într-o postură relaxată, cu un umăr sprijinit de poliță, cu brațele încrucișate peste piept, cu un picior încălțat cu cizme pe grătar. Era un băiat înalt și cam deșirat, deși defectul acesta avea să fie atenuat de trecerea timpului. Avea părul blond și ochii albaștri, și trăsături agreabile care păreau fără îndoială irezistibile pentru tinerele domnișoare. Era aproape putred de bogat. Era

prietenos și fermecător, și își cam făcuse de cap în ultimele luni, la început pentru că tatăl lui era prea bolnav ca să bage de seamă și apoi în timpul săptămânilor de după înmormântare. Probabil că nu dusesese niciodată lipsă de prieteni, dar acum avea o grămadă, și amicii lui ar fi umplut un orașel destul de mare, poate chiar un mic comitat. Deși poate că *prieteni* era un cuvânt prea amabil pentru cei mai mulți dintre ei. *Lingușitori* și *paraziți* erau niște cuvinte mai potrivite.

Avery nu încercase să intervină și se îndoia că o va face. Băiatul părea să aibă un caracter destul de sănătos și avea să treacă fără îndoială spre o maturitate afabilă și ireproșabilă, dacă era lăsat în voia lui. Și dacă între timp își făcea de cap cu o grămadă de femei și cheltuia o mică avere, ei bine, lumea era plină de femei binevoitoare și îi mai rămânea destulă avere și pentru maturitatea afabilă. Oricum, o intervenție ar fi cerut un efort prea mare, și ducele de Netherby făcea rareori vreun efort pentru lucruri care nu erau esențiale sau nu favorizau confortul său personal.

- Nu m-am îndoit nici o clipă de asta, milord. Din scaunul său, Brumford se înclină de parcă ar fi sugerat că spusese în sfârșit tot ce-și pusese în minte să spună și poate că era timpul să-și ia rămas-bun. Sper că Brumford, Brumford și fii vor continua să vă reprezinte interesele, așa cum am făcut pentru scumpul dumneavoastră tată care a decedat și pentru tatăl său mai înainte. Sper că Excelența Sa ducele și Excelența Sa contesa vă vor sfătui să o faceți.

Avery se întrebă fără grabă dacă celălalt Brumford era la fel și câți tineri Brumford erau incluși în „și fiii“. Ți se bloca mintea.

Harry se îndepărtă de șemineu, plin de speranță.

- Nu văd de ce nu, spuse el. Dar nu vă mai rețin. Cred că sunteți un om foarte ocupat.

- Eu însă vă rog să îmi mai acordați câteva minute din timpul dumneavoastră, domnule Brumford, spuse

pe neașteptate contesa. Dar asta e o problemă care nu te privește pe tine, Harry. Poți să te duci la surorile tale în salon. Cred că de abia așteaptă să audă detalii despre această întâlnire. Sper că dumneata ești amabil să rămâi, Avery.

Harry rânji scurt în direcția lui Avery și Excelența Sa, deschizându-și tabachera și apoi răzgândindu-se și închizând-o din nou, aproape că își dori să fie concediat și el și trimis să le dea raportul celor două fiice ale contesei. Era clar că se plictisea de moarte. Lady Camille Westcott, de douăzeci și doi de ani, era o femeie voluntară și cam prea directă, care nu suporta proștii, deși era destul de drăguță. Lady Abigail, de optsprezece, era dulce, zâmbitoare și încântătoare, dar atât de tânără încât nu era încă limpede dacă avea sau nu personalitate. La drept vorbind, Avery nu petrecuse suficient timp în compania ei ca să afle asta. Era verișoara favorită a surorii lui vitrege și prietena ei cea mai dragă din lume – după propriile ei cuvinte – și le auzea uneori vorbind și chicotind în spatele ușilor închise, având grijă însă să nu treacă dincolo de ele.

Nerăbdător să plece, Harry se înclină în fața mamei sale, îl salută politicos pe Brumford, aproape că îi făcu cu ochiul lui Avery și fugi din bibliotecă. Norocosul naibii! Avery păși mai aproape de șemineu, spre locul în care erau încă așezați contesa și Brumford. Ce naiba putea fi atât de interesant încât să o determine să prelungească de bunăvoie întâlnirea asta plictisitoare la culme?

– Și cu ce vă pot fi de folos, milady? întrebă avocatul.

Contesa, observă Avery, stătea foarte dreaptă, cu spatele ușor aplecat înainte. Oare toate doamnele erau învățate să se așeze astfel, de parcă spătarul scaunului ar fi fost doar un element decorativ? În opinia lui, trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani. Avea o frumusețe matură, desăvârșită și plină de demnitate. Cu siguranță că nu fusese fericită cu Riverdale – cine ar fi putut fi? –, însă Avery nu auzise niciodată că și-ar fi permis

un amant. Era înaltă, cu forme frumoase, și blondă, fără nici un fir de păr alb. Era una dintre rarele femei care nu arăta neîngrijită în hainele de doliu, ci remarcabil de atrăgătoare.

- Există o fată, spuse ea, sau mai degrabă o femeie. În Bath, cred. Este... fiica răposatului meu soț.

Avery ghici că fusese cât pe ce să spună *bastarda*, dar se răzgândise din motive de politețe. Ridică din sprâncene și își duse lornionul la ochi.

Pentru prima dată, Brumford rămase mut.

- A fost crescută într-un orfelinat de acolo, continuă contesa. Nu știu unde e acum. Nu cred că mai e acolo, fiindcă trebuie să aibă vreo douăzeci și cinci de ani. Dar Riverdale a întreținut-o din copilărie și a continuat s-o facă până la moarte. Nu am discutat niciodată problema între noi. Probabil că nici nu știa că eram la curent cu existența ei. Nu cunosc nici un detaliu, nici nu mi-am dorit să le aflu. Și nu vreau nici acum. Presupun că banii au ajuns la ea prin intermediul dumneavoastră.

Fața roșie a lui Brumford ajunsese deja violacee.

- Nu, milady, o asigură el. Dar v-aș putea sugera că, de vreme ce această... persoană e acum adultă, ați putea să...

- Nu, spuse ea, întrerupându-l. Nu am nevoie de nici o sugestie. Nici nu vreau să știu nimic despre această femeie, nici măcar numele ei. Nu doresc ca fiul meu să afle nimic despre ea. Totuși, mi se pare corect ca, din moment ce a fost întreținută toată viața de... tatăl ei, să fie informată de moartea lui, dacă nu a aflat deja, și să i se ofere o ultimă despăgubire. Una substanțială, domnule Brumford. În același timp, trebuie să i se spună clar, domnule Brumford, că nu va mai primi nimic - niciodată, în nici o împrejurare. Pot să las problema în mâinile dumneavoastră?

- Milady. Brumford nu-și mai găsea locul pe scaun. Își umezi buzele și aruncă o privire spre Avery, pe care - dacă Excelența Sa îl citea corect - îl respecta nespus.

Avery ridică lornionul până la ochi.

- Ei bine? spuse el. Poate Excelența Sa să lase problema în mâinile dumitale, Brumford? Oare dumneata sau celălalt Brumford sau unul dintre fii veți fi dispuși și capabili să o găsiți pe fiica bastardă, cu nume necunoscut, a răposatului duce, și să faceți din ea cea mai fericită dintre orfane, oferindu-i o mică avere?

- Excelența Voastră, spuse Brumford, umflându-și pieptul. Milady. E o sarcină dificilă, dar nu imposibilă, mai ales pentru anchetatorii pricepuți pe care îi angajăm pentru cei mai valoroși clienți ai noștri. Dacă... persoana a crescut într-adevăr în Bath, o vom identifica. Dacă este încă acolo, o vom găsi. Dacă nu mai este acolo...

- Cred, zise Avery, cu o voce îndurerată, că Excelența Sa și cu mine am înțeles mesajul dumitale. Îmi vei raporta mie când vei găsi femeia. E bine așa, mătușă?

La drept vorbind, contesa de Riverdale nu era mătușa lui. Mama lui vitregă, ducesa, era sora răposatului conte de Riverdale, și astfel contesa și toți ceilalți deveniseră rudele lui prin alianță.

- E în regulă. Îți mulțumesc, Avery. Când îi vei raporta Excelenței Sale că ai găsit-o, domnule Brumford, va discuta cu dumneata despre suma care îi va fi oferită și despre actele pe care va trebui să le semneze ca să confirme că nu mai are pretenții la avera răposatului meu soț.

- Asta e totul, spuse Avery în timp ce avocatul își trăgea suflarea, gata să se angajeze într-un monolog inutil și fără îndoială nedorit. Majordomul o să vă conducă.

Strănută și își spuse că trebuia să-și amintească să nu mai pună atâta aromă în tutunul său: o jumătate din nota florală de acum ar fi fost perfectă.

- A fost deosebit de generos din partea dumitale, îi spuse el contesei, când rămaseră singuri.

- Nu chiar, Avery, spuse ea ridicându-se în picioare. Am fost generoasă, dacă vrei să spui așa, cu banii lui Harry. Dar el nu va afla despre problemă, nici nu va simți

lipsa acestor bani. Și dacă acționez acum, mă asigur că nu va descoperi niciodată existența bastardei tatălui său. De asemenea, mă asigur că nu vor afla nici Camille, nici Abigail. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de femeia din Bath. *Îmi pasă* de copiii mei. Rămâi la prânz?

- Nu vreau să vă deranjez, oftă el. Am... ceva de făcut. Sunt aproape sigur că trebuie să am. Toată lumea are ceva de făcut, sau cel puțin așa pretind toți.

Colțurile gurii ei se ridicară imperceptibil.

- Nu te învinuiesc deloc, Avery, pentru că ești dornic să scapi. E un om teribil de plictisitor, nu? Dar întâlnirea aceasta, pe care a cerut-o el, m-a scăpat de obligația de a-l chema pe el și pe tine pentru cealaltă problemă. Ești liber. Poți să fugi și să te ocupi de acel... ceva.

El îi luă mâna - albă, cu degete prelungi, cu unghiile perfect tăiate - și se înclină grațios deasupra ei, ducând-o la buze.

- Poți să lași problema în mâinile mele fără nici o grijă - sau în mâinile secretarului său, în orice caz.

- Ți mulțumesc. Dar îmi vei da de știre după ce se rezolvă?

- O voi face, promise el, apoi ieși agale din cameră și își luă pălăria și bastonul din mâinile majordomului.

Revelația că mătușa lui, contesa, avea o conștiință îl surprinsese. Câte doamne aflate în împrejurări similare ar fi căutat de bunăvoie bastarzii soțului pentru a-i umple de bogății, chiar dacă se convingeau că o făceau în interesul propriilor lor copii legitimi?

Ana Snow fusese adusă la orfelinatul din Bath când avea patru ani. Nu își amintea aproape nimic din viața de dinainte, în afară de câteva străfulgerări scurte și dispartate - cineva care tușea mereu, de exemplu, sau o poartă acoperită¹ întunecoasă și puțin cam înfricoșătoare,

¹ În original, *lych-gate* - poartă cu acoperiș din lemn care străjuia intrarea în cimitir, unde era așezat de obicei mortul pe năsalie înainte de a fi dus la groapă. (n.tr.)

prin care trebuia să treacă singură, și cum îngenunchease pe pervazul unei ferestre și privise în jos spre un cimitir, și cum plângea neconsolată într-o trăsură, în timp ce o voce morocânoasă și nerăbdătoare îi spunea să tacă și să se poarte ca o fată mare.

De atunci trăise la orfelinat, deși acum avea douăzeci și cinci de ani. Cei mai mulți dintre copii – de obicei erau cam patruzeci – plecau de acolo când împlineau paisprezece sau cincisprezece ani, după ce li se găseau slujbe potrivite. Dar Anna mai rămăsese, la început ca să ajute ca supraveghetore a unui dormitor de fete și ca un fel de secretară a domnișoarei Ford, intendentă, iar apoi ca profesoară atunci când domnișoara Rutledge, cea care o învățase și pe ea, se căsătorise cu un cleric și plecase în comitatul Devon. Primea chiar și un salariu modest. Totuși, costurile șederii prelungite la orfelinat, acum într-o cămăruță doar pentru ea, erau încă asigurate de binefăcătorul necunoscut care le plătise de la început. I se spusese că aveau să fie asigurate cât timp rămânea acolo.

Anna se considera norocoasă. Crescuse într-un orfelinat, era adevărat, fără să aibă măcar o identitate, de vreme ce nu își cunoștea părinții, dar acesta nu fusese o instituție filantropică. Aproape toți orfanii erau ajutați de cineva în timpul șederii – de obicei, de binefăcători anonimi, deși unii știau cine erau și de ce erau acolo. De obicei ajungeau la orfelinat pentru că părinții lor muriseră și nu existau alți membri ai familiei capabili sau dispuși să îi ia. Anna nu se gândea prea mult la singurătatea ei și la faptul că nu își cunoștea povestea. Nevoile ei materiale erau satisfăcute. Domnișoara Ford și personalul ei erau amabili în general. Cei mai mulți dintre copii erau binevoitori, iar cei care nu erau puteau fi evitați. Câțiva erau prietenii ei apropiați sau fuseseră astfel în copilărie. Chiar dacă viața ei fusese lipsită de dragoste, sau de tipul acela de dragoste asociată unei

familiei, ea nu resimțea această lipsă, fiindcă nu cunoscuse niciodată așa ceva.

Sau cel puțin asta își spunea.

Era mulțumită cu viața ei și doar rareori devenea neliniștită, simțind că ar fi trebuit să fie mai mult, că poate era cazul să facă un efort mai mare ca să-și trăiască propria viață. Fusese cerută în căsătorie de trei bărbați diferiți - librarul la care mergea uneori, atunci când și-o putea permite, ca să cumpere o carte; unul dintre administratorii orfelinatului, a cărui soție murise recent și îl lăsase cu patru copii mici, și Joel Cunningham, prietenul ei cel mai bun pe care îl cunoștea de-o viață. Respinsese toate cele trei oferte din motive diferite și se întreba uneori dacă nu fusese o nebunie, fiindcă nu se întrezăreau alte oferte, sau măcar una. Perspectiva unei vieți de fată bătrână părea uneori jalnică.

Când sosi scrisoarea, Joel era cu ea.

Ea făcea curățenie în clasă după plecarea copiilor. Monitorii din săptămâna aceea - John Davies și Ellen Payne - adunaseră tăblițele, creta și numărătorile de abac. Dar în timp ce John așezase tăblițele ordonat pe raftul alocat lor și strânsese toată creta în cutia de tînchea, iar acum punea capacul la loc, Ellen îngrămădise numărătorile de abac la întâmplare, peste pensulele de pictat și paletele de culori de pe raftul de sus, în loc să le așeze la locul lor, una lângă alta, pe raftul de dedesubt, ca să nu îndoiaie vergelele și să nu strice bilele. Motivul pentru care le așezase în locul greșit era evident. Al doilea raft era ocupat de borcănașele pentru apă, în care se înmuiau pensulele murdare, și de o grămadă dezordonată de cârpe murdare de culoare.

- Joel, spuse Anna pe un ton resemnat, nu ai putea măcar să încerci să-ți determini elevii să-și pună lucrurile la locul lor după lecția de artă? Și să spele întâi borcănașele? Uite! Unul din ele mai este încă plin cu apă. Apă foarte murdară.

Joel stătea pe colțul catedrei tocite, cu un picior încălțat cu cizme pe dușumea și altul legănându-se în aer. Ținea brațele încrucișate peste piept. Îi rânji.

- Dar întreaga rațiune de a fi a artistului este să fie un spirit liber, să scape de regulile restrictive și să își tragă inspirația din univers. Treaba mea e să îmi învăț elevii să fie artiști adevărați.

Ea își îndreptă spatele, lăsând dulapul și aruncându-i o privire grăitoare.

- Ce trăsnăi și prostii fără rost, spuse ea.

El râse în gura mare.

- Anna, Anna. Haide, lasă-mă să iau borcănașul înainte de a exploda de indignare și a țil vărsa pe rochie. Pare să fie al lui Cyrus North. Întotdeauna e mai multă culoare în vasul de apă decât pe hârtia lui, la sfârșitul lecției. Picturile lui sunt extraordinar de palide, de parcă ar încerca să reproducă o ceață deasă. Știe tabla înmulțirii?

- O știe, spuse ea, depozitând recipientul ofensator pe catedră și strâmbând din nas în timp ce aranja căpele încă umede într-o margine a raftului de sus, de pe care luase deja numărătorile de abac. O recită mai tare decât oricare altul și poate chiar să o folosească la socoteli. Aproape că a învățat și împărțirile complicate.

- Atunci poate fi funcționar într-un birou, sau poate un bancher bogat, când va mai crește. Nu are nevoie de un suflet de artist. Probabil că nici nu are unul, oricum. Gata - viitorul lui a fost stabilit. Mi-au plăcut povestirile tale de azi.

- Ai tras cu urechea, spuse ea pe un ton vag acuzator. Trebuia să te concentrezi asupra lecției de artă pe care o predai.

- Când vor crește, elevii tăi își vor da seama că au fost teribil de păcăliți. Vor avea mintea plină de toate povestirile astea minunate și vor descoperi că, la urma urmei, nu sunt ficțiune, ci o realitate cât se poate de seacă - istorie. Și geografie. Și chiar aritmetică. Îți implici

personajele, atât umane, cât și animale, în cele mai alarmante situații din care nu le poți scoate decât manipulând cifrele și ajutată de elevii tăi. Nici nu-și dau seama că învață. Ești o ființă vicleană și prefăcută, Anna.

- Ai observat, spuse ea, aranjând numărătorile după placul ei înainte de a închide ușile dulapului și de a se întoarce spre el, că atunci când pastorul predică la biserică, ochii enoriașilor devin sticloși și mulți ațipesc de-a binelea? Dar dacă se hotărăște dintr-odată să ilustreze un punct cu o istorioară, toată lumea ciulește urechile și ascultă. Am fost creați ca să spunem și să ascultăm povești, Joel. Așa s-au transmis cunoștințele de la o persoană la alta și de la o generație la alta înainte de existența cuvântului scris, și chiar și după aceea, când cei mai mulți dintre oameni nu aveau acces la manuscrise sau la cărți și nu le puteau citi chiar dacă le-ar fi avut. De ce credem acum că povestirile ar trebui să se limiteze doar la ficțiune și fantezie? Oare nu ne putem bucura decât de ceea ce nu are o bază reală?

El îi zâmbi afectuos, în timp ce ea îl privea cu mâinile strânse în poală.

- Unul dintre multele mele vise secrete este să devin scriitor. Ți-am spus vreodată asta? Să scriu adevărul înveșmântat în hainele ficțiunii. Se spune că ar trebui să scrii despre ceea ce cunoști. Eu aș putea inventa povești nesfârșite despre ceea ce cunosc.

Vise secrete! Era o expresie familiară, evocatoare. Jucașeră adesea jocul acesta în timp ce creșteau - *Care este visul tău secret?* De obicei, era acela că părinții lor apăreau dintr-odată să îi recunoască și să îi ducă la o viață de familie fericită până la adânci bătrâneți. Adesea, când erau foarte mici, adăugau că aveau să descopere că erau un prinț sau o prințesă, iar casa lor era un castel.

- Povești despre un orfan care crește într-un orfelinat? spuse Anna, întorcându-i zâmbetul. Despre faptul că nu știi cine ești? Despre visele referitoare la căminul care îți lipsește? Despre părinții tăi necunoscuți? Despre ceea

ce ar fi trebuit să fie? Și despre ceea ce ar fi dacă...? Ei bine, dacă.

El își schimbă ușor poziția și mută recipientul cu vopsele, ca să nu îl răstoarne din greșeală.

- Da, despre toate astea. Dar nu ar fi numai nostalgie și tristețe. Fiindcă, deși nu știm cine suntem sau cine au fost sau sunt părinții noștri, și deși nu știm exact de ce am fost plasați aici și nu ne-a mai revendicat nimeni, știm că *existăm*. Eu nu sunt părinții mei sau moștenirea mea pierdută. Sunt eu însumi. Sunt un artist care adaugă pictarea portretelor la o viață decentă și rezonabilă și își oferă voluntar timpul și experiența predând în orfelinatul în care a crescut. Sunt o sută sau o mie de alte lucruri, în ciuda mediului din care provin sau din cauza lui. Vreau să scriu povestiri despre toate astea, Anna, despre personaje care se găsesc pe ele însele fără impedimentul descendenței sau al așteptărilor familiei. Fără impedimentul... iubirii.

Anna îl privi în tăcere câteva clipe, simțindu-și gâtul dureros și înecat de lacrimi. Joel era un bărbat bine clădit, de o înălțime peste medie, cu păr întunecat tuns scurt - fiindcă nu voia să întruchipeze imaginea stereotipă a artistului bătător la ochi, cu bucle dezordonate, explica el de fiecare dată când se tunde - și o față rotundă și plăcută, cu o bărbie puțin despătată, o gură sensibilă atunci când era relaxat și ochi întunecați care puteau să scânteieze intens și să se întunece și mai tare atunci când ceva îi stârnea pasiunea. Arăta bine, avea o fire plăcută și era talentat, inteligent, iar ei îi era foarte drag, dar pentru că îl cunoștea aproape de o viață, îi cunoștea și susceptibilitatea, deși o cunoștință ocazională nu și-ar fi dat seama de asta.

Era o susceptibilitate pe care o împărtășeau toți orfanii.

- Sunt instituții mult mai rele decât asta, Joel, spuse Anna, și probabil că nu există multe mai bune. Nu am crescut fără dragoste. Cei mai mulți dintre noi ne-am iubit unul pe altul. Eu te iubesc pe tine.

Rânjetul lui reveni.

- Totuși, într-o anumită ocazie memorabilă, ai refuzat să te căsătorești cu mine, spuse el. Mi-ai zdrobit inima.

Ea plescăi din limbă.

- Nu erai cu adevărat serios. Și chiar dacă ai fi fost, știi că nu ne iubim unul pe altul în felul *acela*. Am crescut împreună ca prieteni, aproape ca frate și soră.

El îi zâmbi trist.

- Nu visezi niciodată să pleci de aici, Anna?

- Da și nu. Da, visez să plec de aici în lume, să aflu ce este dincolo de zidurile astea și de hotarele orașului Bath. Și nu, nu vreau să părăsesc lucrurile familiare, singurul cămin pe care l-am cunoscut din copilărie și singura familie pe care mi-o pot aminti. Mă simt în siguranță aici și utilă, chiar iubită. În plus... binefăcătorul meu a fost de acord să mă susțină doar atâta timp cât rămân aici. Eu... ei bine, presupun că sunt o lașă, paralizată de groaza sărăciei și a necunoscutului. De parcă, fiind abandonată cândva, nu aș putea suporta gândul de a abandona acum singurul lucru care mi-a rămas, orfelinatul acesta și oamenii care trăiesc aici.

Joel se ridică și păși spre celălalt capăt al încăperii, în care șevaletele erau încă întinse, ca să se usuce bine tablourile din ziua aceea. Atinse marginile câtorva ca să-și dea seama dacă le putea strânge.

- Înseamnă că amândoi suntem lași. Eu am plecat, dar nu cu totul. Stau și acum cu un picior în ușă. Iar celălalt nu a ajuns prea departe, nu? Sunt încă în Bath. Crezi că ne temem să plecăm pentru că părinții noștri ar putea să vină după noi și să nu știe unde să ne găsească? Ridică privirea și râse. Spune-mi că nu-i așa, Anna, te rog. Am *douăzeci și șapte* de ani.

Anna se simțea de parcă el ar fi lovit-o cu pumnul în stomac. Vechiul vis secret nu murise niciodată. Dar cea mai obsedantă întrebare nu fusese niciodată *cine* îi adusese și îi lăsase acolo, ci *de ce*.

- Cred că cei mai mulți dintre oameni își trăiesc viața pe o rază de câteva mile distanță de căminul copilăriei lor. Nu mulți pleacă în căutarea aventurii. Și chiar și cei care pleacă trebuie să își ia propria persoană cu ei. Probabil că asta e o dezamăgire până la urmă.

Joel râse din nou.

- Eu sunt utilă aici, continuă Anna, și sunt fericită. Tu ești util - și ai succes. Aproape că a devenit o modă să-i ceri lui Joel Cunningham să-ți facă portretul când vii la Bath. Și oamenii bogăți vin întotdeauna la Bath ca să profite de ape.

El o privi cu capul ușor plecat într-o parte. Dar înainte de a putea spune ceva, ușa clasei se deschise fără nici o bătaie și în cameră intră Bertha Reed, o fată de paisprezece ani, cu părul ca inul, care crescuse destul de mare ca să devină aghiotanta domnișoarei Ford. Fremăta de emoție și flutura o foaie împăturită în mâna ridicată.

- E o scrisoare pentru dumneata, domnișoară Snow, spuse ea aproape țipând. A fost adusă de un curier special de la Londra și domnișoara Ford ar fi adus-o ea însăși, dar lui Tommy îi curge sânge din nas în salonașul ei și nimeni nu o poate găsi pe infirmiera Jones. Maddie i-a tras un pumn.

- Era și timpul s-o facă cineva, spuse Joel, pășind mai aproape de Anna. Presupun că a tras-o din nou de cozi.

Anna aproape că nu auzea. O scrisoare? De la Londra? Adusă de un curier special? Pentru ea?

- Oare de la cine să fie, domnișoară Snow? strigă Bertha, căreia se părea că nu îi păsa de Tommy și de nasul lui care sângera. Pe care cunoașteți în Londra? Nu, nu-mi spuneți - ar fi trebuit să spun cine. Pe cine cunoașteți în Londra? Mă întreb despre ce v-a scris. Și a venit printr-un *curier special*, tot drumul acesta. Probabil a costat o *avere*. Oh, vă rog s-o deschideți!

Curiozitatea ei evidentă ar fi putut părea impertinentă, dar adevărul era că se primeau atât de rar scrisori, încât vestea se răspândea întotdeauna foarte repede

și toată lumea voia să știe totul despre asta. Uneori, scria cineva care părăsise orfelinatul și orașul Bath ca să lucreze în altă parte, iar destinatarul împărtășea întotdeauna conținutul cu toți ceilalți. Asemenea misive erau păstrate ca niște posesiuni prețioase, citite și răscitite, până când ajungeau ferfeniță.

Anna nu recunoscuse scrisul, care era îndrăzneț și precis. Simțea că misiva fusese scrisă de mâna unui bărbat. Hârtia părea groasă și scumpă. Nu arăta ca o scrisoare personală.

- Oliver e în Londra, spuse Bertha meditativă. Dar nu cred că e de la el, nu? Scrisul lui nu arăta deloc așa, și de ce v-ar scrie dumneavoastră, în orice caz? De când a plecat de aici a trimis patru scrisori, și toate mi-au fost adresate mie. Și nici n-ar trimite o scrisoare printr-un curier special, nu?

Oliver Jamieson fusese trimis la Londra ca ucenic al unui cizmar cu doi ani în urmă, la vârsta de paisprezece ani, și promisese să trimită după Bertha și să se căsătorească cu ea de îndată ce ajungea să trăiască pe cont propriu. De atunci, scrisese conștiincios câte două scrisori pe an, misive de patru sau cinci rânduri, așternute cu un scris grijuliu. Bertha împărtășise tuturor puținele vești pe care le primise de la el și lăcrimase atâta peste scrisori, că era o minune că se mai puteau citi. Mai avea trei ani de ucenicie înainte de a putea spera să se stabilească pe cont propriu și să poată întreține o nevastă. Amândoi erau foarte tineri, dar separarea părea crudă. Anna sperase întotdeauna că Oliver avea să-i rămână credincios iubitei lui din copilărie.

- O s-o învârți pe toate părțile, sperând că își va dezvălui secretele fără să-i desfaci sigiliul? întrebă Joel.

Mâinile Annei tremurau prosteste.

- Poate că s-a făcut o greșală, spuse ea. Poate că nu e pentru mine.

El veni în spatele ei și privi peste umăr.

- Domnișoara Anna Snow, citi el. Pare să fie vorba despre tine. Nu cunosc vreo altă Anna Snow. Tu cunoști vreuna, Bertha?

- Nu, domnule Cunningham, spuse ea după o clipă de gândire. Dar despre ce poate fi?

Anna rupse sigiliul cu degetul mare. Și da, într-adevăr, hârtia era un pergament gros și costisitor. Nu era o scrisoare lungă. Era de la cineva care se numea Brumford nu știu cum - nu putu citi primul nume, deși începea cu un J. Era avocat. Citi scrisoarea o dată, înghiți în sec, și apoi o citi a doua oară, mai încet.

- Poimâine, murmură ea.

- Cu o trăsură particulară, adăugă Joel. Citise scrisoarea peste umărul ei.

- Ce e poimâine? întrebă Bertha, cu o voce pe care suspansul o aducea aproape de agonie. Ce trăsură?

Anna o privi absentă.

- Sunt chemată la Londra ca să vorbesc despre viitorul meu, spuse ea. Auzea un țuit îndepărtat în urechi.

- Oh! Care v-a chemat? întrebă Bertha, cu ochii cât cepele. Cine v-a chemat, am vrut să spun?

- Domnul J. Brumford, un avocat, spuse Anna.

- Cred că e Josiah, spuse Joel. Josiah Brumford. Va trimite după tine o trăsură particulară, și trebuie să-ți faci bagajele pentru cel puțin două zile.

- La Londra? spuse Bertha cu o voce înecată de venerație.

- Ce să fac? Minteia Annei părea să nu mai funcționeze. Sau, mai degrabă, funcționa, dar scăpase de sub control, ca acele unui ceasornic stricat.

- Ceea ce trebuie să faci, Anna, spuse Joel, împingând un scaun în spatele ei și apăsând-o ușor cu mâinile pe umeri ca s-o facă să se așeze, e să-ți faci bagajele pentru câteva zile și apoi să te duci la Londra și să vorbești despre viitorul tău.

- Dar care viitor? întrebă ea.

- Cel care trebuie discutat, o lămuri el.

Țiuitul din urechile ei se intensifică.

capitolul 2

Anna putea număra pe degetele unei mâini ocaziile în care călătorise cu o trăsură. Poate că asta explica una dintre puținele amintiri pe care le avea despre copilăria ei. Mijlocul de transport care trase în fața ușilor orfelinatului dis-de-dimineată, la două zile de la primirea scrisorii, și îi făcu pe toți copiii să se repeadă la ferestrele sălii lungi de mese în care își luau micul dejun, nu era poate un echipaj grandios, dar unele dintre fete declarară că era exact ca trăsură Cenușăresei. Chiar și Annei, care se temea să se urce în ea, i se păru mult prea impresionantă ca să fie trimisă după ea.

Se părea că nu avea să călătorească singură. Când fu chemată în salonașul domnișoarei Ford, fu prezentată domnișoarei Knox, o femeie solidă, cu părul cenușiu, pieptul voluminos și aer sever, care o făcu pe Anna să se gândească la amazoane. Domnișoara Knox fusese angajată de domnul Brumford ca să o însoțească pe Anna la Londra, de vreme ce se părea că nu se cădea ca o tânără lady să călătorească singură pe distanțe mari.

Era pentru prima dată că Anna era numită lady. Oricum, era foarte recunoscătoare că avea o însoțitoare.

După câteva minute, afară, pe hol, domnișoara Ford strânse ferm mâna Annei, în timp ce Roger, portarul mai vârstnic, îi ducea valiza în trăsură. Nu era o valiză mare sau grea, dar ce ar fi putut să împacheteze, la urma urmei, în afară de unica rochie de purtat de schimb și rochia de duminică, cei mai buni pantofi și câteva mărunțișuri? Câteva fete, eliberate temporar de rutina obișnuită a zilei, alergară să o îmbrățișeze și vărsară lacrimi și se purtară în general de parcă ar fi plecat la capătul lumii ca să își înfrunte propria execuție. Anna vărsă și ea câteva lacrimi, pentru că le împărtășea sentimentele. Câțiva băieți stăteau la o distanță sigură, într-un loc în care nu se aflau în primejdie de a fi îmbrățișați din întâmplare, și o priveau radioși. Bănuia că zâmbeau,

pușlamalele, pentru că sperau că asta însemna o zi fără școală.

- Voi lipsi doar câteva zile, îi asigură ea pe toți, și mă voi întoarce cu atâtea povestiri și aventuri, încât vă voi ține treji toată noaptea. Între timp, să fiți cuminți.

- Mă voi ruga pentru dumneavoastră, domnișoară Snow, promise pioasă Winifred Hamlin printre lacrimi.

După câteva minute, în timp ce trăsura se îndepărta de bordură, copiii se înghesuiră din nou la ferestrele sălii de mese, zâmbind și făcând din mână și smiorcăindu-se. Anna le făcu și ea din mână. Toate astea păreau alarmant de *irevocabile*, de parcă nu avea să se mai întoarcă niciodată. Și poate că nu avea s-o facă. Ce era de discutat despre viitorul ei?

- De ce m-a chemat domnul Brumford? o întrebă ea pe domnișoara Knox.

Dar chipul femeii rămase lipsit de expresie.

- Nu știu nimic, domnișoară, spuse ea. Am fost angajată de agenție ca să vin aici și să vă iau cu mine și să vă predau în siguranță, și asta e ceea ce fac.

- Oh, spuse Anna.

Fu o călătorie lungă, întreruptă doar de câteva opriri pentru a lua o gustare și a schimba caii și de o noapte petrecută într-un han incomod și zgomotos. În tot timpul călătoriei, Anna ar fi putut la fel de bine să fie singură, pentru că domnișoara Knox nu rosti mai mult de o duzină de cuvinte, și majoritatea dintre ele adresate altor persoane. Se părea că fusese angajată ca să o însoțească pe Anna, nu să îi ofere vreun fel de tovărășie.

Anna s-ar fi plictisit la culme dacă inima nu i-ar fi palpat de o emoție vecină cu groaza și dacă mintea nu i s-ar fi învățit mereu, scăpând de sub orice control. Toți cei din orfelinat aflaseră despre scrisoare, bineînțeles, și toată lumea o auzise citită cu glas tare. Nu avea rost să încerce să ascundă conținutul ei, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Dacă ar fi făcut-o, Bertha ar fi povestit ceea ce auzise cu cine știe ce înfrumusețări, și în tot căminul

s-ar fi răspândit imediat niște zvonuri care ți-ar fi făcut părul măciucă.

Fiecare avea o părere. Fiecare avea o teorie.

Cea care părea mai aproape de adevăr era aceea că binefăcătorul Annei, oricine ar fi fost el sau ea, era pregătit să o lase să zboare cu propriile ei aripi și să îi retragă sprijinul bănesc pe care se bizuise în ultimii douăzeci și unu de ani. Totuși, el – sau ea – nu ar fi trebuit să o cheme să facă tot drumul acesta până la Londra ca să o informeze asupra acestui lucru. Dar poate că îi găsise un loc de muncă acolo. Ce ar fi putut să fie? Avea să fie oare de acord să îl ocupe și să înceapă un nou stadiu al vieții, ruptă de toți cei pe care îi cunoscuse și de singurul cămin de care își putea aminti? Sau avea să refuze și să se întoarcă la Bath, ca să încerce să supraviețuiască din plata ei de profesoară? Presupunea că avea să i se ofere posibilitatea de a alege. La urma urmei, scrisoarea spunea că trebuia să discute despre viitorul ei. O discuție era o comunicare cu două sensuri.

Se întrebă dacă în punga ei erau destui bănuți pentru a-și plăti biletul de întoarcere la diligență. Habar nu avea cât putea să coste, dar avea ceva bani strânși – foarte puțini – și domnișoara Ford îi împinsese un sovereign¹ întreg în palmă cu o seară înainte, în ciuda protestelor ei. Și dacă tot nu erau destui? Și dacă naufragia în Londra pentru tot restul vieții? Numai gândindu-se la asta, simțea cum i se face rău, iar starea drumului pe care călătoreau nu ajuta cu nimic starea stomacului ei.

De câteva ori, încercă hotărâtă să nu se mai gândească. În schimb, încercă să se minuneze de senzația neobișnuită de a fi într-o trăsură, de a pleca cu adevărat din Bath, de a urca dealul până nu se mai văzu orașul în spațele lor. Încercă să se minuneze de peisajul câmpenesc prin care treceau. Încercă să se gândească la experiența aceasta ca la o aventură care se ivește o dată în viață, o aventură de care avea să-și amintească totdeauna. Și

¹ Monedă de aur echivalentă cu o liră sterlină.

imagină cum avea să le povestească tuturor copiilor de la orfelinat despre asta – despre toate barierele de pe șosea și despre satele prin care trecuseră; despre ogoarele verzi din sate și despre cârciumile cu nume caraghioase pictate pe plăcuțele care atârnavă și despre bisericuțele cu turla ascuțite; despre hanurile de poștă la care se opriseră, despre mâncarea pe care o mâncaseră acolo, despre paturile incomode în care încercase să doarmă, despre graba hangiiilor și a rânđașilor care forfoteau în curtea hanurilor; despre făgașele adânci din drum care făceau să-ți clănțâne dinții și reușeau să tulbure din când în când chiar și înfățișarea de sfinx a domnișoarei Knox.

În curând, totuși, mintea ei se întorcea iarăși la uriașul și înfricoșătorul necunoscut care se afla în fața ei. Și dacă avea să întâlnească persoana care o dusesese la orfelinat în urmă cu atâția ani și care îi plătise șederea de atunci încolo? Era oare bărbatul cu voce morocănoasă? Și dacă era într-adevăr o prințesă și un prinț o aștepta ca să se căsătorească cu ea, acum că era adultă și scăpase de pericolul regelui rău – sau a vrăjitoarei! – de care fusese ascunsă cu grijă în toți anii aceștia? Gândul acesta absurd o făcu pe Anna să zâmbescă fără să vrea și să izbucnească aproape în râs. Aceasta fusese teoria unei fetițe de nouă ani, numită Olga Norton, după ce ascultase scrisoarea Annei în seara precedentă. Teoria fusese îmbrățișată cu însuflețire de alte fetițe și complet ironizată de majoritatea băieților.

Tot ce pot face, se gândi Anna cu bun-simț a suta oară în ultimele câteva zile, este să aștept și să văd. Dar era mai ușor de zis decât de făcut. De ce venise oare invitația prin intermediul unui avocat? Și de ce călătoria într-o trăsură particulară, când biletele la diligență erau cu siguranță mult mai ieftine? Și de ce îi fusese plătită o însoțitoare? Ce avea să i se întâmple când ajungea în Londra?

Ceea ce se întâmplă era faptul că trăsura merse și tot merse. Se părea că Londra era nesfârșit de mare și nesfârșit de mohorâtă, chiar păraginită, kilometri și kilometri la rând. Gata cu povestea despre Dick Whittington¹ și străzile pavate cu aur din Londra, deși era posibil să arate mai plăcut la lumina zilei, pentru că acum amurgul cădea peste toată lumea de afară.

Dar trăsura se opri în cele din urmă în fața unei clădiri mari și impozante de piatră care se dovedi a fi un hotel. Pășiră în holul de recepție, și domnișoara Knox vorbi cu un bărbat în uniformă care se afla în spatele unui birou de stejar, primi o cheie mare de alamă și deschise drumul spre două rânduri de scări largi și așternute cu un covor și de-a lungul unui coridor, apoi vârfi cheia în broasca unei uși și o deschise larg. În spatele ei se afla o cameră spațioasă, pătrată, cu tavanul înalt, care avea uși pe fiecare parte, și fiecare ușă se deschidea spre un dormitor. În fiecare dintre cele trei camere era o lampă aprinsă, fapt pe care mintea obosită a Annei îl consideră a fi o mare extravaganta. Era o mare îmbunătățire față de locul în care se opriseră cu o seară înainte.

- Voi sta aici? întrebă ea, ferindu-se repede într-o parte când văzu că alt bărbat în uniformă venise în spatele lor, ducând valiza ei și pe cea a domnișoarei Knox. Le lăsă jos, se uită plin de speranță la domnișoara Knox, care îl ignoră, și se retrase încruntat.

- Camera cea mai mare din stânga e a dumneavoastră, domnișoară, spuse femeia mai vârstnică. Cealaltă e a mea. Ne vor aduce cina în curând. Eu mă duc să mă spăl pe mâini.

Dispăru în dormitorul din dreapta, luându-și valiza cu ea. Anna și-o luă pe a ei în cealaltă cameră. Era de cel puțin trei ori mai mare decât camera ei de la orfelinat. Patul părea destul de mare ca să adăpostească confortabil

¹ *Dick Whittington și pisica sa* este o poveste din folclorul englezesc despre un băiețel sărac care a trecut prin multe peripeții în Londra și, cu ajutorul pisicii sale, a ajuns într-o zi bogat și important. (n.tr.)

patru sau cinci persoane. În urciorul de pe lavoar era apă. Turnă puțin într-o cană și își spală mâinile și fața, apoi se pieptănă. Își trecu mâinile peste rochie, care era jalnic de mototolită după două zile de stat în trăsură.

Când se întoarse în salon, doi servitori așterneau masa cu o față de masă albă și apretată și aranjau farfuriile strălucitoare, paharele și tacâmurile; apoi lăsară pe masă câteva supiere acoperite, pline cu ceva fierbinte și aburind care împrăștia un miros delicios. Cel puțin așa i s-ar fi părut Annei, dacă ar fi fost doar flămândă și nu atât de epuizată.

Își dorea din toată inima să se poată întoarce acasă.

Un secretar extraordinar de eficient, se gândea Avery, duce de Netherby, poate fi o binecuvântare uneori și o pacoste alteori. Pe de o parte, poți să te bazezi pe el ca să rezolve toate problemele săcâitoare și banale ale vieții, lăsându-te liber să trăiești și să te bucuri de toate. Pe de altă parte, existau ocazii ciudate în care te trezeai târât în treburi plictisitoare pe care le-ai fi putut evita dacă ai fi fost de capul tău. Recunoștea că asta nu se întâmpla des, pentru că Edwin Goddard cunoștea bine lucrurile care l-ar fi putut plictisi pe stăpânul său. Asta părea însă una din ocaziile acelea rare.

- Edwin, spuse Avery oftând îndurerat într-o după-amiază târzie, în timp ce apărea în pragul ușii secretarului. Ce este, mă rog?

Ținea între degetul mare și arătător o carte de vizită pe care o lăsase Goddard pe biroul din bibliotecă, alături de alte două note, una care îi amintea Excelenței Sale de un bal la care dorea să asiste în seara aceea pentru că onorabila domnișoară Edwards avea să fie acolo, și alta prin care îl informa că o pereche de cizme noi, pentru care i se luaseră măsurile săptămâna trecută, îl așteptau la magazinul lui Hobby oricând avea plăcerea să meargă și să le încerce, ca să se asigure că îi veneau ca turnate, așa cum se spunea că trebuie să fie ca să te simți

comod. Dacă ar fi fost într-adevăr așa, se gândi Avery, atunci era ciudat că bărbații se încapățâneau să poarte cizme făcute de cizmari, în loc să inventeze un procedeu de confecționare a unor cizme turnate. Dar se îndepărta de subiect.

- Domnul Josiah Brumford a cerut doar o oră din timpul dumneavoastră, mâine-dimineață și aici, Excelența Voastră, îi explică Goddard. De vreme ce este avocatul contelui de Riverdale și Excelența Sa e sub tutela dumneavoastră, am presupus că îi veți primi cererea cu plăcere. Am dat instrucțiuni să fie pregătit salonul roz, pentru ora zece.

- Cu plăcere, repetă Excelența Sa cu o voce slabă. Dragul meu Edwin, ce mod ciudat de a-ți alege cuvintele! Ai menționat într-adevăr aici că această, ah, audiență va avea loc în salonul roz la ora pe care ai stabilit-o. Pot să citesc și singur asta. Dar nu ai spus motivul pentru care ai ales salonul acela. Salonul roz e o cameră cam mare pentru un singur avocat și umila mea persoană, oricât de mult am pălăvrăgi. Nu aduce cu el vreun alai numeros, nu? Celălalt Brumford, poate, sau unii dintre „și fiii”? Sau poate chiar pe toți? Țin să te informez că asta ar fi mult prea mult.

- În scrisoarea sa, domnul Brumford ne-a informat, Excelența Voastră, spuse Goddard, că și-a luat libertatea de a aduce cu el și alte persoane, printre care se includ contele și contesa, mama lui, și alți membri ai familiei acestuia.

- Chiar așa? Degetele lui Avery se strânseseră pe mânerul monoclului în timp ce pășea spre biroul secretarului, lăsa acolo nota și întindea mâna. Goddard îl privi un moment și apoi scotoci printr-un teanc ordonat de hârtii dintr-un colț al biroului, căutând scrisoarea lui Brumford. Aceasta era la fel de pompoasă ca și omul care o scrisese, dar solicita într-adevăr onoarea de a vorbi cu Excelența Sa ducele de Netherby la Archer House, la ora zece dimineață, într-o chestiune de mare

importantă. Implora, de asemenea, ca Excelența Sa să îl ierte pentru că își luase libertatea de a-l invita pe pupilul dumnealui, pe Excelența Sa contesa, mama acestuia, și pe surorile sale, dar și pe ceilalți membri apropiați ai familiei, printre care se aflau domnul Alexander Westcott, doamna Westcott, mama dumnealui, și Lady Overfield, sora sa.

Avery îi înapoie scrisoarea secretarului fără nici un comentariu. Trecuseră trei săptămâni de când Brumford ieșise din Westcott House ca un cruciat care primise misiunea de a-și trimite cei mai demni de încredere investigatori pentru a o găsi pe orfana bastardă și a o umple de bogății, în schimbul promisiunii ei scrise de a nu apela niciodată la Harry. Nu conveniseră ca Brumford să îi dea raportul lui Avery în particular atunci când găsea femeia, ca să discute despre suma exactă pe care urma să i-o acorde?

Ce alt scop ar fi putut avea întâlnirea asta?

Ar fi fost bine să mai aibă și altul, naiba să-l ia, dacă Brumford nu voia să fie spânzurat de degetele mari de la mână de cel mai apropiat copac. Dorința expresă a contesei fusese ca Harry, Camille și Abigail să nu afle niciodată de existența bastardei tatălui lor. Și de ce naiba fusese invitat Alex Westcott? Și mama și sora lui? Erau verii lui Harry – veri de-ai doilea, ca să fim mai exacti, sau poate chiar de-ai treilea. Westcott era și moștenitorul domeniului, până se căsătorea Harry și își îndeplinea datoria de a produce un moștenitor propriu și alte câteva odrasle ca să-și asigure moștenirea. Și cine erau ceilalți *membri apropiați ai familiei*? Despre ce era întâlnirea asta? Fusese dezgropat vreun secret, până la urmă?

Avery ieși din cameră și plecă în căutarea ducesei, mama lui vitregă. Avea să fie interesată să afle că așteptau a doua zi sosirea cumnatei ei, a nepotului, a nepoatei, a verilor ei și a altor rude neidentificate. Avea o mamă și două surori în oraș. Deși primise poate invitația ei personală și știa deja. Cu siguranță că dorea să asiste

la reuniune, așa cum voia fără îndoială și Jess - Lady Jessica Archer, sora lui vitregă, care avea șaptesprezece ani și trei sferturi și pusese deja piciorul pe pragul camerei de studiu, gata să fugă de acolo de cum împlinea optsprezece ani. Cu groază, se gândi că la anul pe vremea aceea avea să fie obligat să alerge în urma ei la toate petrecerile și balurile, dejunurile și picnicurile și naiba știe la ce alte distracții incluse în marele târg al căsătoriilor din timpul sezonului.

Ar fi bine să asiste și ea la reuniune, se gândi el, de vreme ce avea loc în propria ei casă. Se uită în salon și văzu că era acolo cu mama ei, admirând un teanc de mătăsuri brodate și viu colorate pe care le cumpăraseră probabil de curând. Oricum, ar fi fost greu s-o țină departe pe Jess, dacă aflase că venea și Abigail. Și ar fi fost cu totul imposibil, dacă știa că venea și Harry. Avery spera că ea nu vedea în el un viitor soț, fiindcă erau veri primari, dar îl adora și îl privea cu venerație din pricină că tânărul cu pricina arăta atât de bine. Oricum, prezența sau absența ei rămânea la latitudinea mamei. Slavă Domnului că existau mame pe lumea asta!

„O chestiune de mare importanță“, scrisese Brumford. Omul acela ar fi trebuit să fie actor. Chiar ar fi trebuit.

Ambele doamne ridicară privirea și îi zâmbiră.

- Oh, Avery, spuse Jessica, alergând spre el, cu fața strălucitoare și mâinile la piept, ghici cine vine aici mâine-dimineată. Dar nu mai așteptă ca el să participe la jocul pe care îl propusese. Abby. Și Harry. Și Camille.

În ordinea importanței, se părea.

- Brumford are o aplecare clară spre teatru, remarcă Alexander Westcott, adresându-se mamei și surorii sale, în timp ce luau cina împreună acasă, în aceeași seară. Reuniunea asta nu poate avea ca scop citirea testamentului lui Riverdale. Se pare că nu există nici un testament. În plus, avocatul nu ar fi ales Archer House pentru o asemenea lectură, chiar dacă Netherby este tutorele

lui Harry. Dumnezeu știe de ce e necesară prezența noastră pentru afacerea de acolo, oricare ar fi ea. Presupun că ar fi bine să ne facem apariția, totuși.

- Nu le-am văzut pe Louise și pe Viola de la înmormântare, spuse mama lui, vorbind despre ducesa de Netherby și despre contesa de Riverdale. Mă bucur că o să pot pălăvrăgi cu ele. Și dacă suntem invitați noi, poate că vor fi acolo și verișoara Eugenia, cu Matilda și Mildred. Verișoara Eugenia era contesa văduvă de Riverdale, mama răposatului conte, iar celelalte două doamne erau fiica ei cea mai mare și fiica ei cea mai mică.

- Și trebuie să recunoști, Alex, spuse Elizabeth, Lady Overfield, cu ochi scânteietori, că misterele sunt întotdeauna interesante. Oricum, tu ești moștenitorul lui Harry. Eu și cu mama nu îi suntem rude apropiate.

- Tatăl tău și tatăl lui Harry erau veri primari, îi aminti mama ei, deși nu au fost niciodată apropiați. Tatăl tău îl detesta. La fel ca toată lumea, mi se pare, și printre ei se numără probabil și Viola, deși a fost întotdeauna o soție credincioasă.

- Nu mă bucur prea mult că sunt moștenitorul lui Harry, spuse Alexander. Poate că sunt ciudat, dar sunt foarte mulțumit cu situația și cu averea mea. Nu cred că Harry se va căsători în curând, bineînțeles. Nu are nici măcar vârsta adecvată. Dar sper din suflet să se căsătorească tânăr și să aibă cel puțin șase fii în șase ani, ca să nu mai aibă nici o treabă cu succesiunea. Între timp, sper să rămână perfect sănătos.

Elizabeth râse și îl bătu ușurel pe dosul mâinii.

- Nu e deloc ciudat, spuse ea. Ai muncit din greu ca să faci Riddings Park să prospere după ce tata l-a falimentat - iartă-mi stilul prea direct, mamă - și ai reușit, așa că poți fi mândru de tine. Ești foarte respectat acolo, chiar iubit, și știu că ești mulțumit. Știu și că nu îți place prea mult să fii târât la Londra doar pentru că e sezonul și ești conștient că eu și cu mama visăm să ne bucurăm de unele din frivolitățile pe care le oferă anul acesta.

Nu trebuia să vii cu noi, chiar nu trebuia, dar apreciez că ai venit și că ai închiriat casa asta foarte confortabilă pentru noi.

- Nu am venit numai de dragul vostru, recunosc el după ce își sorbi vinul. Mama mă bate mereu la cap să-mi trăiesc viața cât de cât, de parcă dacă aș sta în casa mea, pe domeniul pe care îl iubesc, nu ar însemna că îmi trăiesc viața. Dar uneori simt chiar și eu dorința de a-mi lăsa deoparte cizmele pline de bălegar și de a-mi lua pantofii de dans.

Elizabeth râse din nou.

- Dansezi bine, spuse ea. Și când intri în sala de bal stârnești întotdeauna agitație printre doamne, pentru că ești mereu cel mai chipeș gentleman de acolo.

- Există vreo speranță, întrebă mama lor, privindu-și disperată fiul, de parcă nu ar fi fost prima și nici măcar a douăzeci și cincea oară în care punea întrebarea, ca printre toate doamnele acestea să îți găsești și tu o mireasă, Alex?

El ezită să răspundă, și ea se simți destul de încurajată ca să lase cuțitul și furculița pe farfurie și să se aplece ușor spre el.

- Da, de fapt, spuse el. E următorul pas pe care ar trebui să-l fac în mod logic, nu? Riddings prosperă în sfârșit, toți cei care depind de mine sunt destul de bine îngrijiți și singurul lucru care lipsește ca să asigure totul e un moștenitor. Anul acesta împlinesc treizeci de ani. Am venit cu tine și cu Lizzie, mamă, pentru că nu îmi place să fiți aici fără un bărbat care să vă sprijine și să vă însoțească oriunde doriți să mergeți, dar am venit și pentru mine ca să... am grijă de interesele mele, dacă vreți. Nu mă grăbesc să fac o alegere. Poate că nici nu se va întâmpla anul acesta. Dar nu trebuie să mă căsătoresc pentru bani, și nici nu am un rang atât de înalt încât să fiu obligat să privesc foarte sus ca să găsec o mireasă. Sper să găsec pe cineva care să mi se... potrivească.

- Cineva de care să te îndrăgostești? sugeră Elizabeth, ferindu-se ușor pentru ca lacheul să îi poată turna apă în pahar.

- Desigur că mă aștept să simt o oarecare afecțiune față de doamna în cauză, spuse el, roșind ușor. Dar o dragoste romantică? Iartă-mă, Lizzie, dar asta nu e pentru femei?

Mama lui scoase o exclamație enervată.

- Ca mine? Elizabeth se lăsă pe spate în scaun și îl privi cum mânca.

- Ah, spuse el, oprind furculița la jumătatea distanței între farfurie și gură. Nu am vrut să spun asta, Lizzie. Nu am vrut să te jignesc.

- Nici nu ai făcut-o, îl asigură ea. Când am pus ochii pe Desmond, m-am zăpăcit complet, ca o fată prostuță ce eram, și m-am gândit că mă îndrăgostisem. Dar nu a fost dragoste. Însă experiența unei căsnicii ratate nu m-a transformat într-o cinică. Încă mai cred în dragostea romantică și sper ca tu să o descoperi, Alex. Meriți tot ce e mai bun în viață, mai ales după ce ai făcut pentru mine.

Sir Desmond Overfield, răposatul ei soț, fusese un bărbat fermecător, dar un mare bețivan, din soiul celor care fac tot mai urât când se îmbată, și ajunsese să o abuzeze verbal și fizic. Într-o ocazie în care Elizabeth fugise înapoi la căminul copilăriei ei, cu fața aproape de nerecunoscut din cauza contuziilor și a vânătăilor, tatăl ei șovăise, dar o trimisese totuși acasă atunci când Desmond venise după ea, amintindu-i că acum era căsătorită și îi aparținea soțului ei. Când fugise din nou, după doi ani, tatăl ei era mort; de data asta, vânătăile de pe față și de pe tot trupul erau însoțite de un braț rupt, iar Alex o primise și chemase un doctor. Desmond venise din nou să își reclame proprietatea, treaz și scuzându-se, așa cum făcuse și prima dată, dar Alex îl pocnise peste față, rupându-i nasul și scoțându-i câțiva dinți. Când soțul se întorsese cu cel mai apropiat magistrat, Alex îi învinețise

amândoi ochii și îl invitase pe magistrat să rămână la prânz. Desmond murise în mai puțin de un an de la asta, înjunghiat într-o încăierare de tavernă la care fusese, în mod ironic, doar spectator.

- Îmi voi alege o mireasă cu care să mă pot simți comod și chiar fericit, promise acum Alex, dar voi cere și părerea ta, Lizzie, și pe a mamei înainte de a face propunerea.

Mama lui scoase un mic țipăt îngrozit.

- Nu trebuie să te căsătorești doar ca să îi faci pe plac mamei tale, spuse ea. Auzi ce idee!

- Oh, nici să nu te gândești să faci așa ceva, protestă în același timp Elizabeth.

El le privi rânjind.

- Dar va trebui să trăiți amândouă în casa în care trăiește soția mea. Oricum, toate acestea sunt pur ipotetice, cel puțin pentru moment. Am vorbit și am dansat cu câteva doamne în aceste două săptămâni de când a început sezonul, dar nu am fost tentat să o curtez pe nici una din ele. Nu mă grăbesc să fac o alegere. Între timp, trebuie să luăm parte la o serată în seara asta și ar fi mai bine să plecăm într-o jumătate de oră. Și mâine vom afla ce descoperiri cutremurătoare are de făcut avocatul lui Harry și de ce este necesară prezența noastră. Sunt sigur totuși că nici una dintre voi nu e obligată să mă însoțească.

- Dar am fost invitate amândouă, îi aminti Elizabeth. Nu aș pierde ocazia asta pentru nimic în lume. În plus, nu i-am văzut pe nici unul dintre veri de la înmormântare, iar izolarea asta forțată trebuie să fie foarte enervantă pentru ei, mai ales că sezonul îi ispitește cu atâtea distracții. Camille trebuie să fie teribil de dezamăgită fiindcă a fost forțată să își amâne nunta cu viconte Uxbury, iar biata Abigail trebuie să se simtă și mai rău, fiindcă trebuie să aștepte până anul viitor ca să-și facă debutul în societate, și are deja optsprezece ani. Poate că o vom vedea și pe tânăra Jessica, fiindcă reuniunea

va avea loc la Archer House. Oh, și trebuie să mărturisesc, Alex, că de abia aștept să-l văd pe ducele de Netherby. E atât de incredibil de... impunător.

- Lizzie! Alexander îi făcu semn lacheului să ia farfuriile, cu un aer îndurerat. E numai artificialitate plictisitoare, până în străfundul inimii. Dacă are o inimă.

- Dar se plictisește magnific, cu un talent înăscut, spuse ea, cu ochii din nou scânteietori. Și este atât de frumos!

- *Frumos?* El păru năucit, apoi se relaxă și clătină din cap, chicotind. Dar trebuie să mărturisesc că epitetul i se potrivește.

- Oh, i se potrivește, încuviință mama lor. Dacă aș fi doar cu douăzeci de ani mai tânără... Oftă și flutură din gene, și râseră cu toții.

- Este exact opusul tău, Alex, spuse Elizabeth, bătându-l din nou pe mână în timp ce se ridicau cu toții. Și asta trebuie să fie o mare ușurare pentru tine, pentru că nu îl placi deloc, nu-i așa?

- Opusul? Înseamnă că eu nu sunt frumos, Lizzie?

- Categoriec nu, spuse ea, trecându-și brațul pe sub brațul lui, în timp ce el îi oferea celălalt braț mamei lor. Tu ești chipeș, Alex. Uneori cred că e nedrept că tu ai moștenit tot farmecul acesta uimitor - din partea familiei mamei, bineînțeles -, în timp ce eu sunt doar acceptabil de drăguță. Dar nu doar înfățișarea te face să nu fii numit frumos. Tu nu arăți niciodată plictisit sau trufaș și ai în mod categoric inimă. Și conștiință. Ești un cetățean de încredere și un gentleman foarte merituos.

- Dumnezeule mare, spuse el cu o grimasă. Chiar sunt atât de plicticos?

- Deloc, râse ea. Pentru că ai farmec.

El era, de fapt, chintesența bărbatului înalt, brunet și chipeș - cu un corp perfect, athletic, și ochi albaștri pe deasupra. Avea și un zâmbet care ar fi topit un ghețar, ca să nu mai vorbim despre inimile femeilor. Și da, avea

un puternic simțământ al datoriei față de toți cei care depindeau de el. Elizabeth, cu patru ani mai mare decât el, începea să-și recapete bujorii pe care îi pierduse în timpul dificilei sale căsătorii, deși nu era nici atât de brunetă, nici atât de izbitor de fermecătoare ca fratele ei. Avea totuși un caracter liniștit, o înfățișare plăcută și o bună-dispoziție care supraviețuise cumva celor șase ani de dezamăgire, neliniște și abuzuri.

- Lizzie! exclamă mama ei. Pentru mine ai fost întotdeauna frumoasă.

capitolul 3

- La naiba! Harry, tânărul conte de Riverdale, privi încruntat din vârful scării spre surorile sale, care îi întoarseră privirea. Astăzi vrea bătrânul Brumford să ne vadă în casa lui Avery? Nu mâine?

- Știi foarte bine că astăzi, spuse Lady Camille Westcott. Ai face mai bine să te grăbești. Arăți teribil.

Arăta de parcă ar fi petrecut toată noaptea chefuind, ceea ce era exact ceea ce făcuse, de fapt. Elegantele lui haine de seară erau boțite și mototolite, manșetele de la cămașă, murdare, gulerul își pierduse scrobeala și era strâmb, părul lui blond și ondulat era zburlit, ochii îi erau injectați și răspândeau în jurul lui un miros pe care nu ar fi vrut să-l respire nimeni. Avea nevoie să se bărbierească urgent.

- Nici măcar nu ai venit acasă aseară, Harry, remarcă Lady Abigail fără să fie nevoie, măsurându-l din cap până-n picioare cu dezaprobare fățișă.

- Sper din suflet că nu am venit, răspunse el. Mi-ar fi greu să mă întorc de la plimbarea de dimineață îmbrăcat așa, nu? De ce naiba a trebuit Brumford să aleagă ziua de astăzi? Și încă și dimineața, dintre toate orele imposibile? Și de ce la Archer House și nu aici? Oricum, ce naiba are de spus atât de important, încât nu o poate face printr-o scrisoare adresată mamei sau lui Avery?

În opinia mea, debitează o grămadă de platitudini și ineptii, mai multe decât orice altă persoană pe care am cunoscut-o. Sunt aproape hotărât să scap de el de îndată ce împlinesc douăzeci și unu de ani și să aleg pe cineva care să înțeleagă că absența unui avocat e mult mai apreciată decât prezența lui, iar tăcerea, mai apreciată decât elocvența lui.

- Trebuie să protestez împotriva limbajului tău, Harry, spuse Camille. Poate că e foarte bun pentru prietenii tăi, dar nu e potrivit pentru urechile surorilor tale. Ne datorezi o scuză mie și lui Abby.

- Chiar așa? Rânji, tresări, apoi își prinse tâmplele între degetele mari și arătător. Trebuie să spun că arătați amândouă ca niște îngeri ai răzbunării - exact lucrul de care ai nevoie când te întorci acasă pentru un somn bine meritat.

Măcar nu spusese că erau ca două ciori, așa cum spusese când se îmbrăcaseră întâi cu hainele de doliu. Camille avea părul mai întunecat decât fratele ei și era înaltă, cu spatele foarte drept, cu o înfățișare mai degrabă severă, cu trăsăturile prea pronunțate ca să fie considerată drăguță. Abigail avea bujorii și farmecul fratelui său și o siluetă zveltă, dar mărunțică.

- Domnul Brumford se așteaptă să ajungem în curând la Archer House, îi aminti Abigail. La fel și vărul Avery.

- Dar ce a mai rămas oare de discutat? întrebă el, luându-și mâinile de la tâmple. A bâzâit ore întregi ca un cimpoi acum câteva săptămâni când a venit aici, deși nu avea absolut nimic nou de spus. Și de ce trebuie să mergeți și voi două de data asta, ca să vă plictisească de moarte? Puteți fi sigure că o să am câteva întrebări pentru el când o să-l văd.

- Și asta probabil că va fi într-o oră, spuse Camille, dacă te duci să te schimbi, Harry, în loc să stai aici ținându-te de tâmple și arătând ca un erou de tragedie. Nu cred că vrei ca vărul Avery să te vadă în starea asta.

- Netherby? rânji Harry. Nu i-ar păsa. E băiat bun.

- S-ar uita la tine prin monoclu, Harry, spuse Abigail, și apoi l-ar lăsa în jos cu o expresie plictisită. Nu mi-ar plăcea absolut deloc să se uite la mine în felul acesta. Du-te!

Mama lor apăru în spatele lui în capul scărilor, exact în momentul acela. El îi zâmbi rușinat și o șterse. Ea îl urmări cu privirea.

- E încă pe jumătate beat, Abby, îi spuse Camille surorii ei. Aș vrea ca vărul Avery să pună piciorul în prag, dar se știe că n-o va face. Uxbury i-a spus câteva lui Harry săptămâna trecută, dar fratele nostru i-a spus să-și vadă de treabă. Uxbury a sugerat că a folosit un limbaj mai violent, dar nu l-a citat exact.

- Trebuie să recunoști, Cam, că lordul Uxbury are un mod nefericit de a rosti lucruri care îl scot din fire pe Harry, spuse blând Abigail.

- Dar are dreptate de fiecare dată, protestă Camille. Totuși, vărul Avery e cel care e *băiat bun*. Harry reușește să scape de prea multe lucruri. Poartă doar o banderolă neagră - o banderolă neagră *mototolită* - în timp ce noi suntem înveșmântate în negru din cap până-n picioare. Pe tine negrul nu te avantajează - și mie îmi stă în mod categoric rău. Tu trebuia să îți faci debutul primăvara asta, și eu trebuia să mă mărit cu Uxbury. Nici unul din aceste evenimente nu se va întâmpla, însă Harry își face de cap zi și noapte. Și nici mama, nici Avery nu îndrăznesc să îi spună vreun cuvânt muștrător.

- Uneori viața nu pare dreaptă, nu-i așa? spuse Abigail.

Camille se întoarse în salonul de dimineață, unde își luau cafeaua atunci când îl auziseră pe fratele lor împleticindu-se prin casă. Mama lor intră în cameră în urma lor.

- Ce e cu această convocare la Archer House, mamă? întrebă Abigail.

- Dacă aş şti, spuse contesa, nu ar trebui să mai mergem. Dar voi, fetelor, muriți de dorul distracțiilor, și ieșirea asta o să vă facă bine. Mătușa voastră Louisa și Jessica se vor bucura să vă vadă. E păcat că doliul vă împiedică să luați parte la orice distracție, în afară de cele mai sobre și mai plictisitoare evenimente din timpul sezonului. Dar dacă vrei să mi te plângi, Cam, și să-mi spui că viața socială a fratelui tău nu e restricționată așa cum e viața ta și a lui Abby, atunci nu mai are rost să te obosești. El e bărbat, și tu nu ești. Ești destul de mare ca să înțelegi că domnii trăiesc după un set de reguli complet diferite de cele care conduc viețile noastre. E drept? Nu, bineînțeles că nu. Putem să facem ceva în privința asta? Nu, nu putem. Plângerile nu-și au rostul.

Abigail îi duse o ceașcă de cafea.

- Ești îngrijorată de ceva, mamă? întrebă ea atunci încruntându-se.

- Nu, răspunse repede mama ei. De ce aş fi? Vreau doar să se termine dimineața asta. Dumnezeu știe despre ce poate fi vorba. Trebuie să-l sfătuiesc pe Harry să-și schimbe avocatul. Avery nu va obiecta. Domnul Brumford i se pare peste măsură de plictisitor. Dacă are ceva de discutat, trebuia să vină aici și să discute în particular.

Surorile își sorbiră cafeaua, schimbând priviri, și se uitară la mama lor într-o tăcere gânditoare. Ceva o îngrijora.

Edwin Goddard, secretarul Excelenței Sale ducele de Netherby, avusese grijă ca salonul roz să fie pregătit. Scaunele fuseseră aranjate în trei șiruri ordonate în fața unui birou mare de stejar din spatele căreia Brumford intenționa probabil să-și țină conferința la ora stabilită. Avery privise camera mai devreme, dezgustată - atât de multe scaune? Dar acum stătea în holul pavat cu mozaic, așteptând sosirea ultimilor musafiri. În orice caz,

presupunea că îi putea numi pe toți acești oameni mușafiri, deși nu îi invitase el. Oricum, era preferabil să stea în hol, și nu în salon, unde mama lui vitregă își juca cu grație rolul de amfitrionă în fața unui număr alarmant și misterios de mare de rude, iar Jessica era extrem de încântată văzându-l pe Harry și pe surorile lui și vorbind cu ei cu mare spor și pe un ton atât de înalt, încât guvernanta ei s-ar fi încruntat – bineînțeles, dacă stimabila persoană ar fi fost prezentă. Dar nu era, iar Jess scăpase de lecții cu ocazia asta.

Brumford era și el în hol, deși rămăsese la o distanță destul de mare față de duce și era nefiresc de tăcut – poate că își repeta discursul în minte? – și ușor de ignorat. Când sosise, Avery îl întrebase dacă această reuniune de familie avea ceva de-a face cu misiunea delicată și foarte particulară pe care o încredințase contesa talentului și discreției sale cu câteva săptămâni în urmă. Dar Brumford se mulțumise să se încline și să îl asigure pe Excelența Sa că venise cu o problemă gravă care privea întreaga familie Westcott. Avery îl privise în tăcere prin monoclu un timp mai îndelungat decât ar fi fost necesar, dar în afară de asta nu încercase să facă nici o presiune asupra lui. La urma urmei, Brumford era un om al legii și de aceea nu te puteai aștepta să-ți ofere un răspuns direct la o întrebare.

Avery încerca să nu se gândească la zecile de moduri mai plăcute în care și-ar fi putut petrece dimineața. Ridică din sprâncene când auzi hohotele vesele de râs din salonul roz.

Se auzi o bătaie în ușa de afară, și majordomul o deschise, făcându-i loc lui Alexander Westcott și celor două doamne: doamna Westcott și Lady Overfield. Westcott arăta la fel de imaculat și demn ca de obicei. Avery îl cunoștea din copilărie, de când fuseseră la școală împreună, și nu observase niciodată ca Westcott să aibă vreun fir de păr deranjat, chiar și după cea mai severă încăierare pe terenul de joc, nici nu-l văzuse abătându-se

fie și cu un milimetru de la conduita sa ireproșabilă. Alexander Westcott era sinonim cu rezerva și respectabilitatea demnă de un gentleman. Cei doi nu fuseseră niciodată prieteni.

Westcott îl salută energic, iar doamna Westcott și fiica ei îi zâmbiră.

- Netherby? spuse el.

- Vere Avery, spuseră în același timp ambele doamne.

- Verișoară Althea. El făcu un pas, întinse o mână apatică și plină de inele spre mâna femeii mai vârstnice și o duse la buze. E o adevărată plăcere, verișoară Elizabeth. Îi sărută și ei mâna. Arătați la fel de încântător ca întotdeauna.

- La fel ca și tine. Zâmbetul femeii mai tinere devenise mai scânteietor.

El ridică din sprâncene.

- Cu toții facem tot ce putem, oftă el și îi dădu drumul la mână. Îi plăcuse întotdeauna mai mult de ea decât de fratele ei. Avea simțul umorului. Avea și o siluetă frumoasă. Le moștenise pe amândouă de la mama ei, deși nu moștenise și frumusețea brună a acesteia. Frumusețea trecuse la fiu.

- Westcott, spuse Avery în chip de salut.

Brumford, care se înclina plin de respect frângându-și șalele, fu ignorat.

Majordomul îi conduse pe noii sosiți în salon, și de acolo se auzi un val de salutări și chiar unul sau două țipete. E timpul să mă alătur și eu, se gândi Avery oftând în sinea lui, apoi scoase tabachera din buzunar și deschise capacul cu un deget experimentat. Se prezentaseră toți cei luați în considerare. Dar înainte de a se putea mișca, ciocănelul de la ușa de afară se auzi din nou și majordomul se grăbi să deschidă.

Fără să aștepte să fie invitată, o femeie păși înăuntru. O guvernantă - Avery ar fi pariat jumătate din averea lui că asta era. Era tânără, subțire și stătea dreaptă, dar nu în mod ostentativ, îmbrăcată din cap până-n

picioare în albastru-închis, cu excepția mănușilor, a poșetei și a pantofilor, care erau negri. Nici una din hainele ei nu erau scumpe sau elegante, și asta dacă le priveai cu indulgență. Părul ei se vedea foarte puțin de sub borul îngust al bonetei, deși la spate avea un coc mare, care i se lăsa pe gât.

Păși înăuntru, își strânse mâinile în dreptul mijlocului și privi în jurul ei de parcă ar fi așteptat ca un elev sau trei să se materializeze din umbre, cu cărțile și tăblițele de scris pregătite.

- Cred, spuse Avery, închizând tabachera cu un pocnet, că ați confundat ușa din față cu intrarea servitorilor, și casa mea cu o casă în care copiii așteaptă să fie instruiți. Horrocks vă va îndruma în direcția potrivită. Ridică o sprânceană în direcția valetului.

Ea întoarse ochii spre el - niște ochi mari, de un cenușiu liniștit, care nu clipiră atunci când îi întâlnește privirea. Rămase unde era și nu păru nici rușinată, nici îngrozită, nici înspăimântată, nici încremenită și nici în vreun alt fel în care te-ai fi așteptat să se simtă o persoană care intrase pe ușa greșită.

- Am fost adusă de la Bath ieri, spuse ea, cu o voce blândă și clară, și astăzi am fost lăsată în fața ușii acestei case.

- Vă rog, domnișoară. Horrocks îi ținea ușa deschisă.

Dar Avery rămase interzis, dându-și seama dintr-odată. Dumnezeule, nu era o guvernantă, sau nu doar o guvernantă, oricum. Era o bastardă.

Mai exact, era *acea* bastardă.

- Domnișoară Snow? Brumford făcuse un pas și acum... făcea din nou o plecăciune.

Ea își întoarse atenția asupra lui.

- Da. Domnul Brumford?

- Sunteți așteptată, spuse Brumford, în timp ce Avery își punea tabachera la loc în buzunar și își ducea monoclul la ochi, iar Horrocks închidea ușa. Majordomul vă va oferi un loc în salonul roz.

- Mulțumesc.

Cu spatele țeapăn de dezaprobare și indignare, Horrocks conduse femeia. Dar Avery aproape că nu observă. Monoclul său era îndreptat doar asupra avocatului, a cărui față strălucea de transpirație, și era și cazul să fie așa, naiba să-l ia. Acesta își feri privirea.

- Ce naiba ai făcut? întrebă Avery cu voce liniștită.

- Totul se va lămuri în curând, Excelența Voastră, îl asigură Brumford în timp ce picături de transpirație i se scurgeau pe frunte, îi treceau printre sprâncene și i se prelingeau pe obraji.

- Ai grijă, spuse Avery. Nu o să-ți placă modul meu de a-mi arăta neplăcerea.

Lăsă monoculul și păși spre salonul roz, unde părea să se fi așternut o tăcere nefirească. Toți erau așezați, membrii familiei pe cele trei rânduri de scaune din fața mesei, femeia... *aceea* în spate și departe de ei, lângă ușă, într-o parte. Dar faptul că se așezase într-o cameră plină de aristocrați, numai doi dintre ei lipsiți de titlu - și chiar și unul din ei moștenitorul unui titlu de conte - era destul de uimitor ca să cufunde încăperea într-o tăcere incomodă și jignită. Nimeni nu se întorcea ca să se uite la ea, și Avery nu credea că vreunul din ei îi vorbise, dar era evident că toți erau conștienți de prezența ei și că asta depășea orice alt simțământ.

Cine ar fi putut fi, dacă *nu* bastarda?

Când intră în încăpere, toate capetele se întoarseră spre el. Probabil că toți se întrebau cum de intrase în casă o asemenea persoană, și încă în salon, și de ce nu făcea nimic pentru a remedia situația. Contesa de Riverdale părea nefiresc de palidă, de parcă ajunsese la aceeași concluzie ca și Avery. El trecu pe lângă scaunul rămas neocupat și se îndreptă spre partea opusă a încăperii sprijinindu-se cu umărul de peretele îmbrăcat în brocart roz și scoțându-și din nou tabachera din buzunar pentru a lua între degete o parte din conținutul ei. Era un amestec nou și foarte aproape de perfecțiune.

Oricât de mult i-ar fi dispăcut să se obosească fără rost, după ce se termina dimineața asta era posibil să i se pară necesar să îi sucească gâtul lui Brumford.

Tăcerea devenise asurzitoare. Avery privi fără grabă în jur. Harry părea nervos. După cum arăta, avusese probabil altă noapte nedormită, înconjurat fără îndoială de paraziții obișnuiți, care râdeau la fiecare încercare a lui de a fi spiritual și beau cu sete pe socoteala lui. Camille, care stătea alături de el, înveșmântată într-un doliu profund și hidos, părea o prună acră. Probabil că avea să arate și mai acră după ce se căsătorea cu Uxbury, care fusese așezat probabil într-un pătuț cu prune verzi la naștere și le absorbise acreala prin toți porii. Abigail, așezată lângă Harry în partea cealaltă, arăta încă și mai rău în negru, biata fată! O văduvea în mod evident de orice urmă de însuflețire și dragălășenie tinerească. Spre deosebire de mama și de surorile lui, Harry își omagia părintele defunct printr-o simplă brasardă neagră. Un băiat cu judecată.

Ducesa, mama vitregă a lui Avery, stătea în spatele lor. Arăta distinsă în negru, deși nu mai trebuia să-l poarte mult, fiindcă Riverdale fusese doar fratele ei, nu soțul sau tatăl ei. Ce invenție oribilă erau hainele de doliu. Jessica stătea alături de mama lui vitregă într-o rochie de un alb odihnitor. Bunica ei, contesa văduvă, era lângă ea, învăluită de atâta negru, încât chipul ei părea cel al unei fantome. Lady Matilda Westcott, fiica ei cea mai mare, cea care își făcuse datoria rămânând acasă și nu se căsătorise ca să își sprijine părinții la bătrânețe, nu arăta mai bine. Alături de ea era cea mai mică dintre odrasle, Mildred, Lady Molenor, cu Thomas, baronul Molenor, soțul ei. Alexander Westcott stătea pe al treilea rând, între mama lui și Elizabeth, sora lui.

Ce naiba punea la cale Brumford? De ce nu rezolvase treaba asta în particular, urmând ordinele precise ale contesei? Chiar și acum, Avery simțea îndemnul de a traversa încăperea și de a-l arunca pe ușă afară pe avocat,

de preferință fără să deschidă întâi ușa. Dar femeia aceea ar fi rămas în urmă, pe scaunul ei de lângă ușă, și s-ar fi iscat prea multe întrebări pentru ca problema să poată fi mușamalizată. Se părea că trebuia să lase soarta să își urmeze cursul.

Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult ieri, se gândi Avery, după ce am citit scrisoarea lui Brumford.

Ea continua să stea singură lângă ușă, arătând o perfectă stăpânire de sine. Își dezbrăcase mantaua. Era împăturită pe spătarul scaunului. Își scosese boneta și mănușile – erau sub scaun. Rochia ei albastră ieftină, cu talie înaltă, o acoperea de la gât până la încheieturi și glezne. Avea o siluetă subțire, frumoasă, observă Avery în timp ce zăbovea cu privirea asupra ei, și nu era atât de slabă cum i se păruse la început. Totuși, era o siluetă care nu ar fi fost luată niciodată în seamă de un cunoscător al siluetelelor feminine. Pe când era în picioare, observase că nu era prea înaltă. Părul ei era de un castaniu-deschis, și părea să nu fie deloc ondulat. Era tras în spate și răsucit într-un coc greu la spate. Mâinile îi erau strânse în poală. Picioarele erau așezate unul lângă altul, cumiți, în pantofii comozi și neatrăgători. Părea o femeie lipsită de orice farmec.

Era remarcabil de calmă. În stăpânirea ei de sine nu era nimic îndrăzneț, dar nici servil. Nu își ținea privirile plecate, așa cum te-ai fi așteptat. Privea în jurul ei cu un interes care părea potolit, odihnindu-și privirile câteva momente asupra fiecărei persoane, pe rând.

În cele din urmă, se uită la el. Nu își feri repede ochii când îi întâlni privirea și își dădu seama că și el o observa. Nici nu îi susținu privirea. Ochii ei se mișcă peste el, și el se trezi întrebându-se ce văzuse.

Ceea ce văzu *el* îl surprinse puțin. Pentru că atunci când pierdu din vedere tot ce nu era atrăgător în înfățișarea ei – și așa era aproape totul – și se concentră în schimb asupra feței ei, înțelese că era aproape uimitor de frumoasă, ca o Madonă dintr-un tablou medieval

pe care nu-l putea identifica în momentul acela. Nu era o față zâmbitoare, nici animată. Nu era încadrată de bucle fermecătoare sau de fluturarea languroasă a unui evantai, nu avea gropițe care apăreau dintr-odată sau ochi cu vino-ncoace. Era o față care vorbea pur și simplu pentru ea însăși. Era o față ovală cu trăsături regulate, și ochii aceia, mari, liniștiți și cenușii. Asta era totul. Nu era nimic care să justifice impresia de frumusețe pe care o oferea.

Ea terminase cu inspectarea lui și acum îl privea din nou în ochi. El își puse tabachera în buzunar și ridică monoclul și sprâncenele, dar până s-o facă, ea își îndepărtase deja fără grabă privirea ca să se uite la Brumford, care își făcea intrarea plin de importanță. Una din cizmele lui scârțâia.

Între rândurile familiei adunate acolo se auzi un freamăt de interes. Contesa, totuși, părea dăltuită în marmură, și Avery o văzu.

Toată viața ei, Anna cultivase o trăsătură de caracter mai presus de toate celelalte, și aceasta era demnitatea. Încerca întotdeauna să le insuflă și copiilor de la orfelinat aflați în grija ei importanța acestei trăsături.

Ca orfan ai atât de puține lucruri. De fapt, nu ai aproape nimic, cu excepția vieții în sine. Adesea nu ai nici măcar identitate. Unii cunoșteau numele cu care fuseseră botezați – dacă fuseseră botezați –, dar alții nu. Pentru toate celelalte, cu excepția vieții în sine, depinzi de mila altora. Se poate spune, bineînțeles, că lucrul acesta este adevărat în privința tuturor copiilor, dar cei mai mulți au familii cărora le pasă de ei și care îi iubesc necondiționat. Au o identitate definită în cadrul acestor familii.

E foarte ușor ca un orfan să devină netrebnic și servil, un nimic și un nimeni, sau îndrăzneț, obraznic și furios, pretinzând drepturi care nu există. Anna văzuse orfani de ambele tipuri, și putea să îi înțeleagă și să simpatizeze

cu toți. Dar ea alesese o cărare diferită. Alesese să creadă că nu era mai bună decât alții – și *existau* orfani care se dădeau mari uneori pentru că primeau daruri sau erau luați la plimbare într-o zi, de exemplu. De asemenea, alesese să creadă că nu era mai rea decât alții, că nu era inferioară, că își avea locul ei pe pământ, așa cum și-l aveau cu siguranță toți ceilalți.

Era o atitudine și o calitate care nu o ajutaseră niciodată mai mult decât astăzi. Pentru că se simțise îngrozită din momentul în care trăsura se opri în fața acestei case uriașe aflate într-un impozant scuar din Londra – nu știa cum se chema –, și domnișoara Knox, pășind ferm pe trotuar, îi spusese să urce singură scările spre ușa din față și să bată cu ciocănelul. De îndată ce se deschisese ușa, Anna văzuse trăsura îndepărtându-se, cu domnișoara Knox în ea.

Anna pricepuse în curând că bărbatul care îi deschisese ușa era un servitor, dar pe moment nu-și dăduse seama. Probabil că nu se așteptase ca ea să intre direct și să treacă pe lângă el fără nici un cuvânt. Probabil că în cercurile înalte nu se proceda astfel – și se părea că pășise cu siguranță în cercurile înalte. Și apoi îi văzuse pe ceilalți doi bărbați care se aflau în holul mare în care se trezise intrând. Unul era îndesat și părea pompos și nu o impresionă mai tare decât unii dintre administratorii orfelinatului, care făceau uneori o vizită oficială, netezeau pe cap câțiva orfani și râdeau cu prea multă poftă. Celălalt...

Ei bine, Anna nu era încă în stare să-l categorisească pe celălalt bărbat în mod satisfăcător. Ghici, totuși, că era cineva foarte sus-pus într-adevăr, poate chiar un lord. Era o posibilitate, mai ales dacă această casă – acest conac – era a lui. Îi tremuraseră genunchii de groază când i se adresase pe un ton suav, plictisit și cultivat și îi sugerase că greșise ușa, și chiar casa. Ar fi fost cel mai ușor lucru din lume să se întoarcă și să o șteargă pe ușa încă deschisă.

Se bucura foarte mult că n-o făcuse. Unde s-ar fi dus? Ce ar fi făcut? Se bucura că rămăsese fermă, amintindu-și că era egala tuturor și că fusese chemată acolo și adusă într-o trăsură.

Acum stătea în camera în care o condusesse majordomul și își dorea să poată intra prin scaun și prin dușumea și să iasă din nou în sala ei de clasă din Bath. Treisprezece capete se întorseseră la intrarea ei – le număraseră de atunci – și toate cele treisprezece persoane păruseră la fel de uluite, mai ales atunci când majordomul îi arătase un scaun chiar lângă ușă și o sfătuisă să se așeze. Numai unul dintre ei vorbise, totuși – o lady durdulie așezată în capătul celui de-al doilea rând de scaune.

– Horrocks, spusese ea cu o voce poruncitoare și tru-fașă, te rog să-mi faci plăcerea de a conduce această... persoană în altă parte imediat.

Majordomul se înclină în fața ei.

– Domnul Brumford mi-a spus, în fața Excelenței Sale, să o conduc aici, Excelența Voastră.

Excelența Sa, Excelența Voastră.

Nimeni nu mai spusese nimic, nici Annei și nici altei persoane. Rămaseră într-o tăcere înțepenită, dezaprobatore, care părea mai asurzitoare decât conversația care răsuna acolo atunci când intrase Anna.

Ea își exersase în mod conștient *demnitatea* și rămăsese aparent calmă și relaxată, în ciuda faptului că își simțea stomacul strâns ca un ghem și pregătindu-se să dea afară puțină hrană pe care o mâncase la micul dejun, înainte de a pleca de la hotel. Se dezbrăcase chiar și de manta și o aranjase frumos pe spătarul scaunului ei, fără să se ridice în picioare. Boneta, mănușile și poșeta erau pe dușumea, la picioarele ei.

Se strădui din toate puterile să nu se uite la mâinile ei, așa cum și-ar fi dorit cu disperare, ci în jurul ei, la încăperea în care se afla și la oamenii din ea. Dacă se uita în jos, nu avea să mai reușească să-și ridice privirea niciodată. Dar după câteva minute, bărbatul din

hol - Excelența Sa? - care încercase să o facă să plece, păși în cameră, și toată lumea se întoarse să-l privească într-un apel mut, sperând probabil că el avea să scape de ea. El nu spuse nimic. Nici nu se așeză. Ci se îndreptă spre celălalt colț al camerei și se sprijini cu umărul de perete. Dacă ar fi fost la orfelinat, ar fi fost dojenit pentru asta. Pereții nu erau făcuți ca să te sprijini de ei.

Era o cameră mare, pătrată, cu tavanul casetat. Pereții erau acoperiți cu brocart de un roz-închis. Pe ei erau agățate peisaje înrămate în rame poleite și grele. Tavanul era văruit și încadrat de o friză poleită. Direct pe tavan era pictată o scenă. Era ceva din Biblie sau din mitologie, ghici Anna, deși nu se uită în sus destul de mult ca să o identifice cu exactitate. Sub picioarele ei se afla un covor cu model, iar culorile lui erau predominant trandafirii. Mobilele erau solide și elegante.

Dar atenția ei se îndrepta mai ales spre oameni. Pe rândul cel mai apropiat de masă se aflau trei tineri și o lady mai matură. Doamnele erau îmbrăcate în doliu profund. Tânărul - era de fapt mai mult un băiat decât un bărbat - purta o haină verde-închis peste o cămașă albă de in, dar avea o banderolă de doliu pe braț. Un frate, surorile lui și mama lor? Între ei era ceva care sugera o legătură familială.

Cei șase oameni de pe rândul din spatele lor erau de asemenea în negru, cu excepția unei fete tinere îmbrăcate în alb. Doamna care îi spusese majordomului să o scoată pe Anna stătea pe scaun cu o demnitate regească, iar spatele ei nu atingea spătarul drept. Ce fel de lady era, de i se adresau cu *Excelența Voastră?* Anna nu știa. Singura care întorsese capul ca să se uite la Anna după prima privire șocată a tuturor era cea mai tânără dintre cele două doamne care stăteau pe rândul din spate. Nu purta doliu. Avea un chip care trăda o fire veselă, deși nu zâmbea. Bărbatul de lângă ea era lat în umeri și părea înalt, bine clădit și foarte chipeș, deși Anna

nu îl văzuse în picioare și nu îi vedea nici fața prea bine, după acea primă și scurtă privire pe care i-o adresase el.

Și mai era și bărbatul din hol - cel care stătea sprijinit de perete. Anna aproape că nu se uită direct la el, deși era foarte conștientă de el din momentul în care intrase în cameră. În cele din urmă, se uită la el doar pentru că nu voia să se lase cuprinsă de lașitate. După cum simțise, el o privea direct, ținând într-o mână o tabacheră bătută cu pietre prețioase și în cealaltă o batistă fină de in. Fu cât pe ce - oh, cât pe ce să se uite în altă parte. Dar nu o făcu. *Demnitate, își aminti ea. Nu e mai bun decât tine.*

Era de înălțime medie, cu oase fine. Fu surprinsă de asta. Păruse mult mai înalt atunci când îl privise pentru prima dată. Era la fel de elegant ca și domnul chipeș de pe rândul din spate, dar în timp ce bărbatul celălalt era imaculat și discret, el... nu era deloc discret. Era ceva extraordinar de fin în pliseurile lavalierii lui foarte albe, în croiala strâmtă a hainei lui de un albastru întunecat și în tăietura și mai strâmtă a pantalonilor lui cenușii. Avea ciucuri argintii la cizmele suple și strălucitoare, inele grele pe cel puțin patru degete, și o manichiură care se vedea că era perfectă, chiar și de la distanța aceea. Vesta lui avea lăncișoare și buzunărașe pentru ceasornic, și purta un ac de argint la cravată. Se sprijinea de perete într-o poziție... grațioasă. Părul lui era blond - nu, de fapt era auriu - și fusese tuns în așa fel încât să urmeze îndeaproape forma capului și totuși să se onduleze ușor în jurul lui, ca un halo.

Chipul lui ar fi părut cel al unui înger, dacă nu i-ai fi văzut ochii. Aceștia erau foarte albaștri, bineînțeles, dar pleoapele erau coborâte și îi dădeau un aer ușor somnoros. Cu excepția faptului că nu părea deloc somnoros, ci foarte alert, și în timp ce Anna îl măsoara cu privirea pentru că nu voia să se uite în altă parte, sigură că el aștepta să o facă, o măsură și el din ochi. Fără îndoială

că ea îi trezea o impresie foarte diferită de aceea pe care i-o trezea el ei.

Arăta... frumos. Și plin de grație. Și de o mare finețe. Și languros. Toate erau calități feminine, dar el nu producea nici o clipă impresia că ar fi fost efeminat. Chiar dimpotrivă, de fapt. Părea un animal sălbatic și exotic, așteptând să sară asupra prăzii cu grație perfect controlată și încordare mortală.

Părea periculos.

Totul din cauză că o privise de parcă ar fi fost un vierme sub cizma lui și încercase să o scoată din casă?

Nu, nu credea că era numai asta.

Dar nu mai avu timp să se gândească la problema aceasta. Pe ușă intră cineva, trecând pe lângă scaunul ei - domnul Brumford, avocatul. Era pe cale de a descoperi de ce se afla acolo.

Și bănuia că la fel erau și oamenii aceia.

capitolul 4

Josiah Brumford își întinse hârtiile înaintea lui, puse mâinile peste ele și își dresе glasul. Avery se gândi că, dacă cineva ar fi scăpat un ac, toată lumea ar fi sărit în picioare, chiar dacă stăteau pe un covor.

- Excelențele Voastre, începu avocatul, înclinând fruntea spre Avery și spre ducesă. Din fericire, nu continuă să înșire titlurile tuturor celor prezenți. Vă mulțumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră și pentru că mi-ați oferit șansa de a mă adresa celor adunați aici într-o problemă de mare însemnătate pentru toți. Acum câteva săptămâni, am fost angajat pentru a căuta o anumită tânără lady și a-i oferi o sumă de bani din averea răposatului conte de Riverdale.

- Domnule Brumford, protestă contesa pe un ton înghețat.

Avery ridică monoclul și observă transpirația care și-roia pe fruntea avocatului.

- Îngăduiți-mi câteva minute, dacă vreți, doamnă, spuse Brumford. Ați cerut ca problema să rămână confidențială, și chiar dacă aș fi fost supus la cazne, nu aș fi divulgat informația aceasta nimănui, n-ar fi știut nimeni în afară de dumneavoastră și Excelența Sa, dar împrejurări neașteptate m-au forțat să organizez această reuniune.

Abigail întoarse capul și se uită curioasă la mama ei, care stătea lângă ea. Toți ceilalți continuă să privească înainte. Avery lăsă monoclul.

Brumford își dresă din nou glasul.

- Am trimis cel mai experimentat și mai apreciat investigator în Bath, ca să găsească o tânără care fusese lăsată la un orfelinat de acolo cu mai mult de douăzeci de ani în urmă și care a fost întreținută de atunci de răposatul conte de Riverdale. Vreau să zic, până la moartea lui.

Femeia aceasta stătea chiar acum în spatele tuturor, lângă ușă, dacă Avery nu se înșela foarte tare. Întoarse capul și se uită la ea, dar ochii ei erau ațintiți asupra lui Brumford.

- Nu a fost imposibil de găsit, continuă avocatul, chiar dacă nu știam sub ce nume fusese admisă în instituție sau despre ce orfelinat era vorba. Nu a fost dificil nici să găsim avocatul care s-a ocupat de întreținerea ei. Domnul John Beresford este un avocat destul de distins din Bath și biroul său se află aproape de biserică. Nu a fost dispus să discute cu omul meu, lucru pentru care nu pot decât să-l laud, dar aflând că lordul decedase și că Brumford, Brumford & Fiii îl reprezentau în toate celelalte afaceri, ca și pe tatăl și pe bunicul său înainte de el, a fost de acord să discute cu mine dacă mă prezentam în persoană la Bath și îi dovedeam în mod adecvat identitatea mea. Am plecat fără șovăire și fără întârziere și am putut să îl asigur pe Beresford că eram interesat de bunăstarea tinerei doamne implicate și că văduva defunctului lord, cu ajutorul neprecupețit al ducelui de Netherby, tutorele lui Riverdale în momentul

de față, mă însărcinase să o găsesc și să îi fac o donație generoasă.

Avery se gândi că, dacă exista o versiune mai lungă a unei povești, Brumford o alegea întotdeauna. Camille auzise destul. Cu spatele țeapăn, începu să vorbească.

- Dacă sunteți pe cale de a dezvălui că această... *femeie* pe care ați căutat-o a fost... Dar nu reuși să spună cuvântul și trase aer, aspru. Chiar ar fi trebuit să vă urmați instrucțiunile și să raportați în particular mamei mele și Excelenței Sale, domnule Brumford. Asemenea detalii sordide nu sunt pentru urechile mele, ale surorii mele sau pentru Lady Jessica Archer, care nici măcar nu a terminat școala. Mă mir de îndrăzneala și de vulgaritatea dumneavoastră. Mă mir că Excelența Sa...

- Mai îngăduiți-mă puțin, doamnă, vă rog, spuse Brumford, întinzând mâna cu palma în sus. Într-un moment va fi limpede de ce trebuia să spun toate aceste lucruri tuturor celor adunați, oricât de dureros ar fi. Beresford m-a informat, cu toate documentele care pun adevărul spuselor sale mai presus de orice îndoială, că acum douăzeci și șase de ani, contele de Riverdale, care a murit de curând și care purta pe atunci titlul de viconte de Yardley, fiind moștenitorul tatălui său, dar își spunea doar domnul Humphrey Westcott, s-a căsătorit cu domnișoara Alice Snow în Bath, cu aprobare specială, și i-a închiriat o locuință acolo. După un an, aproape în aceeași zi, Lady Yardley, care pare să fi fost cunoscută doar ca doamna Westcott, a născut o fiică. Când copila a împlinit un an, ea s-a întors însă la părinții ei, reverendul Isaiah Snow și soția sa, într-un vicariat de țară, aflat la câteva mile de Bristol, pentru că era bolnavă. A murit acolo de tuberculoză, după doi ani. Din motive necunoscute, reverendul Snow și soția sa nu au fost în stare să crească și să educe copilul, iar tatăl fetei, pe atunci contele de Riverdale, a luat-o de la vicariat și a dus-o la orfelinatul din Bath, unde a crescut și unde trăia încă,

în calitate de profesoară la școala orfelinatului, până acum câteva zile.

- Dumnezeule mare! Harry sări în picioare și se întoarse să se zgâiască la femeia așezată aproape de ușă. *Dumneata?* Dumneata ești...? Nu, nu ești bastarda lui, nu-i așa? Ești fiica lui legitimă. Dumnezeule mare! Ești sora mea vitregă. Dumnezeule mare!

Și contesa văduvă întorsese capul și duse un lornion la ochi.

Femeia îi întoarse privirea lui Harry, aparent neimpresionată de ceea ce tocmai auzise. Dar Avery, care o vedea mai bine prin monoclu, observă că încheieturile degetelor ei erau mai albe decât ar fi trebuit să fie.

De fapt, se gândi el, ea *era* Lady Anna Westcott, fiica legitimă a defunctului conte de Riverdale. Interesant. Într-adevăr foarte interesant. Dar Brumford nu terminase.

- Mai este încă ceva, sir, spuse el, adresându-se lui Harry și dregându-și din nou vocea, și v-aș ruga să vă așezați.

Harry se așeză, întorcând încet capul de la nou-găsită lui soră. Părea mai degrabă plăcut impresionat decât jignit.

- Am verificat anumite fapte cruciale și am făcut o descoperire deranjantă, continuă Brumford. L-am pus și pe Beresford să le verifice, dar nu mă înșelasem. Datele de pe documentele oficiale relevante au arătat prvirilor noastre șocate - și vă rog să mă credeți că am fost profund șocați - că Humphrey Westcott, viconte de Yardley, s-a căsătorit cu domnișoara Viola Kingsley la biserica St. George de aici din Hanover Square cu patru luni și unsprezece zile înainte de moartea primei lui soții.

Ah. Totul se lămurea dintr-odată.

Avery lăsă monoclu să atârne de șnur. O tăcere uluită căzu peste încăpere. Brumford își tamponă fruntea cu o batistă mare înainte de a continua.

- Căsătoria lordului Yardley cu domnișoara Kingsley a fost bigamă și prin urmare invalidă, spuse el. A rămas invalidă și după moartea primei lui soții. Copiii născuți din această uniune ilicită au fost - și sunt - ilegitiimi. Defunctul conte de Riverdale a avut un singur copil legitim, pe Lady Anastasia Westcott.

Timp de un moment nesfârșit, tăcerea continuă și domni. Apoi cineva scoase un vaiet oribil - Jess - și Avery se îndepărtă de perete. Contesa văduvă stătea în picioare, cu lornionul ațintit asupra femeii de la ușă, în timp ce Lady Matilda Westcott scotea un flacon cu săruri din poșetă și încerca să o facă pe mama ei să-l folosească, scoțând sunete bovine care voiau să fie probabil liniștitoare. Elizabeth, Lady Overfield, își acoperise fața cu ambele mâini și își plecase fruntea până ajunsese să-i atingă aproape genunchii. Baronul Molenor cuprinsese umerii lui Mildred cu brațul, într-o demonstrație aproape fără precedent de afecțiune publică față de soția sa. Contesa era în picioare și se întorsese să se uite, cu fața golită de culoare. Ducesa se ridicase și ea de pe scaun, cu Jess agățată de pieptul ei, făgăduind să coboare trăsnetele și focul peste capul lui Brumford și să facă să fie exclus din barou pentru incompetență și alte crime asociate și aruncat într-o temniță adâncă și întunecoasă. Abigail își îngropase fața pe umărul fratelui ei și se ridică în picioare odată cu el. Camille declara tare că o asemenea vulgaritate nu era pentru urechile doamnelor cu educație delicată și că nu voia să mai audă nimic. Alexander Westcott stătea rigid și atent și privea chipul cenușiu al lui Harry. Mama lui Alexander se ținea de brațul lui.

Lady Anastasia Westcott, alias Anna Snow, stătea cu spatele drept pe scaunul ei, cu mâinile încrucișate în poală - fără monoclu, Avery nu putea să vadă dacă încheieturile degetelor erau încă albe - și le întorcea calmă privirea. Poate că e șocată, se gândi Avery.

Păși înainte și puse mâna pe umărul mamei lui vitrege. O strânse ușor, în timp ce cu cealaltă mână o netezea pe Jessica pe cap.

- Un avocat, spuse el, nu poate fi exclus din barou sau închis sau aruncat în iad doar pentru că a spus adevărul.

Din nefericire.

Nu ridicase glasul. Totuși, se părea că toți îl auziseră, inclusiv mama lui vitregă, care se opri și închise gura scrâșnind din dinți. Toată lumea se uita la el - văduva prin lornion, în timp ce dădea la o parte mâna fiicei ei și flaconul cu săruri. Aproape toate fețele erau în expectativă, așa cum fuseseră mai devreme, atunci când intrase în cameră, de parcă ar fi așteptat ca el să fluture o baghetă magică - monoclul, poate? - și să le așeze lumea din nou în ordine. Dar puterile ducale erau, vai, limitate.

- Cred, spuse el, că Brumford mai are ceva de spus.

În mod miraculos, toată lumea se așeză din nou, Molenor își luă brațul de pe umerii soției, și se făcu iar tăcere. Avocatul arăta de parcă și-ar fi dorit să fie exclus din barou cu ani în urmă, sau să nu fi fost inclus niciodată în barou, dacă acesta era opusul lui *exclus*. Trebuie să-l întreb pe Edwin Goddard, se gândi Avery. El trebuie să știe.

- Cea mai apropiată rudă legitimă de sex masculin a defunctului conte de Riverdale, și prin urmare moștenitorul de drept al titlului și proprietăților pe care le implică acesta, este domnul Alexander Westcott, spuse Brumford. Felicitări, milord! Toate proprietățile care nu sunt legate de titlu și tot restul averii, conform testamentului făcut în biroul lui Beresford din Bath acum aproape douăzeci și cinci de ani, îi aparțin singurei sale fiice, Lady Anastasia Westcott, care e prezentă aici, pentru că a fost adusă de la Bath.

Contesa se ridică din nou și se întoarse, cu o expresie ciudată de uluire amestecată cu resentimente.

- Și totul e opera mea, spuse ea, adresându-se femeii care era Lady Anastasia Westcott, singura fiică legitimă a defunctului duce. Am crezut că îți datoram un gest de bunătate. În schimb, mi-am dezmoștenit propriul fiu și mi-am făcut de rușine fiicele, sărăcindu-le. Râse, dar sunetul nu trăda nici un amuzament.

- Harry nu mai e conte? întrebă Abigail fără să se adreseze nimănui în particular, ducându-și mâinile la gură, cu ochii mari din cauza șocului.

- Dar eu nu vreau să fiu conte de Riverdale, protestă Alexander Westcott, ridicându-se în picioare și privindu-l încruntat și feroce pe Brumsford. Nu am râvnit niciodată titlul. Și sigur nu doresc să beneficiez de nefericirea lui Harry.

- Alex. Mama lui îi puse din nou mâna pe braț.

- Tu, spuse Camille, ridicându-se și îndreptând un deget acuzator spre Lady Anastasia. Tu ai fost complice... *creatură* uneltitoare. Cum îndrăznești să stai în camera asta, alături de persoane mai bune decât tine? Cum ai îndrăznit să vii? Ducele de Netherby trebuia să te arunce pe scări. Nu ești nimic, doar o *ba... bastardă* vulgară, nerușinată, lacomă de avere.

- Camille. Lady Molenor se ridică și dădu la o parte scaunul din fața ei, încercând să își cuprindă nepoata în brațe. Dar Camille o împinse și făcu un pas înapoi.

- Dar noi suntem bastarzii, Cam, spuse Abigail, cu fața la fel de cenușie ca a mamei ei.

Urmă un moment de tăcere șocată, apoi sora lui Avery, Jessica, se jelui din nou din cauza loviturii oribile care se abătuse asupra verilor ei preferați și se aruncă din nou la pieptul mamei ei.

Harry râse.

- Pe Jupiter, chiar așa și suntem, Abby. Am fost dezmoșteniți. Chiar așa. Pocni din degetul mare și cel arătător. Ce glumă!

- Humphrey ne-a făcut întotdeauna necazuri, spuse contesa văduvă. Nu, Matilda, nu am nevoie de săruri.

Am susținut întotdeauna că i-a făcut atâtea griji tatălui său, încât l-a împins în mormânt mai devreme.

Se auzi o altă voce, blândă și joasă, și îi reduse la tăcere pe toți, chiar și pe Jess. Era vocea unei învățătoare obișnuite să atragă toată atenția.

- Eu sunt Anna Snow, spuse vocea. Nu recunosc cealaltă persoană care spuneți că sunt, sir. Dacă sunt într-adevăr fiica legitimă a unui tată și a unei mame ale căror nume le aflu pentru prima dată, atunci vă mulțumesc pentru că ați dezvăluit aceste fapte. Și dacă am moștenit într-adevăr ceva de la tatăl meu, sunt mulțumită. Dar nu doresc să primesc mai mult decât partea care mi se cuvine, oricât de mult sau de puțin ar fi. Dacă v-am înțeles corect, tânărul din fața dumneavoastră și tinerele doamne de lângă el sunt și ei copiii tatălui meu. Sunt fratele și surorile mele.

- Cum îndrăznești! Oh, cum îndrăznești! Camille arăta de parcă ar fi fost gata să explodeze din cauza jignirii.

Harry râse din nou, puțin cam rătăcit, și Abigail îl prinse de braț.

- Domnișoară Westcott, spuse Brumford. Poate că...

Dar Camille, înțelegând dintr-odată că i se adresa ei, se răsuci și își îndreptă jignirea asupra lui.

- Sunt Lady Camille Westcott pentru dumneata, spuse ea. Cum îndrăznești?

- Dar nu ești, Cam, nu-i așa? zise Harry. Râdea încă. Nici măcar nu sunt sigur că avem dreptul să ne numim Westcott. Mama sigur nu-l are, nu? Ce farsă sinistră!

- Harold! spuse mătușa lui, Matilda. Amintește-ți că ești în prezența bunicii tale.

- Ce mai frate! Oh, aș putea să-l omor pe Humphrey, interveni ducesa. Îmi pare rău că e deja mort.

- Ar trebui să stai la coadă după mine, Louise, zise Lady Molenor. A fost întotdeauna un nemernic. Nu am ținut niciodată la el, chiar dacă era propriul meu frate. Nu aș fi spus asta în prezența ta, Viola, înaintea zilei

de astăzi, sau în prezența ta, mamă, dar acum nu o să mă mai abțin.

- Iubirea mea. Molenor o bătu ușurel pe mână.
Avery oftă.

- Să ne retragem în salon și să ne îmbuibăm cu ceai sau cu orice altă băutură doriți, spuse el. Am văzut suficient roz trandafiriu în dimineața asta, și cred că nu sunt singurul. Seamănă prea mult cu roșul. Brumford are fără îndoială un birou și alți clienți care îl așteaptă și poate fi scuzat pentru moment. Excelența Sa va deschide drumul. Eu o voi urma cu Lady Anastasia.

Dar Lady Anastasia Westcott se ridicase în sfârșit în picioare și își încheia mantaua la gât. Boneta, mănușile și săculețul de mână erau pe scaun.

- Eu mă întorc la Bath, sir, zise în timp ce Brumford ajunsese lângă ea, pregătindu-se de plecare. Am obligații care mă așteaptă acolo. Poate că mă veți îndruma spre o stație de diligență și îmi veți împrumuta bani pentru bilet, dacă ceea ce am la mine nu ajunge. Sau poate că moștenirea rămasă de la tata face împrumutul inutil.

Își luă boneta și își legă panglicile sub bărbie, adresându-se restului camerei.

- Nimeni nu trebuie să-și facă griji gândindu-se că îmi voi impune prezența într-o familie care e limpede că nu mă dorește. Tatăl meu ne-a jucat o festă, dar nu mă pot scuza pentru efectele devastatoare pe care le-au avut dezvăluirile din această dimineață asupra celeilalte familii ale sale, așa cum nici dumneavoastră nu vă puteți scuza față de mine pentru o viață aproape întregă petrecută într-un orfelinat, fără a ști măcar că Snow nu era numele meu legal, și Anna nu era prenumele complet.

Cu toți o priviră, de parcă ar fi văzut o performanță teatrală care capta atenția. E doar o femeiușcă, se gândi Avery, și nu are aproape nici un farmec în hainele ieftine, mohorâte și cu pieptănătura ei severă, care dispăruse aproape cu totul sub bonetă. Însă are ceva desul de magnific în ea, pe Jupiter. Nu părea supărată sau

tulburată, deși îi descrisese pe toți ca pe o familie care evident nu o voia. Era ca o ființă străină pentru lumea în care se trezise de dimineață, și pentru lumea căreia îi aparținea de drept. Se întreba dacă averea pe care o moștenise îi ajungea să plătească diligența spre Bath. Era limpede că nu avea habar că ar fi putut cumpăra probabil toate diligențele din țară și toți caii care le trăgeau fără ca moștenirea ei să se resimtă prea mult.

Îl urmă pe Brumford afară din încăpere, și nimeni nu făcu nici o mișcare pentru a o opri. Toată lumea stătea în picioare, într-o tăcere nefirească. Când ieși în cele din urmă din cameră, Avery îi găsi pe avocat și pe moștenitoare încă în hol.

- Avem multe afaceri de discutat, milady, spunea Brumford, frecându-și mâinile. Ar fi mult mai convenabil dacă ați rămâne în Londra. Mi-am luat libertatea de a vă rezerva o suită de camere la Pulteney pentru o perioadă nelimitată, și am plătit serviciile domnișoarei Knox ca însoțitoare. Trăsura e la ușă. Voi fi fericit să vă trimit înapoi acolo, dacă nu vreți să urcați în salon cu ducele de Netherby.

Ea îl privi pe Avery, măsurându-l.

- Nu. Am nevoie să fiu singură, și cred că și ceilalți oameni care au fost aici în dimineața asta au nevoie să vorbească liber, fără să fie stânjeniți de prezența mea. Pot totuși să mă întorc pe jos la hotel, sir. Sunt mult mai obișnuită cu mersul pe jos decât cu trăsura.

O ființă stranie, într-adevăr.

Brumford oferi răspunsul îngrozit care era de așteptat, și Avery trecu pe lângă ei și ieși afară, unde aștepta într-adevăr o trăsură, completată de prezența unei femei înalte și cu o față ca tăișul unei securi, care arăta mai mult ca un gardian de închisoare decât ca o însoțitoare. Brumford se dădu înapoi, cu multe plecăciuni și vorbe fără rost, în timp ce Avery întindea mâna ca s-o ajute pe Lady Anastasia să urce. Ea îi ignoră mâna și urcă

neajutată. Poate că nu văzuse mâna – sau pe el. Se așează lângă însoțitoare și privi înainte.

Avery intră din nou în casă și începu să urce spre salon și spre familia Westcott, minus membrul ei nou-găsit – membrul cel mai bogat.

Nici măcar el nu se putea plânge că avusese o dimineață plictisitoare.

capitolul 5

Dragă Joel,

Îți amintești de repertoriul răsuflat de zicători înțelepte al domnișoarei Rutledge, care ne făceau să oftăm și să dăm ochii peste cap? Una pe care o uram în mod deosebit era: „Ai grijă ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să se îndeplinească“. Părea atât de crudă, nu-i așa, când visurile noastre ne erau atât de dragi? Dar avea dreptate!

Toată viața mi-am dorit iar și iar, la fel ca tine și ca aproape toți copiii cu care am crescut și pe care îi învățăm acum, să aflu cine sunt, să descopăr că m-am născut din părinți distinși, să fiu luată în cele din urmă în sânul familiei mele adevărate și copleșită de bogății, nu neapărat materiale. Oh, Joel, visul meu s-a împlinit astăzi, numai că în momentul de față mi se pare mai degrabă un coșmar.

Îți scriu din camera mea particulară de la hotelul Pulteney – cred că e unul din cele mai mari pe care le poate oferi Londra. Mie mi se pare un palat.

Ți s-a spus despre domnișoara Knox, însoțitoarea pe care mi-au trimis-o pentru călătorie? Cred că da, și de către mai multe persoane. E cu mine și acum. S-a retras în dormitorul ei, deși a lăsat ușa întredeschisă între cele două camere, probabil ca să poată simți că mă păzește bine și că se achită de slujba pentru care

a fost angajată. E o persoană foarte tăcută. Însă astăzi sunt recunoscătoare pentru acest fapt.

În dimineața asta am fost dusă într-un conac mare situat într-un scuar regesc, cu un parc în centru, sunt sigură că în partea cea mai exclusivistă a Londrei. De cum am pus piciorul în casă, cel mai înspăimântător bărbat pe care l-am văzut vreodată mi-a poruncit să plec din nou – s-a dovedit a fi proprietarul casei și UN DUCE!

Dar după ce s-a văzut că eram într-adevăr în locul corect, am fost condusă într-o cameră în care așteptau alți treisprezece oameni. Una dintre ei – s-a dovedit a fi O DUCESĂ – la instruit pe majordomul cel îngâmfat să mă scoată, dar s-a confirmat din nou că trebuia să fiu acolo.

Nimeni nu mi-a vorbit, oricât ar părea de ciudat, și nici nu au vorbit unul cu altul după ce am sosit, deși era destul de clar că toți se simțeau jigniți. Și imaginază-ți că mă îmbrăcasem cu rochia cea mai bună de duminică și aveam cei mai buni pantofi! Pe lângă duce (care a intrat în cameră după mine) și ducesă, care pare să fie mama, și nu soția lui, cred, tânărul conte de Riverdell sau Riverdale – nu sunt sigură care din ele – era acolo cu mama lui și cu cele două surori. Mai era și o foarte tânără lady în alb și cinci alte doamne și doi domni, a căror identitate nu o cunosc sigur.

Joel, oh, Joel, aici trebuie să îmi continui povestirea. Tânărul conte și surorile lui sunt FRATELE și SURORILE MELE. Oh, știu, domnișoara Rutledge s-ar fi încrunțat dezaprobat văzând cuvintele acestea cu literă mare și cele pe care le-am folosit mai devreme. Ar fi spus că sunt echivalentul scris al unei voci ridicată în mod necioplit. Dar, Joel, sunt frații mei vitregi! (Domnișoara R nu aproba prea mult nici semnele de exclamare, nu-i așa?) Tatăl lor, contele de River-nu-știu-cum, a fost și tatăl MEU. Înțelegeți? Nu pot să mă abțin și ridic din nou vocea, într-un mod cât se poate

de grosolan. Mai mult – oh, mai mult, Joel – tatăl meu a fost căsătorit cu mama mea, care se numea Alice Snow înainte de a se căsători cu el. Numele meu ade-vărat, deși nu sunt deloc sigură dacă îl voi putea fo-losi vreodată fiindcă nu mi se pare deloc al meu, este Anastasia Westcott, sau mai corect LADY Anastasia Westcott. Mama mea, care la părăsit pe tata și m-a luat să trăiesc cu ea la un vicariat, undeva pe lângă Bristol – vicarul era tatăl ei, bunicul meu – a murit pe când eram mică, și tata a murit de curând. Dacă lucrurile acestea s-ar fi întâmplat mai devreme, laș fi cunoscut, deși presupun că asta a fost alegerea lui. După moartea mamei mele, m-a dus la un orfelinat din Bath și m-a lăsat acolo.

De ce, te poți întreba, când eram fiica lui legitimă și o lady? Ei bine, în parte, poate, fiindcă se înstrăinase de mama mea în ultimii ani, când aceasta s-a îmbolnă-vit. Și în parte – nu, ÎN PRINCIPAL, Joel – pentru că înainte de moartea ei cu câteva luni, s-a căsătorit cu doamna care era astăzi în cameră în calitate de vădu-vă a lui, contesa – cred că soția unui conte e contesă, nu-i așa, deși nu sunt absolut sigură. Și apoi a avut trei copii cu ea – fiul și cele două fiice despre care ți-am vorbit mai sus.

Poți să ghicești ce urmează? Aș spune că poți, fiind-că nu-ți lipsește istețimea, desigur, și nici nu-ți trebuie prea mare inteligență ca să înțelegi. A doua căsătorie a fost bigamă. Nu a fost o căsătorie legală, validă, și toți copiii născuți din această uniune sunt astfel nele-gitimi. Contesa care a pierdut recent bărbatul despre care credea că era soțul ei – tatăl meu! – nu e contesă până la urmă și nici nu a fost vreodată. Și bărbatul foarte tânăr, fiul ei, nu e conte. Fiicele ei nu sunt lady Cutare și Cutare. Probabil că le-am auzit numele, dar în mod prostesc nu mi le pot aminti – propriile mele surori! Cred că numele tânărului este Harry. Eu sunt, de fapt, singurul copil legitim al tatălui meu.

Astăzi am găsit familia după care am tânjit întotdeauna – fratele meu vitreg și surorile mele vitrege – și astăzi i-am pierdut din nou în cel mai crud mod. Poți să-ți imaginezi tulburarea și neliniștea din camera aceea, Joel, când adevărul a fost scos la iveală? Și fiindcă orice om care suferă are nevoie de un țap ispășitor, de cineva pe care să dea vina, și tatăl meu, adevăratul vinovat, nu mai era disponibil, atunci bineînțeles că toată ostilitatea lor s-a întors împotriva mea. Bărbatul care a devenit acum conte, pentru că fratele meu vitreg e descalificat, ar fi putut fi ales ca țap ispășitor, dar a fost destul de inteligent ca să se declare împotriva acestei schimbări de statut, deși ca să fiu dreaptă față de el cred că a spus-o din inimă.

Mie nu mi-a trecut prin cap să declar că aș fi preferat să nu fiu singurul copil legitim al tatălui meu, deși am protestat pentru că m-am ales cu toată averea lui, în timp ce fratele și surorile mele au fost total dezmoșteniți. Oh da, mai e și asta. Unele părți din proprietatea tatălui meu țin de titlu și trebuie să meargă la noul conte. Alte părți nu țin de titlu și îmi revin mie, pentru că singurul testament al tatălui meu a fost făcut chiar după nașterea mea și îmi lasă totul mie – și probabil mamei mele, dacă ar mai fi trăit.

Cum a putut tatăl meu să se poarte astfel, Joel? Nu cred că voi afla vreodată răspunsul, deși o lady care era astăzi acolo a declarat că a fost întotdeauna un nemernic. Cred că era sora lui și prin urmare mătușa mea. Oh, ce năucitor e totul! Nu am înțeles încă pe deplin. Îți dai seama? Și poți să mă învinuiești?

Scrisoarea asta se dovedește una foarte lungă, dar trebuia să scriu cuiva ca să nu explodez. Și tu ai fost alegerea evidentă. Pentru ce sunt prietenii cei mai buni, la urma urmei, dacă nu pentru a-i împovăra cu toate jelaniiile tale? Unii nu le-ar numi jelanii, nu-i așa? Habar nu am cât valorez acum, dar trebuie să fie ceva, nu crezi, altfel nu ar fi fost folosit cuvântul avere. Sper

că va fi destul, totuși, ca să-mi permit să trimit această scrisoare foarte lungă. O să coste o grămadă.

Sper că nu te-ai plictisit teribil și nu ai adormit la mijlocul ei. Și cu siguranță că va fi destul ca să mă pot întoarce la Bath cu un mijloc de transport puțin mai confortabil decât diligența. Poate că va fi destul ca să pot închiria câteva camere modeste în afara orfelinutului și să dobândesc astfel mai multă independență. Ce frumos ar fi!

Dar vai, mă simt lovită și îndurerată. Pentru că mi-am găsit părinții și sunt morți, și am aflat că am o familie a mea – cred că majoritatea persoanelor din cameră, dacă nu chiar toate, trebuie să fi fost înrudite cu mine într-un fel oarecare –, dar familia aceasta mă urăște de moarte. În special sora cea mare – sora mea vitregă – a țipat și mi-a spus niște lucruri oribile. Băiatul – fratele meu vitreg – nu făcea altceva decât să râdă și părea uluit și vorbea despre toate ca despre o glumă, bietul de el! Oh, bietul de el, Joel, și este FRATELE meu! Sora mai mică părea și ea uluită și năucită. Și soția deposedată s-a învăluit în demnitate și părea un monument de piatră gata să se dărâme. Mă tem că se va dărâma într-adevăr atunci când realitatea o va lovi cu toată puterea.

Mă dor degetele, mă înțeapă la încheietura mâinii și simt că mă lasă tot brațul. Domnul Brumford m-a trimis înapoi aici, chiar dacă aș fi vrut să mă întorc la Bath fără întârziere. M-a convins să rămân până va putea veni ca să vorbim despre afaceri. Îl aștept în orice moment.

Totuși, mă voi întoarce curând acasă. Oh, cât de mult tânjesc după sala de clasă și copiii mei, chiar și după cei obraznici. Cât de mult tânjesc după tine și după domnișoara Ford și după Roger și – oh, după cămăruța mea în care nu aș putea învărti o pisică de coadă, dacă aș avea una – alta dintre zicătorile domnișoarei

Rutledge. Poate că voi veni mâine. Sunt aproape sigură că nu voi întârzia mai mult de poimăine.

Între timp, ai permisiunea mea de a împărtăși conținutul acestei scrisori dacă vrei – toți vor dori să știe de ce am fost chemată acolo și se vor distra foarte mult cu povestea mea. Vei fi cel mai popular bărbat din Bath.

Îți mulțumesc că ai citit-o cu atâta răbdare, scumpul meu prieten – am încredere că ai citit până aici! Ce m-aș face fără tine?

Prietena ta veșnic recunoscătoare și afectuoasă

Anna Snow (pentru că acesta e numele meu!)

Anna uscă ultima pagină a scrisorii, o împături atent – era într-adevăr groasă – și se lăsă pe spate în scaun, epuizată. Luase prânzul cu domnișoara Knox imediat după ce se întorseseră de la conacul acela, deși nu-și amintea ce fusese servit și cât mâncase. Tot ce dorea acum era să se târască în patul uriaș din dormitorul ei, să-și tragă cuverturile peste cap, să se ghemuiască și să doarmă o săptămână.

Dar se auzi o bătaie în ușă, iar ea oftă și se ridică în picioare, în timp ce domnișoara Knox trecea pe lângă ea pregătindu-se să deschidă.

Când intră în salon, Avery îl găsi așa cum se aștepta. Plin de feluriți membri înnebuniți ai familiei Westcott – cu excepția contesei de Riverdale, care după cum se părea nu mai era contesă și nici nu fusese vreodată de fapt, și a fiicelor ei, Camille și Abigail, care stăteau una lângă alta pe sofa, tăcute și nemișcate.

Contesa văduvă era așezată pe un fotoliu de două persoane de alături, iar lângă ea se afla fiica ei cea mai mare.

– Nu te agita, Matilda, spunea ea, cu evidentă exasperare. Nu am de gând să leșin.

- Dar mamă, protestă Lady Matilda cu un sughiț lipsit de eleganță, suspinând. Ai avut un șoc sever. Toți am avut. Și știi ce a spus doctorul despre inima dumitale.

- Omul acela e un șarlatan, spuse mama ei. Nu am palpitații la inimă; am o *bătaie* a inimii, care mi s-a părut întotdeauna un lucru bun, deși astăzi nu mai sunt atât de sigură.

- Înghite asta, mamă soacră, spuse Molenor apropiindu-se dinspre dulap cu un pahar de coniac.

Mildred, Lady Molenor, părea să aibă mai mare nevoie de el. Era așezată lângă sora ei, ducesa, cu capul dat pe spate, cu batista întinsă peste față și ținută cu ambele mâini, în timp ce îi informa pe toți cei care voiau să audă că defunctul Humphrey fusese cea mai oribilă orătanie și insectă pe care o produsese vreodată lumea, și că era de fapt o insultă la adresa regatului animalelor și insectelor. Ducesa o bătea pe genunchi, dar nu arăta nici o dorință de a o contrazice. Părea gata să izbucnească.

Doamna Westcott - verișoara Althea - stătea în spațele canapelei, privind în jos cu evidentă grijă spre capetele celor trei persoane așezate acolo și asigurându-le că totul avea să fie bine, că tot răul e spre bine până la urmă. Pentru o femeie rațională - și Avery o considerase întotdeauna rațională - debita o grămadă de prostii. Dar ce altceva ar fi putut spune?

Alexander Westcott - noul conte de Riverdale - stătea cu spatele la șemineu, cu mâinile la spate, elegant și impresionant, deși era puțin cam palid. Sora lui, care se afla la câțiva pași depărtare, îi spunea că era imposibil, că nu putea refuza titlul, și chiar dacă ar fi putut, tot nu i-ar fi revenit lui Harry.

Harry însuși dispăruse fără urmă.

- Harry nu a rămas, anunță Jessica cu o voce tragică, chiar în timp ce Avery îi observa absența. Stătea în fața canapelei, frângându-și literal mâinile și batista subțire pe care o strângea și arătând ca o tânără Lady Macbeth. A râs și apoi a fugit pe scara servitorilor. De ce o fi râs?

Avery, nu poate fi adevărat. Spune-le tuturor că nu e. Harry nu poate fi jefuit de titlul său.

- Jessica, spuse mama ferm, dar cu bunătate, vino și stai cuminte aici lângă mine. Altfel va trebui să te întorci la lecții.

Jessica se așeză, dar își frânse în continuare mâinile, trăgând de batistă.

- Sigur că eu mi-aș dori să nu fie adevărat, Jessica, spuse noul conte. Aș da orice ca să aflu că nu e. Dar este. I-aș înapoia titlul lui Harry într-o clipă dacă ar fi posibil, dar nu e.

Și treaba cea mai a dracului, se gândi Avery în timp ce pășea în cameră, era că vorbea serios. Era sincer supărat pentru Harry și la fel de sincer lipsit de ambiție pentru el însuși. De fapt, era greu să găsești un motiv bun pentru a nu-l plăcea și a-l disprețui - iritantă concluzie. Poate că perfecțiunea era inevitabil iritantă pentru cei care erau imperfecti.

Cele trei persoane așezate pe sofa arătau de parcă fi fost lovite puternic în moalele capului, dar nu destul de puternic ca să-și piardă cunoștința. Verișoara Althea se oprise din vorbă ca să-și asculte fiul.

- Femeia aceea oribilă s-a întors la Bath, acolo unde îi este locul? îl întrebă Camille pe Avery. Mă mir că nu a urcat aici cu tine ca să se bucure de nefericirea noastră.

- Cam. Mama ei întinse mâna peste mâinile ei.

- Oh, cum își mai freacă mâinile de bucurie, spuse Camille cu amărăciune.

- Cred că e cea mai vulgară dintre ființe, spuse Lady Matilda. Mă mir că Avery i-a permis să intre în casă.

- E nepoata mea, spuse văduva, întinzându-i paharul gol lui Molenor. Dacă e o ființă vulgară, e numai vina lui Humphrey.

- Ce o să ne facem, mamă? întrebă Abigail. Totul se va schimba, nu? Pentru noi la fel ca pentru Harry.

Acesta era probabil cel mai mare eufemism din ultimul deceniu.

- Da, spuse mama ei, așezându-și mâna liberă peste mâna lui Abigail. Totul se va schimba, Abby. Dar iartă-mă, mintea mea e cam amortită în momentul acesta.

- Veți veni să locuiți cu Matilda și cu mine, Viola, anunță văduva. Singurul lucru bun pe care l-a făcut Humphrey în viața lui a fost să se însoare cu tine, și nici măcar pe asta n-a putut s-o facă bine. Tu ești fiica mea, în măsură mai mare decât a fost el fiul meu.

- Puteți veni să locuiți aici, dacă preferați, spuse ducesa. Avery nu se supără.

- Abby vine să locuiască aici? Jessica se luminează vizibil. Și Harry? Și Camille și mătușa Viola?

Avery se întrebă dacă nu *cumva* s-ar fi supărat.

- Uxbury va veni la Westcott House după-amiază, spuse Camille. Trebuie să ne întoarcem acasă fără întârziere, mamă. O să renunț la hainele de doliu înainte de a-l primi, și o să-l informez că nu mai trebuie să așteptăm cu nunta până anul viitor. Va fi încântat să audă asta. Îi voi sugera o nuntă liniștită, poate cu aprobare specială, ca să nu trebuiască să așteptăm o lună întreagă ca să se facă strigările. Odată căsătorită, nu va mai conta că nu sunt Lady Camille Westcott. Voi fi Lady Uxbury în schimb, iar Abby și cu mama pot veni să locuiască la noi. Abby poate să-și facă debutul la anul sau poate chiar anul acesta, patronată de mine. Va fi sora vicontesei de Uxbury. Aproape că ai dreptate, verișoară Althea. Toate lucrurile sunt spre bine, până la urmă.

- Dar ce va fi cu Harry? întrebă Abigail.

Dispoziția deschisă, aproape veselă, afișată de Camille se deterioră vizibil și își mușcă buza de sus într-un efort evident de a-și stăpâni lacrimile. Mama ei strânse mai tare mâinile fiicelor.

- Aș putea să-l omor pe fratele meu, spuse ducesa. Oh, cum a îndrăznit să moară așa cum a făcut-o și să scape de pedeapsă. Cum a îndrăznit să nu fie viu chiar în momentul acesta și să-mi înfrunte mânia. La ce s-o fi gândit?

Nu am auzit niciodată de Alice Snow până astăzi. Voi ați auzit? Mildred? Mamă? Matilda?

Nici una din ele nu mărturisii că auzise de răposata primă soție a lui Humphrey - de singura lui soție, de fapt. Lady Molenor, verișoara Mildred, se văită scurt în batistă.

- Dar a fost căsătorit cu ea și a avut o fiică cu ea, continuă ducesa, fluturând în aer mâna cu care nu lovea genunchiul surorii ei și scoțându-i aproape ochii lui Jess cu cotul. Și apoi a abandonat-o și s-a căsătorit cu Viola de parcă această primă căsătorie ar fi putut fi ignorată atunci când nu i-a mai convenit. Bineînțeles, s-a știut dintotdeauna că nu avea un chior cât a trăit tata, dar era peste măsură de sălbatic și de risipitor. Cu toții știm că, la ultima ocazie în care i-a plătit grămada de datorii, tata i-a spus lui Humphrey să nu mai aștepte un bănuț de la el în afară de alocația trimestrială, care era mult mai mare decât banii de buzunar cu care trebuia să ne mulțumim noi, fetele, dacă îmi permiteți s-o spun. Presupun că era disperat de strâmtorat atunci când mama și tata i-au ales o mireasă, și s-a căsătorit cu ea pentru ca fondurile să înceapă să curgă din nou. Cred că s-a gândit că nimeni nu avea să afle vreodată despre soția lui muribundă și despre fiica lor - și nimeni nu a aflat în timpul vieții lui. Aș putea să-l omor.

- Fiica aceea e nepoata mea, spuse văduva ca pentru sine, răsfirându-și mâinile în poală și examinându-și inelele de pe degete.

Lady Matilda rămăsese în același loc, ținând în mână sărurile.

Jess suspina în pânza subțire a unei batiste pe care o răsucise până ajunsese aproape de nerecunoscut, iar Avery se gândi să o trimită la guvernanta ca să se ocupe de ea. Dar astăzi se scria un capitol din istoria familiei ei - fără îndoială că avea să fie un capitol însemnat cu un asterisc - și presupunea că era mai înțelept să o lase să-l simtă în toată violenta lui emoție. În plus,

rareori își exercita autoritatea asupra ei, în parte pentru că evita asiduu orice efort inutil, dar în principal pentru că avea o mamă care era rațională și judeca bine în cea mai mare parte a timpului. Și cine o putea învinui astăzi pentru că voia să asasineze un om mort? Nici el nu se gândea cu prea mare drag la defunctul conte de Riverdale și se bucura cu egoism că nu împărtășea nici o legătură de sânge cu el.

La urma urmei, bigamia nu era o fărădelege minoră, care să poată fi pusă pe seama nebuniilor tinereții.

- Nici eu nu am auzit de femeia asta până astăzi, Louise, spuse fosta contesă, deși știam despre fata pe care Riverdale o ținea într-un orfelinat din Bath. Am presupus, în mod greșit, că era fiica lui naturală, odrasla unei foste amante. Simțeam chiar un fel de respect plin de ranchiună față de el pentru că își asumase responsabilitatea de a o sprijini financiar. Mă întreb dacă adevărul ar fi ieșit vreodată la iveală, dacă nu l-aș fi însărcinat pe domnul Brumford să o găsească și să îi facă o donație. Trebuie să adaug că nu am făcut-o pentru că am o inimă bună, ci pentru că nu voiam să ceară ceva de la Harry în viitor. Speram ca el, Cam și Abby să nu afle niciodată despre aventura tatălui lor.

Râse fără umor și bătu ușurel mâinile fiicelor ei înainte de a continua.

- Ai avut o idee bună, Cam, spuse ea. Vom arunca toți hainele de doliu astăzi. Ce ușurare enormă va fi! Vom aștepta și vom vedea ce aranjezi cu lordul Uxbury după-amiază și ne vom muta la un hotel dacă nunta va fi zilele următoare. Vă mulțumesc tuturor pentru ofertele ospitaliere, dar chiar nu ar fi potrivit să stăm la unul dintre voi. Dacă va trebui să așteptăm mai mult până la nuntă - s-ar putea foarte bine ca Uxbury să insiste să fie citite strigările -, atunci ne vom muta la țară și vom supraveghea împachetarea tuturor bunurilor noastre cât timp așteptăm. Oricum, ne așteaptă o perioadă aglomerată și nu trebuie să mai pierdem timp aici.

- Să ne împachetăm lucrurile? Abigail părea năucită.

- Dar bineînțeles, spuse mama ei. Nici Westcott House de aici din oraș, nici Hinsford Manor din Hampshire nu îi mai aparțin lui Harry. Îi aparțin... ei.

- Dar unde vom merge noi două după nuntă? întrebă Abigail. Nu cred că lordului Uxbury i-ar plăcea să ne impunem prezența permanent, orice ar spune Cam.

- Nu știu unde vom merge, Abby, spuse mama ei iritată, arătând prima fisură din stăpânirea ei de sine. Te voi duce la bunica ta - mama mea - la Bath, presupun. Sigur va fi fericită să îți ofere un cămin în ciuda acestei nenorociri, de care nu ești deloc vinovată. Vă adoră pe tine și pe Cam.

- Și tu, Viola? întrebă aspru ducesa.

- Nu știu, Louise. Contesa îi adresă un zâmbet stins. Vezi tu, sunt din nou domnișoara Kingsley. Nu se cuvine ca eu, o doamnă singură, să rămân la Bath *cu fiica mea*. Nu ar fi corect pentru mama mea și ar fi dezastruos pentru orice speranță a lui Abby de a încheia o căsătorie cât de cât potrivită. Probabil că voi merge la fratele meu. Michael e un cleric în adevăratul sens al cuvântului, și cred că se simte singur de la moartea cumnatei mele, care a avut loc anul trecut. Am ținut întotdeauna unul la celălalt. Voi locui cu el, măcar un timp, până voi hotărî ceva potrivit, cu caracter permanent.

Nu, hotărî Avery, aceasta nu fusese sigur o dimineață plictisitoare. Observă că mama lui vitregă nu-și amintise nici măcar să sune după ceai.

- Dar Harry? întrebă din nou Abigail.

- Nu știu, Abby, spuse mama ei. Trebuie să își găsească o slujbă convenabilă, presupun. Poate că Avery îl va ajuta, deși nu mai este legat de tutela pe care i-a încredințat-o tatăl lui.

Toți ochii se întoarseră spre Avery, de parcă ar fi avut pe vârful limbii răspunsul la toate întrebările. El ridică din sprâncene. Nu obișnuia să ajute tinerii aflați în dificultăți financiare să-și caute slujbe, mai ales tinerii

sălbatici care fuseseră în posesia unui cufăr de bani fără fund până acum o oră și îi cheltuiseră în mod extravagant. Luă monoclul, îl abandonează și oftă.

- Trebuie să-i acordăm lui Harry o zi sau două ca să se oprească din râs și să nu mai spună tuturor celor care-l ascultă ce farsă e asta, spuse el.

- Oh, *Avery!* izbucni Jessica. Cum poți să iei în râs o asemenea tragedie?

Ei îi adresează o privire care îi închise gura și o făcu să se ghemuiască lângă mama ei, deși continuă să îl privească feroce.

- Îi acord o zi sau două, repetă el încet. Pentru că râsul lui nu vine din amuzament, și când descrie dezvăluirea din dimineața asta ca pe o *farsă*, nu se referă la ceva caraghios.

- *Avery* va avea grijă de el, *Jess*, spuse *Abigail*, cu privirea ațintită asupra lui.

- *Lady Anastasia* pare perfect dispusă să își împartă averea, le aminti tuturor verișoara *Elizabeth*. Poate că *Harry* nu va fi nevoit să își ia o slujbă. Poate că el...

- Nu voi atinge nici un bănuț pe care ni-l oferă femeia aceea din caritate condescendentă, *Elizabeth*, spuse *Camille* întrerupând-o. Și cred că nici *Abby* nu o va face. Sau *Harry*. Cum a îndrăznit să sugereze măcar - de parcă ne-ar fi făcut o mare favoare.

Ceea ce era exact ce ar fi făcut, în opinia lui *Avery*, dacă nu avea să se gândească mai bine și să-și retragă oferta.

- E nepoata mea, spuse văduva.

- Se va întoarce la Bath, *Avery?* întrebă *Abigail*.

- *Brumford* a convins-o să rămână cel puțin pentru moment la *Pulteney*, unde se pare că a stat și aseară, spuse el. Va petrece după-amiaza acolo cu ea și însoțitoarea ei, și o va omorî fără îndoială de plictiseală.

- Săraca lady, spuse verișoara *Elizabeth*. Și viața ei s-a schimbat atât de drastic.

- Nu aş descrie-o în nici un caz ca *săracă*, Elizabeth, spuse sec Thomas, Lord Molenor.

- Educația ei ca Lady Anastasia Westcott trebuie să înceapă fără întârziere, spuse văduva, și toată lumea se uită la ea.

- După ziua de astăzi, spuse Camille, cu un ton neșpus de amar ridicându-se în picioare, va putea să se mute de la Pulteney la Westcott House, bunico. Va fi foarte emoționată.

- Cam, spuse mama ei după ce oftă din greu, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat din vina ei. Trebuie să ne amintim asta. Gândește-te doar la faptul că și-a petrecut aproape toată viața într-un orfelinat, în afară de primii ani.

- Nu mă pot gândi la altceva în afară de asta, spuse văduva. Nu va fi ușor să...

- Nu-mi *pasă* unde a trăit sau cât de dificil va fi să o educați așa cum trebuie, strigă Camille, întrerupând-o în mod grosolan. O urăsc. Cu patimă. Nici să nu vă gândiți să-mi cereți să-mi fie milă de ea.

- Îmi pare rău, bunico, spuse Abigail, ridicându-se alături de sora ei. Cam e supărată. Se va simți mai bine după ce va discuta cu lordul Uxbury.

- Până la urmă, Abby și Cam nu vor locui aici cu noi? întrebă Jessica, cu ochii în lacrimi.

- Cred că Harry va sta aici, spuse ducesa, după ce îl va găsi Avery. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui, Viola.

- Minteă mea e prea amorțită ca să mă îngrijorez, spuse fosta contesă. Presupun că a ieșit să se îmbete. Aș vrea să fiu cu el și să fac același lucru.

- Mamă, izbucni Jessica, promite-mi că femeia aceea nu va mai fi primită niciodată în casa asta. Promite-mi că nu o vom mai vedea niciodată. S-ar putea să-i scot ochii dacă o mai văd. E *urâtă* și *proastă*, și arată mai rău decât o *servitoare*, și o *urăsc*. Vreau ca totul să fie așa cum a fost. Vreau ca H... Harry să fie din nou conte și să râdă

pentru că e fe... fericit, nu pentru că e trist și nu va mai putea fi niciodată fe... fericit. Vreau ca Abby să fie din nou verișoara mea dreaptă și să locuiască în apropiere. Vreau... urăsc asta. O urăsc. Și de ce nu îl caută Avery pe Harry și nu îl aduce acasă?

Avery lăsă monoclul să atârne de șnur, oftă în sinea lui și își deschise brațele. Ea se uită urât la el o clipă, apoi se ridică împleticindu-se și se aruncă în brațele lui, îngropându-și fața la pieptul lui. Dacă ar putea, s-ar vâri cu totul în mine, se gândi el. Plângea zgomotos și lipsit de eleganță pe umărul lui, și el o cuprinse cu un braț și îi puse cealaltă mână pe spate.

- Fă ce... ce... ceva, strigă ea. Fă ceva!

- Șșșt, murmură el la urechea ei. Șșșșt, iubirea mea! Viața e plină de nori. Dar norii sunt tiviti cu aur. Trebuie doar să aștepti să răsară soarele din nou. Va răsări. Întotdeauna o face.

Stupide cuvinte! Sunau mai rău decât cele rostite de verișoara Althea cu câteva minute înainte. De unde năba veneau prostiile astea?

- Promiți? spuse ea. Pro... promiți?

- Da, promit, spuse el, îndepărtându-și mâna de capul ei ca să scoată o batistă mare din buzunar. Fiindcă femeile erau întotdeauna cele care vărsau șuvoaie de lacrimi părea illogic că tot ele erau cele care purtau batiste atât de mici și de subțiri, care se udau leuarcă în timpul ruperilor de nori. Un pahar de limonadă rece în sala de clasă este exact lucrul de care ai nevoie, Jess. Nu, nu protesta. Nu a fost o întrebare.

Mama ei îi mulțumi din ochi în timp ce el își conducea sora vitregă afară din încăpere, ținând-o cu un braț de mijloc.

Se întrebă ce făcea Lady Anastasia Westcott exact în momentul acesta și dacă avea idee de ce o aștepta - în afara de viața ușoară a unei femei foarte bogate, adică.

Și se întrebă unde era Harry. Totuși, nu avea să fie dificil să îl găsească mai târziu și să stea cu ochii pe el.

Desigur că era în una din vizuinile lui obișnuite. Și trebuia să fie lăsat să stea în una din vizuinile acelea până se oprea din râs.

Bietul de el!

capitolul 6

A doua zi, domnul Brumford îi întinse mâna Annei, ajutând-o să coboare din trăsură care se oprise în față la Westcott House la începutul după-amiezii, iar domnișoara Knox se dădu jos în spatele ei, neasistată. Privind în sus și în jos pe South Audley Street și la casa din față ei, Anna văzu că nu era chiar atât de impunătoare precum cea în care fusese dusă cu o zi înainte. Chiar și așa, totul fusese construit la scară excesivă, și ea se simți pipernicită.

Era proprietatea ei.

Mai avea și un conac, și un parc, și terenuri agricole cu ferme în Hampshire și o avere atât de mare, încât mintea ei nu o putea cuprinde. Tatăl ei moștenise o parte din avere de la tatăl lui, dar în ultimii ani devenise neașteptat de perspicace, dublând-o și apoi triplând-o prin investiții în comerț și industrie. Investițiile funcționau încă în avantajul ei.

După ce află despre această bogăție, Anna se posomorî și deveni și mai dornică de a se întoarce acasă la Bath și de a pretinde că nimic din toate acestea nu se întâmplase. Dar se întâmplase, și acceptă șovăind să rămână cel puțin câteva zile, ca să se consulte mai pe larg cu avocatul ei, pentru că așa își spunea domnul Brumford – nu doar avocatul tatălui ei, ci avocatul ei. Mintea ei era cu totul buimăcită. Trebuia să stea măcar până când i se limpezeau toate gândurile și înțelegea mai bine ce avea să însemne asta pentru ea. Bănuia că viața ei avea să se schimbe, fie că voia, fie că nu.

În dimineața asta, domnul Brumford îi trimisese un mesaj prin care îi spunea că o va însoți la Westcott

House și la o nouă întâlnire cu familia. Dacă avea să-i întâlnească acasă, însemna oare că fratele și surorile ei vitrege își mai reveniseră din șoc și erau pregătiți să-i ureze bun venit, sau măcar să converseze cu ea într-un mod mai amical? Dar ce se întâmpla cu mama lor, biata lady? Oh, nu avea să fie ușor.

Ușa se deschise chiar în timp ce pășea pe ultima treaptă, și un servitor îmbrăcat complet în negru se înclină și se dădu la o parte, ca să-i permită să intre. Holul era lambrizat cu lemn și avea tavanul casetat și o dușumea de marmură cu o scară largă și elegantă din lemn – era oare stejar? – care pornea din spate și se desfăcea ca un evantai în ambele părți ale holului, coborând apoi din nou.

O lady cobora pe scări – cea care se afla la capătul celui de-al doilea șir de scaune cu o zi înainte, ducesa. Anna își aminti că declarase că și-ar fi omorât fratele, dacă ar mai fi fost încă în viață. *Fratele ei* – tatăl Annei. Însemna deci că această lady era mătușa ei? În spatele ei, coborând cu pași mai lenți, venea bărbatul care stătuse în picioare în tot timpul discuțiilor din ziua precedentă, cel care i se păruse frumos și periculos.

Arăta la fel și astăzi.

Ducesa păși spre ea, cu o înfățișare regească și intimidantă.

– Anastasia, spuse ea, măsurând-o pe Anna din cap până-n picioare în timp ce se apropia. Bine ai venit în căminul tău! Eu sunt mătușa ta Louise, sora mijlocie a răposatului tău tată și ducesă de Netherby. Netherby, fiul meu vitreg, nu e rudă directă cu tine. Arată spre bărbatul din spatele ei. Îi ignoră complet pe domnul Brumford și pe domnișoara Knox.

– Bună ziua, doamnă, spuse Anna. Bună ziua, sir.

Ducele de Netherby era îmbrăcat astăzi într-o combinație de cafeniu și bej. Ținea un monoclu cu mâner de aur într-o mână, pe degetele căreia avea două inele, unul din aur simplu, celălalt din aur pe care era

încrustat un topaz mare. O privea, așa cum făcuse și cu o zi înainte, de sub pleoapele ușor lăsate, cu ochi care păreau să fie într-adevăr atât de albaștri cum și-i amintea. Avea o siluetă mlădioasă și nu o depășea decât cu câțiva centimetri.

- Ar trebui să fie *Exceleanța Voastră* și *Exceleanța Voastră*, spuse el. Vorbi cu o voce grațioasă, pe fondul unui oftat. Noi, aristocrații, putem fi foarte sensibili atunci când este vorba despre formulele de adresare. Totuși, pentru că suntem rude prin alianță, poți să-mi spui Avery. Își întoarse privirea apatică spre domnul Brumford și spre domnișoara Knox. Puteți să plecați amândoi. Vom trimite după dumneavoastră dacă va fi nevoie.

Anna se întoarse.

- Vă mulțumesc, domnule Brumford, spuse ea. Vă mulțumesc, domnișoară Knox.

Când se întoarse, zări o umbră de amuzament batjocoritor în ochii albaștri indolenți.

- Vom urca în salon, unde familia așteaptă să te întâlnească, spuse ducesa, mătușa ei. Sunt atât de multe de discutat, că nu știm cu ce să începem, dar trebuie să începem. Lifford, ia mantaua și boneta de la Lady Anastasia.

După câteva momente, Anna pășea alături de ea pe scară, în timp ce ducele venea în spatele lor. Când ajunseră la bifurcația de la mijloc o luară la stânga și intrară într-o cameră mare care dădea probabil spre stradă și strălucea în soarele după-amiezii. Faptul că toate erau ale ei i-ar fi luat poate răsuflarea Annei, dacă lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat din cauza oamenilor adunați în cameră. Toți fuseseră prezenți și cu o zi înainte, și toți erau acum tăcuți - din nou - și se întorseseră să o privească.

Ducesa luă asupra ei sarcina prezentărilor.

- Anastasia, spuse ea, arătând la început spre doamna în vârstă așezată lângă șemineu, aceasta este contesa văduvă de Riverdale, bunica ta. E mama tatălui tău, iar eu sunt sora tatălui tău. Lângă ea este Lady Matilda

Westcott, sora mea mai mare, mătușa ta. Arată spre alt cuplu care se afla în spatele camerei, femeia așezată, bărbatul în spatele scaunului ei. Lordul și Lady Molenor - unchiul tău Thomas și mătușa ta Mildred, sora mea cea mai mică. Au trei băieți, verii tăi, dar toți trei sunt la școală. Și lângă fereastră se află contele de Riverdale, Alexander, vărul tău de-al doilea, cu mama lui, doamna Westcott, verișoara Althea, și sora lui, Lady Overfield, verișoara Elizabeth.

Totul era prea amețitor și prea complicat ca să poată fi înțeles. Toți oamenii aceștia, toți aristocrații aceștia, erau rudele ei. Dar singurul lucru pe care îl putu înțelege clar era acela că oamenii pe care dorea cel mai mult să-i vadă nu erau acolo.

- Dar unde sunt surorile și fratele meu, întrebă ea, și mama lor?

Toți cei cuprinși în câmpul ei vizual părură la fel de șocați.

- Oh, nu vei fi stânjenită de prezența lor, Anastasia, o asigură ducesa. Viola a plecat la țară în dimineața aceasta cu Abigail și Camille - vreau să spun la Hinsford Manor, casa ta din Hampshire. Oricum, nu vor rămâne acolo decât câteva zile. Viola își va duce fiicele la Bath, ca să locuiască la mama ei, bunica lor, iar ea va locui la fratele ei din Dorset. E cleric și văduv. El și cu Viola au ținut întotdeauna foarte mult unul la celălalt.

- Au plecat? Anna simți dintr-odată că i se făcea frig, în ciuda luminii soarelui. Dar speram să-i întâlnesc aici. Speram să îi cunosc. Speram că aveau să ajungă să mă cunoască. Speram... că aveau... să vrea.

În scurtul răstimp de tăcere care urmă, se simți foarte stupidă. Cum putuse aștepta un asemenea lucru? Simpla ei existență pusese capăt lumii pe care o cunoșteau, cu o zi înainte.

- Și tânărul, fratele meu vitreg? întrebă ea.

- Harry a dispărut, îi spuse ducesa, și Avery nu vrea să-l caute până mâine, dacă nu se întoarce din proprie

inițiativă înainte. Oricum, nu trebuie să-ți faci griji din cauza lui. Avery va avea grijă de viitorul său. A fost numit tutorele lui Harry, pe când mai era conte de Riverdale.

- În opinia mea, spuse ducele, am moștenit tutela lui Harry de la răposatul și stimatul meu tată, nu doar de la contele de Riverdale. Nu mi-ar plăcea deloc să mă trezesc tutorele vărului Alexander. Îndrăznesc să spun că lui i-ar plăcea și mai puțin.

- Oh, da, chiar așa, Avery, spuse mama noului conte. Anna văzu că ducele de Netherby era acum întins cu eleganță neglijentă pe un fotoliu, în capătul îndepărtat al camerei, cu coatele pe brațele fotoliului, cu degetele unite și ridicate. Domnișoara Rutledge i-ar fi spus să stea drept, cu picioarele unul lângă altul pe dușumea.

- Vino și stai aici, Anastasia, spuse contesa văduvă, bunica ei, arătând dușumeaua din fața scaunului ei, și lasă-mă să mă uit bine la tine.

Anna se îndreptă spre ea și rămase nemișcată în timp ce toată lumea se uita bine la ea, după cum se părea. Tăcerea păru să dureze câteva minute, deși probabil nu dură decât cel mult jumătate de minut.

- Măcar ai o ținută bună, spuse în cele din urmă văduva, și vorbești fără nici un accent regional. Arăți însă ca o guvernantă de condiție foarte umilă.

- Sunt și mai umilă de atât, doamnă, spuse Anna. Sau mai sus, depinde de perspectivă. Am marele privilegiu de a fi profesoară într-o școală de orfani, ale căror minți sunt la fel de bune ca ale oricui.

Mătușa care stătea lângă scaunul văduvei icni de uimire și se dădu înapoi de-a binelea.

- Oh, poți să-ți ascunzi ghearele, spuse văduva. Constatam pur și simplu faptele. Nu e vina ta că ești așa cum ești. E doar vina fiului meu. Poți să-mi spui bunico, pentru că asta sunt pentru tine. Dar dacă nu îmi spui așa, doamnă ar fi incorect. Cum ar trebui să fie?

Așteptă un răspuns.

- Mă tem, bunico, spuse Anna, că răspunsul pe care l-aș da ar fi unul ghicit. Nu știi. *Milady*, poate?

- Care sunt rangurile care se află mai sus și mai jos de cel de conte? Întrebă mătușa - mătușa Matilda? Și care e diferența dintre un cavaler și un baronet, care se numesc amândoi sir Cutare și Cutare? Nu știi, nu-i așa, Anastasia? Ar trebui să știi. *Trebuie să știi*.

- Cred, verișoară Matilda, spuse tânăra lady de la fe-reastră - sora contelui, Elizabeth? - că o ametești pe biata Anastasia.

- Și sunt lucruri mult mai importante despre care să vorbim acum, încuviință contesa văduvă. Stai jos, Matilda, și nu te mai fâfâi! Nu o să cad de pe scaun. Anastasia, hainele de pe tine sunt bune doar pentru lada de gunoi. Nici măcar servitoarele nu le-ar purta.

Anna se gândi că nu-și putea imagina o situație mai umilitoare. Rochia ei cea mai bună de duminică!

- Și părul tău, Anastasia, spuse sora cea mai mică a ducelui - mătușa Mildred. Cred că e foarte lung, nu?

- Îmi trece de mijloc, doamnă... mătușă, spuse Anna.

- Pare des și greu, și nu te avantajează, îi spuse mătușa Mildred. Trebuie tuns și aranjat fără întârziere.

- Voi chema mâine o modistă și asistentele ei să vină aici, spuse ducesa. Vor rămâne aici până vor produce strictul necesar pentru o nouă garderobă. Anastasia nu trebuie să iasă deloc din casă până nu e pregătită pentru a fi văzută. Cred că vestea s-a răspândit deja printre cei din ton. Ar fi ciudat dacă nu ar fi așa.

- Se vorbea despre asta în cluburi de dimineață, Louise, spuse bărbatul mai vârstnic - soțul mătușii Mildred. Atât despre lovitura pe care a primit-o Harry și mama, și surorile lui, cât și despre descoperirea neașteptată a fiicei legitime a lui Riverdale. Și despre norocul lui Alexander, bineînțeles.

- Eu încă nu știu dacă e un noroc, Thomas, spuse noul conte.

Uitându-se la el, Anna conchise că prima impresie pe care și-o făcuse despre el cu o zi înainte fusese destul de corectă. Era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Arăta ca un prinț din povești. Se imagină descriindu-l copiilor din Bath, în timp ce toate fetițele se cufundau într-o visare fericită, imaginându-și că erau prințesele lui.

- Știi ce înseamnă ton, Anastasia? întrebă aspru mătușa Matilda. Acum era așezată pe un scăunel, lângă scaunul mamei ei.

- Cred că e termenul franțuzesc pentru clasele superioare, mătușă, spuse Anna.

- Este elita claselor superioare, îi spuse Lady Matilda. Noi, toți din camera asta, facem parte din lumea bună, și la fel și tu, Dumnezeu să ne ajute! Cum o să poți fi adusă în rândul lumii când ai deja douăzeci și cinci de ani?

Îi fu greu să nu răspundă la fel de aspru că nu avea intenția de a fi adusă în nici o lume pe care nu o alegea ea. Era greu să nu întoarcă spatele și să nu pășească țanțoș afară din cameră și din clădirea aceea și să găsească drumul spre casă. Cu excepția faptului că avea simțământul că pentru moment nu avea o casă adevărată. Se afla între două lumi, pentru că nu mai aparținea lumii vechi și nici nu intrase în lumea nouă. Tot ce putea face era să exploreze puțin mai atent lumea asta nouă și apoi să hotărască ce avea să facă cu informațiile. Apelă la toate resursele de calm interior și își ținu gura.

- Matilda, spuse muștrător mama contelui, fii dreaptă! Anastasia nu are cum să își schimbe vârsta sau educația. Probabil că se simte înconjurată de dușmani din toate părțile, iar noi suntem de fapt familia ei. Ai avut vreodată altă familie, Anastasia? Din partea mamei, poate?

- Nu, doamnă, spuse Anna. Îmi pare rău, sunteți verișoara...?

- Althea, spuse ea zâmbind.

- Nu, verișoară Althea, spuse Anna. Nu am știut nimic despre identitatea mea până ieri. Am fost întotdeauna Anna Snow.

- Atunci cred că te simți copleșită, spuse doamna. Poate că ai vrea să te întorci acasă cu Alex, cu Lizzie și cu mine pentru câteva zile, fiindcă asta e o casă mare și nu poți rămâne singură aici.

- Ai fi foarte bine-venită, verișoară Anastasia, îi spuse contele.

- Nu, spuse ducesa. Trebuie categoric să rămână aici, Althea. Voi aranja ca o modistă și o coafeză să vină aici mâine-dimineață. Și lucrurile ei, câte sunt, vor fi aduse aici de la Pulteney. Ai dreptate, totuși, nu poate sta aici singură fără o prietenă sau o însoțitoare. Poate că Matilda...

- Oh, eu aș fi încântată să rămân aici câteva zile cu verișoara Anastasia, dacă ea îmi permite, spuse sora contelui, cu un zâmbet la fel de cald ca și cel al mamei ei. Pot, Anastasia? Promit să nu te copleșesc cu o litanie despre tot ce trebuie schimbat la tine înainte de a deveni exact la fel ca noi toți. Mai degrabă aș vrea să aflu câteva despre viața ta dinainte. Mi-ar plăcea să aflu lucruri despre tine. Ce spui?

Anna închise ochii un moment.

- Oh da, te rog, spuse ea, dacă vrei, verișoară Elizabeth. Dacă nu te deranjează prea mult. Dar fratele meu vitreg nu se va întoarce aici?

- Dacă o face, spuse ducesa, va fi redirecționat spre Archer House.

- Sunt surprins, spuse contele, că nu ai trimis să-l caute, Netherby. Aș face-o eu, dar în circumstanțele actuale mă aștept să fiu ultima persoană pe care vrea să-o vadă. Poate că obligația pe care o simți față de el e mai supărătoare acum, că nu mai e Riverdale.

Elizabeth întoarse capul și își privi muștrător fratele. Anna văzu că ducele de Netherby rămase imperturbabil, dar nu se miră când își duse lornionul la ochi. Câtă

afectare! Ar fi fost foarte surprinsă să afle că nu vedea bine. Însă lornionul îl făcea să pară cumva de două ori mai periculos.

- Dacă ai fi fost mai atent, Riverdale, deși, de fapt, de ce ar fi trebuit s-o faci? spuse el încet, ai fi observat că eu nu alerg niciodată după cățeii pierduți când e mai probabil să ajung să mă învârt după propria mea coadă și să mă fac de râs. Nici nu intervin în viața tinerilor care își fac de cap. Nu sunt mătușa necăsătorită a nimănui. Cât despre faptul că ar trebui să caut un tânăr care crede că este o glumă grozav de bună să piardă tot ce a crezut vreodată că îi aparține, inclusiv legitimitatea nașterii, nu, nu se va întâmpla. Voi avea destul timp să-l găsesc atunci când se va opri din râs, și o va face.

Anna simți cum îngheață auzind trufia plictisită a vocii și cuvintele lui. Conte de Riverdale nu răspunse, dar Anna văzu, chiar din acest scurt dialog, că cei doi bărbați nu se iubeau prea mult.

- Te rog să nu te lași afectată, verișoară, spuse contele, privind-o hotărât pe Anna. Trebuie să ți-l scoți din minte pe tânărul Harry, la fel ca pe Camille și Abigail, cel puțin pentru moment. Sunt foarte supărați cu toții, și nu sunt înclinați să te privească cu ochi buni, chiar dacă sunt conștienți că nu ai nici o vină și că ești mai degrabă partea vătămată, nu cea care a vătămat. Va trece un timp până să poată fi convinși să accepte o relație cu tine. Oferă-le timpul acesta, dacă vrei!

Atât cuvintele, cât și expresia feței lui erau amabile, dar ea se simți totuși rănită.

- Alexander are dreptate, spuse văduva. Întoarce-te puțin, Anastasia! Anna se întoarse. Nu prea ai siluetă, dar măcar ești subțire. Și corsetul va face minuni cu pieptul tău. Presupun că nu ai purtat niciodată corset?

Anna simți cum îi luau foc obrazii. Dumnezeu, erau și bărbați de față.

- Nu, bunico, spuse ea.

- Vom avea grijă de toate, începând de mâine, spuse cu vioiciune ducesa. Trebuie să hotărâm și ce fel de profesori sunt necesari - un profesor de dans, sigur, și un profesor de etichetă, și poate că și alții. Între timp, nici nu trebuie să te gândești să ieși din casă, Anastasia. Acum, stai jos - ai stat destul în picioare. Matilda, trage de clopoțel ca să aducă ceaiul, dacă vrei.

Anna se așeză aproape în același moment în care ducele de Netherby se ridică în picioare și străbătu încăperea, oprindu-se în fața ei. Toți rămaseră tăcuți, așa cum păreau să facă atunci când el ridica un deget sau o sprânceană. O privi în tăcere câteva momente, cu ochii aceia pătrunzători, somnoroși.

- Anna, spuse el, iar ea tresări pentru că rostise numele sub care se cunoștea și ea, soarele strălucește, iar aerul proaspăt și Hyde Park ne cheamă. Dacă mă însoțești acolo, s-ar putea ca lumea bună să creadă că vede o guvernantă alături de mine și să tragă propriile concluzii în privința identității tale. Atunci, se poate ca lumea bună să cadă într-un leșin colectiv din cauza șocului, sau să alege să transmită vestea celor mai puțin norocoși, sau pur și simplu să-și vadă de drum și de propriile treburi. Știind toate acestea, ai vrea să vii cu mine?

Anna își mușcă buzele ca să nu izbucnească într-un râs nervos, atât de neașteptate erau cuvintele lui.

- E înțelept, Netherby? întrebă unchiul Thomas. Louise tocmai a spus...

Ducele de Netherby nu întoarse capul, nici nu răspunse.

- Anna? spuse el încet.

Era ca o ființă străină. Ea nu se temea de el. Nici vorbă. De fapt, se simțise amuzată. Dar... Ei bine, mult mai mult decât celelalte persoane din încăperea, el părea întruchiparea unui univers atât de diferit de al ei, încât nu exista posibilitatea unei comunicări raționale. De ce dorea să se plimbe cu ea, riscând să fie văzut cu ea - care părea o guvernantă?

Dar... aer proaspăt? Și să scape un timp de camera asta și de toți oamenii din ea?

- Mulțumesc, spuse ea. Ar fi plăcut.

- Mamă, spuse mătușa Matilda. Anastasia nu trebuie lăsată să facă asta. Louise are dreptate. Oh, nu e frumos din partea ta, Avery!

- Dacă trebuie să mergi, cineva trebuie să meargă cu tine ca însoțitoare, sugeră contele. Lizzie, poate că ai fi dispusă?

- Ah, dar vezi, verișoară Elizabeth, spuse încet ducele, privind-o încă pe Anna, tu nu ești invitată.

Doamna cu pricina zâmbi privind-i ceafa, și Anna observă că ochii ei erau amuzați.

- Nepoata mea nu are nevoie de o însoțitoare când iese cu ducele de Netherby, spuse contesa văduvă. Tatăl lui s-a căsătorit cu fiica mea, nu? Și Avery are dreptate. Nu o putem ține pe Anastasia închisă până e pregătită. S-ar putea să nu fie pregătită niciodată.

capitolul 7

După cinci minute, echipată cu mantaua, boneta și mănușile - aceleași ca și cu o zi înainte - Lady Anastasia Westcott stătea pe trotuarul din fața reședinței Westcott. Fără îndoială că erau cele mai bune haine ale ei, se gândi Avery, singurele haine bune. Ar fi fost interesant să-i vadă hainele de purtat - sau poate că nu.

Păruse să aibă nevoie de un salvator. Asta nu însemna că el s-ar fi repezit să o salveze, dacă ea nu ar fi avut ceva care să-i trezească interesul. Poate pentru că nu se speriasse cu o zi înainte, când pășise pentru prima dată în Archer House și dăduse peste... el. Știa că intimidă majoritatea oamenilor. Sau poate din cauza discursului scurt, liniștit și demn pe care îl rostise în salonul roz, după ce Brumford terminase cu toate dezvăluirile. Sau poate din cauza răspunsului pe care îl oferise cu puțin

timp înainte, când bătrâna contesă văduvă spusese că arăta ca o guvernantă de condiție umilă.

Îi oferi brațul și rămase cu el întins în aer pentru că ea nu îl acceptă. Ridică din sprâncene.

- Nu am nevoie de ajutor, mulțumesc, spuse ea.

Ca să vezi!

- Presupun, spuse el, lăsând brațul în jos, că băieții orfani nu sunt învățați să ofere brațul fetelor orfane atunci când se plimbă împreună pe stradă, și fetele orfane nu sunt învățate să accepte galanteriile bărbaților atunci când sunt oferite. Nu face parte din programa voastră școlară?

- Bineînțeles că nu, spuse ea cu toată seriozitatea. Ce absurd!

- Bănuiesc că vei da peste o lume întreagă de absurdități, spuse el, dacă nu îți pierzi curajul sau răbdarea după prima sau a doua ocazie și nu fugi înapoi la sala ta de clasă.

- Dacă mă voi întoarce la Bath, spuse ea, o voi face pentru că am ales să fac așa după ce m-am gândit atent și rațional.

- Între timp, spuse el, bunica ta, mătușile și unchiul - unchiul, la singular - și verișorii vor lucra fără încetare, zi și noapte, ca să ștergă plăcuța de ardezie pe care a fost scrisă viața ta din ultimii douăzeci și cinci de ani și să te transforme în ceea ce își imaginează ei că ar trebui să fie Lady Anastasia Westcott. O vor face, bineînțeles, fiindcă pentru tine e mai de dorit să fii o lady, nu o orfană, bogată, nu nevoiașă, elegantă, nu neglijentă - și pentru că ești o Westcott și una dintre ei.

- Nu eram nevoiașă, spuse ea.

- Eu nu voi participa prea mult la educația pe care o va primi Lady Anastasia Westcott, îi spuse el, în parte pentru că legătura mea cu familia Westcott e pur onorifică și în principal pentru că ar fi o mare plictiseală, și eu evit plictiseala de parcă ar fi ciumă.

- Sunt surprinsă, atunci, spuse ea, că ai venit astăzi la Westcott House. Sunt încă și mai surprinsă că m-ai invitat să mă plimb cu dumneata, în loc să fugi singur.

- Ah, spuse el încet, dar bănuiesc că tu nu ești plictisitoare, Anna. Și da, te-am invitat la plimbare, nu? Nu te-am invitat ca să stai așa cu mine pe trotuarul din fața casei, strigându-mi că sunt absurd și fiind foarte probabil privită de o mare parte dintre rudele tale. Permite-mi să îmi aduc modesta contribuție la educația ta, atunci, chiar împotriva tuturor instinctelor mele mai bune. Când un gentleman se plimbă cu o lady, Anna, îi oferă brațul pentru a o sprijini și pentru că se așteaptă ca ea să-l accepte. Dacă nu îl acceptă, se simte la început nespus de umilit - s-ar putea chiar să se gândească să se întoarcă acasă și să se împuște - și apoi șocat la gândul că poate ea nu e o lady până la urmă. Oricum ar fi, de fapt, s-ar putea să se împuște până la urmă.

- Întotdeauna ești atât de absurd? întrebă ea.

El o privi în tăcere câteva momente, în timp ce degetele lui strângeau montura monoclului. Dacă îl ridica, avea să rădă probabil cu dispreț neîncrezător. Așa că își îndoi din nou brațul.

- De fapt, e o lecție destul de ușoară, spuse el. Nu o să-ți solicite peste măsură de mult inteligența. Dă-mi mâna! Nu, dreapta.

Îi luă mâna cu mâna lui dreaptă, o trecu pe sub brațul lui și o așeză cu palma pe manșeta hainei sale. Era sigur că ea ar fi rămas pe loc, la o distanță sigură, dacă și-ar fi putut întinde brațul suficient de mult. Dar nu putea, așa că fu obligată să facă câțiva pași mai aproape. Toți mușchii din brațul și din mâna ei înțepeniră.

Ceva era absurd, dar își păstră observația pentru el însuși.

- Acum vom începe plimbarea, spuse el. E treaba domnului să își acorde pasul cu al doamnei. Vezi, bărbații nu dețin controlul absolut al lumii, chiar dacă femeile cred adesea asta.

Un timp, mușchii ei rămaseră înțepeniți și înfățișarea ei păru și mai mult cea a unei guvernante sau a unei slujnice îmbrăcate cu cea mai bună rochie de duminică. Cu toate acestea, știa că astăzi nimeni nu avea să creadă asta. Nu în cazul în care o vedeau la brațul lui. În Londra, veștile călătoreau mai repede decât focul sau vântul. Se transmiteau pe canalul servitorilor la subsol și prin circuitul bârfelor de deasupra, iar povestea Westcott era una cu adevărat senzațională.

Avery admira femeile și știa totul despre ele. Admira frumusețea, eleganța și farmecul doamnelor, flirta cu ele și ajungea chiar să se culce cu unele din ele, atunci când i se părea convenabil. Admira frumusețea și curbele voluptuoase, senzualitatea și talentele sexuale ale femeilor, oricare ar fi fost clasa din care proveneau, flirta cu ele, le distra și se culca cu ele atunci când dorea – deși făcea unele discriminări. Îi plăceau femeile teribil. Îi plăcea să le cunoască, să le conducă la evenimente, să le flateze și să se culce cu ele, considerând că acestea erau unele dintre cele mai plăcute experiențe ale vieții. Însă nu își amintea să fi admirat multe femei pentru caracterul lor. Era amuzat, descoperind că Lady Anastasia Westcott avea această calitate.

„Sunt și mai umilă decât atât, doamnă”, spusese ea răspunzând la o observație a bunicii ei referitoare la asemănarea cu o umilă guvernantă. „Sau mai sus, depinde de perspectivă. Am marele privilegiu de a fi profesoară într-o școală pentru orfani, ale căror minți sunt la fel de bune ca ale oricui.”

Trebuise să se întoarcă spre geam ca să-și ascundă amuzamentul, pentru că nu vorbise mânată de furie sau de sfidare. Rostise un adevăr care era simplu pentru ea. Ea și colegii ei orfani erau la fel de buni ca și lumea bună, spusese ea – ca toți la un loc, inclusiv el. Admirase seninătatea și convingerea aceasta. Ar fi fost păcat dacă rudele ar fi reușit în ceea ce-și propuneau și ar fi transformat-o atât de mult, încât să devină

de nerecunoscut. Se îndoia, totuși, că ea avea să permită asta, dacă nu se respectau condițiile impuse de ea. Avea să fie interesant de văzut ce fel de persoană urma să se nască din educația pe care o va primi Lady Anastasia Westcott. Spera că avea să rămână interesantă.

Trecură pe lângă doi oameni pe strada South Audley: o slujnică ce purta o geantă grea și un gentleman pe care Avery îl recunoscuse vag. Slujnica rămase cu ochii plecați și se îndepărtă în grabă. Domnul păru uluit, își reveni, își atinse borul pălăriei și nici nu așteptă să treacă de ei că întoarse capul și se uită lung în urma lor, cu atenție. Ce poveste avea să spună în locul în care mergea!

- Sunt îngrijorată din pricina fratelui meu vitreg, spuse Anna în timp ce se îndreptau spre Hyde Park Corner, vorbind pentru prima dată de la începutul plimbării. Dumneata nu ești îngrijorat? Ar putea fi oriunde acum. Ar putea fi în mare primejdie sau doar foarte, foarte nefericit. Știu că nu e rudă de sânge cu dumneata, dar e sub tutela dumitale. Nu e iresponsabil să spui că îl lași până se oprește din răs?

- Știu întotdeauna unde poate fi găsit Harry, îi spuse el. Ocazia aceasta nu face excepție. Cu o seară înainte, nu îi luase mult timp să-l descopere, îngropat printre pahare și rășchirat într-un fotoliu scund din salonul stacojiu pentru vizitatori al unui bordel destul de jerpelit, înconjurat de târfe prietenoase și la fel de bete ca și el, cu fețele sulemenite și părul vopsit în culori nefirești. Avery nu se arătase. O privire îl asigurase că Harry nu era în stare să se bucure de serviciile principale pe care le ofereau târfele și se afla astfel la adăpost de sifilis.

- Înseamnă că vezi totul, atunci? întrebă ea. Și ești atât de puternic, încât să-l salvezi de oriunde, oricât de adânc s-ar fi scufundat?

Avery se gândi la asta.

- Da, sunt, spuse el.

El singur dobândise această atotputernicie. Nu fusese ușor. Începuse viața cu un mare handicap, fiindcă

se născuse semănându-i mamei lui, și nu tatălui. Tatăl fusese o figură robustă, impunătoare, bărbătească, care trecuse prin viață cu pași impunători, încruntându-se și zbierând, răspândind groaza în rândurile celor inferiori și respectul printre cei de același rang. Mama lui fusese o frumusețe mărunțică, grațioasă, cu ochi albaștri, păr auriu și o fire dulce. Avery nu-și amintea ca ea să se fi temut de tatăl lui, sau ca tatăl lui să fi zbierat vreodată la ea sau să fi fost nemulțumit de ea. De fapt, se părea că se căsătoriseră din dragoste. Ea murise pe când Avery avea nouă ani, de o boală femeiască despre care nu primise niciodată lămuriri, deși nu fusese vorba despre o sarcină. Pe atunci era evident că moștenise majoritatea trăsăturilor mamei și nici una, de fapt, din partea tatălui. Tatăl lui îl tratase întotdeauna cu nepăsătoare afecțiune, dar Avery îl auzise odată spunând că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi născut fată, și că nu avea nici una din însușirile pe care și le-ar fi dorit un bărbat viguros de la moștenitorul său.

Avery fusese trimis la școală de la vârsta de unsprezece ani și se simțise de parcă ar fi fost trimis de-a dreptul în purgatoriu. Fusese tiranizat într-un mod groaznic. Era mic, firav, cu păr auriu, cu ochi albaștri, blând, drăguț, laș și îngrozit. Și știuse că nimic nu avea să se schimbe, pentru că doica lui îi prorocise soarta în funcție de labele picioarelor - labele cu care se terminau picioarele cuiva și care aveau câte cinci degete. Mărimea picioarelor unui băiat, spusese ea, prezicea în mod sigur înălțimea lui ca adult. Avery avea picioarele mici, elegante și înguste.

Fusese bătut destul de rău de un băiat mai mic decât el pe terenul de sport, într-o zi în care încercase să prindă mingea, dar își lovise în schimb palmele una de alta, în timp ce mingea se trântea într-unul din picioarele lui mici și îl făcea să sară în sus de durere. Scăpase de asalturile sexuale ale monitorului în a cărui grupă fusese alocat doar pentru că izbucnise în plâns, iar băiatul

mai mare îl privise dezgustat și îl acuzase că era urât când plângea, pe lângă faptul că era nerecunoscător, laș și muieratic. Ambele incidente avuseseră loc în timpul primei săptămâni de școală.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, învățase foarte puțin din cărți și de la profesori și preparatori, dar aflase o mulțime de alte lucruri, cel mai important dintre ele fiind acela că, deși nu-și putea schimba greutatea, structura osoasă, părul și culoarea ochilor, putea să-și schimbe toate celelalte, inclusiv atitudinea. Se înscriesese în clubul de box, în clubul de scrimă, în clubul arcașilor, în clubul canotorilor, în clubul atleților și în orice alt club care oferea șansa de a-și întări trupul și de a-l face mai puțin patetic.

Bineînțeles că lucrurile nu merseseră prea bine la început. Cu prima ocazie în care urcase pe ringul de box, țopăind pe picioarele lui mici, cu pumnii mici pregătiți, fusese doborât de prima lovitură a adversarului. Bineînțeles că adversarul fusese ales anume ca să ofere maximă distracție spectatorilor care se adunaseră într-un număr mai mare decât de obicei. După prima lecție, instructorul de box îi spusese că dacă oponentul lui era prea greu pentru el și nu putea rezista mai mult de un minut într-o rundă, îi făcea pe toți să-și piardă timpul dacă se încăpățâna să continue – poate că ar fi trebuit să se alăture unui club de tricotat în schimb. Instructorul de canotaj îi spusese că avea să fie campion doar dacă concura la un concurs de mers în cerc, pentru că avea nevoie de ambele mâini ca să țină o singură vâslă. La prima cursă de alergare, toți ceilalți alergători, inclusiv unul poreclit Frank Grăsanul, trecuseră linia de sosire aproape înainte ca el să plece de la linia de start.

Însă el perseverase, cu o hotărâre încăpățânată și cu nesfârșite antrenamente adiționale, până când depășise o barieră invizibilă în cel de-al doilea an, ieșind învingător într-una din partidele de box pe care le poreclise *rundele distractive* – doborâse un adversar cu doi ani

mai mare, cu treizeci de centimetri mai înalt și cu multe kilograme în plus, în cea de-a doua rundă. Recunoștea că asta se întâmplase atunci când băiatul se dădea mare în fața prietenilor săi și rânjea ca un idiot, dar se întâmplase totuși. Băiatul trebuise chiar să fie dus la infirmerie, iar ochii lui năucii văzuseră stele verzi în următoarele ore.

Marea schimbare, totuși, venise atunci când Avery se afla în anul premergător ultimului an de școală. În timp ce se întorcea la școală de la o hoinăreală al cărei țel nu și-l mai amintea, alesese un drum necunoscut pentru a face o schimbare. Se trezise trecând peste un teren viran întins, aflat între două clădiri vechi și dărăpănate, și rămase uimit când văzu imaginea stranie a unui bătrân în pantaloni albi largi și tunică, umblând desculț în mijlocul terenului cu pași exagerați și gesturi ale brațelor, toate ciudat de grațioase și lente, de parcă timpul nu ar mai fi înaintat cu viteza lui obișnuită. Bărbatul avea aceeași înălțime ca și Avery și era la fel de subțire. Pe deasupra, era chinez, o priveliște relativ neobișnuită.

După multe minute, mișcările se terminaseră și bătrânul se opri și îl privi pe Avery, conștient se pare de faptul că era acolo de ceva timp, dar fără să se simtă stânjenit pentru că fusese observat purtându-se într-un mod atât de ciudat. Avery îi întoarse privirea. El fu cel care întrerupse tăcerea. Nu credea că bătrânul ar fi făcut-o vreodată.

- Ce făceați? îl întrebă el.

- De ce vrei să știi, tinere? îl întrebă în schimb acel gentleman chinez - și așteptase un răspuns.

„Din simplă curiozitate“, fu cât pe ce să spună Avery, ridicând din umeri. Dar ceva din nemișcarea omului, din ochii lui, din însuși aerul care îl înconjura, îl îndemna pe Avery să caute în minte adevăratul răspuns. Trecură două, poate chiar trei minute, și în timpul

acesta nici unul dintre ei nu se mișcă, nici nu părăsi privirea celuilalt.

Când sosi, răspunsul fu unul simplu - și care îi schimbă viața.

- Pentru că vreau s-o fac și eu, spuse Avery.

- Atunci o vei face, spuse bărbatul.

După doi ani, când termină școala, Avery învățase multe despre înțelepciunea Orientului de la maestrul său, atât probleme filosofice, cât și spirituale. Învățase și artele marțiale, dar nu doar despre ele, ci și cum să le pună în practică. O minunată descoperire fusese faptul că statura lui mărunță și trupul lui subțire și mlădios erau de fapt instrumente perfecte pentru asemenea arte. Le practică cu răbdare și la nesfârșit, chiar și atunci când maestrul său neînduplecat, sever și poruncitor fu aproape mulțumit de el. Se transformase într-o armă umană mortală. Măinile lui puteau despica teancuri de cărămizi; picioarele lui puteau doborî un arbore destul de mărișor, chiar dacă își dovedise acest lucru o singură dată, înainte de a fi cuprins de remușcări, pentru că ucisese inutil ceva viu.

Nu practicase niciodată artele cele mai periculoase asupra oamenilor, dar știa cum s-o facă, dacă ar fi fost vreodată nevoie să-și folosească talentele. Spera că timpul acela nu avea să vină niciodată, pentru că învățase și arta corespondentă a autocontrolului. Rareori folosea altă armă în afară de propriul său trup și niciodată la potențialul deplin, dar faptul că era o armă, că era realmente invincibil, îi dăruise toată încrederea de care avea nevoie ca să-și trăiască viața într-o lume care admira înălțimea, lățimea pieptului și a umerilor, o înfățișare masculină și o prezență impunătoare. Nu spusese nimănui despre întâlnirea cu acel gentleman chinez și despre consecințele ei, nici chiar familiei și prietenilor apropiați. Nu simțise niciodată nevoia.

Maestrul său avusese o singură critică și nu o abandonase niciodată.

- Într-o zi vei descoperi dragostea, îi spusese el lui Avery. Când o s-o faci, ea îți va explica totul și va fi totul. Nu autoapărare, ci dragoste.

Nu îi explicase totuși la ce se referea cu acest cuvânt, care avea poate mai multe înțelesuri în limba engleză decât în oricare altă limbă.

- Când o s-o găsești, spusese el, o să știi.

Ceea ce știa Avery era faptul că bărbații se temeau de el, chiar dacă își imaginau că îl disprețuiesc. Știa că nu își înțelegeau teama și că nu o recunoșteau pe față. Știa că femeile îl găseau atrăgător. Învățase să se înconjoare cu arma care era el însuși, ca o aură invizibilă, în timp ce din interior observa lumea cu o anume detașare rece, care nu era chiar cinică și nici chiar melancolică.

Lady Anastasia Westcott, bănuia el, nu îl găsea nici înfricoșător, nici irezistibil de atrăgător, și o admira și pentru asta. Îi spusese chiar că era absurd. Nimeni nu îi spusese vreodată ducelui de Netherby că era absurd, chiar dacă era adesea așa.

- Când un gentleman se plimbă cu o lady, spuse el în timp ce se apropiau de parc, fac conversație. Să facem și noi?

- Despre orice? întrebă ea. Chiar dacă nu au nimic să-și spună?

- Întotdeauna e ceva de spus, spuse el, după cum te va învăța în curând educația ta, Anna. Întotdeauna este vremea, de exemplu. Ai observat că întotdeauna e vremea? Nu ne lasă niciodată la greu. Ai văzut vreodată o zi fără vreme?

Ea nu răspunse, dar sub borul hidos al hidoasei ei bonete el văzu că aproape zâmbea.

Trăsuri și călăreți intrau și ieșeau pe porți. Ocupanții lor aruncau o privire în direcția lui Avery și se întorceau să se uite mai bine. El se îndepărtă de drumul principal pe care treceau trăsurile și traversă o pajiște largă și verde, îndreptându-se spre o lizieră de copaci care ascundeau vederii străzile din spate. Nu avea de gând

să o expună astăzi curiozității societății mondene. Printre copaci era o cărare care ar fi trebuit să le ofere o oarecare singurătate.

Ea nu alege vremea, chiar dacă vremea *se desfășura* într-adevăr în jurul lor, sub forma soarelui, a căldurii și a unui vânt ușor. Aceste trei subiecte implicite i-ar fi putut face să pălăvrăgească cel puțin cinci minute.

- Trebuie să-l fi cunoscut pe tatăl meu, spuse ea.

- A fost fratele ducesei, mama mea vitregă, spuse el. Și da, l-am cunoscut. Cât de puțin putuse.

- Cum era? întrebă ea.

- Vrei răspunsul politicos? o întrebă el la rândul lui.

Ea întoarse dintr-odată capul spre el.

- Aș prefera răspunsul adevărat, spuse ea.

- Presupun că nu poți concepe altul în lumea ta, nu-i așa, Anna? o întrebă el.

Era mică și avea foarte puține curbe. Avea sânii mici. Părul ei, chiar și fără bonetă, era aranjat într-un stil sever și greoi. Totuși, în ochii ei se ivi pentru o clipă ceva, o anumită conștiință care nu i se păru teamă, și care fulgeră din ochii ei în trupul lui, iar pentru un scurt moment nu păru să conteze că singurul farmec fizic al ei era fața de Madonă. Fu un moment extraordinar. Aproape sexual.

- De ce să pui o întrebare, spuse ea, dacă nu vrei un răspuns adevărat?

Ah. Acum înțelegea. Ea îi *plăcea*. Era un lucru extraordinar, dar era mai ușor de înțeles decât conștiința sexuală.

- Anna, spuse el drept răspuns la întrebarea ei, nu ai întrebă niciodată un bărbat dacă ești frumoasă? Nu, ce întrebare prostească. Presupun că nu ai făcut-o. Nici nu ți-ar trece prin cap să vânezi complimente, nu-i așa? Femeile care pun întrebarea aceasta nu vor cu siguranță adevărul.

Ea îl privea încă drept în ochi.

- Cât de absurd, spuse ea.

El bănuie că acesta avea să devină unul din cuvintele ei favorite în zilele și săptămânile care urmau.

- Chiar așa, spuse el. Cred că răposatul Riverdale a fost cel mai egoist om dintre toți cunoscuții mei, chiar dacă recunosc că nu l-am cunoscut bine. Fusese, sau cel puțin așa am auzit, sălbatic și cheltuitor în tinerețe. S-a căsătorit cu o lady pe care i-o aleseseră părinții lui atunci când datoriile ajunseseră atât de mari, încât a fost silit să facă orice ca să primească din nou fondurile care îi fuseseră tăiate. Se pare că asta includea bigamia și ascunderea fiicei sale legitime. Când tatăl lui a murit, la puțin timp de la căsătorie, și el a devenit contele, a continuat un timp să risipească, și apoi a văzut dintr-odată lumina, ca să spunem așa, și s-a schimbat complet. Nu a fost totuși asaltat de o epifanie religioasă. Nu l-a lovit o lumină divină, făcându-l să se căiască. În opinia tatălui meu, care îl cunoștea bine, însă nu din toată inima, ci doar pentru că erau cumnați, a avut un noroc extraordinar la masa de joc, a investit câștigurile într-un plan nebunesc și, desigur, a făcut o avere din asta și s-a transformat dintr-odată și pentru totdeauna într-un înțelept. Și-a dat seama că era un consilier financiar strălucitor și a devenit obsedat de procurarea și adunarea banilor. Când am devenit tutorele lui Harry, am descoperit că a avut foarte mult succes cu ambele, așa cum trebuie să fi descoperit și tu din consultările cu Brumford.

- Presupun, atunci, spuse Anna, că nevoia aceasta stringentă de fonduri l-a făcut să se căsătorească cu altcineva, atunci când mama mai trăia. Mă întreb de ce a permis ea asta. Deși se pare că locuia cu părinții ei și era separată de el pe vremea aceea. Și era pe moarte.

- Dacă o persoană pe care ai fi întâlnit-o în Bath ar fi dispărut din viața ta și ar fi venit la Londra, s-ar fi căsătorit și ar fi avut copii, spuse el, ai fi aflat despre asta vreodată?

- Probabil că nu, spuse ea, după ce se gândi un timp la această problemă.

- Mama ta și părinții ei trăiau într-un vicariat de țară, spuse el. E foarte improbabil să fi aflat despre bigamie, dacă nu au cunoscut pe cineva care să fi locuit la Londra și să fi avut contact cu aristocrația și să fi știut despre legătura dintre mama ta și bărbatul care a devenit în curând conte de Riverdale. E posibil chiar ca el să nu-și fi folosit titlul în Bath.

- Nu, spuse ea. Probabil că nici nu au știut, nu-i așa?

- Aș spune, zise el, că tatăl tău s-a simțit destul de sigur atunci când a încheiat o căsătorie ilegală.

- De ce nu a revocat niciodată vechiul testament? întrebă ea. De ce nu a făcut niciodată altul? Este ceva neobișnuit?

- Este, spuse el, ca să răspund mai întâi la ultima ta întrebare. Tatăl meu a lăsat un testament care trebuie să fi avut vreo douăsprezece pagini, toate scrise într-un limbaj judecătoresc atât de încâlcit, încât cred că nici avocatul său nu-l înțelegea pe deplin. Testamentul nu era necesar, bineînțeles, pentru că eu sunt singurul fiu iar mama mea vitregă și sora mea vitregă erau asigurate prin contractul de căsătorie. Așa că există posibilitatea interesantă ca existența vechiului testament și absența unuia nou să fi fost deliberate în cazul tatălui tău.

Ea se gândi la asta.

- Gluma lui pentru posteritate atunci când nu avea să mai poată fi tras la răspundere? spuse ea. Dacă e așa, a fost extraordinar de crud față de contesă și de copiii ei.

- Sau de bun față de tine, spuse el.

- Nu există nici o bunătate în bani, spuse ea.

Ajunseseră la liziera de copaci și se întorseseră să se plimbe pe cărarea accidentată din spatele lor. Erau înconjurați de un simțământ plăcut de izolare. Sunetele aspre scoase de copitele cailor, de roțile vehiculelor, de țipetele copiilor, de strigătele vânzătorilor ambulanți, de sporovăiala și râsetele adulților din parcul dintr-o parte și de pe strada din cealaltă parte păreau să fi amuțit, deși se putea să fie doar o închipuire. Aici puteai auzi

păsările cântând și frunzele foșnind deasupra capului. Puteai să simți mirosul lemnului și al sevei, miresmele pământului și ale diferiților copaci. Puteai să ignori artificialitatea vieții din oraș.

O privi în timp ce cuvintele ei îi răsuna în minte. Însemna că nu era încântată de incredibila ei avere, nu? Se întrebă dacă visase la ea toată viața și acum realitatea i se părea puțin cam goală, pentru că împreună cu averea venise conștientizarea faptului că tatăl ei fusese un mizerabil de prima clasă, iar surorile ei vitrege preferaseră să fugă cu mama lor, în loc să o întâlnească din nou sau să accepte oferta ei de a împărți averea. Faptul că Harry era undeva îmbătându-se până se făcea praf și era necesar să fie salvat într-un fel. Faptul că familia ei o considera imposibilă. „S-ar putea să nu fie niciodată pregătită“ fuseseră ultimele vorbe ale bunicii ei înainte de a ieși din casă. Se întrebă dacă avea prieteni în Bath. Un pretendent, poate? Un bărbat pe care familia nu l-ar fi considerat eligibil.

- Mi se par niște cuvinte memorabile, spuse el. Ar trebui să fie un citat dintr-un înțelept faimos - *nu există nici o bunătate în bani*. Bănuiesc, totuși, că e original și îi aparține Annei Snow. Pentru cei mai mulți oameni, motivul nu ar conta. Ar fi destul că tatăl tău a dorit să fii bogată în sfârșit.

- Sper că nu a fost deliberat, spuse ea. Sper că a uitat pur și simplu de testamentul acela și că a fost prea leneș ca să facă altul. Sper că nu a fost răutăcios cu noi toți în mod intenționat - cu soția și copiii săi, și cu mine. Ieri mi-am găsit familia. Înțelegi, Avery, ce înseamnă asta pentru o fată care a crescut într-un orfelinat, fără să știe măcar dacă numele cu care era strigată era numele ei adevărat? Înseamnă mai mult decât tot aurul și toate bijuteriile din lume. Și tot ieri mi-am pierdut familia, sau partea aceea a ei care înseamnă cel mai mult pentru mine, în orice caz. Astăzi au plecat. Au preferat să fugă decât să mă vadă din nou. Oh, sunt recunoscătoare

pentru ceea ce mi-a rămas. Am o bunică, mătuși și un unchi, verișori care sunt la școală – și sora ta vitregă e verișoara mea, nu? – și veri de gradul al doilea. Toți sunt o comoară care îmi depășea visurile acum câteva zile, dar, în mod pervers, inima mea e prea îndurerată ca să-i aprecieze pe deplin. Ieri am aflat că mama e moartă de mult și că tatăl meu, un om egoist și crud, a murit de curând. Ieri i-am văzut a doua soție și ceilalți copii – frații mei vitregi – zdrobiți și privindu-și lumea distrusă. Sunt bogată, poate mai presus de cuvinte, dar într-un fel sunt mai sărăcită decât înainte – pentru că acum știu ce am avut și ce am pierdut.

Cuvântul pe care îl înregistrase în primul rând mintea lui Avery fusese propriul său nume – Avery. Aproape nimeni din afara familiei nu îi spusese așa. Chiar și amantele îi spuneau Netherby.

Dar înregistrase și restul spuselor ei, și se oprise din mers, conducând-o afară de pe cărare și făcând-o să se sprijine cu spatele de trunchiul unui copac, ca să-și poată reveni înainte de a-și continua plimbarea. Era foarte supărată. Descoperise recent că era una dintre cele mai bogate femei din Anglia, și era supărată – pentru că familia însemna mai mult decât bogățiile pentru ea. Nu le avusese pe nici una – nici familie, nici bogății – și familia însemna mai mult. Nu te poți gândi cu adevărat la problema asta până nu le ai pe amândouă. Care era mai importantă?

Puse o mână pe trunchi, lângă capul ei, și o privi drept în față.

- Nu, spuse ea, nu e nici o bunătate în bani, Avery, și nu a fost absolut nici o bunătate în defunctul conte de Riverdale, tatăl meu.

Numele lui din nou – Avery. Fusese altceva care se ridicase împotriva lui de la început – numele său, care sugera flori și păsărele drăguțe și feminitate. Nu ar fi putut să fie Edward sau Charles, sau Richard, nu? Dar, cumva, femeia aceasta, această Anna, transforma numele

lui într-o mângâiere, deși nu se îndoia că era cu totul fără intenție.

- Ieri i-am scris celui mai drag prieten din Bath, spuse ea. I-am amintit un lucru pe care ni-l repeta mereu fosta noastră învățătoare - că trebuie să ai grijă ce-ți dorești, pentru că s-ar putea să se îndeplinească. Toți orfanii au mărețul vis de a descoperi exact ce am descoperit eu ieri. I-am spus și lui că domnișoara Rutledge a cam avut dreptate.

Lui. Avery se opri la timp și nu întrebă numele bărbatului.

Erau și alți oameni care veneau pe cărare spre ei. El îi trase mai aproape brațul și se întoarse spre ei. Erau două perechi. Bărbații înclinară capetele și își atinseră borul pălăriilor. Doamnele schițară o reverență.

- Netherby, spuse lordul Safford. Ce zi frumoasă pentru luna mai!

- Excelența Voastră, murmurară ambele doamne.

Dar Avery observă că toate privirile erau ațintite avide și curioase asupra tovarășei lui.

- Este, nu-i așa? încuviință Avery oftând, cu monoculul în mâna liberă.

- E caldă, dar nu fierbinte, spuse una dintre doamne. E perfectă pentru câțiva pași în parc.

- Și nu e nici vânt, adăugă cealaltă doamnă, ceea ce e foarte neobișnuit și foarte bine-venit.

- Chiar așa, încuviință Avery. Verișoară, pot să ți-i prezint pe lordul și pe Lady Safford, împreună cu domnul Marley și domnișoara James? Lady Anastasia Westcott e fiica răposatului conte de Riverdale.

- Îmi pare bine! spuse Anna, privindu-i direct pe toți pe rând.

Domnii se înclinară, iar doamnele făcură o reverență - în fața ei, și nu a lui Avery, de data asta.

- Este o mare plăcere, Lady Anastasia, spuse domnul Marley, în timp ce domnișoara James o privea din cap

până-n picioare. Sper că vă vom vedea mai mult în timpul sezonului.

- Vă mulțumesc mult, spuse ea. Nu am încă planuri exacte.

Avery duse monoclul până aproape de ochi, iar cele două perechi înțelesesă aluzia și se îndepărtară, după ce murmurară câteva cuvinte de rămas-bun.

- Sper că îți dai seama, Anna, spuse Avery în timp ce își reluau plimbarea pe cărare în direcție opusă, că i-ai făcut fericiți pentru toată ziua.

- Chiar așa? spuse ea. Pentru că sunt atât de prost îmbrăcată? Pentru că sunt imposibilă?

- Exact din motivele astea, spuse el, întorcând capul și privind-o leneș. Poți să continui să fii prost îmbrăcată dacă vrei sau poți să-ți permiți să te împodobеști la ultima modă și cu tot rafinementul. Și poți să rămâi imposibilă sau poți să dovedești că pentru o lady care are caracter toate lucrurile sunt posibile. Poți chiar să recunoști omagiul cu o înclinare grațioasă a capului și cu o privire rece de-a lungul nasului, atunci când vei primi din nou reverențe și vei fi periată.

- Ce absurd, spuse ea.

- Chiar așa, încuviință el. Dar dacă te porți așa, ții deoparte prefăcătoriile și impertinența.

- Înseamnă că de asta o faci tu? întrebă ea.

Ah!

- O fac, spuse el, pentru că sunt Netherby și toți se așteaptă să fiu cu nasul pe sus. Rudele tale, Anna, te vor sili să devii Lady Anastasia Westcott și să excluzi orice altceva. Lumea bună va avea anumite așteptări de la tine. Cele patru persoane care tocmai au trecut pe lângă noi au luat-o probabil la galop în graba lor de a răspândi vestea despre prima întâlnire cu tine. Tu trebuie să alegi dacă te schimbi și cât de mult să te schimbi.

- Și tu ce m-ai sfătui, Avery? întrebă ea, iar el fu încurajat auzind ușoara notă tăioasă din vocea ei.

El se cutremură, intenționat teatral.

- Draga mea Anna, spuse el, un lucru pe care nu îl fac niciodată, dar *niciodată*, e să ofer sfaturi. Ce plictiseală! De ce să îmi pese dacă te transformi într-un diamant de prima mână - ce clișeu oribil - sau dacă rămâi o fericită și prost îmbrăcată profesoară pentru orfani?

- Poate, îi sugeră ea, că o prost îmbrăcată profesoară pentru orfani ți-ar insulta sentimentul importanței, de vreme ce ești înrudit cu mine prin mama ta vitregă. Întoarse capul să-l privească și da, era furioasă. Maxilarul ei denota și puțină încăpățănare.

- Ah, spuse el slab, dar eu nu am permis niciodată nici unui om și nici unui lucru să îmi reducă sentimentul importanței.

- La fel ca și mine, spuse ea.

Ochii lor se întâlniră.

- M-ai făcut praf, spuse el. Complimentele mele, Anna!

- Mă voi schimba, îi spuse ea. Se opriseră din nou într-un loc în care copacii erau mai rari și le permiteau să vadă întinderea înverzită și lacul Serpentine în depărtare. Nu poți trăi de pe o zi pe alta fără să te schimbi. Este natura vieții. Alegerile mărunte sunt întotdeauna necesare, chiar atunci când nu se ivesc altele mari. Voi schimba ceea ce aleg să schimb și voi păstra ceea ce aleg să păstrez. Voi asculta chiar și sfaturile, pentru că e o prostie să nu ascuți, în cazul în care sfătuitorul are ceva valoros de spus. Dar nu voi alege între Anna și Lady Anastasia, pentru că sunt amândouă. Trebuie să hotărâsc doar, pas cu pas, cum le voi împăca pe amândouă fără să o resping pe nici una.

El îi zâmbi lent, și ea își mușcă buza de jos.

- Cred, Anna, spuse el, că s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine. Ar fi o experiență inedită, dar tu ești o experiență inedită. Atât de sinceră și atât de... principială. Ce alegi, de exemplu, pentru următorul moment? Să ne continuăm plimbarea? Sau să te sărut?

O spusese ca să o șocheze, dar se simți și el la fel de șocat. Existau femei cu care flirta, și existau și femei cu care nu trebuia să flirteze în nici un caz. Anna intra categoric în cea de-a doua categorie.

Văzu cum era cuprinsă de șoc și fu atent la mâna ei dreaptă, în cazul în care se slujea de ea. Nările ei fremătară.

- Vom continua plimbarea, spuse ea. Dacă așa îi vorbește un gentleman și un aristocrat unei lady, Avery, atunci nu am o părere prea bună despre educația domnilor.

- Nu sunt multe doamne, spuse el, cu expresia feței și vocea plictisite din nou, ca de obicei, care să se simtă jignite de propunerea de a fi sărutate de ducele de Netherby. Ce umiltoare ar fi respingerea ta, Anna, dacă eu aș fi capabil de umilință. Ne vom continua atunci plimbarea, așa cum ai spus. Trebuie să ne întoarcem la Westcott House în curând, dacă nu vrem ca Lady Matilda Westcott și noul conte de Riverdale să pornească în căutarea ta.

Privind-o pe sub borul bonetei, nu putu hotărî dacă era amuzată sau se simțea încă furioasă și șocată. De obicei putea citi femeile ca pe o carte. Ea era un volum închis și încuiat, și poate că de asta îi plăcea atât de mult și o găsea atât de interesantă. Cum să rezisti tentației unei încuietori, când știi că undeva e ascunsă cheia?

Își continuară plimbarea.

capitolul 8

Dragă domnișoară Ford,

Cred că ați aflat înainte de a primi această scrisoare de ce am fost chemată la Londra. Sunt sigură că Joel Cunningham a împărtășit scrisoarea mea cu dumneavoastră și cu toți ceilalți. Totuși, ceva s-a schimbat chiar în ziua în care am scris scrisoarea aceea, și trebuie

să vă informez că până la urmă nu voi putea să mă întorc la Bath într-o zi sau două.

Aș vrea să fi putut. Adevărul este că doresc să merg acasă. În mod pervers, acum că am descoperit că sunt o lady bogată, vreau să fiu din nou așa cum eram. Îmi vreau înapoi viața obișnuită. Vreau să fiu acolo cu dumneavoastră și cu toți prietenii mei. Vreau să fac lecții cu dragii mei copii.

Totuși, am fost convinsă – de alții și de bunul meu simț – că e mai înțelept să rămân aici, cel puțin un timp. Ar fi o nebunie dacă aș fugi tocmai când am descoperit ceea ce am tânjit să aflu toată viața. Am hotărât că trebuie să rămân și să aflu cu exactitate cine este Lady Anastasia Westcott și cum ar fi fost viața ei dacă nu s-ar fi transformat în Anna Snow la vârsta de patru ani și nu ar fi fost lăsată la orfelinat. Trebuie să hotărâsc în ce măsură pot deveni ea fără să o pierd pe Anna Snow în timpul acestui proces. Poate că sunt vanitoasă, dar țin destul de mult la Anna Snow.

Înainte de a mă aventura în acest ciudat voiaj de descoperire, trebuie totuși să renunț la slujba de profesoară. O fac cu cel mai profund regret și cu un soi de panică în străfundul inimii, dar nu pot să vă produc neplăceri dumneavoastră și copiilor, făcându-vă să așteptați să hotărâsc când mă voi întoarce și dacă mă voi întoarce.

Vă voi scrie altă scrisoare după aceasta, dar mi se pare corect să vă înștiințez din timp că voi încerca să ademenesc pe una dintre fete, și anume pe cea care a devenit asistenta dumneavoastră. Se pare că Lady Anastasia Westcott, ființă răzgâiată și neajutorată, nu se poate îmbrăca singură, nu își poate aranja părul, nu-și poate aduce apă caldă în cameră și nu-și poate călca și spăla singură hainele. Trebuie să aibă o cameristă personală care să facă lucrurile acestea în locul ei.

Verișoara mea de gradul al doilea, care stă cu mine la Westcott House – aceasta este acum casa mea – mi-a oferit temporar serviciile cameristei ei, dar am fost avertizată că bunica și mătușile mele îmi vor alege o cameristă dotată și experimentată. Tremur numai la gândul acesta – și nu glumesc de-a binelea. Îmi imaginez o persoană țeapănă și lipsită de simțul umorului, care să se uite disprețuitor de-a lungul nasului la jalnica mea făptură îmbrăcată cu cea mai bună rochie de duminică și tremurând de groază în papucii cei mai buni și comozi. Prefer să îmi aleg singură camerista și să am alături o persoană cunoscută, o persoană cu care să pot vorbi și râde, chiar dacă va avea la fel de mult de învățat ca și mine despre noua ei viață.

Îi voi oferi această slujbă Berthei Reed, pentru că sunt de părere că i s-ar potrivi și – mai la obiect – ar aduce-o aproape de Oliver. Oh, vai de mine, asta mă face pețitoare? Dar perechea era formată dinainte, nu? Cei doi și-au fost credincioși unul altuia din copilărie.

Poate că o să vă lipsesc și de alții dintre băieții și fetele mai mari. Casa mea e vastă. De fapt, mie îmi vine să o numesc conac. Nu am fost supusă încă spaimei de a-mi întâlni menajera – întâlnirea e programată pentru mâine –, dar am aflat că avem puțin personal, pentru că unii dintre servitori au plecat cu surorile mele vitrege și cu mama lor la țară în dimineața aceasta, înainte ca eu să ajung aici. Cred că nu se vor mai întoarce – sau vor rămâne acolo foarte mult timp. Nu le place noua ordine a lucrurilor, și nu pot spune că îi condamn. Voi afla de la menajeră de ce servitori avem nevoie și o voi informa că voi ocupa orice slujbă convenabilă cu niște candidați aleși de mine. Mă gândesc mai ales la John Davies, care e un băiat înalt și voinic, chiar dacă nu are nici cincisprezece ani, și e întotdeauna foarte curat și ordonat, atât ca înfățișare, cât și ca obiceiuri. Știu că ați încercat să-i găsiți un loc de ucenic, dar știu și că visul lui este să devină lacheu

sau portar la unul dintre hotelurile mai mici din Bath, o persoană care să poarte o uniformă și să arate teribil de chipeș (John nu a spus niciodată ultimul lucru, bineînțeles – e mult prea modest). Voi vedea ce poate face Lady Anastasia Westcott pentru el. Sigur că are o oarecare putere.

Aceasta trebuia să fie o scrisoare foarte scurtă, dar văd că m-am întins la vorbă. Vă rog să mă iertați! Și vă rog să transmiteți toată dragostea mea tuturor copiilor și să îi asigurați că mă voi gândi întotdeauna, întotdeauna la ei. Rugați-vă să mă bucur de noua mea identitate, care nu e nouă, bineînțeles, de vreme ce am fost întotdeauna Lady Anastasia Westcott fără s-o știu. Intenționez, totuși, să rămân întotdeauna

Recunoscătoarea dumneavoastră prietenă,

Anna Snow

Puțin mai târziu, Anna și Elizabeth își terminară scrisorile aproape în același moment și își zâmbiră una alteia.

– Îmi cer scuze, spuse Anna, pentru că am scris scrisori în prima seară în care ai venit aici ca să-mi ții companie, dar voiam să-i scriu fără întârziere intendentului orfelinatului și am scris și două scrisori pentru unii dintre prietenii mei. Îi scrisese o scrisoare lui Joel și un scurt bilet Berthei.

– Nu e nevoie să te scuzi, o asigură Elizabeth. Și eu am avut ceva de scris. Cred că ți-e dor de prietenii tăi.

Când se întorsese de la plimbare împreună cu ducele de Netherby, Anna aflase că nu avea să se întoarcă la hotelul Pulteney. Toți ceilalți plecaseră, cu excepția ducesei, mătușa Louise, și a verișoarei Elizabeth, Lady Overfield. Lucrurile ei fuseseră aduse deja de la hotel, iar lucrurile lui Elizabeth erau pe drum. Mâine, Anna avea s-o întâlnească pe doamna Eddy, menajera ei, înainte de sosirea coaforului și a modistei. Mătușa ei urma să aibă grijă de aceste întâlniri.

- Nu trebuie să te temi că va fi imposibil să atingi standardele acceptabile, Anastasia, o asigurase aceasta pe Anna. Ai o față și o siluetă care pot deveni destul de prezentabile cu puțin efort. În timp ce erai plecată, s-a hotărât că e cel mai bine să nu porți doliu după tatăl tău. Nu ar fi în avantajul tău să te îmbraci în negru când îți faci debutul în lumea bună. Cu ajutorul unor profesori vei învăța regulile esențiale de politețe, suficient cât să nu te faci de răs pe tine sau familia ta. Și toată lumea, cu excepția celor mai scrupuloși, va trece cu vederea greșelile minore. Adevărul este că unele persoane vor fi fermecate de ele.

În momentul acesta, Anna aruncase o privire spre duce, care rămăsese ca să-și însoțească mama vitregă acasă, dar el se mulțumea să arate plictisit. De parcă nu ar fi încercat s-o șocheze mai devreme, spunându-i că s-ar putea să se îndrăgostească de ea. De parcă nu ar fi continuat, oferindu-i să aleagă - „Ne plimbăm în continuare? Sau vrei să te sărut?“

Bărbatul acela o făcea să se cutremure. Nu, la drept vorbind ar fi fost mai corect să spună că o făcea să tremure, fiindcă în ciuda manierelor lui afectate, a tuturor lucrurilor stranii pe care le spunea, a splendorii strălucitoare care îi învăluia întreaga persoană, în tot timpul plimbării în parc fusese sufocată de aura de putere și de pură masculinitate pe care părea s-o iradieze. Faptul că trebuise să-l ia de braț - nu luase pe nimeni de braț înainte, nici măcar pe Joel - și să pășească atât de aproape de el fusese una dintre cele mai grele încercări din viața ei.

Și cel mai rău - oh, cel mai rău - moment al plimbării fusese acela în care îi oferise șansa de a alege dacă voia să fie sărutată sau voia să-și continue plimbarea, iar trupul ei reacționase destul de independent de mintea ei. Nu fusese niciodată atât de aproape de a pierde controlul nevoilor feminine de care era conștientă de când împlinise paisprezece sau cincisprezece ani, dar pe care

le reprimase cu fermitate. Când se întorseseră în casă îl privise și se întrebuse ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ales sărutul. Probabil că el ar fi fost cel șocat! Era aproape sigură totuși că ar fi sărutat-o – și genunchii i se înmuieră numai gândindu-se la asta.

– Ne vom întoarce mâine aici, continua să spună mătușa ei. Între timp, o vei avea pe Elizabeth pentru companie și conversație. Ascult-o, Anastasia! Poți învăța multe de la ea.

Dar în loc să petreacă seara conversând, Anna se scuzase spunând că avea de scris niște scrisori, iar Elizabeth scrisese și ea câteva.

„Cred că ți-e dor de prietenii tăi“, tocmai spusese Elizabeth.

– Sper, spuse Anna, că voi găsi o prietenă în tine. Elizabeth îi explicase că era văduvă și locuia cu mama și fratele ei, vărul Alexander, noul conte de Riverdale.

– Oh, da, vei găsi, o asigură Elizabeth. Biata Anastasia! Ce năucitoare trebuie să fie toate astea pentru tine! Chiar și numele ți s-a schimbat! Ai prefera să-ți spun Anna?

– Dacă vrei, spuse Anna. Știu că sunt Anastasia, dar nu mă simt ca ea. Înțelegi? Chiar mă gândesc și vorbesc despre ea la persoana a treia.

Râseră amândouă. Anna se gândi că asta era prima ocazie în care râdea de când plecase din Bath.

– Atunci, spuse Elizabeth, poate că o să-mi spui și tu Lizzie, așa cum îmi spun membrii mai apropiați ai familiei și prietenii.

– O voi face, spuse Anna zâmbindu-i.

– Verișoarele mele – bunica ta și mătușile tale – pot fi puțin cam poruncitoare, spuse Elizabeth. Nu cred că tu vei permite să ți se poruncească – simt că ai un caracter ferm –, dar vor încerca din greu să schimbe totul la tine până te vor transforma în persoana care cred ele că ar trebui să fie Lady Anastasia Westcott. Rabdă-le dacă poți, Anna. Îți vor binele, și trebuie să-ți amintești că și tu ești nouă pentru ele, așa cum sunt și ele pentru tine.

Până ieri nici nu bănuiau că existai. Cred că bunica ta, mai ales, e hotărâtă să te iubească.

Anna o privi pe Elizabeth traversând salonul.

- Oh, Lizzie, spuse ea, nu ai idee cum te simți știind că ai o bunică și alte rude.

- Iartă-mă că îmi iau libertăți în casa ta, spuse Elizabeth, trăgând de sfoara clopoțelului, dar cred că amândouă suntem pregătite pentru o ceașcă de ceai și o cină ușoară.

- E și casa ta, spuse Anna. Ți-ai părăsit mama și fratele ca să vii să stai aici cu mine un timp. Îți sunt foarte recunoscătoare. Nu mi-ar fi plăcut deloc să fiu singură.

- Alex te simpatizează cu adevărat, îi spuse Elizabeth. Și el a fost împins spre un rol care nu îi este familiar, la care nu se aștepta și pe care nu l-a dorit. Dar el a avut mereu un puternic sentiment al datoriei. Va lua pe umeri toate responsabilitățile domeniului, împreună cu titlul. Bietul Alex! Povara va fi una grea.

Anna se întrebă în ce mod avea să fie grea.

- Vrei să spui că ar trebui să preiau și eu povara datoriei mele? întrebă ea.

Dar Elizabeth se mulțumi să râdă.

- Oh, vai de mine, nu, spuse ea. Am venit aici ca să-ți ofer companie și chiar afecțiunea unei verișoare, Anna. Te voi ajuta cu tot ce pot ca să te fac să te simți mai confortabil cu noua ta identitate. Îți voi oferi chiar și opinii atunci când mi le vei cere. Dar nu-ți voi ține predici. Prietenii nu fac așa ceva.

- Îți mulțumesc, spuse Anna.

Însă tava cu ceai sosi chiar în momentul acela, împreună cu platouri cu felii subțiri de pâine cu unt și brânză și prăjituri cu coacăze negre.

- Mă întreb, spuse Anna în timp ce mâncau, dacă ducele de Netherby l-a găsit deja pe fratele meu.

- Dacă nu l-a găsit încă, spuse Elizabeth, îl va găsi cu siguranță, și va avea grijă de el. Știu că lui Avery îi place să lase impresia că e apoteoza filfizonului afectat

și indolent. Alex ia aparențele exterioare drept realitate, îl consideră iresponsabil și îl dezaprobă din toată inima. Dar Avery are ceva – cred că în ochi – care m-ar face să apelez la el cu cea mai mare încredere dacă aș fi vreodată la ananghie și Alex nu ar fi la îndemână. Am auzit că i-a dat frâu cât se poate de liber lui Harry, dar totuși frâul a fost acolo.

– Sper că ai dreptate, spuse Anna. Nu pot uita că, atunci când tânărul acesta a aflat pentru prima dată că eram sora lui, a părut mulțumit și dornic să mă cunoască.

– Ți s-a spus ce s-a întâmplat ieri după-amiază între Camille și logodnicul ei? întrebă Elizabeth.

– Nu, spuse Anna lăsând ceașca pe farfurioară.

– Erau logodiți de la Crăciun, îi spuse Elizabeth, dar moartea bătrânului conte i-a forțat să își amâne nunta din primăvara asta până la anul. El trebuia să o viziteze ieri după-amiază, și ea se aștepta foarte mult ca el să fie fericit de hotărârea ei de a părăsi doliul și să stabilească data nunții pentru anul acesta, până la urmă. Dar când a venit și a aflat ce s-a întâmplat la Archer House în dimineața asta, a plecat cu o grabă care trebuie să fi părut indecentă, înainte de a putea face vreun plan. După o oră, biata Camille a primit o scrisoare de la el, prin care îi sugera că ar trebui să trimită chiar ea o notă ziarelor și să anunțe anularea logodnei lor, de vreme ce el nu ar fi considerat un domn dacă ar face-o.

– Oh, Lizzie! Anna lăsă jos ceașca și farfurioara și o privi îngrozită pe Elizabeth.

– Camille a trimis nota, spuse Elizabeth. Cred că va apărea în ziarele de mâine-diminează.

– Dar de ce? spuse Anna cu ochii mari.

– Poate fiindcă i se pare mai puțin umilitor dacă lumea bună crede că ea a pus capăt legăturii, spuse Elizabeth.

– Și așa se poartă domnii? spuse Anna. Asta e lumea în care trebuie să învăț să trăiesc?

- Trebuie să recunoaștem măcar că omul a avut bun-simț și nu și-a rușinat logodnica în public, spuse Elizabeth, dar înainte ca Anna să-și poată exprima jignirea, ea ridică mâna. Dar tot mă gândesc că ar trebui cel puțin opărit în ulei.

Anna se lăsă pe spate în scaun.

- Biata, biata Camille, spuse ea. E sora mea, Lizzie. M-am oferit să împart totul, dar fratele meu a fugit și surorile mele au plecat la țară cu mama lor.

- Oferă-le timp, spuse Elizabeth. Și oferă-ți și ție timp, Anna. Aș fi putut să aleg un moment mai bun în care să-ți spun, nu înainte de culcare, nu? Îmi pare rău. Dar acum e prea târziu ca să hotărâsc dacă nu era mai bine să las asta pentru conversația de la micul dejun.

Anna oftă în timp ce se ridicau în picioare. După cinci minute, era singură în vastul ei dormitor, fiindcă refuzase serviciile cameristei pe care i-o oferise Elizabeth. Ea și valijoara ei aveau camera aceasta, un budoar mai mare decât camera ei din Bath și un salonaș particular prin care să se plimbe. Și, spre deosebire de camerele de la hotel, acestea îi aparțineau ei, ca și întreaga casă de altfel.

Dar înăuntrul ei era un gol și mai vast. Tânji dintr-odată după silueta dragă și solidă a lui Joel. Dacă ar fi fost acum acolo și ar fi cerut-o din nou în căsătorie, ar fi acceptat înainte să termine de rostit cererea. Poate că era mai bine că nu era acolo. Bietul Joel! Merita ceva mai bun.

„Cred, Anna, că s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine.“

Cum era să te îndrăgostești? Cum era să fii sărutată? Și, vai, cum era să fii Lady Anastasia Westcott?

Era prea târziu ca să dea înapoi, să uite pur și simplu evenimentele din ultimele zile? Scrisorile ei nu fuseseră încă trimise. Dar da, era prea târziu. Dacă pleca acum, nu rezolva nimic pentru fratele, surorile ei și mama lor. Ei nu ar fi putut să uite la fel de simplu ultimele zile

și să se întoarcă să-și trăiască viața așa cum trăiseră întotdeauna.

Mult mai târziu, adormi întrebându-se ce se întâmplase cu reverendul Snow și soția lui, bunicii ei din partea mamei.

Avery văzu că se cam înșelase în calculele lui. Nu i se întâmpla des. Dar nu avea de-a face adesea cu tineri conți care tocmai își pierduseră titlul și averea și descoperiseră că erau bastarzi fără nici un sfanț.

Nu îl descoperi pe Harry în nici unul din locurile în care se aștepta să-l găsească în timpul serii sau al nopții, deși petrecu ore obositoare umblând de colo până colo, uitându-se și punând numeroase întrebări foștilor prieteni și paraziților care îl însoțeau odinioară pe băiat. Se părea că foștii conți deposedați de avere își pierdeau repede farmecul. Era suficient ca să te faci să-ți pierzi încrederea în omenire - dacă ai fi avut-o vreodată.

Îl întâlni însă pe Uxbury - vicontele Uxbury, stimabilul fost logodnic al Camillei - când făcu o pauză și intră în clubul White. Uxbury îl acostă în timp ce trecea prin sala de lectură, care era complet părăsită la ora aceea a serii.

Vicontele era o persoană pe care ar fi evitat-o și în vremurile cele mai bune. Avery crezuse întotdeauna că, dacă l-ar fi prins și scuturat bine, ar fi fost înghițit de praf, orbit și înecat de el. Nu înțelesese niciodată ce găsisese Camille la el, deși și ea era cam scorțoasă și cam cu nasul pe sus, însă pentru că nu era de datoria lui să înțeleagă se mulțumise să-l ignore. În seara aceasta însă se enervă și mai tare văzându-se oprit din drum tocmai de acest gentleman. Aflase de la mama lui vitregă că logodna fusese ruptă, iar Camille plecase din Londra împreună cu Abigail și mama lor. Avery nu știa exact cine anulase logodna sau de ce. Însă nici nu avea nevoie să afle numaidecât.

- Ah, Netherby, bătrâne prieten, spuse Uxbury. Ai venit să-ți sărbătorești eliberarea de o responsabilitate supărătoare, nu-i așa?

„Bătrâne prieten?“ Avery ridică din sprâncene.

- Responsabilitate?

- Tânărul Harold, explică Uxbury. Bastardul. Rosti cuvântul ca pe o descriere, nu ca pe o insultă.

- O avertizare, spuse Avery, punând mâna pe monoclu. Băiatului aflat sub tutela mea nu îi place să i se spună așa și ți-o va zice fără scrupule. Pretinde că îl face să se simtă ca un rege saxon chel, care așteaptă o săgeată care să-l lovească în ochi. Preferă să i se spună Harry.

- De fapt, spuse Uxbury, e un bastard. Am scăpat ca prin urechile acului, Netherby. Cred că vei dori să mă feliciți. Dacă răposatul Riverdale ar fi murit cu șase luni în urmă, m-aș fi trezit legat de bastarda lui înainte de a descoperi adevărul. Te cutremuri numai când te gândești. Deși și tu ai scăpat de tutela unui tânăr sălbatic și pervers.

- Chiar așa, spuse Avery, lăsând monoclul să atârne de șnur. Era sătul de conversația aceea.

Îl lovi rapid pe Uxbury în spatele genunchilor cu un picior și împunse cu degetele țepene într-un punct aflat exact sub coaste, lăsându-l fără suflare pentru un minut sau zece și făcându-l să se albăstrească la față pe loc. Îl privi pe Uxbury răsturnându-se, luând cu el o masă și o sticlă grea de cristal și producând un zgomot suficient de puternic încât să aducă domni și chelneri și alte diverse personaje masculine ce alergau sau cel puțin veneau grăbiți din toate direcțiile. Îl privi pe Uxbury încercând să strige și negăsindu-și vocea sau respirația.

- Vai de mine, spuse el, fără să se adreseze cuiva în particular. Cred că a băut prea mult. Să-i dezlege cineva lavaliera.

După câteva momente, când văzu că erau destule ajutoare cât să trezească din leșin un regiment, Avery se îndepărtă. În timp ce ieșea din club, reluându-și căutările,

hotări că aceea care scăpase ca prin urechile acului era Camille, nu fostul ei logodnic.

Chiar și tinerii care mai puteau fi socotiți încă prietenii lui Harry nu fură în stare să-l îndrepte pe Avery în direcția corectă. I se spuse că Harry plecase spre o casă de joc, un bordel, o tavernă, o petrecere de după o reprezentație de teatru, locuința unui alt prieten și spre casă. Trebuia să fie descoperit într-unul dintre aceste locuri. Băiatul era destul de previzibil de obicei. În general, era ușor de găsit, pentru că lăsa urme. Dar de data asta părea să fi ieșit din peisaj, iar Avery începea să se întrebe dacă nu cumva plecase pe furiș spre Hampshire în urma familiei lui.

Până la urmă, Edwin Goddard, secretarul său, fu cel care îl descoperi pe băiat în dimineața următoare, după ce trecuse o singură oră din momentul în care Avery îi ceruse ajutorul. Dumnezeu să-l binecuvânteze, merita să îi plătești greutatea în aur.

Harry – beat și cu ochii încețoșați, nepieptănat, cu hainele pătate și chiar rupte, duhnind după două zile în care nu se întâlnește cu apa și săpunul, cu briciul, cu pasta de dinți sau cu rufăria curată – găsisese, sau fusese găsit, de un sergent care făcea recrutări și primise șilingul regelui în schimbul semnăturii lui mâzgălite și un loc într-un regiment lipsit de prestigiu, ca soldat de rând. Când dădu peste grup – care consta din alți câțiva recruți zdrențăroși, Harry și sergentul –, Avery văzu că pupilul său arăta palid, mohorât și încăpățânat ca un catâr și că era evident chinuit de o intensă durere de cap.

Ducele de Netherby, care făcuse baie și își schimbase hainele după ultima noapte, privi prin monoclu dezgustătoare adunătură de eroi care aveau să devină militari – alesese în mod intenționat un monoclu bătut în diamante, ca să sclipească în soare – în timp ce dezgustătoare adunătură se uita la el cu gura căscată, iar Harry arăta verde și sfidător.

- Harry, spuse Excelența Sa oftând. E timpul să te întorci acasă, băiete.

- Hm, hm. Sergentul păși înainte, apropiindu-se de Excelența Sa. Băiatu' a fost recrutat, frumosule, și aparține regelui, și nu poți să faci nimic nici de-a dracului în privința asta.

„Frumosule?” Se simți din nou ca în primul an de școală.

Bărbatul era cu cel puțin douăzeci de centimetri mai înalt decât Avery și cel puțin de două ori mai greu - cel mai probabil de trei ori mai greu. Capul îi fusese ras, și fiecare centimetru vizibil de piele era tăiat și brăzdat ca să arate ce soldat falnic era și câte răni le făcuse el altora.

Avery îl privi prin monoclu. Nu era o priveliște atrăgătoare, mai ales mărit, dar era impresionant, și ar fi putut pune pe fugă un batalion întreg de soldați francezi, ca să nu mai vorbim despre un singur băiat frumos. Sergentul păru stânjenit de cercetarea atentă, dar trebuie să spunem, spre lauda lui, că nu se retrase nici măcar un centimetru.

- Chiar așa, spuse Avery cu un oftat răbdător. Vreau să văd semnătura pupilului meu, omule.

- Nu-s omu' tău, și nu-s obligat să... începu sergentul.

- Ah, dar o s-o faci, îl informă ducele de Netherby pe un ton plictisit.

Fu scoasă foaia de recrutare.

- Exact cum credeam, spuse Avery după ce o studie fără să se grăbească prin monoclu. E într-adevăr semnătura pupilului meu, dar e tremurată, de parcă ar fi fost forțat să semneze.

- Hmm, spuse sergentul, încruntându-se feroce. Nu-mi place tonu' tău, șefule, ș' nu-mi place ce vrei să zici.

- Presupun, spuse Avery, că unul dintre șilingii regelui se află în momentul de față în buzunarul pupilului meu?

- Dac' nu l-a mâncat, spuse sergentul.

Adunătura dezgustătoare necheză.

- Harry. Excelența Sa ducele de Netherby păși spre băiat, cu mâna întinsă. Recruții ceilalți se uitau din nou cu gura căscată. O mică mulțime care devenea din ce în ce mai mare se aduna în cerc în jurul lor. Te rog!

- Dă-i-l, Harry, strigă cineva din mulțime, și lasă-l pă sergent să-l ia pă el în locu' tău. Broscoii l-ar mânca la micu' dejun, chiar așa.

Fiecare mulțime are un agitator al ei.

Harry scoase șilingul ponosit și i-l întinse.

- Am semnat, Avery, spuse el. Voi fi soldat. E singurul lucru la care mă pricep. E ceea ce vreau să fac.

Avery îi întinse șilingul sergentului.

- Poți să-l iei înapoi, spuse el, și poți să rupi hârtia aceea. Nu e bună de nimic. Nu ar rezista într-un tribunal.

Un element din mulțime ovaționează, iar altul huidui.

- El nu vrea s-o rup, sublinie sergentul. Ai auzit ce-a spus. Pleacă d-aici, șefule. El aparține regelui acum, și eu sunt hagentu' regelui. Ia-ț' tălpășița înainte să-ț' trag una bună și să te fac să plângi și să-ț' uzi costumul.

Urale entuziaste din mulțimea tot mai numeroasă. Era o provocare care aproape că ar fi meritat să fie acceptată, dar nu trebuie să cedezi ispitei de a te da în spectacol. Avery oftă și lăsă jos monoculul.

- Dar vezi dumneata, spuse el, băiatul e sub tutela mea. Semnătura lui, și ceea ce crede că vrea, nu înseamnă nimic fără permisiunea mea. Iar eu nu îi acord permisiunea.

- Ș' cui am onoarea de a mă hadresa? întrebă sergentul.

- E ducele de Netherby, spuse Harry ursuz.

În loc să se gudure pe loc, sergentul se încruntă, și Avery îl privi aprobator.

- Și bănuiesc că-i poți vorbi regelui oricând vrei, spuse cu amărăciune omul, și tuturor grangurilor, și nu trebui' să trăiești după legile țării, ca noi toți' ăștia care suntem sarea pământului.

- Pare destul de nedrept, încuviință Avery.

- Oricum n-ar fi fost bun de nimic, spuse sergentul, întorcându-și capul ca să scuipe în noroi și nimerind aproape cizma stângă a celui mai apropiat dintre spectatori. Uită-te numa' la el! Cei mai buni soldați is niște lepădături, ca toț' cei de aici. Eu iau biciul și-i fac oameni cât ai clipi din ochi, Dumnezeu să-i aibă în pază!

Lepădăturile se uitară cu gura căscată la el. Unul dintre ei îl privi pofticios pe Avery, favorizându-l cu priveliștea unei guri pline de dinți stricați.

- Ia-l, spuse sergentul, rupând în două hârtia de recrutare și încă o dată în patru, înainte de a arunca bucățile și de a așeza o cizmă uriașă peste ele. Ș' cale bătută. Lasă-l să bea până crapă. Oricum, a-nceput-o cu dreptul.

- Nu vreau să plec, spuse Harry cu încăpățănare.

- Bineînțeles că nu vrei, spuse Avery pe un ton plăcut, privindu-l pe băiat prin monoclu și întorcându-se. Dar aici nu mai este nimic pentru tine, Harry. Cu excepția unui mare număr de păduchi și purici și alte insecte provenind de la compania în care se afla.

Avery se îndepărtă fără să se uite înapoi, și după un minut sau două Harry îl ajunse și pași alături de el.

- Naiba să te ia, Avery, spuse el, eu vreau să fiu soldat.

- Atunci soldat vei fi, spuse Avery. Dacă mai ești de aceeași părere după o baie bună, un somn bun, și un mic dejun bun. Dar poate că ai vrea să fii ofițer, Harry? Ești fiul unui conte, la urma urmei, chiar dacă te-ai născut ilegal, fără ca tu sau mama ta să fiți vinovați.

- Nu-mi pot permite să plătesc împruternicirea, mormăi Harry.

- Probabil că nu, spuse Avery - nu era timpul să-i amintească băiatului că sora lui vitregă nou-găsită se oferise să împartă averea cu frații ei. Dar vezi tu, eu pot. Și o voi face, pentru că ești nepotul mamei mele vitrege și văr cu Jessica și te afli sub tutela mea. Dacă încă o să mai vrei asta atunci când o să te trezești, bineînțeles.

Viața a devenit deosebit de obositoare, se gândi el încercând să nu îl miroasă pe Harry. Și categoric ciudată. Îi spusese cu adevărat unei lady, mai exact Anastasiei Westcott, alias Anna Snow, că s-ar putea să se îndrăgostească de ea ieri după-amiază? Dacă ar fi făcut o listă cu primele o sută de femei care i se păreau atrăgătoare, în ordine descrescătoare, ea ar fi fost numărul o sută unu.

Și îi oferise șansa de a alege dacă voia să se plimbe sau să fie sărutată?

Nu avea obiceiul de a săruta fecioarele necăsătorite, și era absolut sigur că ea era și fecioară, nu doar necăsătorită.

capitolul 9

A doua zi dimineață, Anna se trezi epuizată. Ultimele zile fuseseră atât de diferite de experiențele ei din trecut, încât nu găsisese nici un loc în care să-și odihnească sufletul. Chiar și patul ei – larg și confortabil, cu perne groase, pufoase și cuverturi moi și călduroase – părea prea mare și prea luxos.

Trase deoparte cuverturile, își trecu picioarele peste marginea patului, se ridică în picioare și se întinse. Și sfârșitul tuturor ciudățeniilor încă nu se întrevedea. Cu o zi înainte, hotărâse să rămână, cel puțin un timp. Îi scrisese domnișoarei Ford ca să demisioneze din slujba de profesoară și Berthei Reed, invitând-o să vină și să devină camerista ei – pusese în scrisoare chiar și bani pentru diligență, din cei pe care îi dăduse domnul Brumford până se încheiau niște aranjamente mai precise.

Păși în budoarul ei și alese una din cele două rochii de zi cu zi – nu putea purta rochia cea bună de duminică pentru a treia zi consecutiv. Cineva fusese recent în budoarul ei. Pe lavoar se afla un urcior cu apă, iar apa era călduță încă. Turnă niște apă într-un lighean, își dădu jos cămașa de noapte și se spală peste tot înainte

de a se îmbrăca și a se pieptăna, răsucindu-și părul în colul obișnuit, prins în spate. Respiră de câteva ori adânc și ieși din cameră. Avea să se întoarcă mai târziu să-și facă patul.

Un servitor care stătea în hol păru puțin uimit s-o vadă, dar se înclină și o conduse în camera pe care o numi salon pentru micul dejun, care era mai mică decât salonul în care cinase împreună cu Elizabeth cu o seară în urmă. Trase un scaun de sub masă și așteptă ca ea să se așeze, după care îl împinse înapoi. Apoi îi spuse că avea să se ducă și să-l informeze pe domnul Lifford că milady era gata să ia micul dejun.

Micul ei dejun sosi după zece minute, însoțit de scuzele majordomului pentru că o făcuse pe milady să aștepte. Anna termină de mâncat și bău două cești de cafea - un lux rar - înainte ca Elizabeth să i se alăture.

- Camerista mea a venit să mă informeze că te-ai trezit și îți iei deja micul dejun, spuse ea, așezând o mână ușoară pe umărul Annei și aplecându-se să o sărute pe obraz. Și vai de mine, avea dreptate. De obicei, eu sunt cea acuzată că mă trezesc prea devreme.

- Dar m-am alarmat când am văzut ce târziu era, spuse Anna, simțind că se încălzea din cap până-n picioare din cauza aceluia gest afectuos obișnuit.

- Ce amuzant! spuse Elizabeth, și râseră amândouă.

Dar timpul de relaxare se sfârși în curând. După micul dejun trebuia să înfrunte înspăimântătoarea întâlnire cu menajera, deși aceasta nu se dovedi atât de intimidantă cum se temuse Anna, poate pentru că Elizabeth rămase cu ea. Doamna Eddy le conduse într-un tur al casei, și Anna rămase uimită și aproape fără grai când văzu cât de vast și de splendid era totul. Vorbi, totuși, când văzu portretul mare care se afla deasupra căminului din bibliotecă, iar menajera spuse ca din întâmplare că subiectul lui era răposatul conte de Riverdale.

Tatăl ei? Anna păși mai aproape.

- Seamănă bine? întrebă ea. Își simțea inima bătând ca un ciocan.

- Seamănă, milady, spuse doamna Eddy.

Anna îl privi mult timp. Un guler înalt, scrobbit, și o lavalieră elaborat înnodată încadra o față carnoasă, frumoasă și arogantă, încununată de părul scurt, întunecat și răvășit cu artă. Fusese pictat numai de la mijloc în sus, dar arăta falnic. Anna nu văzu nimic din ea însăși în el, și nici nu simți nimic. Un străin îi întorcea privirea de pe pânză, și se trezi cutremurându-se și dorindu-și să fi adus șalul cu ea.

Turul se sfârși în bucătăriile de sub scară, unde bucătăreasa chemă la raport două servitoare și un servitor, în timp ce ea făcea prezentările. Anna le zâmbi și le spuse câteva cuvinte tuturor. Apoi își aminti că unii dintre administratorii orfelinatului obișnuiau să facă o vizită și să salute cu binevoitoare condescendență orfanii și personalul aliniat, fără să spună nici o vorbă nimănui, adresându-se mereu domnișoarei Ford. Poate că am făcut deja o greșală dureroasă, se gândi ea. Dar... poate că o voi face în continuare. Nu se putea imagina pe sine însăși ignorând servitorii ca și cum n-ar fi existat, chiar dacă acum era Lady Anastasia Westcott.

În timp ce urcau scările dinspre bucătării, doamna Eddy sugeră că dulapurile cu albituri, argintăria, porțelanurile și paharele puteau să-i fie prezentate lui milady cu altă ocazie - împreună cu registrele de cheltuieli, bineînțeles. Milady trebuie să fi observat o ușoară lipsă de personal, dar asta nu avea să afecteze mersul casei până când servitorii care pleaseră aveau să fie înlocuiți de către agenția la care apelau întotdeauna atunci când aveau nevoie de personal nou.

- Dacă îmi dați o listă cu personalul necesar, doamnă Eddy, îi spuse Anna, o să văd dacă nu îi pot înlocui chiar eu pe unii dintre ei. Am prieteni care se apropie cu repeziciune de vârsta adultă și ar fi încântați să primească instruire și o slujbă într-o casă mare din Londra.

- Prieteni, milady? întrebă doamna Eddy aproape leșinată.

Vai de mine, altă greșeală!

- Da, spuse Anna zâmbindu-i. Prieteni.

Și apoi ziua deveni cu adevărat aglomerată. Sosi ducesa, mătușa Louise, și pe urmele ei veni monsieur Henri, un coafor care dădea din mâini și avea un accent franțuzesc la fel de fals ca și numele lui, în opinia Annei. Dar mătușa ei îl descrie ca pe cel mai la modă stilist din Londra, și Anna trebui să aibă încredere în judecata ei. În curând se trezi așezată în mijlocul unei camere care fusese numită camera de cusut în timpul turului casei, o cameră pătrată din spate, pe același nivel cu salonul, dând spre grădina lungă din spatele casei. O pânză mare și grea fusese drapată în jurul ei, și părul ei fu eliberat de agrafe și pieptănat. Elizabeth stătea la geam. Mătușa Louise stătea în fața Annei, deși destul de departe ca să nu îl deranjeze pe monsieur Henri, care plutea în jurul ei, cu un pieptene în mână, în timp ce cu cealaltă mână făcea figuri artistice în aer, plecându-și capul într-o parte și apoi în cealaltă.

- O tunsoare scurtă s-ar potrivi cu trăsăturile foarte fine ale lui milady, *n'est-ce pas!*? spuse el. Cu bucle și zuluți ca să dea greutate și frumusețe.

- Părul scurt e toată rezolvarea, încuviință mătușa Louise. Și părul acesta e greu și aproape fără viață așa cum e.

- Părul meu e drept, sublinie Anna. Ar trebui o grămadă de timp și multe eforturi ca să reușești să obții o buclă.

- Și tocmai pentru asta există fiarele de frizat și cameristele, spuse mătușa ei. Și o lady are întotdeauna timp pentru înfățișarea ei.

Berthei îi plăcea să se agite printre fetele mai tinere de la orfelinat, împletindu-le părul și aranjându-le codițele în diferite feluri, ca să ofere o individualitate fiecărei

¹ Nu-i așa? (în limba franceză, în original)

fete. Dar... să facă bucle dintr-un păr scurt și drept? Dimineața, după-amiaza și seara? Cu siguranță că buclele nu aveau să țină toată ziua. Și cât de mult timp avea să-ia de fiecare dată? Anna avea să-și petreacă jumătate din viață pe scaunul din budoar.

- Nu, spuse ea. Nu scurt. Aș vrea totuși să mai tăiați din el, monsieur, vă rog, și să îl faceți mai suplu, dacă se poate. Dar trebuie să rămână destul de lung ca să-l pot purta așa cum sunt obișnuită să-l port.

- Anastasia, spuse mătușa ei, chiar trebuie să te lași sfătuită. Cred că monsieur Henri și cu mine știm mult mai bine decât tine ce e la modă și ce te-ar avantaja atunci când apari în fața lumii bune.

- Sunt absolut sigură că ai dreptate, mătușă, spuse Anna. Desigur că apreciez sfaturile și le voi trata întotdeauna cu respect. Dar aș prefera să am părul lung. Lizzie are părul lung. Cu siguranță că ea e o doamnă elegantă.

- Elizabeth e o văduvă destul de matură, spuse mătușa ei. Tu, Anastasia, îți vei face debutul în societate foarte târziu. Trebuie să subliniem cât se poate de mult tinerețea ta.

- Am douăzeci și cinci de ani, spuse Anna cu un zâmbet. Nu sunt nici prea bătrână, nici prea tânără. Sunt așa cum sunt, și asta e.

Ducesa o privi exasperată, iar stilistul cu tristă resemnare, dar se hotărî să taie câțiva centimetri din părul ei și să îl subțieze până când îl simțea mai suplu și îi încadra fața într-un fel care îi dăruia viață și chiar strălucire în plus. Când fu răsucit din nou la spate, puțin mai sus decât de obicei, deasupra gâtului, arăta mult mai drăguț decât își amintea vreodată Anna că arătase.

- Oh, Anna, spuse Elizabeth, oferind o opinie pentru prima dată, e perfect. Arată șic și elegant pentru zi, dar poate fi stilat și aranjat și pentru ocaziile mai formale de seară.

- Vă mulțumesc, monsieur, spuse Anna. Sunteți foarte talentat.

- O să meargă, spuse mătușa ei.

Chinurile Annei nu se sfârșiră însă. Bunica și celelalte mătuși sosiră în curând după prânz, chiar înainte ca madame Lavalle și cele două asistente să ocupe camera de cusut cu atâtea bucăți de materiale și accesorii, încât ar fi putut deschide un magazin, și cu teancuri de modele pentru orice tip de haină de sub soare. Modista fusese chemată ca să o îmbrace pe Lady Anastasia Westcott într-un mod potrivit cu rangul ei și care să îi permită să se amestece cu lumea bună ca egală a tuturor și superioară a celor mai mulți.

La sfârșitul acestei ședințe, Anna era epuizată. Nu doar că fusese măsurată și înțepată, împunsă și împinsă, dar fusese forțată și să se uite pe teancuri nesfârșite de schițe cu rochii de dimineață și rochii de după-amiază, rochii de plimbare și rochii de mers cu trăsura, rochii pentru teatru și rochii pentru dineuri, rochii de bal și numeroase alte haine - toate la plural, pentru că una sau chiar două din fiecare tip nu ar fi fost de ajuns. Anna ajunsese la concluzia că avea să sfârșească cu mai multe haine decât avusese toată viața ei, la un loc.

Chiar mai copleșitor, poate, fu faptul că se părea că și le putea permite pe toate fără ca averea ei să se resimtă câtuși de puțin. Toate mătușile ei o priviseră cu identică uimire neîncrezătoare atunci când puse întrebarea.

Purtase și câteva bătălii înainte de a se retrage în salon pentru a lua ceaiul. Pe unele le pierduse - numărul și tipul rochiilor care reprezentau strictul necesar, de exemplu. Pe altele le câștigase fiind pur și simplu încăpățânată, conform mătușii Mildred, și îndărătnică precum un catâr, conform mătușii Matilda. Pliseurile, volanele, trenenele, dantelele și fundele fură respinse cu fermitate, în ciuda opoziției viguroase a mătușilor. La fel și decolteurile joase și mâneculele bufante. Anna hotărâse că avea să fie Lady Anastasia, dar trebuia să rămână

și Anna Snow. Nu avea să se piardă pe ea însăși, oricât de tare s-ar fi încrunțat lumea bună. Și avea să se încrunte, o avertiză mătușa Matilda.

Oh, și mai era și rochia pentru prezentarea la curte, asupra căreia aproape că nu avea nici un control, de vreme ce regina însăși dictase cum trebuia să se îmbrace o lady atunci când se prezenta în fața ei – și se părea că Lady Anastasia Westcott trebuia să fie prezentată. Maiestatea Sa dorea ca doamnele să se îmbrace după moda din secolul trecut. Mintea Annei nici nu începuse măcar să se lupte cu acest eveniment viitor.

Contele de Riverdale sosi cu mama lui curând după ce se instalaseră în salon. Contele – vărul Alexander – comentă chiar cât de drăguț arăta părul Annei și, după ce se înclină în fața tuturor doamnelor și se așeză lângă sora lui, aplecându-și fruntea ca să vorbească cu ea, Anna se trezi întrebându-se dacă roșise și sperând să n-o fi făcut. Nu era obișnuită să primească un compliment referitor la înfățișarea ei – mai ales de la un gentleman chipeș și elegant. El se uita la Elizabeth cu o expresie îmblânzită, aproape zâmbind, și Anna simți o undă de invidie văzând evidenta apropiere dintre frate și soră. Unde era propriul ei frate?

Mama lor, verișoara Althea, se așeză alături de Anna, o bătu ușurel pe mână, fu de acord că părul ei arăta acum mai drăguț decât înainte, și întrebă cum reușise. Dar nu prea erau șanse de a face conversație.

Mătușa Matilda cunoștea o lady de neam mare cu mijloace de trai restrânse, care ar fi fost foarte fericită să fie angajată o săptămână sau două și să o mediteze pe Anastasia în privința titlurilor, priorităților și a manierelor de la curte și a punctelor specifice de etichetă în care educația ei părea să fie din păcate puțin cam deficitară, dacă nu lipsea cu totul.

Bunica Annei se îndoia că Elizabeth era de ajuns ca însoțitoare pentru Anastasia într-o casă atât de mare și îi sugera din nou ca mătușa Matilda să se mute cu ele.

Dar înainte ca Anna să intre prea tare în panică, verișoara Althea luă cuvântul.

- Mă voi muta chiar eu aici, Eugenia, spuse ea adresându-se văduvei în timp ce bătea ușurel mâna Annei, dacă voi simți că prezența fiicei mele nu este suficient de respectabilă pentru Anastasia. Totuși, sunt destul de convinsă că este.

- Lizzie e văduva respectată a unui baronet și sora unui conte, spuse vărul Alexander.

Nu se mai spuse nimic în privința acestui subiect. Anna bănuia că bunica ei ar fi fost fericită să scape ea însăși de atențiile prea insistente ale mătușii Matilda, măcar un timp.

Mătușa Mildred cunoștea un maestru de dans angajat de niște prieteni dragi ca să o ajute pe fiica lor mai mare să își îmbunătățească tehnica de dans înainte de balul de debut.

- Valsezi, Anastasia? întrebă ea.

- Nu, mătușă, îi spuse Anna. Bănuia că era vorba despre un dans. Nu auzise niciodată despre așa ceva.

Mătușa Louise țâțâi din limbă.

- Angajează-l, Mildred, spuse ea. Oh, sunt o grămadă de lucruri de făcut.

Fu aproape o ușurare când ducele de Netherby păși în salon, după ce fusese anunțat de majordom.

Existau cel puțin douăsprezece moduri mai atrăgătoare de a petrece o după-amiază, se gândi Avery. Să te plimbi prin casă așteptând ca un pupil beat să se trezească nu era printre ele, deși exact asta făcea acum. Și nici să meargă la trap în South Audley Street ca să-și aducă acasă mama vitregă nu era unul dintre ele. Oricât de mult ar fi ținut la ducesă, nu se implica prea mult în viața ei. Nici ea în viața lui. Foarte rar o însoțea undeva. Și nici ea nu se aștepta la asta, la drept vorbind. Și dacă mergea acum acolo ca s-o aducă acasă, avea să se trezească fără îndoială cufundat până la gât între membri

ai familiei Westcott, croitorese franceze și coafori francezi – nu erau toți francezi? – și Dumnezeu știe ce altceva. Probabil că foarte corectul Riverdale, de o eleganță atât de corectă, pe care nu-l putea suferi fără a avea vreun motiv întemeiat, avea să fie acolo, pentru că era categoric tipul de bărbat care își însoțește mama. Avery avea toate motivele posibile de a alege una dintre cele douăsprezece activități atrăgătoare, ocolind de departe South Audley Street.

Însă picioarele îl conduseră din nou acolo, și el nu făcu nimic ca să le corecteze. Voia să vadă cât de bine rezistase la influența combinată a unei bunici formidabile și a celor trei mătuși, ca să nu mai vorbim despre un conte foarte corect, mama și sora lui și câțiva falși francezi. Și probabil că și ea ar fi vrut să știe că îl găsisese și îl salvase pe Harry. Dintr-un motiv neștiut, se părea că îi păsa de el.

Când fu condus în salon, descoperi fără să se mire că erau prezenți cu toții, cu excepția lui Molenor, care era probabil instalat confortabil în sala de lectură de la clubul White sau în alt loc la fel de civilizată, ca un înțelept ce era. Avery se înclină.

Ceva fusese făcut cu părul ei, ceva care probabil că nu le satisfăcea pe deplin pe mătuși, pentru că nu era ceva drăguț și înzorzonat. Din același motiv, poate, ar fi trebuit să-l dezguste și pe el. Dar cocul prins la spate îi schimba înfățișarea și părea mai elegant.

– Ei bine, Avery? întrebă mama lui vitregă.

Toată camera se cufundase în tăcere de parcă de răspunsul lui ar fi depins soarta întregii lumi. Anna nu purta astăzi rochia de duminică. Purta ceva mai ușor, mai ieftin și mai vechi. Era de culoare crem și materialul trebuie să fi avut cândva un model. Dar spălările frecvente și scrobeala din hârdaiele orfelinatlui îl făcuseră aproape invizibil. Chiar și așa, rochia reprezenta o mare îmbunătățire față de albastrul mohorât de duminică.

- Harry a fost găsit, spuse el, cu ochii ațintiți încă asupra ei.

Fața ei se luminează de ceva care seamănă foarte mult cu bucuria. Mătușile aveau să lucreze fără îndoială asupra acestui capitol, până când învăța să nu mai arate niciodată o emoție mai puternică decât plictiseala la modă.

- L-am îndesat într-un pat din Archer House la sfârșitul dimineții, spuse el, după ce fiecare centimetru al persoanei lui fusese frecat și spălat, iar valetul meu l-a hrănit cu forța, turnându-i pe gât și o fierțură care să contracareze efectele unui consum prelungit de băuturi alcoolice. Fără îndoială că își va veni în fire în curând, dar va fi morocănos ca un urs și imposibil de suportat. Îl voi lăsa în grija valetului până mai târziu.

- Oh. Ea închise ochii. E în siguranță.

Toate rudele lui Harry scoaseră un murmur general de ușurare.

- Unde l-ai găsit, Avery? întrebă Elizabeth.

- În compania unei interesante colecții de coate-goale, spuse el, și a unui sergent chel și fioros care făcea recrutări.

- S-a înrolat? întrebă Riverdale încruntându-se. Ca soldat de rând?

- Se înrolase, spuse Avery. Eu l-am „dezînrolat“.

- După ce faptul a avut loc? spuse Riverdale. Imposibil.

- Ah, spuse Avery oftând, dar s-a întâmplat să am la mine monoclul, vezi, și m-am uitat la sergent prin el.

- Bietul meu băiat, spuse contesa văduvă. De ce nu a venit pur și simplu la mine?

- Dacă francezii ar ști asta, spuse Elizabeth, s-ar înarma cu monocluri în loc de tunuri și muschete și i-ar scoate pe britanici din Spania și Portugalia cât ai clipi de ochi, fără vărsare de sânge.

- Ah, spuse Avery, privind-o apreciativ, dar nu m-ar avea pe mine în spatele tuturor monoclurilor, nu?

Ea râse. La fel făcu și mama ei și Lady Molenor.

- Avery, spuse Anna, atrăgându-i din nou atenția asupra ei, du-mă la el!

- La Harry? El ridică din sprâncene. Nu era în cea mai bună dispoziție înainte de a se culca și va fi și mai rău după ce se va trezi.

- Nici nu mă aștept să fie, spuse ea. Du-mă la el! Te rog!

- Ah, dar nu îl voi forța să te vadă, îi spuse el.

- E corect așa, spuse ea.

Nimeni nu protestă. Cum ar fi putut? Dorea să-și vadă fratele, și oamenii care se aflau în cameră aveau același grad de rudenie cu amândoi.

Deși venise cu scopul formulat de a-și conduce mama vitregă acasă, Avery o lăsă să-și rezolve treburile și ieși pentru a doua oară la plimbare cu Anna de braț. Astăzi, se gândi el leneș, arăta mai mult ca o lăptăreasă, decât ca o învățătoare. Aproape că te așteptai să vezi un scăunel cu trei picioare pentru muls vacile în mâna ei liberă.

- Ce ai fi făcut, întrebă ea, dacă sergentul ar fi refuzat să se lase intimidat de monoculul tău și de trufia ducală?

- Vai de mine! El se gândi la această problemă. Aș fi fost silit să îl las inconștient - cu foarte mare reținere. Nu sunt un om violent. În plus, sentimentele lui ar fi fost rănite dacă ar fi fost doborât de un englez pe jumătate cât el.

Ea chicoti, și sunetul acesta ca de clopoțel produse lucruri ciudate și neașteptate cu o parte a anatomiei lui care se afla mai jos de stomac.

Și asta fu toată conversația lor. Când ajunseră la Archer House, el o lăsă în salon și urcă să vadă dacă Harry mai era încă în comă. Acesta, proaspăt bărbierit, se îmbrăca în camera de oaspeți care îi fusese repartizată. Nu părea totuși deloc mai fericit.

- Ar fi trebuit să mă lași unde eram, Avery, spuse el. Poate că m-ar fi trimis în Peninsula și aș fi ajuns pe linia frontului în vreo bătălie și aș fi fost cosit de o ghiulea

în timpul primei mele acțiuni. Nu ar fi trebuit să interviu. Nu te aștepta să-ți mulțumesc pentru asta.

- Foarte bine, spuse Avery cu un oftat. Nu mă voi aștepta. Sora ta vitregă e în salon. Dorește să te vadă.

- Oh, chiar așa? spuse Harry cu amărăciune. Ei bine, eu nu doresc s-o văd. Presupun că o să încerci să mă târăști jos?

- Presupui greșit, îl informă Avery. Dacă aș fi intenționat să te târăsc jos, Harry, nu aș fi încercat. Aș fi făcut-o. Dar nu am asemenea intenții. De ce, mă rog, ar conta pentru mine dacă mergi sau nu mergi jos ca să vorbești cu sora ta?

- Am știut dintotdeauna că nu îți pasă, spuse Harry, copleșit de o intensă milă față de propria-i persoană. Ei bine, o să merg. Nu mă poți opri.

- Cred că nu, răspunse Avery pe un ton agreabil.

Ea stătea în fața căminului, încălzindu-și mâinile la foc - numai că focul nu era aprins. Poate că își examina pur și simplu dosul palmelor. Se întoarse când auzi ușa deschizându-se și îl privi pe Harry cu ochii mari și fața albă ca varul.

- Oh, îți mulțumesc, zise ea, făcând câțiva pași spre el. Nu mă așteptam să vii să mă vezi. Sunt atât de bucurasă că ești în siguranță. Și îmi pare atât de rău, foarte rău, pentru... Ei bine, îmi pare teribil de rău.

- Nu știu pentru ce, răspunse Harry ursuz. Nu e deloc vina ta. Totul e numai din vina tatălui meu. Din vina tatălui tău. Din vina tatălui nostru.

- În întregime, spuse ea. Nu cred că am pierdut mare lucru pentru că nu l-am cunoscut.

- Nu ai pierdut.

- Deși am o amintire despre o călătorie cu o trăsură străină în care plângeam, și despre cineva care mi-a spus cu voce morocănoasă să tac din gură și să mă port ca o fată mare. Cred că vocea îi aparținea lui. Cred că mă ducea la orfelinatul din Bath după moartea mamei mele.

- Cred că îl treceau toate sudorile, spuse Harry cu un râs amar și scurt. Se căsătorise deja cu mama mea pe atunci.

- Da. Harry - pot să-ți spun așa? - mama și surorile tale au plecat la țară, deși nu intenționează să rămână acolo, ci să-și strângă toate lucrurile personale și să plece. Nu vor să știe nimic despre mine. Sper că măcar tu vrei, sau cel puțin că ești dispus să mă recunoști și să mă lași să împart cu tine ceea ce ar trebui să fie al nostru - și nu doar al meu.

- Se pare că ești sora mea vitregă, fie că vreau eu, fie că nu, spuse Harry fără chef. Nu te urăsc, dacă asta e ceea ce te deranjează. Nu am nimic împotriva ta. Dar nu pot... să simt că ești sora mea. Îmi pare rău. Și nu voi mai accepta nici o juma' de bănuț de la bărbatul care a pretins că era soțul mamei mele și tatăl meu legitim. Aș prefera să mor de foame. Nu refuz să iau ceva de la tine. Ci de la *el*.

Avery ridică din sprâncene și pași spre fereastră. Rămase acolo, uitându-se afară.

- Ah. Această simplă silabă, rostită încet, părea să cuprindă o infinită tristețe. Înțeleg. Acum înțeleg. Poate că în viitor vei gândi altfel și vei înțelege cât de mult mă doare să fiu silită să păstrez totul. Ce vei face?

- Avery îmi va cumpăra o împuternicire, spuse el. Eu nu vreau, dar el a făcut să-mi fie imposibil să mă înrolez ca simplu soldat. Totuși, va fi într-un regiment de infanterie. Nu am de gând să-i permit să-mi cumpere tot echipamentul necesar unui ofițer de cavalerie. În plus, probabil că ofițerilor de la infanterie nu le va păsa că au un bastard nobil printre ei, în orice caz nu la fel de mult ca ofițerilor dintr-un regiment de cavalerie. Nici nu îi voi permite lui Avery să-mi plătească înaintările în grad. Voi înainta în funcție de propriile mele merite, sau nu voi înainta deloc.

- Oh, spuse ea, și Avery ar fi pariat că zâmbea. Sunt atât de mândră de tine, Harry! Sper să ajungi general.

- Hmm, zise el.

- Atunci mă voi putea lăuda cu fratele meu vitreg, generalul Harry Westcott, spuse ea, și Avery știi că zâmbea.

- Vă rog să mă scuzați acum, spuse Harry. Mă doare capul al naibii de tare. Ah! Iartă-mi limbajul dacă vrei, Lady Anastasia!

Avery auzi ușa de la salon deschizându-se și închizându-se. Când se întoarse de la fereastră, Anna stătea din nou în fața căminului, încălzindu-și mâinile deasupra flăcării inexistente. Și el își dădu seama - dracu' s-o ia de treabă! - că ea plângea în tăcere. Ezită câteva momente, până o văzu ridicând mâna și ștergându-și obrazul cu dosul palmei. Întoarse ușor fruntea, așa că el nu-i mai putea vedea profilul complet.

- Va arăta splendid cu vestonul verde al Regimentului 95 de Infanterie ușoară, spuse el. Pușcașii. Probabil că spaniolele vor da buzna peste el cu grămada.

- Da.

Dar la naiba cu toate! Drăcia dracului! Străbătu distanța dintre ei, o luă în brațe și îi trase fața spre umărul lui, de parcă ar fi fost Jess. Numai că nu era. Ea rămase ca de lemn, apoi se lăsă pe el. Totuși, spre deosebire de majoritatea femeilor în circumstanțe asemănătoare, nu începu să verse șuvoaie de lacrimi. Se luptă cu lacrimile și înghiți de câteva ori. Când își trase capul înapoi, ochii ei erau aproape uscați.

- Da, încuviință ea, cu un zâmbet ușor înlăcrimat, va arăta splendid.

El își scotoci mintea în căutarea unui răspuns și nu găsi... nimic.

Așa că o sărută.

Naiba s-o ia de treabă și să fie de zece ori blestemată, dar o sărută. Nu știi care dintre ei rămase mai uimit. Nu fu nici măcar un sărut ușor pe buze, părintesc sau frățesc sau venit din partea unui văr. Fu un sărut complet, cu buzele desfăcute, capul ușor aplecat, brațele

cuprinzând femeia ca să o tragă mai aproape. Fu un sărut între un bărbat și o femeie. Și ce naiba făcea încercând să-l analizeze, în loc să ridice capul și să pretindă că fusese doar îmbrățișarea amabilă a unui văr care voia să o mângâie?

Să pretindă? Ce altceva era atunci? Era exact asta, nu-i așa?

În timp ce se gândea la această problemă, buzele lui continuă să se miște peste buzele ei, simțindu-le catifelarea, moliciunea. Era cu siguranță cel mai cast sărut pe care și-l permitea de când avea cam cincisprezece ani. Totuși, cumva, părea cel mai lasciv.

Asta, se gândi el, formulând mental cel mai mare eufemism din existența lui de treizeci și unu de ani, era o greșeală.

- Te voi duce înapoi în sânul familiei tale dacă ești gata să pleci, îi sugeră el în timp ce înălța capul și îi dădea drumul din brațe. Fu fericit să audă că vocea lui suna perfect plictisită.

- Oh da, îți mulțumesc, spuse ea - cu tonul vioi al unei învățătoare raționale. Sunt gata.

capitolul 10

Anna sporovăi tot timpul cinei, spunându-i lui Elizabeth tot ce era de spus despre cum crescuse la Bath. Nu îndrăznea să se oprească.

- Joel e amorezul tău? întrebă Elizabeth în timp ce își mâncau desertul.

- Oh, nu chiar, spuse Anna, cufundându-se în nostalgie și regrete. Am crescut împreună precum cei mai apropiați prieteni. Puteam să vorbim oricând despre orice subiect de sub soare sau puteam să nu spunem nimic. Mi-a fost mult prea apropiat ca să devină amorez. Are sens asta? A fost mai mult un frate. Și de ce folosesc timpul trecut? Simți că îi venea să plângă.

- A vrut vreodată să devină amorezul tău?

- Acum câțiva ani și-a închipuit că era îndrăgostit de mine, admise Anna. Mi-a cerut chiar să mă căsătoresc cu el. Dar se simțea pur și simplu singur. Se întâmplă, atunci când oamenii părăsesc orfelinatul și nu au o familie sau măcar prieteni dincolo de zidurile lui. Acum sunt sigură că e recunoscător pentru că am spus nu.

- E foarte chipeș?

Anna rămase cu lingurița deasupra farfuriei și medită.

- Arată bine, spuse ea, și e foarte atrăgător, cred. Totuși, atunci când ai cunoscut toată viața un bărbat, e greu să îl observi la rece. Dar vai de mine, Lizzie, am vorbit tot timpul, și masa e aproape terminată, și chiar și eu știu că asta înseamnă lipsă de maniere. Ce îmi spui tu? Ai un amoretz? Speri sau chiar plănuiești să te recăsătorești?

- Nu, probabil că nu, și nu, îi spuse verișoara ei și răsă. Deși însuși faptul că am venit anul acesta la Londra pentru sezon poate însemna că acest „probabil că nu” ar putea însemna *poate că nu*. Se pare că te-am încurcat de-a binelea. Nu am avut o căsătorie fericită, Anna. De fapt, a fost mai rău decât nefericită și m-a făcut sperioasă. S-ar putea spune, bineînțeles, că la vârsta de treizeci și trei de ani aș face o alegere mai înțeleaptă decât la șaptesprezece, când m-am îndrăgostit până peste cap de un trup bine făcut și de un chip fermecător. Dar ca să fiu sinceră, am văzut mai mult în Desmond. Era proprietar și avea avere. Era amabil, manierat și bun. Își iubea familia și prietenii. Poate că cea mai mare apărare a mea este faptul că mama și tata l-au plăcut și au aprobat curtea pe care mi-o făcea. Nu aveam de unde să știu cum va fi să fiu căsătorită cu el, și faptul acesta mă înspăimântă ori de câte ori întâlnesc un gentleman arătos și eligibil și sunt tentată să îl încurajez să mă curteze.

- Bea? ghici Anna.

- Bea, spuse Elizabeth cu un oftat. Toată lumea bea, bineînțeles, și aproape toată lumea bea câteodată prea

mult. Asta presupune rareori o problemă mai mare decât comportamentul stânjenitor pe care ți-l induce băutura în exces. Nici măcar nu bea foarte des. Treceau săptămâni fără să bea nimic. Și, atunci când bea, adesea devenea doar vesel și amuzant și era sufletul petrecerii, dacă era o petrecere. Dar uneori exista un moment – întotdeauna atunci când eram noi doi singuri – când știam că trecuse hotarul și devenise ceva sau cineva mult mai urât. Era ceva în ochii lui – nu pot nici măcar să o descriu, dar aș recunoaște-o într-o clipă. De parcă ar fi fost aspirat într-o gaură neagră și ar fi devenit vicios și abuziv. Nu puteam să scap întotdeauna la timp înainte ca el să devină violent.

– Îmi pare atât de rău, spuse Anna.

– Când era treaz, era cel mai încântător bărbat, spuse verișoara ei. Toată lumea îl iubea. Aproape nimeni nu îi vedea partea întunecată. În afară de mine. Închise ochii câteva momente, respiră sonor și își apăsă pe buze mâinile împreunate ca pentru rugăciune. Dar să nu ne întristăm. Nu aș putea suporta ca amintirile acestea sau imaginea lor să îți facă rău. Mergem în salon?

– E o cameră atât de mare și de incomodă pentru doar două persoane. Mai bine vino sus în salonașul meu. E foarte drăguț, iar scaunele și sofa arată confortabil, deși încă nu am avut timp să stau acolo.

Câteva minute mai târziu, se așezară acolo, fiecare pe un scaun moale și tapițat. O slujnică veni și aprinse focul.

– M-aș putea obișnui cu luxul, spuse Anna după ce slujnica se retrase. Oh, presupun că toată lumea se așteaptă s-o fac.

Râseră amândouă.

– De ce ai spus, întrebă Anna, îndoindu-și picioarele într-o parte a scaunului și luând o pernă la piept, înainte de a-și da seama că o lady nu trebuia probabil să se așeze astfel, că responsabilitatea de a fi contele

de Riverdale va fi o povară pentru fratele tău? Trebuie să fie ceva măreț să fii conte.

- Îl iubesc foarte mult pe Alex, spuse Elizabeth, luându-și broderia din săculețul pe care îl adusese cu ea. Merită toate lucrurile bune care i s-ar putea întâmpla, și am avut speranțe mari pentru el doar cu câteva zile în urmă. Dar acum s-au întâmplat toate astea și nu sunt sigură că va fi fericit până la urmă - și nu doar din cauză că îi pare teribil de rău de Harry.

Anna o privi trecând un fir lung de mătase prin urechile acului și aplecându-și fruntea peste cadrul broderiei.

- În calitate de conte de Riverdale, de exemplu, continuă ea, Alex va trebui să își ocupe locul în Camera Lorzilor, și pentru că nu poate trata în mod ușuratic nici o responsabilitate, se va simți obligat să vină aici în fiecare primăvară, când își deschide parlamentul sesiunile. Lui nu îi place la Londra. A venit anul acesta doar ca să îi facă o plăcere mamei și mie, deși a recunoscut acum câteva zile că intenționează să profite de șansa de a fi aici pentru a-și căuta în sfârșit o mireasă, cineva care să-i completeze viața.

- Și nu mai poate să facă asta? întrebă Anna. Nu e acum mai eligibil decât era? Cu siguranță că există multe doamne care ar fi foarte fericite să se căsătorească cu un conte.

- Dar ar fi la fel de fericite să se căsătorească cu Alex? Vreau pe cineva care să se căsătorească cu omul, nu cu titlul. Cineva care să îl iubească pe el. O femeie pe care să o iubească și el.

Ce minunat trebuie să fie, se gândi Anna, să crești cu un frate real și să împărtășești o afecțiune atât de evidentă. Dar ea îl avea pe Joel. Și chiar își dorea pentru el același lucru pe care îl dorea Elizabeth pentru vărul Alexander.

- Alex a trăit mai mult pentru alții decât pentru el, spuse Elizabeth. A avut întotdeauna ceea ce mama

numește un simț al datoriei supradezvoltat. Și acum, chiar când părea să fi scos capul deasupra apei, a venit din nou potopul acesta.

Anna se lăsă pe spate în scaun, pregătită să asculte, fiindcă era limpede că Elizabeth voia să vorbească.

Vorbi despre tatăl ei, un bărbat vesel, entuziast și iresponsabil care fusese împătimit de vânătoare și își risipise aproape toată averea pe cai, câini, puști și alte echipamente de vânătoare, participând la vânători în toată țara și găzduind generos partide de vânătoare pe proprietatea lui. Când murise, fermele și toate clădirile de pe domeniu fuseseră neglijate mult timp și rămăseseră foarte puțini bani cu care să aducă totul înapoi de pe marginea colapsului financiar. Dar vărul Alexander o făcuse prin muncă asiduă, hotărâre și sacrificarea propriului confort. În același timp se îngrijise de mama lor, care se cufundase într-o durere profundă și devastatoare timp de un an și ceva, după moartea soțului ei. Și luase asupra lui și grija surorii sale, nu mult timp după moartea tatălui său, când aceasta fugise din cauza uneia dintre bețiile furioase ale soțului ei. O apăruse chiar, într-un mod nu tocmai legal, atunci când soțul venise să o ia înapoi. Fratele ei refuzase să o abandoneze.

- Oh, Anna, spuse Elizabeth, până atunci nu îl văzusem niciodată pe Alex recurgând la violență, și nici de atunci nu l-am mai văzut. A fost cu totul... splendid.

Văzând proprietatea din Kent din nou prosperă, vărul Alexander ar fi vrut să își asigure o oarecare satisfacție personală, căsătorindu-se și stabilindu-se ca să-și crească copiii. Chiar nu voise titlul de conte. Nu era un om ambițios.

- Și cel mai rău, adăugă Elizabeth, e faptul că vărului Humphrey - tatălui tău - nu îi plăcea Brambledean Court, sediul lui principal din Wiltshire, și rareori petrecea timp acolo. Eu însămi nu am fost niciodată acolo, dar am avut întotdeauna impresia că a neglijat-o rușinos. Alex se teme foarte tare că se află într-o stare la fel

de proastă ca Riddings Park la moartea tatălui nostru, dar la scară mai mare, bineînțeles. Ar putea să neglijeze proprietatea în continuare, dar mă tem că nu e stilul lui Alex. Va fi foarte conștient de nevoile tuturor oamenilor care trăiesc și muncesc pe domeniu sau depind de el în alt mod pentru a-și câștiga traiul, și va considera că e de datoria lui să îndrepte lucrurile acolo. Nu știu însă cum o va face. Înainte să se întâmple asta, venitul lui ajunsese în sfârșit suficient de mare pentru a-i acoperi nevoile, dar acum va fi jalnic de neîndestulător. Și își va abandona fără îndoială planurile de căsătorie până va simți că îi poate oferi miresei o oarecare avere și siguranță. Până atunci, s-ar putea să împlinească patruzeci de ani sau chiar mai mult. S-ar putea să nu se mai întâmple niciodată.

În tăcerea care urmă, Annei îi trecu prin minte că, dacă ea nu ar fi existat, totul i-ar fi revenit vărului Alexander, și el ar fi avut destui bani ca să restaureze Brambledean Court și să își caute și o mireasă, care să îi completeze fericirea. Dar ea exista, și banii îi aparțineau ei toți.

- Dacă trag de șnurul clopoțelului, spuse ea, va veni oare cineva?

Elizabeth râse.

- Fără îndoială, și va aduce tava cu ceaiul.

Anna se ridică și trase de șnur cu precauție.

- Doamna Eddy vrea să îți arate registrele de cheltuieli și comorile din casă mâine-dimineață, spuse Elizabeth. Domnul Brumford vrea să treacă mâine pe aici, la ora care îți convine, de preferință tot dimineața. Madame Laval vrea opinia și aprobarea ta pentru o sută și unu de mici detalii, în camera de cusut. Amabila cunoștință a verișoarei Matilda s-ar putea să sosească și să dorească să înceapă să îți explice care sunt persoanele în fața cărora trebuie să faci o reverență, care sunt cele pe care le onorezi cu o simplă înclinare a capului și la cine trebuie să te uiți cu grațioasă condescendență, în timp ce se înclină sau face o reverență în fața ta. Și cred

că profesorul de dans al verișoarei Mildred se va grăbi să te numere printre elevii lui. Unele dintre mătușile tale, sau poate chiar toate, vor veni aici înainte de prânz, cu alte planuri pentru educația ta.

- Vai de mine, spuse Anna în timp ce tava era adusă și așezată pe o măsuță joasă în fața ei, iar Elizabeth își puse lucrul de mână în săculeț. Oare dimineața va avea destule ore?

- Categoric nu, spuse Elizabeth, luându-și ceașca și farfurioara din mâna Annei. Să mergem la cumpărături.

Anna se uită la ea, cu lingurița suspendată deasupra ceștii.

- Am promis să nu-ți ofer instrucțiuni nedorite, nici sfaturi nesolicitate, spuse Elizabeth, cu un zâmbet răutăcios. Dar o să-mi încalc regula numai de data asta. Atunci când o lady e copleșită de obligații, Anna, se duce la cumpărături.

- Nu am voie să scot nasul din casă în următorii zece ani, cel puțin, spuse Anna, întorcându-i zâmbetul. Să mergem la cumpărături.

După o oră, Anna era ghemuită într-un colț al patului uriaș și confortabil, fără a mai zâmbi. Ce ar trebui să fac, se gândi ea, și ce aș vrea cel mai mult pe lume să fac ar fi să mă trezesc dimineața foarte devreme, sau chiar și acum, și să fug acasă la Bath înainte ca domnișoara Ford și consiliul director să poată numi altă învățătoare în locul meu. Aș renunța la averea mea - să fie oare posibil? - și aș fi din nou Anna Snow.

Dar Bertha ar fi fost teribil de dezamăgită. În plus, niemi nu se mai putea întoarce în trecut, nu-i așa? Dacă s-ar fi întors la Bath, ar fi luat cu ea și adevărul despre cine era și ce ar fi trebuit să facă, dacă ar fi avut curajul de a înfrunța necunoscutul. Pentru că doar lașitatea o făcea să fugă.

El o sărutase.

Gata - nu mai putea bloca amintirea.

O ținuse lângă el în timp ce ea se lupta cu lacrimile după întâlnirea aceea teribil de tristă cu Harry, și în loc să accepte gestul ca o simplă ofertă de mângâiere, așa cum fusese, ea simțise șocul contactului cu fiecare colțișor al trupului, al minții și al sufletului ei – mai ales al trupului. Și apoi își dăduse capul pe spate fără să se îndepărteze cu fermitate de el totodată și spusese ceva – nici dacă i-ar fi fost viața în joc, nu și-ar fi amintit ce anume. Iar el o sărutase.

Îl simți din nou. Trupul lui, buzele lui – nu, nu fuseseră doar buzele. Buzele lui fuseseră despărțite. De fapt, îi simțise gura, catifelată, fierbinte, umedă. Amintirea aceasta îi produse o durere necunoscută care pulsă între coapsele ei și în interior, și își ascunse fața în pernă și gemu nefericită. Fusese oribil, oribil. Sau nu? Nu avea nimic cu care s-o compare.

Avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să uite. Era limpede că el nu avusese intenția ca incidentul acesta să aibă vreo însemnătate. După un timp, ridicase capul și îi sugerase s-o ducă acasă dacă era pregătită. Arătase și sunase la fel de plictisit ca de obicei. Privirea și tonul vocii lui sugerau că îi oferise mângâiere, dar era destul, și slavă Cerului pentru obișnuitul ei simț al demnității.

Nu scosese nici o vorbă pe drumul de întoarcere la Westcott House. Odată ajunși în hol, își luase rămas-bun de la ea cu o reverență nepăsătoare și se întorsese în stradă fără să-i mai arunce nici o privire.

Nici măcar nu își putea explica ce era atât de irezistibil de atrăgător – sau respingător – la el. De fapt, nu știa dacă ceea ce simțea era atracție sau respingere. Erau ambele. Nu avea masculinitatea solidă a lui Joel – sau prezența elegantă a contelui de Riverdale. Era numai afectare și plictiseală. Dar mai era ceva... aura aceea.

Oh, ar fi dat totul pe lume să-l fi văzut confruntându-se cu sergentul care îl recrutase pe Harry!

Dar gândul acesta o făcu să scoată capul de sub perna pe care și-o ținea peste urechi ca să aducă la tăcere sunetul gândurilor.

Avery rămase departe de Westcott House în următoarele câteva zile. Petrecu ore lungi în spațiul său foarte privat din mansarda reședinței Archer, meditând, croindu-și drum prin lungi serii de mișcări abia schițate, menținând minute întregi poziții aparent imposibile, cu ochii închiși sau cu privirea încețoșată, golindu-și mintea, golindu-și sinele. Exersă mai multe mișcări viguroase, până când transpirația începu să îi curgă șiroaie pe față și pe trup. Își ocupă timpul cumpărând o împuternicire de stegar în Regimentul 95 de pușcași pentru Harry în timp ce băiatul plecase în Hampshire ca să își ia rămas-bun de la mama și surorile lui. O duse pe Jessica la câteva galerii și muzee ca să se cultive și la Turnul Londrei, pentru că în timpul vizitei precedente, guvernanta nu o lăsase să vadă exponatele mai înspăimântătoare. Și bineînțeles că sfârșise ducând-o la Gunter's pentru o înghețată, pentru că și asta îi fusese interzisă în timpul precedentei vizite. Avery ajunse la concluzia că respectiva guvernantă era neprețuită din multe motive. O învățase pe sora lui o grămadă de lucruri în domeniul academic și social. Însă era o ființă teribil de mohorâtă.

Petrecu două nopți familiarizându-se din nou cu o femeie care ar fi ocupat locul cinci pe lista celor o sută unu de tipuri favorite, dacă ar fi existat o asemenea listă - se amuză imaginându-și-l pe Edwin Goddard întocmind un asemenea document. În ambele ocazii se trezi fără nici o dorință de a repeta performanța. Se poate să te sature de frumusețe, senzualitate și sex? Ce posibilitate alarmantă! Dumnezeuule mare, avea doar treizeci și unu de ani. Era mult prea devreme pentru senilitate, gută și excentricitate.

Rămase departe de Westcott House, dar nu putu să nu audă despre tot ce se întâmpla acolo, de la mama

lui, care cu o săptămână înainte se plângea că are atâtea obligații sociale, încât ar fi avut nevoie de cel puțin patruzeci și opt de ore în fiecare zi, iar acum uitase voioasă de aproape toate, în cruciada ei de a-și face acceptabilă nepoata nou-găsită. În fiecare seară, când se întorcea acasă pentru cină, proclama bineînțeles că era o sarcină imposibilă, dar trebuia pur și simplu îndeplinită, ca să nu fie făcută de rușine toată familia. Dar oare ce avea să creadă regina?

Se părea că madame Lavalle și asistentele ei munceau zi și noapte în camera de cusut de la Westcott House, dar mâinile ei erau sever legate, biata femeie, pentru că Anastasia refuza ferm să adauge la noile ei haine ceva care să le facă drăguțe, feminine și elegante. Când Madame strecurase un volan foarte modest la tivul unei rochii de bal de o simplitate radicală, fusese obligată să-l scoată. Noua cameristă a Anastasiei sosise – una din orfanele de la Bath pe care aceasta o trata mai mult ca pe o prietenă decât ca pe o umilă servitoare. Fata nu arăta nici o înclinație de a se purta într-un mod ferm cu noua ei stăpână. Doamna Gray, rafinata lady sugerată de sora ducesei, sosise și ea ca să o învețe pe Anastasia despre lumea bună și regulile stricte de conduită și etichetă și cum să nu încremenească îngrozită în fața reginei și alte subiecte de acest tip. Dar de multe ori fusese găsită înghesuindu-se într-un colț cu Anastasia și verișoara Elizabeth și râzând de vreun lucru care li se părea amuzant la toate trei.

- Dar Anna învață sau doar se amuză? întrebuse Avery.

- Cred că învață, spuse mama lui vitregă cu evidentă șovăială, după o pauză de gândire. Dar nu asta contează, nu, Avery? Te-ai fi gândit că o să-și ia educația în serios. Îmi vine să plâng când mă gândesc la fratele meu, care a ținut-o închisă în instituția aceea atâția ani, când ea era fiica soției lui legitime. Și nu poți să nu te îndoiești de înțelepciunea hotărârii de a o lăsa pe verișoara Elizabeth

să fie însoțitoarea ei. În dimineața următoare zilei în care am instruit-o cu precizie pe Anastasia să rămână acasă până arăta prezentabil și se purta ca o doamnă, Elizabeth a dus-o la cumpărături pe Bond Street și pe Oxford Street. Au atras teribil atenția ieșind din numeroase magazine, încărcate cu pachete și arătând de parcă s-ar fi distrat de minune.

- Cred că se distrau cu adevărat, spuse Avery, întrebându-se leneș dacă Anna plecase în expediția de cumpărături îmbrăcată ca o guvernantă sau ca o lăptăreasă. Poate că ar fi făcut și el o plimbare pe Bond Street dacă ar fi știut... Nu, nu ar fi făcut. Exista un anume sărut care trebuia uitat. Cu siguranță că nu era potrivit să întâlnească atât de curând partenera cu care împărtășise sărutul.

Într-o seară, mama vitregă îi raportă lui Avery că profesorul de dans sosise și el la Westcott House, cu propria sa pianistă. Anastasia cunoștea pașii câtorva dansuri de țară, dar, vai de mine, domnul Robertson descoperise că le dansa cu vigoare și fără nici o idee referitoare la cum trebuia să-și țină mâinile și capul în timp ce dansa. Nu știa să valseze și se părea că auzise despre un asemenea dans cu doar câteva zile în urmă.

- Cu siguranță că nu va lua parte la nici un bal un timp, adăugă ducesa. Poate nici măcar anul acesta. Dar la anul va avea douăzeci și șase de ani. Mă întreb ce fel de soț vom putea găsi pentru o persoană atât de avansată în vârstă.

- Probabil unul care visează să obțină o mare avere odată cu mireasa, spuse Avery.

- Cred că ai dreptate, încuviință ea, însuflețindu-se.

- Și când vor începe lecțiile de vals? întrebă el.

- Măine după-amiază, spuse ea. Avery, ar trebuie să vezi boneta de paie pe care a cumpărat-o tocmai de pe Bond Street. E destul ca să mă facă pe mine să plâng, și modista ar trebui să se simtă rușinată pentru că o avea în stoc. E cel mai simplu lucru pe care ți l-ai putea

imagina. Elizabeth a cumpărat o pălărie foarte drăguță și elegantă de la aceeași prăvălie. Mă întreb dacă a încercat măcar să își exercite influența...

Dar Avery nu mai asculta. Trebuie într-adevăr să încep să cinez mai des la clubul meu, se gândi el. Nu mai suporta să mai audă conversații despre bonetele doamnelor. Edwin Goddard îi amintise că în seara aceea avea să fie un bal la care voia să ia parte. Onorabila și delectabila domnișoară Edwards adunase o curte întregă de admiratori. Totuși, printr-un mare mister, se putea găsi întotdeauna un loc gol în foarte aglomeratul ei carnețel de bal, atunci când ducele de Netherby își făcea apariția și se plimba prin sala de bal, cerându-i în cele din urmă un dans, de obicei un vals.

Avery se îmbracă cu meticuloasă grijă - dar când nu o făcea? - și își făcu apariția la bal. Conversă prietenește cu gazda câteva minute, se îndreptă agale spre mulțimea adunată în jurul domnișoarei Edwards, conversă prietenește cu ea un minut sau două în timp ce ea flirta folosindu-și ochii și evantaiul, iar ceilalți admiratori se trăgeau înapoi cu un resentiment aproape vizibil, apoi salută prietenește și ieși din sala de bal și din casă după mai puțin de o jumătate de oră de la intrare.

Nimic în afară de o curtenitoare amabilitate.

În seara aceea, domnișoara Edwards arăta și mai fermecătoare decât de obicei. Dar uneori omul nu are chef de bal sau chiar de o frumusețe vestită. Se opri în stradă, prizând tutun și gândindu-se la opțiunile pe care le avea, apoi se întoarse acasă în toată splendoarea hainelor de seară. Nu era nici măcar miezul nopții.

În următoarea după-amiază, rătăci până ajunse la Westcott House, unde dădu peste o lecție de dans ce avea loc în sala de muzică. O femeie tânără cu înfățișare severă, cu spatele drept și un nas roșu și ascuțit, pe care erau încălecați o pereche de ochelari încercuiți cu sârmă, stătea la pian, în timp ce un bărbat subțire și înalt, evident tatăl ei și probabil profesorul de dans, stătea

în fața pianului. Bătrâna contesă văduvă era așezată într-un colț al camerei, cu inevitabila Lady Matilda alături de ea. Doamna Westcott, verișoara Althea, stătea alături de ele, zâmbind cu plăcere la scena din fața ei. Riverdale stătea în mijlocul camerei, ținând-o pe verișoara Elizabeth în poziție de vals.

Și lângă pian stătea Anna, cu părul strâns puțin mai sever decât după ce se tunsese, fără nici un fir care să nu fi fost la locul lui, purtând o rochie de muselină albă, atât de simplă pe cât putea fi o rochie care fusese creată în mod evident de un expert și făcută din material scump. Măinile, gâtul și fața erau singurele părți vizibile din trupul ei. Rochia avea un guler înalt, rotund și mâneci asortate, la fel de lungi. Fusta cădea în falduri moi de la talia înaltă până la glezne. Era limpede că moda cea mai nouă, aceea de a-ți arăta gleznelor, nu era pentru ea. Purta corset, care îi sublinia talia subțire și îi făcea pieptul puțin mai mare, deși nu era cine știe ce pentru ochii unui cunoscător. În picioare avea pantofi albi de dans, care păreau cu cel puțin două numere mai mici decât papucii ei negri și cu o tonă mai ușori.

Avery o examinează prin monoclu în timp ce toată lumea se întorcea spre el. Lăsă jos monoclul și făcu o reverență.

- Vă rog să continuați, spuse el, îndreptând spre profesorul de dans mâna în care ținea monoclul.

- Alexander și Elizabeth arată care este poziția corectă pentru vals, îi explică Lady Matilda lui Avery, fără să fie nevoie. Eu tot susțin că e un dans nepotrivit, mai ales pentru o lady necăsătorită sau pentru o lady care nu dansează cu soțul sau fratele ei, dar protestele mele nu sunt luate niciodată în seamă. A ajuns la modă, și cei care vorbesc în favoarea bunei cuviințe sunt numiți de modă veche.

- Eu aș fi dansat fiecare șir de valsuri de la fiecare bal la care am luat parte, dacă cineva ar fi inventat

dansul acesta pe când eram fată, spuse bătrâna văduvă. E incredibil de romantic.

- Oh, este, Eugenia, încuviință verișoara Althea, iar Alex și Lizzie îl dansează atât de bine. Domnul Robertson e norocos că îi are pe ei ca să îi facă Anastasiei o demonstrație.

Avery rămase unde era, chiar în ușă, în timp ce maestrul de dans îi arăta Annei unde și cum erau poziționate mâinile lui Elizabeth, unghiul exact al spatelui și al capului și expresia de pe chipul ei - pe care Elizabeth o strică imediat, rânjindu-i Annei și mișcând din sprâncene. Profesorul de dans se înclină în fața Annei și o invită să se așeze în fața lui de parcă ar fi fost gata să valseze. Ea îi permise să îi prindă mâna dreaptă în mâna lui stângă, îl atinse precaută pe umăr cu degetele mâinii drepte și rămase cât de departe putu de el, cu spatele arcuit în exterior și nu în interior, cu o expresie de hotărâre înverșunată.

- Trebuie să fiți puțin mai atentă la ținută, milady, spuse Robertson, și ea ridică bărbia și rămase țeapănă ca un băț. Și trebuie să vă așezați palma pe umărul meu și să vă răsfirați degetele elegant, exact ca Lady Overfield. Și să vă permiteți o expresie relaxată, dar să nu zâmbiți de-a binelea.

Ea se strâmbă și îi apucă umărul, iar Avery înțelese la ce se referea mama lui vitregă. În ritmul acesta, avea să fie pregătită pentru primul ei bal peste cinci ani, iar în timpul acesta avea să înțepenească atât de tare pe raftul pe care se afla, că avea să se prăfuiască. Nu învățase încă pașii? Cine naiba era profesorul acesta de dans?

Oftă și se îndreptă spre spațiul deschis.

- Cu permisiunea dumneavoastră, spuse el, îndepărându-l pe profesor și luându-i locul. Prinse mâna stângă a Annei în mâna lui dreaptă. Era rece și înțepenită, așa cum se așteptase. Cu vârful degetului mare, îi mângâie palma și apoi îi așază mâna pe umărul lui, exact acolo unde trebuia să fie. Trecându-și degetul peste degetele

ei, își retrase mâna și o așeză pe mijlocul ei, luându-i cealaltă mână în mâna lui. Ea îl privi în ochi, clar înspăimântată, în timp ce el se apropia de ea, și el îi susținu un moment privirea în timp ce, fără a-și mișca mâna într-un fel vizibil pentru privitori, reușea să o facă să se arcuiască ușor din talie spre interior.

- Dacă Robertson are panglica de măsurat cu el, spuse el, fără a-și îndepărta privirea, te va informa că ai permis spațiului dintre noi să cuprindă exact atâția centimetri câți trebuie. Nu trebuie să te înșeli nici măcar cu un centimetru, dacă nu vrei ca valsul să fie interzis în toate sălile de bal din regat pentru eternitate. Ți se permite să zâmbești, dar să nu începi să te cutremuri de râs și să nu mai poți dansa.

Un moment, păru amuzată și buzele i se ridicară la colțuri.

- Perfect, milady, spuse profesorul de dans, examinând spațiul dintre ei cu ochiul liber, nu cu panglica de măsurat.

- Acum, spuse Elizabeth cu o notă aproape nepotrivit de frivolă în glas, nu-ți mai rămâne decât să înveți să valsezi, Anna.

- Lady Overfield, spuse Robertson pe un ton ușor muștrător, înclinându-se grațios în direcția ei, mai întâi trebuie ca ținuta să fie perfectă, pentru ca primii pași să fie grațioși de la început. Pașii sunt simpli, dar ceea ce face un dansator experimentat cu pașii nu e la fel de simplu. Permiteți-mi să vă explic!

Avery se întrebă dacă fata care îl acompania ajunsese să cânte la pian până atunci. Probabil că Riverdale se gândise la același lucru, ceea ce era o posibilitate destul de alarmantă.

- Eu și cu Lizzie îți vom arăta cu plăcere pașii de bază, Anastasia, spuse el, în timp ce tu vei privi, și Robertson îți va explica.

- Ne vom feri cât de mult vom putea de piruetele fanteziste, adăugă Elizabeth, deși sunt partea cea mai amuzantă, nu-i așa, Alex?

Avery o eliberă pe Anna, care începu să urmărească cu cea mai mare atenție demonstrația care urmă, iar profesorul de dans vorbi fără întrerupere, în ciuda faptului că lui Avery i se păruse întotdeauna că orice copil care putea număra până la trei putea învăța să valseze într-un minut sau chiar mai repede. Riverdale valsa ireproșabil, bineînțeles - oare făcea vreodată ceva care să nu fie ireproșabil? - la fel ca și sora lui, deși ea comise păcatul mortal de a-i zâmbi partenerului și chiar de a izbucni în râs într-un moment în care se distra mai bine. Un păcat cu adevărat îngrozitor.

- Poate că ați dori să încercați pașii cu mine, milady, spuse Robertson după câteva minute, ridicând mâna ca să oprească muzica. Vom face pașii încet, fără muzică, iar eu voi număra cu glas tare.

- Sau poți valsa cu mine, Anna, oftă Avery, în ritmul normal, cu muzică. Eu nu voi număra cu voce tare, oricum, pentru că am descoperit că pot s-o fac în tăcere, în minte.

Pentru o clipă, ea ezită, și el se gândi că avea să aleagă profesorul de dans.

- Mulțumesc, spuse ea, și pași spre el, așezându-și mâna pe umărul lui fără nici un ajutor.

E incredibil de subțire și incredibil de grațioasă, se gândi el, obișnuit să țină femei de un tip cu totul diferit. Nările lui fură invadate de un miros plăcut de... săpun?

Încercarea lui de a valsa cu ea avu prea puțin succes în primul minut și fu conștient de murmurele din preajma lor. Poate că sub faldurile simple ale rochiei ei se află două picioare de lemn, se gândi el. Asta ar fi explicat lungimea fustei. Sau poate că nu putea număra în minte, până la urmă. Sau poate că era doar îngrozită. Îi susținu privirea, își răsfiră degetele puțin mai bine pe mijlocul ei, își trecu ușor degetul mare peste

palma ei dreaptă și o duse cu sine într-o piruetă. Ea îi urmă fiecare pas, și el îi văzu colțurile gurii ridicându-se ușor, din nou. Ochii ei îi întoarseră privirea, mai puțin sperați.

Și valsă. După un minut sau două, văzu că Riverdale și sora lui valsau și ei, iar mama lor bătea din palme din public. Dar el își ținu privirea ațintită asupra Annei, care se născuse cu siguranță ca să danseze - ce gând ciudat! Și mai ciudat fu gândul că, până în momentul acela, el nu-și dăduse seama că valsul putea fi atât de - care era cuvântul pe care îl folosisse bătrâna văduvă? Nu-și dăduse seama cât de *imposibil de romantic* putea fi valsul. Până atunci, observase doar intimitatea și sexualitatea sugerată.

- Foarte bine, milady, spuse Robertson atunci când muzica se sfârși și bătrâna contesă văduvă bătu din palme. Vom finisa pașii și vom cizela poziția trupului la următoarea lecție. Vă mulțumesc pentru amabilul ajutor, Excelența Voastră.

Avery îl ignoră.

- Fără pliseuri și volănașe, Anna? zise el. Fără bucle sau zulufi?

- Fără, răspunse ea. Și nu-mi pasă că nu ești de acord. O să mă îmbrac așa cum o să mi se pară potrivit.

- Vai de mine, murmură el, ce te-a făcut să crezi că nu sunt de acord?

Și se îndepărtă ca să schimbe câteva vorbe cu doamnele mai în vârstă, apoi se retrase.

capitolul 11

Dragă Joel,

Dacă m-ai vedea acum, nu m-ai recunoaște. Părul meu a fost tăiat. Nu e scurt, dar e categoric mai scurt, și Bertha Reed învață de la camerista verișoarei mele Elizabeth cum să îl aranjeze mai frumos. Voi avea

chiar bucle și zuluși când mă voi aventura să ies într-o seară – lucru care se va întâmpla în curând, când voi merge la teatru ca invitată a ducese de Netherby (mătușa mea). Crede că e timpul ca lumea bună să aibă șansa de a mă vedea, acum că am fost măcar parțial transformată. De parcă aș fi un taur premiat – deși asta nu pare o analogie prea corectă, nu? Dar mă voi simți precum ceva premiat. O idioată premiată, poate?

Și hainele mele! Am refuzat să mă plec în fața idolului societății, MODA – care este, la urma urmei, un joc care ține oamenii ocupați și îi face să cumpere mereu ca să nu rămână ÎN URMA modei? –, dar chiar și eu am fost făcută să înțeleg că trebuie, pur și simplu, să îmi schimb rochia de cel puțin trei ori pe zi, și adesea chiar de mai multe ori. Ceea ce porți dimineața nu e potrivit pentru după-amiază, și ceea ce porți după-amiază nu merge în nici un caz seara. Ceea ce porți acasă nu poate fi luat la plimbare pe jos sau cu trăsura sau într-o vizită. Și nu poți fi văzut purtând același lucru vechi – chiar dacă vechimea lui e de numai două săptămâni – sau aceeași costumație învechită oriunde mergi. Se pare că scopul unei doamne este acela de a lăsa impresia că nu poartă niciodată aceeași haină de două ori. Eu am rezistat cât am putut, dar nu poți să-ți imaginezi gradul de încordare la care am ajuns luptând cu toată voința împotriva unei ducese (mătușa), a unei contese văduve (bunica), a altor doamne cu titluri (mătuși) și a unei modiste franceze, care e toată numai exclamații în franțuzește și fluturări de mâini, deși mai strecoară uneori ceea ce cred că e un accent de periferie londoneză. Am atâtea haine, că Bertha a declarat că ar putea deschide o prăvălie din care să facă avere. Am fost la cumpărături cu Lady Overfield (verișoara Elizabeth) într-o dimineață, pe modernele – nu pot scăpa de cuvântul acesta – Bond Street și Oxford Street, și ne-am întors acasă cu atâtea pachete, în cea mai mare parte ale mele, încât a fost o minune

că am mai încăput și noi în trăsură sau că au mai rămas mărfuri în magazine.

Dar, după ce am scris atâta, mi-am dat seama că probabil nu te interesează deloc detaliile despre schimbările pe care le-a suferit înfățișarea mea, nu-i așa? Acum știi tot ce e de știut despre clasele engleze superioare. Ei – cred că ar trebui să spun noi – nu pot fi îngrămădiți unul peste altul ca o adunătură bogată și privilegiată, fără nimic care să îi deosebească, în afară poate de mărimea averii. Știi, de exemplu, că, dacă există patru duci într-o cameră – și să ferească Cerul să se întâmple vreodată așa –, și toți așteaptă să se așeze la cină, nu pot fi așezați în ordine întâmplătoare. Oh, nu, vai de mine! Pentru că nici un duce – sau alt titlu sau rang – nu este egal cu altul. Unul va fi întotdeauna mai important decât toți ceilalți trei, și apoi unul dintre cei rămași va fi mai important decât ceilalți doi, și așa mai departe. E năucitor și ridicol, dar așa este. Trebuie să învăț nu doar toate diferitele titluri și ranguri, dar și care este locul exact al fiecăruia și cine are întâietate. Toți cei care fac o greșală se sinucid social și sunt condamnați la un purgatoriu aristocratic, cu o slabă speranță de a fi trimiși înapoi pentru o a doua șansă.

Învăț să dansez. Oh, poți să protestezi că știam deja fiindcă ai dansat cu mine în numeroase ocazii. Nu e așa, Joel. Educația noastră într-ale dansului a fost jalnic de necorespunzătoare, pentru că ne-a învățat doar ce să facem cu picioarele și nu ce să facem cu mâinile și degetele, și capetele, și expresia feței. Îți dau doar o indicație, ca să o folosești pe viitor. Niciodată să nu zâmbești în timp ce dansezi, cel puțin nu la nivelul la care să-ți arăți dinții. Pur și simplu nu se face.

Dar valsul, Joel – oh, valsul, valsul, valsul. Ai auzit vreodată de asta? Eu nu. Este... ei bine, este cerul pe pământ. Cel puțin, cred că trebuie să fie, chiar dacă lam încercat numai o dată. Mătușa Matilda, cea mai

mare dintre surorile tatălui meu, crede că e indecent, pentru că dansezi tot șirul de dansuri cu un singur partener, față în față și atingându-vă tot timpul, dar bunica spune că e imposibil de romantic – exact cuvintele ei – și a trebuit să fiu de acord cu ea. Cred că îmi place bunica, deși acesta este un alt subiect.

Mai există un alt lucru despre care îți voi putea vorbi doar retrospectiv, pentru că nici nu îndrăznesc să mă gândesc la asta înainte. Voi fi prezentată REGINEI, Joel! (Domnișoara Rutledge ar face apoplexie.) Va trebui să merg până la scaunul (tronul?) ei și să-mi fac reverența. Sunt instruită intensiv, pentru că există un mod anume de a înainta și un mod de a te retrage și un mod de a-ți face reverența rezervat reginei – și regelui, presupun, dar se spune că el e nebun, bietul gentleman! Îți voi povesti după ce se termină chinul – dacă supraviețuiesc, adică.

Trebuie să ajung la subiectul acestei scrisori, care e deja foarte lungă și te va plictisi probabil până la lacrimi. Deși nu ne-am plictisit niciodată unul pe altul, nu-i așa? Oricum... Am aflat în dimineața asta de la vărul Alexander, contele de Riverdale, că surorile mele vitrege au plecat într-adevăr la Bath ca să locuiască la bunica lor, doamna Kingsley. Mama lor a plecat cu ele, deși nu cred că intenționează să rămână. Scrisoarea pe care am trimis-o la Hinsford Manor, în Hampshire, prin care le invitam și chiar le rugam să rămână acolo și să îl considere căminul lor pentru tot restul vieții dacă doreau, nu a primit nici un răspuns. Tânărul Harry, fratele meu vitreg, a fost să le vadă, dar s-a întors foarte repede. Are o permisiune pentru un regiment de pedestrași și i se va alătura în curând. A refuzat oferta de a împărți averea cu mine, dar mi-a explicat că refuză banii tatălui meu, nu pe ai mei. Pot să înțeleg asta, deși mi se rupe inima pentru că toate încercările mele de a împărți totul au fost refuzate cu dispreț.

Oricum, ca să ajung în cele din urmă la subiectul acestei scrisori (cred că mormăi printre dinți: oare femeia asta nu o să ajungă niciodată la subiect?). Poți să descoperi unde locuiește doamna Kingsley și să le supraveghezi cumva pe surorile mele? Nu știu de fapt ce îți cer, dar vezi tu, ele nu mai sunt Lady Camille și Lady Abigail Westcott. Sunt doar domnișoarele Westcott, fiicele naturale ale răposatului conte de Riverdale. Nu știu cum le va primi societatea din Bath. Le va respinge? Cred că multe depind de influența pe care o are bunica lor – sau de propria lor atitudine. Îmi simt inima grea când mă gândesc la ele. Camille, cea mai mare dintre ele, s-a purtat foarte neplăcut în timpul îngrozitoareii prime întâlniri cu domnul Brumford. A fost trufașă, grosolană și poruncitoare. Dar nici eu nu am văzut-o în împrejurările cele mai favorabile, nu-i așa? Și vai de mine, chiar în ziua următoare logodnicul ei a părăsit-o pentru că era ilegală. Mi-aș dori să-l bată cineva. E șocant, știu, dar chiar asta vreau. Cum a îndrăznit să-i zdrobească inima surorii mele?!

Încă îmi mai doresc să pot veni acasă. Cred că aș veni dacă nu aș fi renunțat la ispita asta în momentul în care am adus-o pe Bertha aici. E fericită peste măsură. M-a întrebat ieri dacă nu ar putea avea jumătatea ei de zi liberă sâmbăta, în loc de marți, cum a ordonat menajera, pentru că jumătatea de zi liberă a lui Oliver e sâmbăta. Am spus da, bineînțeles, și este peste măsură de bucuroasă pentru că poate spune că ies la plimbare împreună în mod oficial.

Și uite – am schimbat subiectul și nu am ajuns să spun exact ceea ce îți cer. Nu știu! Dar oh, dragul meu Joel, nu ai putea oare să le supraveghezi puțin pe surorile mele? Nu le cunosc și probabil că nu le voi cunoaște niciodată, dar le iubesc. Cât de ridicol e? Măcar ține-mă informată, dacă poți. Sunt excluse din societate sau își croiesc un fel de viață nouă? Cea de-a doua

pagină se termină repede, și nu trebuie să încep alta.

Să știi că rămâi

Cel mai drag prieten din lume pentru

Anna Snow

P.S. Am uitat să-ți mulțumesc pentru încântătoarea ta scrisoare plină de vești. Consideră că ți-am mulțumit pe larg. Nu mai am spațiu, A.S.

Marile puteri, adică mătușile și bunica Annei, hotărâseră într-adevăr ca prima ei ieșire oficială în societate să fie la teatru, în loja particulară a ducelui, unde avea să fie văzută de un mare număr de oameni care erau acum foarte dornici să o întâlnească, fără a avea însă vreun contact cu ei. Se părea că mai avea multe de învățat despre purtarea politicoasă și despre titlurile și rangurile din lumea bună.

Anna nu văzuse niciodată o reprezentație teatrală, deși în Bath existau teatre. Acum o aștepta cu nerăbdare, mai ales că citise piesa cu pricina și îi plăcuse – *Școala bărfelilor*, de Sheridan¹. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să fie nervoasă dacă nu i-ar fi spus toată lumea că nu trebuia să fie – chiar și Elizabeth.

– Probabil că o să ți se pară un chin, Anna, îi spuse ea în timpul cinei, pe care o luau devreme în seara spectacolului. Știi, spectacolul care are loc pe scenă e cel mai puțin important dintre motivele pentru care mergem la teatru.

Anna se uită la ea și râse.

– Nu, nu știi, spuse ea. Ce altceva mai este acolo?

– Sunt șiruri de loji, explică Elizabeth cu ochii strălucind de veselie, ocupate de cei mai aleși membri ai societății, și mai este și parterul sau fosa, ocupată mai ales de domni. Și toată lumea vine la teatru ca să-și facă

¹ Richard Brinsley Sheridan (1751-1816), dramaturg și poet satiric de origine irlandeză, proprietarul Teatrului Regal din Londra (n.tr.)

ochi dulci, ca să observe și să comenteze rochiile, lavalierele, bijuteriile, coafurile și cele mai noi cupluri și flirturi, dar și cine și cui îi face curte. Domnii din fosă privesc doamnele, iar doamnele, foarte ofensate, se uită la domni din spatele evantaielor care fâlfâie. Probabil că jumătate dintre căsătoriile din înalta societate au fost puse la cale la teatru.

- Oh, vai de mine, zise Anna. Și cealaltă jumătate?

- În sala de bal, bineînțeles. Se spune că Londra e un mare târg de căsătorii în timpul sezonului.

- Oh, vai de mine, spuse Anna din nou.

Bertha o ajutase pe Anna să se îmbrace cu rochia de seară turcoaz, care li se păru o minunăție amânduro-ra, strălucind în lumină și favorizând silueta Annei cu fusta în falduri moi și corsetul ajustat de mâini experte, în ciuda faptului că avea o croială simplă și era lipsită de orice podoabă. Bertha muncise o grămadă la părul ei, periindu-l până începuse să strălucească și apoi răsucindu-l într-un coc sus, la spate, înainte de a ondula șuvițele lungi pe care le lăsase libere pe gât, pe urechi și pe tâmple. Învățase cu sârguință de la camerista lui Elizabeth.

- Oh, nu ați arătat niciodată atât de drăguț, domnișoară Snow, spuse ea fără nici o modestie, făcând un pas înapoi ca să-și admire munca. Tot ce vă mai trebuie e un prinț.

Bertha chicoti, iar Anna râse.

- Dar adevărul este că nu aș ști ce să fac cu el, Bertha. Mi s-ar lega limba în gură.

Pentru că un duce nu era cu mult mai prejos decât un prinț, nu-i așa? Nu îl văzuse pe ducele de Netherby din după-amiaza în care o învățase să valseze - deși profesorul de dans își asumase toate meritele. Nu se hotărâse încă dacă ceea ce simțea față de duce era atracție sau respingere, și asta era ciudat. Erau sentimente total opuse, bineînțeles. Însă era sigură că valsul era cel mai divin dans care fusese creat vreodată.

- Cred că sunteți teribil de speriată, domnișoară Snow, îi spuse Bertha în timp ce strângea peria, pieptenele și fierul pentru ondulat. Veți fi văzută de toți grangurii. Dar acum sunteți una dintre ei, nu-i așa? Ei bine, țineți-vă capul sus și amintiți-vă cum ne spuneți la școală - sunteți la fel de bună ca oricare dintre ei.

- Mă bucur că măcar unul dintre elevii mei asculta, spuse Anna.

Curând după cină sosi vărul Alexander împreună cu mama lui, ca să le ducă la teatru în trăsura sa. Ar putea fi prințul din orice poveste, se gândi Anna, mai ales în hainele de gală cu alb și negru. Și era și un gentleman perfect. Lăudă înfățișarea ei și a surorii lui și le ajută să urce în trăsură cu atenție binevoitoare, înainte de a se așeza lângă Elizabeth, cu spatele la cai.

- Cred că ești agitată, îi spuse el Annei, zâmbindu-i amabil. Dar nu trebuie să fii. Arăți elegant, și vei fi înconjurată de membrii familiei.

- Bineînțeles că ești agitată, Anastasia, spuse verișoara Althea, bătând-o ușurel pe mână. Ar fi ciudat dacă nu ai fi. Cred că unii oameni vor veni în seara aceasta la teatru doar pentru că au auzit că vei fi acolo. Povestea ta a stârnit mare vâlvă.

- Și dacă nu ar fi fost agitată înainte de a se urca în trăsură, mamă, spuse Elizabeth, ar fi apucat-o oricum tremuriciul până acum. Ignoră-ne, Anna. Mă bucur că piesa va fi o comedie. E destulă tragedie și violență în viața reală.

Anna se întrebă dacă era agitată. Era foarte bine să-și spună că era la fel de bună ca orice om de acolo. Și cu totul altceva să pășească într-un teatru plin de oameni care se pare că așteptau la fel de mult s-o vadă pe ea, ca și piesa în sine. Ce prostie, într-adevăr!

În jurul teatrului era o mare înghesuială de oameni și trăsuri, dar dreptul de întâietate era important în Londra, și Anna își aminti acest lucru în timp ce în mulțime se deschidea o alee pentru trăsura contelui de Riverdale,

iar în fața ușilor teatrului se elibera ca prin minune un spațiu pentru a fi trasă la scară. Ducele de Netherby aștepta acolo cu mătușa Louise, însă Anna fu ajutată să coboare de vărul Alexander, care îi oferi cu fermitate brațul, bătând-o liniștitor pe mână. De brațul celălalt se ținea mama lui. Ducele o ajută pe Elizabeth să coboare și, împreună cu mătușa Louise, o conduse prin foaietul aglomerat spre loja lui de sus.

Era îmbrăcat într-un frac verde-închis, cu pantaloni cenușii până la genunchi și vestă argintie brodată, cu o cămașă și șosete foarte albe și o lavalieră de mătase elaborat înnodată. Bijuteriile lui erau toate din argint și diamante, iar părul auriu se unduia. Era doar grație, eleganță și trufie, și o cărare se deschise în fața lui, așa cum se deschisese și afară pentru trăsura contelui.

O sărutase o dată. Nu, nu o sărutase. O alinase. Și valsase o dată cu ea, iar ea se simțise de parcă ar fi dansat în paradis.

Când păși în loja lui particulară, i se tăie răsuflarea. Era ca un spațiu închis și intim, căruia îi lipsea un perete. Sau poate că era ca și cum ai fi pășit pe scenă, pentru că era aproape de scenă și aproximativ la același nivel cu ea, după cum văzu Anna imediat, și putea fi văzută din orice parte a teatrului, de la lojile aranjate în potcoavă la etajul la care se aflau ei până la rândul de scaune așezate pe podeaua de la parter.

Mulțimi de oameni așteptau deja. Zgomotul conversației era aproape asurzitor, dar fu sigură că nu își imaginase intensificarea zumzetului, urmată de o scădere pronunțată a sunetelor de orice fel și de un reînnoit val de conversații. Și toate capetele păreau să se fi întors în direcția lor. Anna știu pentru că se uita. Ar fi putut să privească în jos și să pretindă că nu exista nimic în afară de siguranța lojei lor, dar dacă nu se uita de la început, s-ar fi putut să nu mai aibă curajul de a o face, și ar fi fost un lucru foarte absurd, pentru că venise acolo ca să urmărească o piesă de teatru. Dar bineînțeles

că în loja aceasta exista un duce și o ducesă, un conte, un baron și o baroneasă – lordul și Lady Molenor, unchiul Thomas și mătușa Mildred, toți îi așteptau acolo. Asta însemna că nu toți oamenii aceia se uitau neapărat la ea.

În lojă mai erau și doi domni. Mătușa Louise îi prezentă Annei: colonelul Morgan, un prieten deosebit al defunctului ei soț, și domnul Abelard, un vecin și prieten al vărului Alexander. Amândoi făcură o reverență când ea înclină capul și le spuse că era încântată să îi cunoască.

- Se pare că toată lumea se uită la dumneavoastră, Lady Anastasia, îi spuse colonelul, cu ochii scânteindu-i de sub sprâncenele stufoase, cenușii. Îmi permiteți să vă spun cât de elegant arătați?

- Vă mulțumesc, spuse ea.

Vărul Alexander o așeză aproape de celălalt capăt al lojii, lângă balustrada îmbrăcată în catifea a balconului, și se așeză alături de ea. Apoi se angajă într-o conversație cu ea, în timp ce toți ceilalți își ocupau locurile. Era evident că făcea tot ce-i stătea în puteri ca să se simtă în largul ei. Dar el? Trebuie să fi fost un chin pentru el, pentru că de abia înaintase într-un rang aristocratic, și nu petrecea mult timp în Londra. Anna îi întoarse zâmbetul și răspunse avansurilor sale conversaționale.

Ducele o amuza pe Elizabeth. Îi spusese ceva, și ea râdea. Domnul Abelard, așezat alături de verișoara Althea, își plecase fruntea spre ea și o asculta vorbind.

Și apoi, în sfârșit, începu piesa, și zgomotul conversației se stinse, iar râsetele încetară. Anna își îndreptă toată atenția spre scenă și în câteva minute fu captivată și vrăjită. Râse, bătu din palme și uită cu totul unde era. Se afla pe scenă cu personajele, trăind comedia cu ele.

- Oh, tresări ea când pauza o făcu să-și amintească de sine, totul e absolut minunat. Ai mai văzut vreodată ceva atât de interesant? Se întoarse și îi zâmbi vărului Alexander, care îi întoarse zâmbetul.

- Probabil că nu, spuse el. E deosebit de bine realizat. Putem aștepta aici până începe actul al doilea. Nu e nevoie să ieșim din lojă.

Anna văzu că în tot teatrul oamenii se ridicau în picioare și dispăreau pe coridorul din spatele lojilor. Zgomotul deveni din nou asurzitor. Elizabeth ieși cu mama ei și cu domnul Abelard.

- Vom rămâne aici, Anastasia, spuse mătușa Louise, ridicând vocea. Apariția ta aici e o expunere suficientă pentru început. Dacă cineva vine aici ca să-și prezinte omagiile, nu trebuie decât să murmuri câteva cuvinte simple de politețe.

- Chiar nu trebuie să te simți intimidată, Anastasia, adăugă unchiul Thomas. Numai cei mai insistenți se vor aventura să bată la ușa lojii lui Avery, și vom întreține noi conversația. Tu nu trebuie decât să zâmbești.

Ducele se ridicase și el în picioare, deși nu o urmărise pe Elizabeth pe coridor. Priza tutun dintr-o tabacheră de argint incrustată cu diamante și privea spre celelalte loji cu o expresie plictisită. După ce nu mai avu nevoie de tabacheră, o puse în buzunar și păși spre Anna.

- Anna, spuse el, după ce am stat atâta timp, simt nevoia să îmi dezmoțesc picioarele. Mă poți însoți, dacă vrei.

- Avery, spuse muștrător ducesa, am hotărât deja că ar fi mai înțelept ca la prima ieșire...

- Anna? ridică el din sprâncene.

- Oh, mulțumesc, zise ea, realizând dintr-odată că stătea de mult pe scaun. Se ridică în picioare și el o conduse pe coridor, unde mulțimile circulau, chemându-se, conversând, sorbind băuturi - și întorcându-se să se uite la Anna și la ducele de Netherby. Acesta salută apatic câteva persoane, ridicându-și monoculul împodobit cu diamante aproape până la ochi, dar fără a-și duce gestul până la capăt, și cărarea aceea magică se deschise din nou în fața lor, ca să poată păși nestingheriți.

- Cred că ți-a trebuit o viață ca să-ți desăvârșești arta de a fi duce.

- Anna, spuse el aproape îndurerat. Dacă există vreo artă pe care am desăvârșit-o, aceea e arta de a fi eu însumi.

Ea râse, și el întoarse capul ca să se uite la ea.

- Presupun că îți dai seama că și tu înveți o artă asemănătoare? Până mâine, jumătate din populația feminină a lumii bune va vorbi șocată despre simplitatea înfățișării tale, iar cealaltă jumătate va fi dintr-odată nemulțumită de înzorzonarea excesivă a propriei lor înfățișări și vor începe să arunce volanele, volănașele, panglicile, fundele și zulufulii, până când Londra se va îneca în ele până la genunchi.

- Ce...

- ... absurd, într-adevăr. Și comportamentul tău, Anna. Să râzi și să aplauzi la mijlocul unei scene? Și să nu vorbești nimic cu cei care se aflau în loja ta, atunci când acțiunea a devenit plictisitoare? Și să râzi din nou acum, aici afară?

- Piesa nu a devenit plictisitoare, protestă ea. În plus, ar fi fost nepoliticos față de actori și de restul spectatorilor să vorbesc tare în timpul reprezentației.

- Ai multe de învățat, oftă el.

Dar ea știa că nu vorbise serios. El nu vorbise în timpul reprezentației. L-ar fi auzit.

- Cred că sunt un caz fără speranță.

- Ah, spuse el, ridicând un deget care aduse imediat un chelner cu o tavă cu pahare. Eu aș spune contrariul.

- Sunt un caz *plin de speranță*? râse ea.

El luă două pahare de vin și îi înmână unul, în timp ce un gentleman înalt, chipeș, cu un guler atât de țepăn și înalt că nici nu-și putea întoarce capul pași spre ei.

- Ah, Netherby, spuse el. Mă bucur că ne întâlnim, bătrâne. Nu am mai dat ochii cu tine din seara aceea de la White, când am avut un fel de atac de apoplexie. Trebuie să îți mulțumesc că m-ai ajutat cu atâta

promptitudine. Doctorul meu m-a informat că probabil mi-ai salvat viața. M-a ținut în pat o săptămână, din precauție, dar cred că vei fi bucuros să afli că mi-am revenit complet.

Monoclul ducelui era în mâna liberă și în clipa aceea îl duse la ochi.

- Sunt în extaz, spuse el cu o voce atât de rece, încât părea înghețată.

Anna îl privi surprinsă.

- Poate, spuse domnul întorcându-se spre Anna, că îmi faci onoarea de a mi-o prezenta pe însoțitoarea ta, Netherby?

- Și poate că nu, răspunse ducele de Netherby.

Domnul păru la fel de uluit ca și Anna. Totuși, își reveni rapid.

- Ah, înțeleg, bătrâne, spuse el. Doamna nu este chiar pregătită pentru o dezvăluire publică, nu-i așa? Poate altă dată. Făcu o reverență adâncă în fața Annei și se îndepărtă.

- Dar ce... nepoliticos, spuse Anna.

- Da, încuviință ducele. Așa a fost.

- *Tu!* strigă ea. Uneori, manierele lui afectate erau insuportabile. *Tu* ai fost foarte nepoliticos.

El se gândi la asta în timp ce sorbea din pahar.

- Dar adevărul este că am zis *poate*, Anna. Asta implică o alegere, nu? Am ales să nu i te prezint.

- De ce? spuse ea încruntată.

- Pentru că mi s-a părut plictisitor.

- Și mie mi se pare plictisitoare compania ta, ripostă ea, dându-i paharul -, iar el lăsă monoculul să atârne de șnur ca să-l poată lua - și întorcându-se în lojă.

Prea târziu, își dădu seama că atrăsese atenția. În fața ei se deschise o cărare, dar bănuî că motivele erau diferite acum. Intră singură în lojă, dar ducele o urma destul de îndeaproape, încât nimeni nu remarcă nimic. Vărul Alexander stătea de vorbă cu unchiul Thomas și colonelul, în timp ce mătușa Louise și mătușa

Mildred conversau una cu cealaltă, cu capetele aproape atingându-li-se.

- Ești roșie, Anastasia, remarcă mătușa Mildred. Cred că e mai cald pe coridor decât aici.

- Sunt roșie pentru că mă distrez, mătușă, spuse Anna așezându-se din nou. Ochii ei întâlneau ochii ducelui, și nu se uită în altă parte pentru că nici *el* nu se uita. El ridică din sprâncene și avu neobrăzarea de a părea aproape amuzat.

I se păruse plictisitor să-l prezinte pe domnul acela. Ce umilitor pentru bărbatul respectiv și ce... nepoliticos față de ea, lăsând impresia că nu era încă pregătită pentru a fi prezentată societății distinse. La ce se aștepta? Că avea să deschidă gura și să rostească un șuvoi de obscenități și blasfemii învățate la orfelinat?

Și apoi, înainte de a se uita în altă parte și de a-și relua locul, el îi zâmbi. Un zâmbet larg și orbitor, care îl făcu să arate ca un înger auriu, iar ea simți că îi creștea temperatura cu câteva grade.

Nu îmi place de el, hotărî ea. Și ceea ce simt e categoric repulsie, nu atracție.

Îi zâmbi vărului Alexander, care se așezase din nou alături de ea și începuse o conversație inteligentă despre piesă.

capitolul 12

- Știi, Avery, spuse Harry vesel, examinându-se în oglinda înaltă de perete din budoarul său, cred că acesta a fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Cât timp eram unicul fiu și moștenitorul tatălui meu, nici nu mă puteam gândi să intru în armată. Iar după moartea lui, nu mai exista nici o posibilitate. Dar i-am invidiat întotdeauna pe tipii care puteau s-o facă, și acum pot fi unul dintre ei, fără muștrări de conștiință. Totul va fi o glumă colosală. Și o să-mi placă să port haina asta verde, mai mult decât dacă ar fi fost

roșie. Toți poartă roșu, până și câinii ofițerilor. Hainele astea vor suci capetele. Capetele feminine, vreau să zic. Nu crezi?

Se întoarse și îi rânji tutorelui său.

Băiatul arăta într-adevăr elegant cu uniforma Regimentului 95 de pușcași. Și Avery văzu că entuziasmul lui era sincer, deși era limpede că avea și o mică doză de isterie. Harry avea să se descurce – dacă supraviețuia. Și poate că ceea ce i se întâmplase fusese într-adevăr spre binele lui. Acum vorbea cu o bravură forțată, dar în curând bravura avea să devină realitate. Până la urmă, Harry avea trăsături de caracter care meritau admirate.

– Cred că vei suci întotdeauna capetele femeilor, spuse Avery, privindu-și pupilul fără ajutorul monoculului, indiferent de culoarea hainelor. Ești gata?

Harry pleca în ziua aceea ca să se alăture regimentului său, sau acelei părți din el care se afla în Anglia, îngroșându-și rândurile după pierderile din bătălie. Într-o zi sau două aveau să urce la bordul unei nave care să-i ducă în Peninsulă, la războiul cu Napoleon Bonaparte. Nu mai era timp ca băiatul să se obișnuiască în tihnă cu noul rol. De cum ajungea, se putea trezi oricând într-o luptă înverșunată.

– Mătușa Louise nu va vărsa râuri de lacrimi din pricina mea, nu? întrebă Harry stânjenit. Cred că unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac în viață a fost să-mi părăsesc mama și surorile, cu o săptămână în urmă. A fost mai rău decât să-l văd pe tata murind.

– Excelența Sa își va păstra cumpătul cu vitejie, îl asigură Avery. Jessica însă va fi altă mâncare de pește.

Harry clipi.

– Mama ei a lăsat-o să iasă din camera de studiu, îi spuse Avery. Dacă nu îi permiteam să-și ia rămas-bun de la tine, probabil că ar fi fugit pe mare ca mus sau cine știe ce altceva și ar fi trebuit să mă obosesc să o aduc acasă.

- Așa cum te-ai obosit cu mine atunci când m-am înrolat cu sergentul acela, spuse Harry. Ți-am spus că m-ai făcut să mă gândesc la David înfruntându-l pe Goliat, dar cu un monoclu în loc de praștie? Naiba s-o ia de treabă, Avery, aș vrea să fi putut pocni din degete și să mă trezesc în regimentul meu. Asta nu înseamnă că nu îmi iubesc rudele. Chiar dimpotrivă, de fapt. Iubirea este un lucru al naibii de neplăcut.

Așa să fi fost? Dar era într-adevăr greu să îl trimiți pe Harry departe, poate chiar la moarte.

- O să încerc din răputeri să îmi înghit lacrimile, spuse el.

Harry râse răgușit.

Ducesa și Jessica îi așteptau în salon. Și la fel și Anna.

Avery o privi nemulțumit. Cu două seri înainte, se certase de-a binelea cu el. Compania lui i se păruse plictisitoare și se îndepărtase de el, fără să se gândească la curiozitatea celor din jur. Ar fi pariat pe jumătate din averea lui că saloanele la modă bâzâiseră ieri din pricina acestei povești și probabil că aveau să continue și astăzi, dacă nu se ivea un binevoitor care să poarte o vestă galbenă cu o haină purpurie, sau o binevoitoare care să fugă în lume cu un lacheu chipeș și măsliniu, stârnind astfel un nou scandal. Și acum ea venise să scâncească pe umărul lui Harry, când el nu avea deloc nevoie de așa ceva.

- Arăți foarte bine, Harry, spuse ducesa cu un entuziasm plin de voioșie, ridicându-se în picioare ca să-l vadă mai bine. La revedere, băiete. Nu o să-ți cer să ne faci mândri de tine. Știu că o vei face.

- Îți mulțumesc, mătușă Louise, spuse el, strângându-i mâna. O voi face. Promit!

Cum era de așteptat, Jessica se aruncă în brațele lui, jelindu-se teribil.

- O să strici noua uniformă a lui Harry, Jessica, spuse mama ei după câteva clipe, iar Jess se dădu înapoi

și începuse să frece pata umedă și întunecată de pe umărul lui.

- Nu voi accepta ni... *niciodată* că nu mai ești contele de Riverdale, îi spuse ea, și nu îl voi ierta ni... *niciodată* pe unchiul Humphrey, deși nu trebuie să vo... vorbești morții de rău. Nici nu voi ierta fa... familia pe care a ascuns-o în timpul vieții lui. Nu au fost ni... *niciodată* familia lui *adevărată*. Tu și A... Abby, și Camille, și mătușa Viola ați fost. Dar i-am promis mamei că nu voi fa... face o scenă și nu o voi face, chiar dacă ea e aici și mama nu a scos-o afară. Harry, mă doare inima să te văd ple... plecând și să știu că ple... pleci spre un asemenea pe... pericol.

- O să mă întorc sănătos, promise el, rânjindu-i. Nu scapi așa ușor de mine, Jess. Și tu vei fi mare când mă voi întoarce. Aproape că ești și acum. Vei avea atâția pretendenți, că nu-mi voi putea croi drum printre ei, și îți vei pierde oricum interesul față de un simplu văr.

- Nu îmi voi pierde *niciodată* interesul față de tine, Harry, declară ea cu pasiune. Aș vrea doar să nu fim rude. Dar presupun că atunci nu te-aș fi cunoscut *niciodată*, nu? Ce încurcată e viața! Oh, mi-aș *do... dori* să nu p... pleci. Mi-aș *dori...*

Clătină din cap și își acoperi fața cu mâinile, iar Harry se întoarse spre Anna, care stătea liniștită, la mică distanță.

- Anastasia.

- Harry. Ea îi zâmbi. Trebuia să vin. Ești fratele meu. Dar nu am venit ca să te împovărez cu mai multă emoție, pentru că sunt sigură că ești deja împovărat de asta. Am venit doar ca să îți spun că te respect și te admir și că aștept cu drag ziua în care ți-o voi putea spune din nou.

- Mulțumesc. Nu spuse nimic mai mult, deși nu părea nici furios, nici înciudat de venirea ei - dar nici fericit.

Și apoi se întoarse și ieși din cameră. Avery ieși cu el până la ușa de afară, dar Harry spusese deja limpede că voia să plece singur din casă. Își strânseseră mâinile, și plecă. Avery ridică din sprâncene când își dădu seama că simțea un fel de nod suspicios în gât.

Ar fi trecut pe lângă salon și s-ar fi întors sus, la treburile lui, dacă nu ar fi auzit voci ridicate dinăuntru - o voce ridicată, de fapt. Ezită, oftă și deschise ușa.

- ... te voi urî întotdeauna, țipa Jessica. Și nu-mi *pasă* că sunt nedreaptă. Nu-mi *pasă*, mă auzi? Îmi *pasă* de Abby și de Camille. Îmi *pasă* de Harry. Vreau ca totul să fie ca înainte...

- *Jessica*. Ducea, care nu ridica aproape niciodată vocea, o ridică ușor acum. Te vei întoarce în camera de studiu imediat. Eu o să vin acolo mai târziu. Când avem un oaspete în casă, ne arătăm *întotdeauna* bunele maniere.

- Nu-mi *pasă*....

- Eu o să plec, mătușă, spuse Anna, cu vocea aceea blândă care se auzea totuși foarte limpede. Te rog să nu te superi pe Jessica! Vina e a mea, pentru că am venit aici în dimineața aceasta.

- Și nu o să iei asupra ta vina mea, strigă Jessica, întorcându-se spre ea, cu ochii plini de furie.

- Jess. Avery vorbi și mai încet decât Anna, dar sora lui se întoarse spre el și tăcu. La camera de studiu. Cred că ai pierdut o lecție de geografie sau de matematică, sau ceva la fel de fascinant.

Ea ieși fără să mai scoată nici o vorbă.

- Îmi cer scuze, Anna, spuse ducea.

- Te rog să nu îți ceri, răspunse Anna ridicând mâna. Și te rog să nu o cerți prea aspru pe Jessica. Toate... lucrurile acestea au fost un șoc teribil pentru ea. Înțeleg că verii ei îi sunt foarte dragi.

- Îi adoră, admise ducea. Pierzi și tu o lecție de dans, sau de etichetă, sau o probă?

- Doar întâlnirea săptămânală cu menajera. Poate aștepta. Dar nu vreau să mai pierzi timpul cu mine, mătușă Louise. O s-o iau pe Bertha de la bucătărie și voi pleca.

- Și Elizabeth? întrebă ducesa.

- A plecat cu mama ei la bibliotecă, îi explică Anna. Voiau să merg și eu, dar am ales să vin, ca să-l văd pe Harry pentru ultima dată - însă sper, oh, *chiar* sper, că nu a fost cu adevărat ultima dată. Dar mă tem că a fost o îngăduință față de propria mea persoană, la care ar fi trebuit să renunț. Bună ziua, mătușă, și ție, Avery.

Anna se îndreptă hotărâtă spre ușă, și Avery se gândi că l-ar fi trântit jos dacă nu s-ar fi dat la o parte.

- Anastasia! spuse mama lui vitregă cu un glas chinut. Nu cumva ai de gând să cobori la bucătărie în persoană ca să îți chemi slujnica?

- Cred că fata e înecată în ceai și pâine, și unt, și bârfe, spuse Avery. Las-o să termine și să plece singură acasă, când o să afle că a fost abandonată. Te voi însoți eu, Anna.

Se părea că ea îl considera încă plictisitor. Ridică din sprâncene.

- Asta a fost o întrebare?

El se gândi la ceea ce spusese exact.

- Nu. Dacă memoria mă slujește corect, cred că a fost o declarație.

- Așa am crezut și eu. Dar nu mai continuă discuția, și după două minute erau afară, și ea îi primea brațul, fără să mai spună nimic.

- Încă ești... plictisită de mine? o întrebă el după ce ieșiră în tăcere din Hanover Square.

Ea evită întrebarea.

- Chiar ai salvat viața acelui om? îl întrebă ea.

Ah, se referea la Uxbury.

- E într-adevăr extraordinar că își amintește incidentul în felul acesta. Din câte îmi aduc aminte, aproape că i-am luat viața.

Ea își dădu capul pe spate, ca să-l poată privi în față. Avea o rochie de zi de un verde palid, lipsită total de podoabe, deși era clar că fusese croită de un expert. Îi sublinia curbele neînsemnate, și el fu surprins realizând că era la fel de atrăgătoare din punct de vedere sexual ca oricare din femeile mai înzestrate de natură, care îi plăcuseră întotdeauna. Boneta ei de paie, legată sub bărbie cu o panglică de aceeași culoare, era cu siguranță cea mai simplă bonetă pe care o văzuse vreodată, dar avea o formă care o făcea neașteptat de drăguță. Buclele și zulfii care îi împodobeau capul cu două seri înainte, la teatru, dispăruseră astăzi, și fiecare fir de păr fusese strâns fără milă în cocul prins la spate. Deși nu vorbise serios atunci când sugerase că jumătate din doamnele din lumea bună aveau să imite în curând simplitatea stilului ei, își dădu seama că nu ar fi fost deloc surprins dacă s-ar fi întâmplat așa. Bineînțeles, ar fi avut nevoie de silueta ei și de frumusețea feței ei ca să se poată descurca.

- Presupun că nu îmi vei explica nimic dacă nu te întreb.

- Ești sigură că vrei să auzi despre modul violent în care m-am comportat cu alt gentleman?

Ea scoase o mică exclamație enervată.

- Da. Oricum, am senzația că ești pe cale de a spune ceva absurd.

- L-am croit sub genunchi cu un picior și l-am împuns cu trei degete într-un loc care se afla exact sub coaste, îi zise el, și l-am pus la pământ, când găfâia după aer. De fapt, nu găfâia. Atunci când găfâi, ai ceva aer în plămâni, nu? El s-a făcut stacojiu, și așa se și cuvenea, fiindcă a tras după el o sticlă prețioasă de cristal și probabil și o masă. Dar înainte ca eu să plec, era înconjurat de persoane dornice să-l ajute.

- Oh, spuse ea exasperată, te-ai întrecut pe tine însuși cu absurditățile. Trei degete, ce să zic! E de două ori mai înalt decât tine.

- Ah, răspunse el după ce salută un cuplu care trecea pe lângă ei pe stradă, dar toată lumea e de două ori mai înaltă decât mine, Anna. Deși degetele mele sunt probabil la fel de lungi ca ale majorității bărbaților.

- Trei degete, spuse ea cu dispreț suprem. Se încrunță, neștiind dacă el o tachina sau îi spunea adevărul.

- Degetele pot fi o armă puternică, Anna, dacă știi cum și unde să le folosești.

- Oh, vai de mine, cred că ești serios. Dar de ce ai făcut-o - dacă ai făcut-o într-adevăr? De ce ai fost cât pe ce să-l omori?

- Eram sătul de conversația lui, spuse el și îi zâmbi.

Ea înțepeni și se depărtă puțin de el, apoi întoarse capul și îl privi din nou.

- Era plictisitor?

- Teribil.

Atunci el auzi un tropăit de pași în urma lor, apropiindu-se cu mare viteză, și se opri; când se întoarse, văzu o fată tânără. Avea o rochie nouă și țepănă, pe care o ridicase mai sus de glezne, o bonetă nouă și pantofi noi, și nu trebuia să fii un geniu ca să ghicești cine era.

- Bertha, presupun? o întrebă el când se opri dintr-odată, fără aer, în mijlocul trotuarului, la scurtă distanță de ei.

- Da, sir, Înălțimea mea, Închinarea Voastră, spuse ea. Oh, care e, domnișoară Snow? Am uitat, dacă am știut vreodată.

- Excelența Voastră, spuse Anna. Nu era nevoie să alergi după mine, Bertha. Trebuia să mai rămâi puțin și să te distrezi.

- Am mâncat deja doi biscuiți de orz și nu aveam nevoie și de al treilea, spuse fata. O să mă îngraș. Ar fi trebuit să fi venit să mă chemați, domnișoară Snow. Nu trebuia să vă las să ieșiți fără mine, nu? Nu când sunteți singură, oricum.

- Dar nu sunt singură, sublinie Anna. Ducele de Netherby mă conduce acasă, și e văr cu mine prin alianță.

- Totuși, spuse Avery oftând, se știe că ducii devorează doamnele pe străzile Londrei, atunci când cameristele nu sunt cu ele ca să le apere. Ai făcut bine că ne-ai urmărit, Bertha.

Ea îl lăasă fără cuvinte, râzând cu veselie nestăpănită.

- Oh, dumneata! exclamă ea. E un caraghios, domnișoară Snow.

- Poți să ne urmezi de la distanța asta, îi spuse Avery. Destul de aproape ca să mă ataci dacă îmi trece prin minte să sar la stăpâna ta, dar destul de departe ca să nu auzi sau - Doamne ferește! - să nu participi la conversația noastră.

- Da, Excelența Voastră. Îi rânji veselă, de parcă ar fi fost implicați într-o conspirație împărtășită.

- Mulțumesc, Bertha, zise Anna.

- Bănuiesc că ați venit la braț spre Archer House, pălăvrăgind fără oprire și râzând.

- Nu chiar la braț. Prima dată am fost cu tine la braț în Hyde Park. La orfelinat nu există prea multe atingeri fizice. Poate pentru că suntem toți atât de înghesuiți acolo, respectăm spațiul care ne desparte.

Dar nu spusese că nu pălăvrăgise și nu răsese cu slujnica ei. Ce ființă ciudată era! Și el trebuia să admită că era fascinat de ea.

- Surorile mele sunt în Bath, și locuiesc într-o casă în Crescent cu bunica lor, doamna Kingsley. Trebuie să fie bogată - Crescent e cea mai prestigioasă adresă din Bath. Știi ceva despre ea?

- Soțul ei s-a născut bogat și nu a risipit nimic, din câte știu. Cred că și ea e dintr-o familie bogată. De asta s-a căsătorit tatăl tău cu fiica lor. Fiul lor a ales o carieră ecleziastică și a rămas cu enoriașii lui, deși nu cred că mai avea nevoie de asta, după moartea tatălui lor. Camille și Abigail vor avea o viață bună, Anna. Nu vor muri de foame. Și nici mama lor nu va muri de foame.

- Dacă ar fi vorba numai de bani, aş fi liniştită, spuse ea. Abigail a fost în Salonul cu ape minerale¹ la plimbarea de dimineaţă, cu bunica ei, dar Camille nu a fost văzută.

- Şi cine e spionul tău, mă rog?

- Ce cuvânt oribil! L-am rugat pe prietenul meu Joel să le supravegheze pe cât posibil, ca să afle dacă şi-au putut croi o nouă viaţă. Cred că i-am transmis ideea că trăiau în mari lipsuri. A descoperit cine e bunica lor şi unde locuieşte, şi a văzut-o pe Abigail intrând în Salonul cu ape minerale într-o dimineaţă, deşi el nu a intrat. A aflat că era ea.

- Un prieten admirabil.

- A fost şi la domnul Beresford în locul meu, deşi a trebuit să-i scriu chiar eu. Nu a vrut să-i dezvăluie nimic lui Joel.

- Beresford? spuse el ridicând din sprâncene.

- Avocatul prin care m-a întreţinut tata la orfelinat, îi aminti ea. Nu mi-a răspuns încă. Sper să-mi poată spune cine au fost sau sunt părinţii mamei mele, şi unde locuiesc sau locuiau - reverendul şi doamna Snow, vreau să zic.

- Anna, oare nu ți-au întors ei spatele după moartea mamei tale, lăsându-te în grija dubioasă a tatălui tău?

- Aşa i s-a spus domnului Brumford. Dar trebuie să descopăr eu însămi.

Ajunseseră acum pe South Audley Street, îndreptându-se spre Westcott House.

- Îți place să te chinui singură? o întrebă el. Nu trebuie să eviți asta cu orice preț?

Ea întoarse capul şi îl privi în faţă, răzind pasul.

¹ *Grand Pump Room*, clădire istorică din Bath în care se întâlnea înalta societate; ea cuprindea o galerie de muzică, o statuie a regelui şi o fântână arteziană cu apă minerală, din care puteau bea toți vizitatorii veniți acolo în scopuri medicale. (n.tr.)

- Dar viața și chinul merg mână în mână. Nu poți trăi pe deplin până nu înfrunți chinul, cel puțin uneori. Sunt sigură că ești de acord.

El ridică din sprâncene.

- Nu există bucurie fără chin?

De fapt, era de acord. Învățase că viața era o pendulare continuă între doi poli opuși, pe care trebuia să-i aduci la un echilibru dacă voiai să trăiești o viață sănătoasă și plină de sens. Știa asta cu mintea, cu inima și cu sufletul. Exista oare o parte din el care să nu o știe, sau care să nu vrea să o pună în practică? Înalțase oare o barieră împotriva durerii, interzicându-și astfel bucuria? Dar nu evita toată lumea durerea cu orice preț?

La ce se referise maestrul său când vorbise despre *dragoste*? Nu voise să-i explice, și Avery era săcâit de întrebarea asta de mai bine de un deceniu.

- Oh, spuse ea, nu sunt sigură că viața poate fi definită de expresii atât de simpliste.

Îl cuprinse o poftă nebună de râs, imaginându-și că purta o asemenea conversație cu o altă lady dintre cunoștințele sale - sau cu una dintre amantele sale. Sau cu oricare dintre cunoscuții lui, dacă tot venise vorba. Își luă rămas-bun de la ea după ce o văzu intrând în casă și refuză invitația ei de a intra în salon pentru o gustare. Se trezi că își lua rămas-bun și de la camerista ei.

- La revedere, Excelența Voastră, îi spuse, rânjindu-i fără rușine. Până la urmă, nu ați sărit pe domnișoara Snow și nu ați devorat-o, nu? Dar s-a întâmplat așa pentru că eram acolo, gata să sar în apărarea ei, sau pentru că nu ați fi făcut-o până la urmă? Nu voi ști niciodată, nu? Și râse veselă la propria ei glumă.

La fel făcu și foarte tânărul lacheu, care era evident nou. Un alt orfan de la Bath?

Avery fu prea uluit ca să-și mai folosească monoclul. Dar clătină din cap când ieși din casă și chicoti cu voce tare, uimind două doamne care se aflau pe cealaltă parte a străzii.

capitolul 13

Avery rămase departe de South Audley Street toată săptămâna următoare. Cină în fiecare seară la unul din cluburile lui, cu niște cunoscuți care nu scoaseră o singură vorbă despre bonete sau educația pe care o primea Lady Anastasia Westcott. Fu foarte reconfortant. Totuși, în după-amiaza celei de-a opta zile, după ce o duse pe Jessica la Gunter's ca să mănânce o înghețată și să îi mai ridice moralul încă la pământ, intră în salon ca să o salute pe mama ei.

- Anastasia e pregătită să întâlnească lumea bună, îi spuse aceasta fără nici un preambul, sau cel puțin atât de pregătită pe cât poate fi. Aproape că ne-am certat în privința modalității de ieșire în lume, dar nu te voi plictisi cu detalii.

- Mulțumesc, murmură Avery.

- Ne-am hotărât asupra unui bal complet, spuse ea. Nu ajunge ceva la scară mai redusă, deși nu prea îți vine să spui că e un bal de debut la vârsta ei. Își va face reverența în fața reginei la următorul salon, și balul va avea loc în seara zilei următoare. Am avut o discuție foarte aprinsă referitoare la locul în care se va ține.

Și după ce promisesese să nu îl plictisească cu detalii, făcu exact asta în timp ce îi turna o ceașcă de ceai, pe care el nu o voia, așa cum nu voia nici detaliile. Se părea că bătrâna contesă văduvă nu putea găzdui balul pentru că era prea vârstnică, iar verișoara Matilda era un caz fără speranță. Familia Molenor locuia atât de departe, în nordul Angliei, încât dacă ieșeau la plimbare și făceau un pas greșit, ajungeau în Scoția. Veneau în oraș foarte rar și nu cunoșteau aproape pe nimeni. Astfel că ei nu erau potriviți să fie gazdele unui asemenea eveniment. Casa pe care o închiriasse pentru sezon noul conte de Riverdale nici măcar nu avea o sală de bal, iar faptul acesta îl excludea din cursă și pe el, și pe verișoara

Althea, și ar fi fost foarte nepotrivit să folosească Westcott House pentru o asemenea ocazie.

Avery își dăduse seama de mult încotro bătea ea.

- Așa că înțelegi, Avery...

Trebuia? O întrerupse.

- Balul va avea loc aici, bineînțeles, spuse el oftând și sorbindu-și ceaiul - care era călduț și sălcIU. S-a îndoit cineva de asta?

- Ei bine, da. Toată lumea știe că treaba asta cu Anastasia ți se pare plictisitoare, Avery. Nu ți-ai arătat fața la Westcott House o săptămână și mai bine și nu ai exprimat nici un dram de interes pentru progresul pe care îl facem cu ea. Nu e rudă cu tine, bineînțeles, și nu ne putem aștepta să-ți pese. Sunt încântată că ești de acord că balul trebuie să aibă loc aici. Ți-l voi împrumuta pe domnul Goddard, dacă îmi dai voie, și vom începe planificările.

- Ah, dar eu nu închiriez serviciile lui Edwin, spuse Avery, așezând ceașca și farfurioara înapoi pe tavă și pregătindu-se să scape de acolo înainte de a fi cadorsit cu descrierea rochiilor pentru bal. S-ar putea simți jignit. O să vorbesc eu cu el, și dumneata poți să îi dai o listă cu posibilia oaspeți, pentru eventualitatea improbabilă că ar uita pe vreunul, și cu orice cerere specială la care te-ai putea gândi.

- La asta mă refeream când am spus că vreau să-l împrumut, Avery.

- Chiar așa, spuse el și se îndreptă spre ușă. Era mai bine să-și avertizeze secretarul despre osânda care îl aștepta.

Se resemnase cu faptul că anul care urma avea să fie o aglomerație de evenimente mondene, pentru că Jessica avea să își facă debutul. Dar un bal la Archer House anul acesta? Era destul ca să te facă să fugi la o mănăstire, cât se poate de departe. Bineînțeles, nu avea rost să sperie că lista oaspeților avea să se limiteze la câteva personaje selecte. Mama lui vitregă se referise de câteva ori

la această ocazie ca la un bal, și nici un bal din Londra nu putea fi considerat un succes, dacă nu scotea tot ce se putea din ce era la îndemână. Ducesa, mama ei și surorile sale aveau să invite pe orice persoană cu pretenții de noblețe, și orice persoană cu pretenții de noblețe avea să accepte, pentru că Lady Anastasia Westcott era încă senzația orei, probabil a întregului sezon, cu atât mai mult cu cât dezvăluirea ei, ca să zicem așa, fusese până acum un proces chinuitor de lent. Chiar și la teatru, nici o persoană din afara grupului lor nu reușise să îi fie prezentată.

- O vei însoți bineînțeles pe Anastasia la dansul de deschidere, Avery, îi spuse ducesa înainte de a putea scăpa.

- O voi însoți? răspunse el, întorcând capul spre ea.

- Dacă nu o vei face, faptul va fi cu siguranță remarcat. Și Alexander o va însoți la cel de-al doilea dans.

- Și apoi va urma o serie de posibili pretendenți?

- Ei bine, ea are douăzeci și cinci de ani, îi aminti mama lui vitregă. Nu mai este timp de pierdut.

- Dar averea îi va șterge câțiva ani.

- Cu siguranță, încuviință ea, fără să observe ironia observației lui. Dar aș vrea să fie mai receptivă la sfaturile referitoare la haine, în special la rochiile de bal. Sunt toate atât de simple, Avery. Și nici nu are o siluetă prea opulentă, ca să le compenseze.

Ah. Până la urmă, nu scăpase de rochiile de bal.

- Dar e întotdeauna mai bine să crezi o modă, decât să o urmezi, spuse el.

- Să crezi moda simplității? răspunse ea, cu sprâncenele ridicate. Ce absurd ești uneori, Avery! Și a fost foarte nechibzuit din partea ei să insiste să angajeze fata aceea din Bath ca slujnică personală. O slujnică experimentată ar fi putut face multe pentru înfățișarea ei. Și lacheul acela nou - l-ai întâlnit? E chiar extraordinar. Dar nu mă porni.

- Nu o s-o fac, promise el, amintindu-și scena în care portarul răsese tare împreună cu sus-numita slujnică de o observație pe care o făcuse el, Avery, de parcă ar fi fost toți prieteni de când lumea.

În cele din urmă, reuși să scape. Deși nu scăpase teafăr, pe Jupiter! Era condamnat să ofere un mare bal la Archer House peste câteva săptămâni. Ce plictiseală teribilă!

Deși poate că nu avea să fie o plictiseală. Avea să fie prima expunere a Annei în fața societății, și era posibil să fie ceva interesant de privit. *Ea* avea să fie interesantă.

Ah, și trebuia să îl avertizeze pe Edwin Goddard și apoi să îl întrebe dacă făcuse vreun progres în cercetările referitoare la reverendul și doamna Snow, care poate mai trăiau, sau poate erau morți, undeva în apropiere de Bristol - undeva lângă o biserică. Dar biserici existau peste tot. Nu era un indiciu prea folositor.

Cu toate acestea, dacă puteau fi descoperiți, secretarul său avea să-i găsească. Avery îi mărise recent salariul. Trebuia s-o facă din nou, în viitorul nu prea îndepărtat. Dacă Edwin ar fi părăsit serviciul lui, s-ar fi resimțit amarnic.

Debutul Annei în societate fusese subiectul multor discuții animate cu bunica și mătușile ei. Dorințele ei nu fuseseră consultate. În opinia lui Elizabeth, rostită cu ochi scânteietori în timp ce erau singure, văduva și mătușile aveau să ajungă la un fel de înțelegere, și nici nu avea rost să se obosească să își spună părerea. Lady Anastasia Westcott trebuia să îi fie prezentată reginei Charlotte la viitorul salon. Înțelegerea aceasta fusese unanimă și urgentă. Restul rămânea deschis discuției.

La un capăt al spectrului era faptul că Anna trebuia introdusă în societate treptat, apărând la diferite serate selecte, la dineuri și la concerte. La celălalt capăt era sugestia că apariția ei de debut trebuia să aibă loc la un mare bal, găzduit de unul dintre ei. Dacă vrei să înveți

să înoți, spusese mătușa Mildred ca o analogie, e mai bine să fii aruncat în mijlocul unui lac adânc, decât să te bălăcești în apa puțin adâncă de la margine.

În opinia Annei, existau mai multe posibilități de a se îneca.

Dar își păstră calmul. Era o problemă în care nu avea preferințe ferme. Hotărâse să rămână la Londra, să învețe rolul pe care trebuia să-l joace Lady Anastasia Westcott și să își ocupe locul în societate. În afară de asta, era la cheremul rudelor ei, care știau mai bine decât ea cum se putea realiza această tranziție. Baluri, serate, concerte - toate îi depășeau experiența și toate erau la fel de imposibil de imaginat.

Susținătorii ideii balului măreț câștigără. Și mătușa Louise câștigă o ceartă mai puțin zgomotoasă, referitoare la locația balului. Avea să fie la Archer House, găzduit de ducele și ducesa de Netherby. Data stabilită fu ziua următoare prezentării Annei la curte. Avea să fie precedat de un dineu, și apoi ea avea să stea la linia de primire, împreună cu ducele și ducesa. Orice persoană importantă avea să fie invitată, și bunica avea să fie uitată cu adevărat dacă avea să existe vreun refuz. Lumea bună stătea pe jar, așteptând să întâlnească o fiică de conte care crescuse într-un orfelinat din provincialul Bath. Anastasia avea să aibă un partener pentru fiecare dans - nimeni nu se îndoia de asta, deși avea să deschidă balul cu ducele de Netherby și să danseze al doilea dans alături de contele de Riverdale.

Anna nu îl văzuse pe duce din ziua în care Harry plecase să se alăture regimentului său.

Se părea că avea să i se permită să danseze chiar și valsul, din cauza vârstei ei mature, deși exista o interdicție ciudată, care nu le lăsa pe tinerele fete să valseze până nu primeau permisiune de la una dintre patroanele de la clubul Almack, oricine ar fi fost acestea.

Toate acestea fură suficiente ca să influențeze apetitul Annei cu câteva zile înainte de data aleasă. Nu luase

parte la nici o reuniune la Bath, înainte de a veni la Londra, și regina fusese pentru ea o persoană care stătea pe tron undeva în nori, doar cu puțin mai prejos decât Dumnezeu. Pe măsură ce treceau zilele, descoperi că era mai ușor dacă își păstra mintea goală și trăia doar momentul prezent. Deși era mai ușor de spus decât de făcut, bineînțeles. Apetitul pierdut nu se mai întoarce.

Dragă Joel,

Sunt prea epuizată ca să dorm. Așa se întâmplă cu o persoană terorizată, cu mintea amorțită și cuprinsă de groază, după ce se termină totul.

AM ÎNTÂLNIT-O PE REGINĂ ȘI AM VORBIT CU EA. Iartă-mă că țiș din nou, dar o biată orfană nu întâlnește în fiecare zi regalitatea. E cel mai intimidant lucru pe care ți-l poți imagina, deși regina arată ca orice muritor de rând și zâmbește vag privind în jur și pare să-și dorească să se afle în altă parte, și cred că exact asta își dorește, biata lady! Dar toate... personajele galonate care te ajută să te aranjezi și să te așezi la rând alături de sponsorul tău (în cazul meu a fost ducesa, mătușa Louise) sunt mult mai mărețe și cu mult mai intimidante decât o simplă regină. Și toată treaba e organizată în așa fel, încât să faci tot procesul cât se poate de incomod pentru participanți. Când îți vine rândul și ești anunțat așa cum se cuvine, trebuie să te apropii de scaun (tron?) și să execuți reverența pe care ai repetat-o săptămâni în șir – o reverență foarte adâncă și grațioasă, rezervată doar pentru regalitate. Apoi trebuie să primești zâmbetul vag dar amabil al Maiestății Sale și să ascuți tot ce binevoiește să-ți spună. Și APOI vine partea grea, pentru că trebuie să te retragi cu fața din Prezența Sa fără să calci pe trena rochiei. Și trena este OBLIGATORIE, și nu poate fi purtată pe braț.

Până să-mi vină rândul, am sperat și am tot sperat că nu va avea nimic să-mi spună în afară de câteva

banalități șoptite, așa cum se întâmplase cu cele două doamne foarte tinere care m-au precedat. Dar vai, auzise despre mine, Joel – despre mine, Anna Snow! Sa uitat la mine cu o fulgerare de interes care mi s-a părut real și m-a întrebat dacă era adevărat că fusesem crescută într-un orfelinat, cu o cană de terci subțire și o coajă de pâine uscată în fiecare zi. Dar am dezamăgit-o. I-am spus că ni se serveau trei mese complete pe zi și o cină ușoară înainte de culcare. Cred – nu pot fi sigură – că am adăugat chiar că supele fuseseră întotdeauna consistente, cu multe legume și adesea cu o bucățică de carne, și că în fiecare zi se cocea pâine, cu excepția duminicilor. Dar până să ajung aici, ea se uita din nou vag și una dintre înfricoșătoarele favorite mi-a semnalat foarte ferm să mă îndepărtez.

Nu am călcat pe trenă. Dar am PĂLĂVRĂGIT? Voi avea coșmaruri în seara asta, deși mătușa Louise m-a asigurat că nu pălăvrăgisem.

Aș vrea să comentez o mie și unul de detalii din ultima ta scrisoare, dintre care cel mai însemnat e mult prea scurta menționare a domnișoarei Nunce, noua profesoară. Dar sunt prea obosită ca să mai pot ține pana. Ți voi scrie din nou mâine. Minte mea va avea nevoie să fie distrasă, pentru că mâine-seară e BALUL. Oh, uneori aș vrea, aș vrea și iar aș vrea ca scrisoarea aceea a domnului Brumford să nu mă fi găsit nicio dată. Ar fi trebuit să mă ascund sub catedră. Sunt obosită și mă prostesc. Mă duc să mă culc. Dar să știi că tu rămâi

Cel mai drag prieten și confident (oricât ai fi de abuzat!) al Annei Snow

Spre sfârșitul după-amiezii următoare Anna încă își dorea să se poată trezi dintr-un vis lung și ciudat, în patul ei îngust din cămăruța din Bath. Dar bineînțeles că nu visa.

– Și nu mai ai cum să dai înapoi, spuse ea cu glas tare.

- Oh, sper că nu, domnișoară Snow, răspunse Bertha, care răsucea părul Annei într-un coc destul de complicat în vârful capului și lăsa libere niște bucle pe care avea să le onduleze și să le aranjeze frumos în jurul feței și pe gât. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu nevoită să mă întorc. Sper că mă veți păstra chiar dacă ieri am făcut o cută cu fierul de călcat la spatele rochiei dumneavoastră cafenii de plimbare, fără să-mi dau seama. Am observat când am călcat-o din nou, deși adevărul e că am fost nevoită să apăs cât se putea de tare. E comic, nu-i așa, că e atât de ușor să faci o cută, și atât de incredibil de greu să scapi de ea? Îmi place să fiu aici și să fiu tratată și eu aproape ca un grangur, pentru că sunt camerista dumneavoastră personală. Și îmi place să îl pot vedea pe Oliver în fiecare săptămână, în loc să trebuiască să aștept o scrisoare de două ori pe an. Cred că e cel mai prost autor de scrisori din lume. Totuși, ucenicia lui merge foarte bine, și e aproape sigur că își va păstra locul când va termina, deși visul său e să-și deschidă propria prăvălie. Oh nu, nu vreau să mă întorc niciodată. Vreau doar să treacă repede următorii trei ani și să ne putem căsători, deși nu ar trebui să gândesc așa, nu? Înseamnă că vreau ca viața mea să treacă, și viața e foarte dulce acum, exact așa cum e. Nu-mi vine să cred cât e de dulce. John Davies spune același lucru, și la fel și Ellen Paine de la bucătărie. Oh, uitați-vă ce bine au ieșit buclele astea! Nu vi se pare că vă schimbă toată înfățișarea? Eu am crezut întotdeauna că arătați bine, domnișoară Snow, dar nu mi-am dat seama cât de drăguță sunteți.

- Sunt? întrebă Anna râzând. Drăgălășenia nu e pentru fete, Bertha? Eu am douăzeci și cinci de ani.

- Ei bine, nu *păreți* bătrână, o asigură Bertha. Nu arătați cu o zi mai bătrână de douăzeci de ani. O să fiți cea mai splendidă lady de la bal.

- Ei bine, îți mulțumesc. Anna se ridică în picioare, cu pieptănătura desăvârșită, și își privi imaginea în oglinda înaltă. Era foarte probabil să nu fie splendidă.

Văzuse cum se îmbrăcaseră toți la teatru, și probabil că aveau să se îmbrace și mai impresionant pentru un bal. Dar era mulțumită de înfățișarea ei. Rochia ei avea să strălucească în lumina lumânărilor, și ei îi plăcea culoarea, deși ezitase când văzuse prima dată materialul. Era un roz vibrant, o culoare pe care nu o asociase niciodată cu propria persoană. Dar madame Lavallo desfăcuse balotul, îl drapase în jurul Annei și îi îndreptase atenția spre oglindă – și Anna se îndrăgostise. Poate că arăta mai tânără decât era, sau cel puțin nu arăta mai bătrână. Și rozul părea să adauge strălucire obrazilor ei, deși ea se temuse că avea să se întâmple exact invers.

Se gândi că madame Lavallo își câștigase prin muncă falsul nume franțuzesc și accentul. Era și talentată, și îndemânică. Decolteul era puțin mai coborât decât și l-ar fi dorit Anna, deși nu era destul de jos ca să fie pe placul tuturor criticilor. Dar ei îi plăcea, și îi plăceau și corsetul ajustat și mânecile scurte și drepte. Rochia îi favoriza pieptul mic pe care îl avea – și la fel și corsetul. Fusta cădea dreaptă de sub piept și totuși dădea impresia că se unduia în jurul ei în timp ce pășea. Modista dorise să îi adauge o trenă, care ar fi arătat foarte frumos, spusese ea, purtată pe brațul doamnei în timp ce dansa, dar Anna refuzase. După ziua de ieri, era foarte bucuroasă că refuzase. Pantofii de dans din satin, brodați cu fir argintiu, aveau aproape culoarea rochiei. Mănușile lungi până la cot erau argintii.

Oh, în intimitatea budoarului ei putea să creadă că arăta splendid. De ce nu? Se gândi melancolică la cea mai bună rochie a ei de duminică și la cele două rochii de zi pe care le adusese de la Bath, și care dispăruseră toate din camera ei. Dispăruseră și cei mai buni pantofi, bineînțeles, cei vechi. Zâmbi privind imaginea Berthei în oglindă.

– Nu, nu trebuie să dorim să ne mai întoarcem niciodată, nu? Trebuie să privim înainte. E primul meu bal, Bertha. Te rog să-ți petreci seara pe genunchi, rugându-te

să nu-mi calc partenerul pe picioare la primul dans - sau, mai rău, să mă împiedic.

Bertha țipă și apoi râse.

- Vai de mine, bateți în lemn, spuse ea.

Dar primul dans era cel al ducelui de Netherby, și Anna nu-l mai văzuse din dimineața plecării lui Harry, cu mai mult de două săptămâni înainte. El nu avea s-o lase să calce pe picioarele cuiva. Ar fi o lovitură prea mare pentru importanța lui. Oh, Cerule, avea să cineze la masa lui în următoarele două ore. Apoi avea să stea în linia de primire, cu el și cu mătușa Louise, și apoi avea să danseze un cadril cu el. Dintr-odată, simți că nu mai are aer și trebui să-și aducă aminte că el și-ar fi dorit probabil să fie în oricare alt loc în seara aceea. Avea să arate plictisit și fără îndoială că avea să se și simtă plictisit. Ce umilitor!

Se întoarse de la oglindă, zâmbind.

- Oh, sunt agitată, Bertha, recunosc eu ea.

- Cum? Dumneavoastră? Servitoarea părea neîncrezătoare. Întotdeauna ne miram, pentru că nimic nu vă putea scoate din fire, domnișoară Snow. Nu aveți de ce să fiți agitată, mai ales după ziua de ieri. Arătați splendid, și sunteți Lady Anastasia Westcott.

- Da, sunt. Dumnezeu să te binecuvânteze! Anna luă evantaiul de culoare argintie, unica ei extravaganță din ziua în care fusese la cumpărături ca să o ajute pe Elizabeth să își găsească niște pantofi noi de dans. Își îndreptă umerii și ieși din cameră. Vărul Alexander și mama lui aveau să sosească în curând cu o trăsură, ca să le conducă pe Elizabeth și pe ea la dineul de la Archer House.

Sosiră ultimii. Toți ceilalți oaspeți erau adunați în salon și se întoarseră cu toții ca să îi salute pe noii sosiți. Urmă un val de îmbrățișări și strângeri de mână. Vorbeau toți deodată. Și apoi Anna se trezi în centrul unei atenții critice.

- Presupun că arăți cât de bine ne-am fi putut aștepta să arăți, Anastasia, pentru că te-ai încăpățânat

și ai refuzat să primești sfaturi de la cei care știu mai bine decât tine, spuse mătușa Matilda – prima care îți dădu cu părerea. Venind din partea ei, suna aproape ca o laudă, și Anna zâmbi. Vino și sărută-mă pe obraz – după ce îți săruți bunica.

Anna le sărută pe amândouă.

– E păcat, zise mătușa Mildred, că rochia ta are prea mult material la corsaj și nu are destul material la fustă, Anastasia. Un decolteu mai coborât și o trenă, sau măcar niște volane la tiv, ar fi făcut-o să arate mai drăguț. Dar arăți destul de bine.

– Nu-i așa că nuanța i se potrivește minunat, Mildred? spuse verișoara Althea, privind-o pe Anna cu strălucitoare bunăvoință.

– Părul tău ar fi trebuit într-adevăr să fie tăiat, Anastasia, zise mătușa Louise, deși trebuie să admit că arată mult mai puțin sever decât de obicei. Ai dreptate, Mildred. Arată destul de bine, chiar dacă ar fi putut arăta mult mai modern.

– Nici o bijuterie și nici o pană sau altceva de pus în păr, Anastasia? întrebă bunica Annei. Ar fi trebuit să mă aștept la asta și să te fi dus la propriul meu bijutier. O să te duc înainte de următorul tău bal.

– Uneori, mamă soacră, zise unchiul Thomas, adresându-i Annei un zâmbet amabil, o lady este o bijuterie în sine. Și ridică paharul de Xeres pe care îl ținea în mână.

– Eu cred că arăți cu adevărat încântător așa cum ești, Anna, spuse Elizabeth. Nu ești de acord, Alex?

Interpelat astfel, vărul Alexander o privi grav pe Anna și înclină fruntea.

– Ba da, într-adevăr, răspunse el – dar ce altceva ar fi putut spune?

Degetele ducelui de Netherby strângeau mânerul monoclului, dar nu îl ridică la ochi. Se abținu și de la comentarii. Spre deosebire de Alexander și ceilalți domni prezenți, îmbrăcați în hainele negre de seară,

despre care Anna înțelesese că erau la modă și elegante, el era îmbrăcat într-o haină de seară cambrată de un auriu mat, cu pantaloni până la genunchi de un auriu mai palid, cămașă și ciorapi foarte albi și o vestă albă, cu broderii bogate de fir auriu. Lavaliera lui era ca o spumă, încadrându-i bărbia în complicate pliseuri înzăpezite, iar manșetele erau o cascadă de dantelă. Bijuteriile erau din aur, încastrat cu ametiste. Pantofii de dans aveau cataramă aurite. Anna ghici că arăta oarecum demodat și aproape uimitor de splendid. Faptul că era mai scund și mai subțire decât toți ceilalți domni nu conta. Îi făcea pe toți să pară lipsiți de importanță.

Pentru că familia îi terminase de judecată înfățișarea, el păși în sfârșit înainte și luă asupra sa sarcina de a-i prezenta Annei singurele două persoane pe care nu le cunoștea - pe colonelul Morgan și pe domnul Abelard îi întâlnise la teatru. Ceilalți doi domni, care fuseseră chemați pentru a avea un număr egal de doamne și domni la dîneu, erau sir Hedley Thompson, vărul bătrânei contese văduve, și domnul Rodney Thompson, fiul lui. Alte rude, se gândi Anna în timp ce ei se înclinau în fața ei.

Curând după aceea, majordomul anunță că masa era servită, și ducele îi oferă brațul Annei. Aceasta fu încurcată. Asta nu se încadra în regulile stricte de conduită pe care i le explicase doamna Gray atât de minuțios și pe care ea le memorase. Se pare că el îi citi gândurile.

- Uneori, spuse el încet, ca să-l audă doar ea, regulile sunt depășite de ocazie, Anna. Aceasta este seara debutului tău, ca să zicem așa. Tu ești oaspetele de onoare. Ochii lui o priviră de sub pleoapele coborâte. Ai fost foarte inteligentă, deși mă îndoiesc că ai făcut-o intenționat. O să lași în umbră orice altă lady în seara aceasta.

Ea fu mai degrabă amuzată decât ofensată.

- Și asta e inteligență? întrebă ea.

- Chiar așa. E ca și cum ai vorbi încet într-o mare zarvă, făcându-te mai ușor auzit decât cei care țipă. E un talent pe care îl cunoști pentru că ai fost profesoară.

Asta însemna că observația lui că ea avea să *lase în umbră* pe toată lumea era un compliment, nu?

- Și tu, spuse ea, îl vei eclipsa în mod sigur pe oricare alt gentleman.

- Ah, spuse el așezând-o la dreapta lui, în capul mesei, omul trebuie să încerce.

Oh, își dădu seama Anna dintr-odată, surprinsă, mi-a fost dor de el.

capitolul 14

Dumnezeule mare, mi-a fost dor de ea, se gândi Avery. Nu era un gând comod, cu atât mai mult cu cât nu-l putea înțelege nici în ruptul capului. Bunica și mătușile spusese adevărul cu privire la înfățișarea ei. Rochia ei era prea formală și prea simplă, părul prea lins în ciuda zulușilor ondulați, persoana ei prea lipsită de bijuterii. Rostise simplul adevăr când îi spusese că avea să eclipseze pe toată lumea de la bal. Fusese serios și atunci când îi spusese că fusese inteligentă, deși era foarte conștient de faptul că ea nu procedase astfel în mod intenționat.

Cu toate acestea, ea arăta cu adevărat splendid.

Iar el era cu adevărat... năucit.

Nu-și mai amintea de când nu mai găzduise un eveniment nocturn. Organizarea dineurilor, a seratelor, a concertelor și a altor lucruri asemănătoare cerea prea mult efort, deși trebuia să admită că Edwin Goddard ar fi făcut toată munca adevărată, așa cum făcuse și acum. Avery privi în lungul mesei spre capătul celălalt, unde era așezată mama lui vitregă, și fu aproape surprins că încăpuseră atâtea persoane. Numără rapid - paisprezece persoane în total, incluzându-l și pe el. Și cifrele erau perfect echilibrate, șapte doamne și șapte domni. Câtă

minuțiozitate din partea lui Edwin și a ducesei. O asemenea atenție la detalii ar fi fost suficientă ca să îi stârnească o durere de cap.

Dar o avea pe Anna la dreapta lui, ca oaspete de onoare, și pe contesa văduvă de Riverdale la stânga, ca doamna cu cel mai înalt rang după mama lui vitregă. Hotărî să le facă să se simtă bine, împărțindu-și atenția în mod egal între amândouă. De cealaltă parte a Annei se afla Molenor, observă el, o altă mișcare inteligentă a mamei lui vitrege, fiindcă Thomas avea maniere plăcute și o fire amabilă, care nu avea s-o sperie pe Anna sau s-o facă să-și înghită limba, de care mai avea nevoie.

Asta nu însemna că și-ar fi putut-o imagina pe Anna înspăimântată. Ar fi trebuit să se topească de suferință încă din momentul în care pășise în această casă, în acea primă zi, dar rămăsese la fel de rece ca numele ei¹. Își imagina că acela fusese momentul cel mai înspăimântător din toată viața ei de până atunci. Trebuia s-o întrebe. Gândul acesta se ivi în timp ce discuta cu văduva. Sau poate că, de fapt, cel mai înspăimântător moment fusese prezentarea de ieri în fața reginei, de care se achitase cu bine, conform mamei lui vitrege.

- Să sperăm, spuse el după câteva minute, când văduva se întoarse spre Alex Westcott și Molenor spre Lady Matilda, că ai epuizat tot ce putea fi spus despre vremea pe care o avem acum și despre cea pe care sperăm să o avem în viitorul apropiat, Anna. Aș putea să mai fac câteva observații despre subiect dacă aș fi nevoit, dar mă îndoiesc că vreuna din ele ar fi originală, și nu-mi place deloc să nu fiu original.

- Subiectul a fost epuizat, răspuse ea.

- Sunt încântat să aud asta. Spune-mi, Anna, care a fost cel mai înspăimântător moment din toată viața ta de până acum?

¹ Joc de cuvinte intraductibil: *Snow* înseamnă zăpadă în limba engleză. (n.tr.)

Ea se uită țintă la el un timp, cu furculița suspendată deasupra farfuriei.

- De unde a venit întrebarea asta?

- Din mintea mea, prin intermediul buzelor.

Colțurile gurii ei se ridicară într-o jumătate de zâmbet, și fruntea ei se încreți. Furculița rămase suspendată.

- Cred că e un lucru pe care nu mi-l amintesc în mod conștient, deși tot trupul mi se strânge de o groază fără nume când încerc să îmi amintesc cum a fost.

Ah. Fusese o greșeală să presupună că ea avea să-și aleagă unul din cele două momente pe care și le imaginasese. Oare ce stârnise acum?

- Cred că a fost ziua în care am fost lăsată la orfelinat. Bărbatul care m-a dus acolo era morocănos și nerăbdător cu mine, cred, dar măcar știam cine era și ce legătură avea cu mine. Dar apoi - groaza absolută a abandonului și a necunoscutului, când până atunci nu cunoscusem decât siguranță și fericire. Poate că nu a fost deloc așa. Poate că eram destul de fericită să sosesc într-un loc în care erau alți copii cu care să mă joc. Sunt sigură că nu am amintiri rele despre viața mea acolo. Poate că amintirea aceasta involuntară nici nu e o amintire.

Și poate că era. Ei bine, era o conversație minunată pentru o seară festivă.

- Mănâncă-ți cina, Anna, spuse el, și furculița găsi în cele din urmă drumul spre gura ei.

- Și care a fost al tău? îl întrebă ea. Vreau să zic, cel mai înspăimântător moment din viața ta.

El se gândi la un răspuns frivol și se hotărî să fie sincer.

- Seamănă cu al tău, într-un fel. Când am fost dus în dormitorul pe care trebuia să-l împart cu alți șapte băieți în prima zi de școală, când aveam unsprezece ani, și eram ultimul care sosise și singurul băiat care nu mai fusese acolo. Tăcerea care s-a lăsat în încăpere era asurzitoare. Și apoi, unul dintre băieți a spus: „Oh, uite, Paddy, tatăl tău a trimis-o pe surioara ta ca să stea

cu tine“. Și toți au cotcodăcit ca niște găini – sau ca niște cocoșei în devenire, presupun. Toată noaptea m-au ținut treaz, în timp ce eu stăteam ghemuit sub cearșafuri, cu bufnete neașteptate, zgomote de stafii și râsete înăbușite. Dar mă tem că nu era nici o stafie. Erau doar ei.

Ea îl privea încordată.

– Oh, bietul băiețel, zise ea. Când te-ai schimbat?

– Avery, spuse văduva din stânga lui, mi s-a spus că ești o mare dezamăgire pentru toate doamnele, la toate balurile la care asști. Se pare că dansezi de două sau de trei ori cu cele mai drăguțe fete și apoi dispari în camera în care se joacă cărți sau o ștergi cu totul. Sper că în seara asta nu vei sta mai mult în camera de cărți decât în sala de bal.

El se întoarse din nou spre ea, și Anna începu din nou să mănânce, continuându-și conversația cu Molenor. Avery se gândi că nu vorbise niciodată despre copilăria și adolescența lui cu nimeni. Dar acum o făcuse.

– Am pantofi noi de dans, zise el. Și chiar dacă valetul meu a făcut tot ce a putut în privința lor, tot mai trebuie purtați. Voi dansa fiecare dans, chiar dacă voi merge la culcare cu zece bășici în talpă și două în călcâie.

Balul care urmă depăși într-o asemenea măsură tot ce experimentase Anna înainte, încât își dori doar să poată sta la o parte, așa cum stăteau unele mame și însoțitoarele, și să observe pur și simplu totul. Dar totul era pentru ea, și ea era în centrul atenției tuturor.

Sala de bal în sine îți lua răsuflarea. Părea enormă, deși probabil nu era cu mult mai mare decât sala de bal de la Westcott House. Era împodobită cu bănci, vase și coșulețe suspendate cu flori roz, albe și de culoarea piersicii, și ferigi verzi, și era parfumată de miresmele lor. Scaune aurite, tapițate în catifea verde închis, erau aranjate unul lângă altul în jurul perimetrului de dans. Podelele de lemn fuseseră lustruite până ajunseseră ca sticla. Tavanul înalt, casetat, era împodobit cu trei candelabre uriașe de cristal, toate pline de lumânări aprinse.

Un pian și alte instrumente se aflau pe un podium, în celălalt capăt al sălii, și așteptau orchestra. Ușile duble din partea opusă erau deschise larg și lăsau să se vadă o încăpere pătrată plină de mese acoperite cu fețe albe, vase de argint, sticle de cristal și spații goale care aveau să fie acoperite în curând de tăvi cu bunătăți pentru oaspeți. Oglinzi înalte până în tavan împodobeau un perete lung, dublând lumina și efectul aranjamentelor florale. Pe peretele opus, ușile de sticlă fuseseră deschise larg, spre un balcon din piatră luminat de felinare.

- Și totul e în onoarea ta, Anastasia, spuse mătușa Louise. Cum te simți?

- E frumos, mătușă, spuse ea, evitând întrebarea.

Oaspeții începură să sosească imediat și continuară să se reverse ca un șuvoi mai mult de o oră, timp în care Anna rămase la ușă, flancată de mătușa Louise și de duce. Îl asculta atentă pe majordomul care anunța fiecare oaspete și încercă să memoreze numele și fețele și să-și amintească salutul perfect dictat de etichetă pentru fiecare dintre ei. Dar era imposibil. Și cum aveau să încapă atâția oameni în sala de bal și să mai și danseze?

Nu îi trebui mult Annei ca să-și dea seama - așa cum se așteptase - că nu arăta deloc splendid în comparație cu toate celelalte doamne care intrau pe ușă. Toate străluceau de bijuterii, rochiile lor erau o aglomerare de volane și pliseuri, dantele și panglici, și o minune dacă te gândeai la legea gravitației. Cum se puteau simți comod cu niște corsaje atât de decoltate, încât dezastrul era doar la o fracțiune de centimetru? Capetele erau pline de zulufi, bucle, diademe, turbane și pene înalte, unduitoare. Parfumurile erau aproape copleșitoare.

Și apoi fu timpul să înceapă dansul, și ducele o conduse pe dușumea pentru cadril. Învățase pașii la școală și îi repetase cu domnul Robertson, dar era un dans mult prea formal pentru petrecerile de la orfelinat. Anna îl dansă acum cu inima cât un purice, pentru că știa că toată lumea se uita la ea - și nu gândea așa pentru că era

îngâmfată. Ducele de Netherby îi eclipsa într-adevăr pe toți domnii prezenți, bineînțeles, și dansa cu eleganță cu ochii aceia somnoroși îndreptați asupra ei, astfel că ea uită în curând să se teamă că va greși un pas sau un șir întreg de pași. Îi întoarse privirea și uită că era o curiozitate pentru toți oamenii aceia – elita societății civilizate – și că avea să fie bârfită și judecată a doua zi, în saloanele mondene și în cluburile din toată Londra. Se bucură pur și simplu de dans.

Se bucură și de al doilea rând de dansuri, împreună cu vărul Alexander. Acesta se deosebea complet de duce – înalt și bine clădit, cu o frumusețe întunecată, imaculat, elegant, modern și amabil.

– Sper să nu crezi, Anastasia, îi spuse el înainte să înceapă muzica, că Lizzie m-a forțat să îți laud înfățișarea înainte de cină. Am spus adevărul. Simplitatea ți se potrivește. Vorbește despre locul în care ai crescut și se potrivește totuși și cu schimbarea din viața ta.

– Îți mulțumesc, Alexander, îi răspunse ea zâmbind.

– Familia și prietenii apropiați îmi spun Alex.

– Și eu fac parte din familie. Oh, ani și ani întregi am visat atât de mult să pot spune asta cuiva, Alex. Și acum pot s-o spun mai multor persoane.

El realiza atent pașii dansului țărănesc cu precizie, când ar fi fost mai potrivit să danseze cu mai multă exuberanță. Dar ea îl lăsa s-o conducă.

Dacă se așteptase ca după primele două dansuri să aibă timp să se relaxeze și să se bucure de spectacol, își dădu seama în curând că se înșelase. Ea și mătușa Louise se treziră înconjurată de domni, toți dornici să îi solicite următorul dans. Și acest lucru continuă întreaga seară. Avu parteneri pentru fiecare dans, dar nu reuși să danseze nici cu jumătate dintre cei care o invitaseră. Totul ar fi fost năucitor dacă n-ar fi înțeles că nici unul dintre ei nu era cu adevărat interesat de Anna Snow, ci doar de Lady Anastasia Westcott, lansată de curând în lumea bună ca o curiozitate nemaiîntâlnită.

Dansă dansul dinaintea supeului cu lordul Eglington, un tânăr înalt și neîndemânic cu dinți de iepure și ochelari, care păru îngrozit de Anna până când ea descoperi că era nebun după cai și îi puse câteva întrebări care îl făcură să-i vorbească, plin de un entuziasm juvenil. Apoi o conduse la cină și continuă să vorbească, în timp ce Anna se relaxa și îl asculta cu interes. Ghici că era cu câțiva ani mai mic decât ea. Fusese la școală cu Harry, explică el, dar după ce spuse asta se făcu roșu ca focul și reveni rapid la tema cailor, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să nu aprecieze că îi menționase fratele.

Când invitații începură să se retragă spre sala de bal, se scuză și se grăbi spre camera destinată doamnelor. După câteva minute, se îndreptă din nou spre sala de bal, croindu-și drum printre invitați, când un gentleman îi ieși în cale, făcând o reverență.

- Mă tem că nu ne-am cunoscut oficial, Lady Anastasia, spuse acesta. În seara asta eu am venit târziu. Deși am cerut o dată să vă fiu prezentat, înainte ca dumneavoastră să fiți pregătită pentru a face cunoștință cu lumea bună. Îmi cer iertare pentru îndrăzneala avută cu ocazia aceea și vă implor să îmi permiteți să mă prezint acum.

- Oh, spuse ea, recunoscându-l pe domnul pe care ducele îl mustrase cu atâta grosolănie la teatru. Da, îmi amintesc, și aș fi fericită să vă cunosc, sir. I-am făcut cunoscută ducelui de Netherby nemulțumirea mea.

- Dar eu nu vă învinuiesc familia pentru că vă protejează, Lady Anastasia. Probabil că se tem că o floare atât de rară și de inocentă va face un pas greșit și va fi disprețuită chiar de oamenii printre care trebuie să trăiască prin dreptul nașterii.

Poate că ducele avea niște motive - deși acestea nu erau o scuză - pentru a evita să o prezinte acestui bărbat, se gândi Anna.

- Vicontele Uxbury, la dispoziția dumneavoastră, Lady Anastasia, spuse el cu altă plecăciune respectuoasă.

- Sunt încântată să vă cunosc, Lord Uxbury, răspunse ea, întinzându-i mâna dreaptă. El o luă și o duse încet la buze.

Era un bărbat înalt și arătos, deși ea bănuia că ar fi fost și puțin cam pompos. Și chiar și ea știa - aceasta era una dintre regulile de etichetă pe care le menționase doamna Gray - că dacă voia să îi fie prezentat, ar fi trebuit să-i ceară unei persoane apropiate, mătușii Louise, poate, să i-l prezinte.

- Să îndrăznesc să sper, Lady Anastasia, că sunteți liberă să dansați următorul dans cu mine?

Ea deschise gura să-i răspundă.

- Lady Anastasia Westcott a promis să danseze următorul dans cu altcineva, se auzi o voce apatică de după umărul ei stâng. De îndată ce acel cineva va avea ocazia să i-l ceară. Și același lucru se aplică la toate dansurile din seara asta, Uxbury.

Anna se întoarse spre ducele de Netherby, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Inevitabil, monoclul lui montat în aur ajunsese aproape la ochi.

- Cineva m-a invitat deja, spuse ea cu o voce de gheață, ignorând faptul că nu voia într-adevăr să danseze cu vicontele Uxbury. Și eram pe cale de a spune da, Excelența Voastră.

El o ignoră.

- Iartă-mă dacă nu mă slujește memoria, zise el, adresându-se vicontelui, dar ai fost invitat, Uxbury?

- Am fost, spuse vicontele țepăn. Nu aș fi venit neinvitat. Și iartă-mă, Netherby, dar ai fost numit tutore pentru Lady Anastasia? Aveam impresia că nu e rudă cu tine și că e majoră.

Vai de mine! Locul în care se aflau era unul foarte public. Era înțesat de invitați care intrau și ieșeau din sala de bal sau se adunau în grupuri care conversau până la începerea dansului. Atmosfera din acest mic grup devenea ostilă. Aveau să atragă atenția în orice moment.

- Ah, spuse ducele, atunci asta va fi o lecție pentru mine, ca pe viitor să mă uit mai atent la listele de invitații și să mă încred mai puțin în bunul-gust al Excelenței Sale și al secretarului meu. Ți-aș fi îndatorat, Uxbury, dacă ai pleca din casa mea.

- Văd că ești ofensat, răspunse lordul Uxbury. Totuși, dacă ai fi în locul meu, Netherby, nu poți nega că ai fi făcut exact același lucru. Nimeni nu dorește să se trezească însurat cu o bas... Ah, îmi cer scuze, e o lady de față. Lady Anastasia, o să vă plecați în fața unui capriciu ducal la propriul dumneavoastră bal de debut fără să protestați, sau o să mă onorați acordându-mi următorul dans?

Ducele nu o mai ignora. Nici nu mai continuă inexplicabila ceartă cu viconte. În schimb, lăsă monoculul să atârne de șnur și își întoarse ochii adormiți spre ea, așteptând răspunsul.

Și alți ochi curioși se întoarseră spre ei, iar invitații care se îndreptau spre sala de bal se opriră.

- Aș întreba, Excelența Voastră, spuse ea, cu voce încetă, care e motivul certei dintre dumneavoastră și viconte Uxbury. În afară de asta, oricare ar fi, nu mă privește, și trebuie să vă rog să îmi permiteți să vă informez că nu îmi place să fiu prinsă la mijloc și să fiu partașă la proastele dumneavoastră maniere - din nou.

Ochii lui scânteiară de ceva ce părea apreciere.

- Poate că lordul Uxbury nu s-a prezentat așa cum trebuia, Anna, zise el încet. Poate că nu a menționat că a fost logodit recent cu Lady Camille Westcott, până să facă șocanta descoperire că e doar domnișoara Westcott, fiica ilegitimă a defunctului duce de Riverdale.

Ochii ei se măriră, și ea îl privi țintă un moment înainte de a se întoarce spre viconte.

- *Dumneata* ești bărbatul care a părăsit-o pe sora mea?

- Ați fost greșit informată, zise el. Domnișoara Westcott a pus capăt logodnei noastre, cu o notă publică în ziarele de dimineață. Și relația ei cu dumneavoastră

nu este cu siguranță una cu care să vă puteți mândri, lady Anastasia. Sunt sigur că sunteți de acord că este mai bine să vorbim cât mai puțin despre ea și nefericita ei soră.

- Lord Uxbury. Inconștient, își folosi vocea de profesoară, cea pe care o utiliza atunci când clasa era deosebit de neatentă. Acum câteva minute, v-am informat că sunt încântată să vă cunosc. Nu mai sunt încântată. Nu vreau să vă cunosc nici acum, nici pe viitor. Nu doresc să mai vorbesc vreodată cu dumneavoastră. Sper să nu vă mai văd niciodată. Sunteți un bărbat pe care îl disprețuiesc, și mă bucur că *sora mea* a fost destul de norocoasă ca să evite o căsătorie care i-ar fi adus în mod sigur doar nefericire, chiar dacă adevărul despre nașterea ei nu ar fi fost descoperit niciodată. Archer House nu e casa mea, dar balul acesta este în onoarea mea. Vă cer să plecați.

Auzi prea târziu tăcerea din jurul lor. Și o privire aruncată spre hol confirmă teama ei că nimeni nu mai intrase în sala de bal de când se uitase ultima dată. Într-adevăr, mai mulți oameni păreau să fi ieșit, inclusiv Alexander, care stătea la distanță de un metru, cu mâinile strânse la spate.

Și apoi un grup de cinci tinere doamne care ieșeau din camera rezervată doamnelor bătută din palme. Nu făcură mult zgomot, fiindcă toate aveau mânuși, dar un cuplu de domni li se alătură, apoi murmurul conversației se auzi din nou, și toți se întoarseră de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit.

- Chiar așa, spuse ducele pe un ton agreabil. Ridică din sprâncene în direcția lui Alexander. O să mă asigur că părăsești casa în siguranță, Uxbury. Nu aș vrea să ai alt atac pe scări, nu?

- Anastasia, zise Alexander, permite-mi să te însoțesc înăuntru. În jurul mătușii tale s-a adunat deja o mulțime, sperând să îți ceară următorul dans.

Anna își așază mâna la brațul lui și îi permise să o conducă în sala de bal.

- Cât de mult ai auzit? îl întrebă ea.

- Explicația lui Netherby despre cine e Uxbury, spuse el, și toată magnifica ta diatribă.

- Am vorbit foarte tare? întrebă ea.

- Nu ai vorbit tare deloc, numai foarte clar.

- Vai de mine, se strâmbă ea. Sunt un eșec colosal, de la prima mea ieșire în lumea bună.

- Dar îți pare rău că i-ai administrat lui Uxbury o muștrare publică?

Ea se gândi un moment la asta, mușcându-și buza de jos. Apoi îi zâmbi.

- Nu, spuse ea.

- Cred, Anastasia, spuse el și o surprinse cu un rânjă, că verișoarele mele - bunica ta și mătușile - vor trebui să învețe să te prezinte ca pe o persoană originală, nu ca pe o lady impecabilă și perfect docilă.

- Sunt o lady imperfectă? se strâmbă ea.

- Cred că ești. Și îmi plăci.

Ajunseră la mătușa Louise, care era într-adevăr în mijlocul unui grup de domni, majoritatea tineri, care se întoarseră toți odată ca să îi zâmbească și să îi ureze bun venit în mijlocul lor, rivalizând între ei pentru a o conduce la următorul dans. Se părea că nu auziseră încă despre ce se întâmplase.

Dar chiar așa, se gândi Anna, deschizând evantaiul pentru prima dată și fluturându-l în față, cum îndrăzne. Cum *îndrăzne!*

„Și relația ei cu dumneavoastră nu este cu siguranță una cu care să vă puteți mândri, Lady Anastasia. Sunt sigur că sunteți de acord că e mai bine să vorbim cât mai puțin despre ea și nefericita ei soră.“

Chiar se așteptase ca ea să se bucure că îl cunoscuse? Că avea să-i facă plăcere să danseze cu el? Spera că Avery îl doborâse cu adevărat în seara aceea cu trei degete, deși nu era încă sigură că îl credea. Își dorea s-o fi făcut din nou pe scări, de preferință aproape de vârf. Și nu era rușinată deloc de răutatea acestui gând. Dacă

sora ei Camille avea inima zdrobită, s-ar fi simțit puțin mai bine știind că scăpase ca prin urechile acului de un mizerabil.

Următorul rând de dansuri, primul de după supeu, fu un vals, și ea dansă cu impunătorul sir Darnell Washburn, care respiră astmatic în primele minute și nu conversă deloc, pentru că era limpede că număra pașii în minte - buzele i se mișcau încet. Buzele i se opriră și la fel se opri și valsul lor, totuși, atunci când o mână cu inele și manichiură, încadrată de dantele, se așeză pe umărul lui.

- Lacheul care stă la ușa camerei cu gustări are un pahar de bere rece pentru tine, Washburn, spuse ducele de Netherby. Du-te și bea-l înainte să se încălzească prea tare. Voi dansa eu în locul tău cu Lady Anastasia.

- Oh, i-auzi. Privirea inițial jignită a lui Sir Darnell se schimbă în altceva când văzu cine îl întrerupsese și încerca să îi ia partenera. Decent din partea ta, Netherby. Dansul te încălzește. Mă scuzați, Lady Anastasia?

- Sigur că da, sir, spuse ea, dar se uită foarte critic la duce când acesta o cuprinse în brațe. A fost nepoliticos.

- Să transpire în fața ta și să numere pașii în loc să îți murmure complimente la ureche? Iartă-l, Anna! Poate rezista celor mai multe tentații, dar nu unui pahar de bere.

O conducea ireproșabil în vals, rotind-o în perimetrul ringului de dans, printre ceilalți dansatori.

- Până mâine, spuse ea, voi fi vestită.

- Ah, Anna, recunoaște meritele lumii bune. Ești vestită deja, și mătușile tale de abia încep să-și dea seama.

- Dacă nu ai fi fost atât de secretos, și mi-ai fi explicat la teatru cine era, scena foarte publică din seara asta ar fi putut fi evitată.

- Amintește-mi să nu mai fiu niciodată secretos cu tine. Și amintește-mi să nu te mai ofensez. Mă cutremur când mă gândesc că aș putea fi subiectul neplăcerii tale, mai ales într-un loc public.

- Am stricat balul? întrebă ea. *Mi-am distrus viața?* se întrebă în tăcere.

- Asta depinde de cei cu care vei vorbi în următoarele zile.

- Acum vorbesc cu tine.

- Chiar așa. O conduse spre un colț al camerei, rotind-o de două ori. Nu sunt plictisit, Anna. Și mă plictisesc întotdeauna în stil mare la treburile din lumea bună, în special la baluri.

Și atunci făcu din nou ceea ce mai făcuse o singură dată, deși ea era la fel de puțin pregătită și acum ca și atunci. Îi zâmbi larg și o învârti din nou. Iar ea îi întoarse zâmbetul, la fel de prinsă de magia valsului ca și în timpul primei lecții, în sala de muzică de la Westcott House.

Probabil că se făcuse de rușine pentru totdeauna. Dar avea să se gândească mai târziu la asta.

Avea să se gândească a doua zi.

capitolul 15

Pentru ziua următoare balului nu fusese plănuțit nimic. Mătușile hotărâseră că avea să fie un timp pentru odihnă și meditație, înainte de a se aduna cu toții din nou să evalueze debutul Annei și să facă planuri pentru restul sezonului.

Ziua următoare balului nu se dovedi însă a fi una liniștită.

Începu cu exact treizeci de buchete livrate la Westcott House înainte de prânz.

- Aproape că sunt tentat să las ușa din față deschisă, ca să nu se facă o gaură în ea de la atâta bătut, domnișoară Snow, spuse John Davies din spatele unui buchet deosebit de extravagant, format din două duzini de trandafiri roșii, pe care îl aducea în salon. Dar domnul Lifford a spus că nu se cade. Cred că asta a costat o avere.

Trei dintre buchete erau pentru Elizabeth, douăzeci și șapte pentru Anna. Două, câte unul pentru fiecare dintre ele, erau de la Alexander.

- Vai de mine, spuse Anna, privind veritabila grădina care le înconjură, deși câteva buchete fuseseră luate de servitoare și așezate în alte camere din casă. Nu-mi amintesc nici măcar de jumătate din domniile aceștia, Lizzie. Mai mult de jumătate. Sunt sigură că nici nu am dansat cu jumătate din ei. Ce amabili sunt toți!

- Chiar așa, răspunse Elizabeth, trecându-și degetele peste petalele unei margarete vesele dintr-unul din buchetele ei. Sir Geoffrey Codaire m-a cerut în căsătorie cândva. În ziua următoare celei în care am acceptat cererea lui Desmond. Anunțul nu apăruse încă în ziare. A declarat că avea inima zdrobită, deși eu cred că nu era așa. Și eu eram atât de îndrăgostită de Desmond, încât trebuie să mărturisesc că nici nu m-am mai gândit la el.

- E domnul care a dansat primul dans cu tine? întrebă Anna, amintindu-și că partenerul lui Elizabeth la acel dans fusese un gentleman înalt, solid, cu părul de culoarea nisipului, care își sorbea din ochi partenera.

- Și valsul de după supeu, răspunse Elizabeth. Cel pe care l-ai început cu sir Darnell Washburn și l-ai terminat cu Avery. Sir Geoffrey și-a pierdut soția acum un an, și de abia a ieșit din perioada de doliu. Ce tragedie pentru el! A fost lovită de un cal scăpat de sub control, care trăgea o căruță, lângă Hyde Park. L-a lăsat cu trei copii mici.

- Oh, spuse Anna.

Dar Elizabeth clătină din cap și zâmbi.

- Nu a fost un bal cu adevărat încântător, Anna? Dumnezeule, am stat deoparte un singur dans - la vârsta mea.

- Arătai încântător, Lizzie, îi zise Anna. Galbenul te avantajează. Te face să arăți ca o rază de soare.

Prietena ei râse.

- A fost frumos și din partea domnului John să îmi trimită flori. Stătea uneori la noi când era băiat, și tatăl lui vâna cu tătucul. Credeam că era un băiat oribil care își băga nasul în toate, dar s-a mai înmuiat. Sau poate că eu m-am înmuiat. Dar Anna, toți admiratorii aceștia ai tăi - douăzeci și câți? Am pierdut șirul.

- Douăzeci și șapte. E prima dată în viață că îmi dăruiește cineva flori, și acum mi-au dăruit flori douăzeci și șapte de bărbați odată. E puțin cam copleșitor. E bine că nu am plănuțit nimic pentru restul zilei și că nu vine nimeni aici. Sunt deja epuizată - sau sunt încă epuizată.

Totuși, se înșela în privința restului zilei. Luară prânzul și apoi urcară în camerele lor ca să se schimbe cu rochii mai potrivite pentru după-amiază, chiar dacă nu mergeau nicăieri. Dar de abia se așezară în salonașul Annei, Elizabeth cu broderia ei, Anna la micul birou ca să scrie niște scrisori, că John Davies veni să anunțe că sosiseră musafiri jos și că el îi condusese în salonul mare, pentru că erau doi și nu veniseră împreună, iar domnul Liffey spusese că, judecând după numărul florilor care sosiseră toată dimineața, aveau să fie mai mulți musafiri, și salonul pentru invitați s-ar fi aglomerat prea tare, mai ales că patru dintre buchete ocupau deja aproape toată masa.

- Deși arată frumos, adăugă el, și au un miros minunat. Dar la fel miros și toate buchetele din salonul mare și cele de aici.

- Îți mulțumesc, John, spuse Anna ștergându-și tocul și lăsându-l jos, în timp ce Elizabeth își împătorea broderia și o punea deoparte. Cine poate să fie, Lizzie?

Până să ajungă în salon, mai sosiră trei domni, unul din ei cu mama lui, altul cu sora. Și acesta fu doar începutul. Sosiră în continuare timp de două ore, pentru că acestea erau orele la modă pentru a face vizite, explică Elizabeth mai târziu, și rămaseră câte jumătate de oră fiecare. Elizabeth turnă ceai, când fu adusă tava, și Anna conversă cu musafirii. Fu surprinzător de ușor, pentru

că toată lumea părea să fie bine dispusă și vorbea cu ușurință. Răsetele răsunau mereu. Nu mai ținu socoteala musafirilor, dar fuseseră cu siguranță mai mult de douăzeci, și numai patru doamne.

Anna primi cinci invitații la o plimbare cu trăsura în parc, în după-amiaza aceea, și o acceptă pe cea pe care i-o făcu domnul Fleming, fiindcă invitația îl includea și pe fratele lui - care nu îl însoțise - și pe Elizabeth. Primi și trei invitații la dansul de deschidere a balului oferit de Lady Hanna peste patru zile, pentru că toată lumea presupunea că Anna avea să ia parte. Primi și o invitație la teatru pentru săptămâna care urma și alta la Vauxhall, tot săptămâna care urma. Scăpă de toate cele cinci invitații, declarând cu un zâmbet că nu avusesese încă șansa de a se uita la toate invitațiile și de a hotărî ce accepta și ce date mai avea disponibile. Lecțiile doamnei Gray, deși vesele și pline de hohote de râs, fuseseră neprețuite.

Și într-adevăr, invitațiile scrise sosiră toată ziua, și valetul le aduse în salon pe o tavă de argint, după ce plecase și ultimul dintre musafiri.

- Oh, Cerule, Lizzie, spuse Anna în timp ce le sortau, ce amabili sunt toți! Credeam că după ceea ce am făcut aseară urma să fiu exclusă.

Elizabeth clătină din cap.

- Chiar nu înțelegi, Anna, nu? Nu voi spune că ești cea mai bogată lady din Anglia, dar sunt aproape sigură că ești printre primele cinci doamne bogate. Și ești tânără și nou sosită pe scena socială. Și... ești singură.

- Dar cu puțin timp în urmă eram orfană și profesoară la o școală de orfani.

Răspunsul ei li se păru grozav de amuzant și izbucniră într-un râs nervos. Deși Anna nu era chiar sigură că se simțea amuzată.

- Am face mai bine să ne pregătim pentru plimbarea cu domnul Fleming și fratele său, zise Elizabeth.

Și ai face bine să nu te aștepți să fie o plimbare liniștită, Anna.

Pe la mijlocul după-amiezii, Avery trecu pe la casa închiriată de contele de Riverdale și află că tocmai se întorsese acasă, după ce o însoțise pe mama lui la bibliotecă. Ridică din sprâncene când Avery fu condus în salonul în care se așezaseră amândoi ca să ia o gustare. Cred și eu că e surprins, se gândi Avery, pentru că noi doi, deși nu am fost dușmani, nu am fost niciodată prieteni.

- Avery, spuse doamna Westcott, zâmbindu-i afectuos și ridicându-se în picioare. Ce plăcere. Te rog să vii aici și să te așezi! Eu o să iau o ceașcă de ceai, dar cred că tu o să vrei ceva mai tare, împreună cu Alex. Cred că ești foarte mulțumit de balul de aseară. A mers foarte bine, și Anastasia s-a achitat de toate cu o seninătate admirabilă. Cât despre ceea ce s-a întâmplat cu vicontele Uxbury după supeu, ei bine, eu pot doar s-o aplaud pentru că a vorbit în apărarea bieteii Camille. Aș vrea doar s-o fi auzit și eu.

- Putem doar să sperăm, mamă, zise și contele, îndreptându-se spre bufet, că restul lumii bune e de acord cu dumneata. Ce vrei să iei, Netherby?

Avery se așeză și conversă un timp, până când doamna Westcott își termină ceaiul. Apoi aceasta se ridică și luă cele trei cărți așezate lângă ea.

- Îmi dau seama cum stau treburile, spuse ea, clipind din ochi. Ai venit cu un scop anume, nu-i așa, Avery? Ai venit ca să vorbești ceva cu Alex în particular și acum te întrebi cum să scapi de mine. Și eu mă întreb cum să mă fac nevăzută fără să par necioplită. Am trei cărți noi de la bibliotecă și de abia aștept să mă cufund în ele. Nu, nu e nevoie să te ridici. Nici tu, Alex. Pot să țin trei cărți într-o mână și să deschid ușa cu cealaltă.

Fiul ei se ridică totuși și îi deschise ușa. Apoi o închise încetșor în urma ei și se întoarse să se uite la Avery.

- Cărui fapt îi datorez această onoare? întrebă el.

- Am nevoie de un secundant, spuse Avery oftând, și m-am gândit că ar fi mai bine ca totul să rămână în familie, ca să zic așa.

Pentru un timp, se așternu tăcerea.

- Un secundant, zise Riverdale, îndreptându-se spre șemineu și sprijinindu-se cu un cot de poliță. Într-o luptă? Un duel?

- E extrem de plictisitor, dar am fost provocat de Uxbury pentru că l-am umilit în public și i-am pricinuit o mare durere - cred că acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit Jasper Walling de dimineață, când s-a prezentat la Archer House în numele lui Uxbury, ca să mă invite să îmi numesc secundanții. Cred că s-a referit la un singur secundant, chiar dacă a folosit pluralul.

- La naiba! Nu pot să înțeleg de ce a crezut verișoara Louise că ar fi fost o dovadă de proastă creștere să nu îl invite la bal. A avut noroc că unul din noi nu l-a aruncat pe scări și nu l-a dat pe ușă afară.

- Chiar așa. Dar am nevoie de un secundant. Vrei să fii atât de bun?

Riverdale se încruntă la el.

- Ce armă o să alegi? Alegerea va fi a ta, de vreme ce ești cel provocat și nu provocatorul. Îmi amintesc că mânuiai destul de bine floreta în ultimul an de școală. Am auzit că Uxbury e un trăgător al naibii de bun. Tu cât de bun ești?

- Acceptabil, răspunse Avery, scoțând tabachera din buzunar și luând o priză de tutun în timp ce Riverdale aștepta nerăbdător să continue. Totuși, nu mi-ar plăcea deloc să îi trag un glonț între ochi și să produc un scandal. Ar fi încă și mai neplăcut să trag în aer și apoi să mă holbez la butoiășul pistolului lui. Săbiile te fac să sângerzi, și sângele e foarte greu de scos de pe cămăși, sau cel puțin așa m-a informat valetul meu. Săbiile fac și găuri în cămăși. Nu, nu, arma pe care o aleg trebuie să fie propriul meu trup, nestânjenit de alte arme adiționale care

pot produce găuri sau un exces de sânge. Deși nasurile care sângerează pot fi o pacoste, bineînțeles.

- Alegi lupta cu pumnii? Lui Riverdale nu îi venea să creadă. Până când unul dintre voi cade la pământ, inconștient? Va fi un măcel, Netherby. Ai face mai bine să mă lași pe mine în locul tău. Și eu am luat parte la scena de aseară și sunt înrudit de fapt și cu Camille, și cu Anastasia. Sunt destul de îndemânat cu pumnii chiar dacă nu merg atât de des precum aș dori la salonul de box al lui Jackson.

- Eu sunt în căutarea unui secundant, nu a unui înlocuitor. Dacă nu ești dispus, va trebui să i-o cer altcuiva, dar ar fi plictisitor.

- Va fi un măcel, repetă Riverdale.

- Sper că nu, răspuse Avery. Sper să mă pot controla și să nu îi produc răni de durată, deși va fi o mare tentație. Nu îmi place tipul.

Riverdale râse scurt, deși nu părea amuzat.

- Cel puțin vei fi încă în viață la sfârșitul luptei. O să am eu grijă de asta.

- Chiar așa? Avery se ridică în picioare. Îți sunt foarte recunoscător, Riverdale. Aș prefera ca toată treaba să rămână între noi. Nu îmi place să fiu ostentativ în asemenea probleme. În plus, nu vreau să atrag atenția asupra celor două doamne mai mult decât este necesar.

- Camille și Anastasia? Voi încerca să îl conving pe Wallis să îl îndemne pe Uxbury la discreție, deși s-ar putea să fie dificil. S-ar putea ca Uxbury să dorească spectatori, mai ales când va ști că ai ales pumnii.

- Tot corpul, îl corectă amabil Avery. Atunci când vorbim despre corpul omenesc, pumnii sunt o armă neînsemnată și nu au întotdeauna efectul dorit - reduc eficiența brațelor. Fă tot ce poți, Riverdale. Nu te rețin mai mult - verișoara Althea trebuie să se fi plictisit deja de cărțile ei. Cred că mă vei ține la curent.

- Așa voi face, promise Riverdale înainte de a-l însoți pe Avery spre ușă.

Totul e foarte plictisitor, se gândi Avery în timp ce cobora strada și își atingea borul pălăriei în fața unei lady care se plimba cu slujnica ei în direcția opusă. Era foarte tentat să treacă pe la Uxbury și să rezolve problema pe loc. Dar Uxbury alesese să fie un idiot și să înainteze o provocare formală, iar acum trebuia urmat protocolul convenit între domni.

Totuși, Avery spera din tot sufletul că toată problema avea să rămână secretă. Gândul că ar fi putut fi considerat apărătorul onoarei Camillei sau Annei – sau al ambelor – era îngrozitor. Avea să-i ruineze reputația de indolență decadentă. Dar ce poți să faci atunci când un semen al tău hotărăște să fie măgar? Nu poți să-l inviți pur și simplu să nu mai fie. De fapt, ai putea, dar te-ai obosea degeaba.

Uneori, viața putea fi supărătoare.

În următoarea după-amiază, Anna stătea la fereastra salonului, privind strada de jos. Familia ei avea să sosească în curând cu vești și păreri – despre bal, despre triumfurile și dezastrele ei, deși spera că ultimele erau la singular și nu la plural, despre următoarea oprire de pe drumul care o despărțea pe Anna Snow de Lady Anastasia Westcott. Era greu să nu se simtă puțin cam abătută, deși știa că ar fi trebuit să fie nebună de recunoștință față de soarta – sau orice altă putere – care făcuse ca toate visurile ei să se adeverească într-un mod atât de complet. Dacă surorile ei ar fi fost alături de ea, stând în cameră în spatele ei, sau de o parte și de alta a ei, ținând-o de braț, totul ar fi fost diferit. Dar tot ar fi rămas mama lor undeva în frigul de afară. Și ar fi fost și Harry, înfruntând toate pericolele și privațiunile războiului. Și istoria ei tot ar fi avut lacune.

Și cine a spus că viața putea fi fericită până la adânci bătrâneți, cum se întâmplă uneori în povești? Clătină din cap.

Elizabeth era încă sus, schimbându-se. Valetul urma să informeze orice posibil vizitator că astăzi nu se primea. Nu aveau să mai repete ziua de ieri, deși primise încă două buchete de dimineață, unul din ele strâns de mâna unui tânăr gentleman care bâlbâise o cerere în căsătorie, sau cel puțin intenția unei cereri în căsătorie. De fapt, întrebuse la ce gentleman trebuia să apeleze pentru permisiunea de a-i cere mâna. Anna se uitase la Elizabeth, și Elizabeth se uitase la Anna și sugerase că poate tânărul ar fi dorit să discute cu fratele ei, contele de Riverdale.

Ar fi fost mai simplu și poate mai amabil din partea Annei să spună nu, dar cum să răspundă la o întrebare care nu fusese formulată?

Ochii ei se ațintiră asupra ducelui de Netherby, care venea agale pe stradă în direcția casei. Însemna că astăzi nu o escorta pe mătușa Louise, dar era limpede că venea acolo. După ce dispăru pe ușa de jos, ea așteptă să fie anunțat.

El se opri în pragul salonului și strânse mânerul monoclului uitându-se în jur, cu o expresie oarecum îndurerată.

- Am sosit primul? Ce umilitor! Aproape că sugerează că eram nerăbdător să te văd, Anna. Și ești singură? Nu e nici o verișoară Elizabeth care să te păzească? Sau vreo cameristă care să râdă la glumele mele?

- Avery, murmură ea.

Ochii lui se opriră asupra ei, și o privi un moment prin monoclu.

- Ce este?

- Nimic.

El lăasă monocluul și păși în încăpere.

- Există un fel de a spune nimic care sugerează exact opusul. Toate florile astea vin de la admiratori, presupun? Și cele din hol și de la parter? Un moment m-am întrebat dacă intrasem pe ușă în casă sau ieșisem în grădină. M-au dezorientat cu totul. Ce este, draga mea?

Apelativul afectuos și neașteptat îi aduse lacrimi în ochi, așa că întoarse capul.

- Dimineată am primit o scrisoare de la domnul Beresford. Avocatul care se ocupa de afacerile tatălui meu în Bath.

- Și?

- Își amintește că a primit o scrisoare de la bunicul meu cu mai bine de douăzeci de ani în urmă prin care îl informa de moartea mamei mele și îi cerea să îi transmită vestea tatălui meu. Nu mai are scrisoarea aceea, și nu-și poate aminti de unde venea, cu excepția faptului că era undeva în preajma Bristolului. Undeva în preajmă e foarte imprecis. Ar putea fi la trei kilometri sau la treizeci. Ar putea fi în nord, în sud, în est sau în vest.

- Dacă ar fi în vest, ar fi în canalul Bristol.

- Poate că trăiesc pe o insulă, spuse ea îmbufnată. Dar oriunde ar fi, au trecut mai bine de douăzeci de ani de atunci. Poate că amândoi sunt morți și uitați. Poate că de atunci s-au perindat o serie de vicari la biserica din satul acela.

- Nu s-au perindat. Biserica este St. Stephen. Satul este Wensbury, la nouăsprezece kilometri de Bristol, în sud-vest. Vicarul este, de aproape cincizeci de ani, reverendul Isaiah Snow. Trăiește în vicariatul de lângă biserică, cu soția lui, de patruzeci și șapte de ani.

Ea se zgâi la el, de parcă ar fi fost la capătul unui tunel nesfârșit.

- De unde știi? Vocea ei fu aproape o șoaptă.

- Mi-ar plăcea să pot spune că am fost într-o odisee lungă și periculoasă de-a lungul și de-a latul Angliei și Țării Galilor, omorând câțiva balauri pe drum, înrolat în misiunea de a-ți descoperi înaintașii materni. Dar vai, ai bănui că mint. Secretarul meu a descoperit informațiile. Spune că nu a fost dificil. A căutat prin intermediul bisericii, care a găsit un vicar umil, de parcă omul nu s-ar fi pierdut niciodată. Și într-adevăr nu se pierduse.

E foarte greu să te pierzi când rămâi în același loc cincizeci de ani.

- Mai trăiesc? spuse ea încă în șoaptă. Bunicii mei? Își duse mâinile strânse la gură și îi zâmbi radios. Oh, îți mulțumesc, îți mulțumesc, Avery.

- Îi voi transmite recunoștința ta lui Edwin Goddard.

- Te rog s-o faci. Dar nu s-ar fi gândit să facă cercetările de capul lui. De ce i-ai cerut s-o facă?

El își scoase tabachera din buzunar, o privi absent și o puse la loc.

- Vezi tu, Anna, i-am mărit salariul acum ceva timp, și apoi mi-a trecut prin cap alarmantul gând că s-ar putea să nu fi făcut destule eforturi ca să-i dovedesc că îl merită. Așa că am făcut un efort și m-am gândit la reverendul Snow.

- Ce absurd!

El își ridică ochii și o privi pătrunzător.

- Amintește-ți, Anna, că au permis să fii luată de lângă ei după moartea mamei tale și se pare că nu s-au mai interesat deloc de tine.

În momentul acela, ușa se deschise și Elizabeth năvăli înăuntru.

- Îmi pare rău, spuse ea. Am călcat pe tivul rochiei chiar când ieșeam din garderobă și l-am sfâșiat. A trebuit să mă schimb cu altceva. Și apoi a trebuit să... Oh, nu contează. Ce mai faci, Avery?

- Sunt încântat, răspunse el, ridicând monoclul la ochi, că ai fost silită să te schimbi cu rochia asta, Elizabeth. Arăți încântător.

- Oh, râse ea, și la fel arăți și tu, Avery, ca întotdeauna. Cred că vom fi invadați. Am auzit o trăsură trăgând la scară când am ieșit din camera mea.

În următoarele cincisprezece minute, toată lumea sosi și se așeză în salon. Alexander stătea ca de obicei în fața căminului, iar Avery se așezase într-un colț de lângă fereastră și nu participa la conversația generală.

Conversația în sine adoptă un curs previzibil. Balul fu pronunțat în mod triumfător ca fiind cea mai mare înghesuială a sezonului de până atunci. Debutul Anastasiei fusese un succes. Mătușa Mildred declară că, dacă ar fi fost o sută de dansuri în seara trecută, Anastasia ar fi avut parteneri pentru toate. Unele doamne fuseseră auzite făcând observații referitoare la simplitatea înfățișării ei, spuse mătușa Louise, dar câteva dintre cele mai elegante tinere doamne, în special domnișoara Edwards, diamantul acela de primă categorie, fuseseră auzite declarând în cor că se săturaseră să fie atât de împovărate de bijuterii și să își țină pe braț trenele și volanele când voiau să danseze și să fie obligate să stea jos o oră sau mai mult în fiecare seară, în timp ce cameristele le ondulau și le încrețeau părul. Ce odihnitor ar fi fost să apari în public ca Lady Anastasia Westcott, spuseseră ele - dacă ar fi îndrăznit.

Marea Indiscreție a Anastasiei - mătușa Matilda sublinie cuvintele de parcă ar fi trebuit să înceapă cu literă mare - i-ar fi putut aduce ruina, și cu siguranță că printre cei mai scrupuloși existau unii care fuseseră șocați. Dar se părea că ei reprezentau minoritatea. Alții aplaudaseră felul în care rămăsese alături de sora ei vitregă nelegitimă și îl pusese la punct cu severitate pe viconte Uxbury.

- Ai fost lansată în societate cu mare succes, Anastasia, spuse verișoara Althea cu un zâmbet afectuos. Acum poți să te relaxezi și să te bucuri de restul sezonului.

Toată lumea se extazie vorbind despre numeroasele buchete care sosiseră cu o zi în urmă și în dimineața aceea. Fură uimiți și mulțumiți să audă câte persoane veniseră în vizită ieri după-amiază și că fuseseră la plimbare în parc cu frații Fleming.

- Cred, Anastasia, spuse contesa văduvă, zâmbindu-i amabil nepoatei sale, că poți să te aștepți la mai multe cereri în căsătorie eligibile înainte de sfârșitul sezonului.

- Dar a primit deja una în dimineața asta, verișoară Eugenia, spuse Elizabeth. Cel puțin, nu a fost exact o cerere, nu-i așa, Anna, ci o exprimare a dorinței de a ști cărui gentleman trebuia să îi ceară permisiunea pentru a face o cerere. L-am îndrumat spre tine, Alex, deși Anna e majoră și nu are nevoie de permisiunea nimănui. Totuși, părea oarecum înfricoșată, și i-am venit în ajutor.

- Îți mulțumesc mult, Lizzie, răspuse el sec. Formby a fost, nu? M-a găsit la Tattersall. L-am informat, așa cum am informat alt domn aseară și alții doi de dimineață, că voi discuta problema cu familia Anastasiei și cu ea însăși.

- La mine au venit doi domni de dimineață, în timp ce eram la White, spuse unchiul Thomas, precum și unchiul altuia care nu e membru. Le-am spus același lucru.

- Oh, Doamne, vai de mine! Bunica Annei își duse mâinile la piept, strălucind de încântare. E un succes mai mare decât ne-am așteptat. Până la sfârșitul sezonului, Anastasia - înainte de sfârșit - vei putea să alegi între o mulțime de pretendenți.

- Totuși, nu trebuie să te grăbești să alegi, Anastasia, o sfătui mătușa Matilda. Trebuie cântărită problema nașterii, a familiei din care provin și a averii, ca și problema importanței tale. Ești fiica defunctului conte de Riverdale - singurul copil al fratelui meu, și ești în posesia unei mari averi. Nu există limite ale aspirațiilor tale în ceea ce privește alegerea unui soț.

Până atunci, Anna tăcuse, dar acum vorbi.

- Sunt unul din cei patru copii ai tatălui meu.

- Bineînțeles că ești, răspuse mătușa Matilda, dar ești singura care contează în ochii lumii bune.

- Nu sunt decât un obiect, spuse Anna, cu mâinile strânse în poală, așa cum sunt fratele și surorile mele. Ei au devenit obiecte fără valoare, în timp ce eu am devenit neprețuită. Bărbații - domnii din lumea bună - s-au înghesuit în jurul meu la bal acum două seri și au trimis

ofrande florale ieri și s-au repezit să mă viziteze ieri după-amiază. Am fost potopită de invitații de a mă plimba în parc, de a dansa primul rând de dansuri de la un bal de peste câteva zile, de a merge la teatru, de a merge la Vauxhall. Astăzi, câțiva dintre ei m-au cerut în căsătorie. Cred că vor urma și alții. Și de ce? Pentru că sunt frumoasă și desăvârșită? Pentru că sunt plăcută, fermecătoare și inteligentă? Pentru că am caracter? Bineînțeles că nu. Pentru că sunt un articol de vânzare, pentru că sunt bogată. Foarte bogată. Una dintre cele mai bogate doamne singure din Anglia, poate. Toată lumea vrea să se căsătorească cu banii mei.

- Anna! Mătușa Louise o privi, nevenindu-i să creadă. Situația nu e chiar atât de... vulgară. Bineînțeles că membrii clasei noastre aleg parteneri eligibili atunci când se căsătoresc. Bineînțeles că ne căsătorim cu cineva de același rang. Și bineînțeles că e de dorit, deși nu esențial, să te căsătorești cu cineva cu bani. Banii ne susțin modul de viață și cheltuielile uriașe ale domeniilor noastre și ale altor instituții. Dar nu avem în vedere doar rangul sau averea atunci când alegem soți și soții. Căutăm pe cineva pe care să-l putem respecta, pe cineva la care să putem ține, chiar pe cineva pe care să-l putem iubi. Eu nu pot spune că îl iubeam pe Netherby când m-am căsătorit cu el, deși îmi plăcea și îl respectam. Și am ajuns să țin la el, cum ținea și el la mine, cred, în timpul căsătoriei. I-am jelit moartea cu o durere foarte reală. Totuși, nu m-aș fi căsătorit cu el dacă nu ar fi fost eligibil sau dacă ar fi sărăcit. Absența acestor lucruri nu ar fi fost favorabilă unei vieți fericite.

- Nimeni nu se uită la tine și vede un obiect, Anastasia, adăugă verișoara Althea. Departe de asta. Toți văd o tânără lady demnă și frumoasă, poți să fii sigură. Amintește-ți că poți să alegi - dintre o năucitoare mulțime de opțiuni, se pare. Vei fi liberă să alegi pe cineva care să te aprecieze și pe tine, și averea ta. Poți să alegi pe cineva pe care să îl poți aprecia pentru caracterul său

bun și amabil, și pentru alte atribute pozitive, care sunt importante pentru tine. Târgul de căsătorii nu e chiar lucrul impersonal de care te temi.

- Ce trebuie tu să faci, Anastasia, îi spuse bunica ei, e să te căsătorești cu Alexander. Și ceea ce trebuie tu să faci, Alexander, e să îți calci pe mândrie și să o ceri în căsătorie, fără să mai aștepti s-o faci altul înaintea ta.

capitolul 16

Urmă un moment de tăcere. Anna era îngrozită și groaznic de rușinată. Aruncând o privire spre Alexander, văzu că acesta rămăsese încremenit.

- Verișoară Eugenia, spuse mama lui pe un ton mustător, nu este...

- Nu, mamă, interveni Alexander, ridicând o mână. Nu vreau să spun că nu m-am gândit și eu la asta. Dumnezeu știe că am nevoie de bani, dacă vreau să salvez Brambledean Court de la ruină și să îmbunătățesc condițiile deplorabile în care trăiesc cei care depind de mine acolo. Și se poate spune că proprietățile legate de titlu și averea ar trebui reunite, așa cum erau atunci când a murit vărul Humphrey. O respect pe Anastasia și admir felul demn în care a crescut, în ciuda împrejurărilor în care a lăsat-o tatăl ei. Admir și modul în care a muncit din greu ca să țină pasul cu schimbarea de împrejurări. Dacă m-aș căsători cu ea, aș salva-o de la alte expuneri la târgul căsătoriilor, care i se pare atât de respingător. Și aș putea cu siguranță să îi ofer respect, protecție, afecțiune și o soacră și o cumnată care ar primi-o cu inima deschisă, știu bine.

- Ei bine, atunci, spuse bunica Annei, totul este...

Dar el ridică din nou mâna.

- M-am gândit la asta. Și într-adevăr, acum că sugestia a fost făcută pe față, înaintea întregii familii, sunt dispus să fac o cerere formală, dacă Anastasia mă poate asigura că asta este ceea ce își dorește. Totuși, recunosc

că m-aș căsători cu ea în primul rând pentru bani, și asta îmi repugnă. Merită ceva mai bun de la bărbatul care va fi destul de norocos ca să îi câștige mâna. Merită un bărbat care să o vrea pe ea și căruia să nu-i pese nici cât negru sub unghie de averea ei.

Se lăsă o altă tăcere scurtă, și în timpul acesta Anna văzu că Elizabeth își scotea batista din buzunarul rochiei și o ducea la ochi.

- Anastasia? spuse bunica ei. Nu ai putea găsi pe cineva mai bun, și e perfect limpede că Alexander se dă înapoi doar pentru că simte diferența dintre averile voastre și se teme că îl vei considera un vânător de avere. Dar are titlul...

- Nu! strigă Elizabeth, lăsând batista în poală. Nu e drept ca el să se teamă că motivele lui pot fi interpretate greșit. Alex are vise, pe care le-a lăsat să aștepte ani la rând, pentru că tatăl a murit îngropat în datorii, și el nu a reușit să se elibereze până de curând. Visează la dragoste și o viață de familie liniștită, și nu ar trebui să-și sacrifice visurile doar pentru că titlul de conte a căzut asupra lui. Și Anna și-a petrecut cea mai mare parte din viață într-un orfelinat, unde se pare că nu exista cruzime, dar nici iubire familială. Alex are dreptate. Ea merită să fie iubită acum. Merită să se căsătorească pentru că este totul pe lume pentru un anume gentleman. Eu îi iubesc pe amândoi, verișoară Eugenia, dar te rog, oh, te rog, nu trebuie să fie împinși unul spre celălalt doar pentru că ar fi un aranjament convenabil.

- Lizzie. Mama ei venise și se așezase pe brațul fotoliului ei, și acum o mângâia cu mâna pe spate.

Alexander se încruntase. Toți ceilalți păreau exasperați și stânjeniți, în măsură mai mare sau mai mică. Anna își strângea mâinile în poală. Le simțea înghețate. Și la fel era și ea. Ducele de Netherby se ridică în picioare și străbătu încăperea, oprindu-se în fața scaunului ei.

- Nu am făcut comparație între averile noastre până la ultimul bănuț, Anna, spuse el. Bănuiesc că ar fi o sarcină

grea. S-ar putea ca Edwin Goddard să se bucure dacă i-o ofer lui. M-aș hazarda să spun, totuși, că sunt mai bogat decât tine cu cel puțin un bănuț sau doi. Am mult mai mult decât aș putea cheltui într-o viață întreagă, chiar dacă aș trăi extravagant până la vârsta de o sută sau o sută și zece ani. Nu aș avea cum să folosesc averea ta, și nu doresc să pun mâna pe ea. Dacă vreau să mă căsătoresc cu tine, e din cauză că prefer să-mi petrec restul vieții cu tine și pentru că tu m-ai asigurat că preferi să-ți petreci restul vieții cu mine. Poți să consideri că am rostit cererea, pentru că ar fi teribil de stânjenitor pentru mine și probabil pentru toți ceilalți dacă m-aș lăsa în genunchi în fața ta acum și ți-aș declara un devotament nemuritor, în cel mai înflorit limbaj pe care îl așteaptă cu toții de la mine. Poți fi ducesă de Netherby, dacă alegi asta.

Anna făcu ochii mari și rămase privindu-l în ochi – somnoroși și pătrunzători în același timp, ca de obicei. El întinse mâna după tabacheră, dar nu o scoase din buzunar. Iar ea simți un val atât de neașteptat de dorință, încât fu aproape copleșită de durere.

- Avery! țipă mătușa Louise.

- Oh! spuse Elizabeth.

Toți ceilalți păreau să spună câte ceva, dar Anna nu auzea nici un cuvânt.

- Ce... începu ea.

- ... absurd? termină el încet. Dacă vrei, draga mea.

- Dar ce idee splendidă, Avery, spuse bunica Annei. Sunt uimită doar că nu mi-a trecut mie prin cap mai întâi. Și nici măcar nu ești rudă de sânge cu Anastasia, ca Alexander.

- Nu mă gândeam că ești tipul de bărbat care se însoară, Avery, spuse mătușa Mildred. Chiar așa, credeam că poate...

- Millie! spuse aspru unchiul Thomas, și ea tăcu.

Ducele de Netherby îi ignoră pe toți. Se uita mereu în ochii Annei. Ea ar fi vrut să-i pună un milion de întrebări, deși toate se puteau reduce la una singură.

De ce?

- Vreau să merg la Wensbury, se auzi ea spunând.

- Și vei merge, răspunse el încet. Eu te voi duce acolo. Cu o armată de însoțitoare dacă alegi să mergi necăsătorită. Doar cu mine, dacă vrei să ne căsătorim întâi.

Oh. Era serios. Era serios.

Dar de ce?

Și de ce era ea ispitită? De ce simțea dorința aceea dureroasă care îi pulsa jos în abdomen și mai jos între coapse?

Căsătorită. Necăsătorită. Căsătorită. Necăsătorită. Dar acestea nu erau singurele ei opțiuni, nu-i așa? Putea merge singură să își privească în față bunicii. Nimeni nu o putea opri. Ar fi putut merge cu Bertha pentru companie și respectabilitate și cu John pentru protecție, împreună cu un vizitiu. Poate că Elizabeth ar merge cu ea. Ar putea merge la Bath întâi, și Joel le-ar fi însoțit în restul drumului - singurul ei prieten adevărat și drag. Nu trebuia să aleagă pe nimeni.

- Aș vrea să merg căsătorită, spuse ea încet, astfel că nici nu fu sigură măcar că vorbele îi ieșiseră de pe buze.

- Atunci vei merge căsătorită, spuse el.

Dar de ce? Și acum trebuia să-și pună întrebarea aceasta și ei, nu doar lui. Ce spusese? Ce făcuse? Nici nu-l cunoștea bine. Era ca o ființă din alt univers. Se ascundea în spatele pleoapelor grele și a artificialității, și poate că în spatele tuturor acestor lucruri nu era nimic valoros.

Cu excepția faptului că îi permisesese să vadă câte ceva din spatele măștii. Și valsase cu ea - de două ori - și de fiecare dată o dusesse într-o lume mai strălucitoare și mai fericită. O sărutase o dată și îi trezise toate dorințele fizice pe care le suprimase atâta timp, încât ajunsese

aproape să creadă că nu avea să mai fie tulburată de ele niciodată.

Aveau să se căsătorească? El o întrebase și ea spusese da? Pentru o clipă, se îndoii de realitatea acestui lucru, dar doar pentru o clipă, pentru că nu erau singuri în încăpere. Și era zgomot, mai întâi un murmur, apoi o mare erupție de sunete. Toată lumea vorbea în același timp din nou.

- Avery! Dragul meu băiat! exclamă mama lui vitregă.

- Anastasia! Asta îmi depășește cele mai dragi speranțe. Contesa vădುವă, bunica ei, își duse mâinile la piept.

- Mamă, lasă-mă să îți țin sărurile la nas, spuse mătușa Matilda.

- Nu am fost mai surprinsă în viața mea. Sau mai încântată. Ducesa, verișoara Louise, privea strălucitoare de la unul la celălalt.

- Absolut splendid! Vărul Avery și Anastasia, spusese mătușa Mildred, aruncându-i un zâmbet unchiului Thomas.

- Permite-mi să vă felicit. Anastasia, Netherby. Vă doresc multă fericire. Vărul Alexander arăta de fapt teribil de ușurat.

- Anna, Avery. Oh, ar fi trebuit să bănuiesc. Ce oarbă am fost. Elizabeth râdea.

- Ești norocoasă într-adevăr, Anastasia, spusese mătușa Matilda, având în vedere că ai refuzat mai mult de jumătate din sfaturile pe care ți le-am oferit în ultimele săptămâni. Vei fi ducesă de Netherby! Lasă-mă să îți fac vânt cu evantaiul, mamă.

- Ei bine, *asta* va fi o dezamăgire pentru câteva duzini de domni și de doamne, comentă sec unchiul Thomas, Lord Molenor.

- Trebuie să ne reunim din nou mâine după-amiază. Avem de planificat o nuntă. Asta era mătușa Louise, bineînțeles.

- De ce la Wensbury? Unde Dumnezeu e asta? întrebă mătușa Mildred.

Ducele de Netherby se uita și acum în ochii Annei, și la fel făcea și ea.

- Te voi vizita mâine-dimineață, Anna, spuse el, dacă mă poți strecura între primirea buchetelor de flori și a cererilor în căsătorie.

Alexander își drese glasul.

- Mâine-dimineață, Netherby?

- Ah, întâlnirea aceea. Ducele își trecu degetele peste montura monoclului. Dar e devreme, Riverdale, mult mai devreme decât ora la care i-ar plăcea Annei să fie vizitată. Voi veni după micul dejun, Anna.

- Poate că nu vei fi... în stare, spuse Alexander.

- Dar nimic nu mă va ține departe de logodnica mea, răspunse ducele oftând adânc, și se întoarse în sfârșit cu spatele la Anna. Orice oră care mă desparte de acest moment mi se va părea o eternitate. Acum voi pleca. Am niște afaceri de rezolvat. Cred că trebuie să am. Edwin Goddard știe mai bine.

Și fără să se mai uite măcar o dată la ea, ieși din cameră, lăsând-o pe Anna cu dorința de a izbucni în râs. Sau în plâns. Sau amândouă.

Camera se umplu din nou de sunete. Anna o auzi doar pe mătușa Mildred.

- Unde e Wensbury? întrebă ea. Nu am auzit niciodată de locul acesta.

Merită să se căsătorească pentru că este totul în lume pentru un anume gentleman.

Cuvintele verișoarei Elizabeth răsunau în mintea lui Avery în timp ce cobora strada. Oare cuvintele acelea îl împinseseră să facă cererea? Dacă era așa, ce naiba spunea asta despre el?

... pentru că este totul în lume pentru un anume gentleman.

Dumnezeule mare, era un om logodit.

Nu îi stătea în fire să acționeze impulsiv. Și ce ocazie își alesese pentru a încălca un obicei vechi. Aproape că se așteptase ca ei să-i fie milă de Riverdale și să îi ofere

averea și mâna ei pentru a-i sluji nevoile, deși trebuia să admită că Riverdale își exprimase destul de clar ezitarea de a profita de ea. Dar familia ar fi putut să-i convingă într-un moment că această căsătorie era cea mai bună opțiune pentru amândoi. Și Avery simțise - ce? Plictiseală? Anxietate? Panică?

Panică?

Și se trezise ascultând pledoaria lui Elizabeth împotriva căsătoriei dintre Anna și fratele ei și apoi se ridicase în picioare pentru a o sprijini - cerând-o el pe Anna în căsătorie.

Ce naiba? Nu ar fi putut pur și simplu să o invite la o plimbare, așa cum făcuse într-o ocazie precedentă?

Ea spusese da.

Oricum, nu folosise exact cuvântul acesta. Își exprimase preferința de a fi mai degrabă căsătorită decât necăsătorită atunci când avea să călătorească spre Wensbury pentru a-și găsi bunicii din partea mamei. Nu spusese de fapt că își dorea să fie căsătorită *cu el*, totuși, nu-i așa? Dar nu, nu exista nici o speranță de scăpare, dacă nu voia să se facă de râs. Ea îl luase în serios.

Ar fi trebuit să știe că era în pericol de când îi dăduse lui Edwin Goddard sarcina de a-l găsi pe reverendul Snow și pe soția sa. Ar fi trebuit să o știe la prânz, când se întorsese acasă și Edwin îl întâmpinase cu scrisoarea pe care o primise mai devreme, iar el, Avery, își schimbase rapid hainele și se îndreptase spre South Audley Street, pentru ca ea să nu fie ținută în neștiință nici un minut mai mult decât era necesar. Ar fi trebuit s-o știe cu două seri în urmă, atunci când îl însoțise până la ușă pe Uxbury după magnifica diatribă pe care i-o servise ea, și apoi se întorsese și cedase copleșitoarei și nemanieratei dorințe de a-l întrerupe pe Washburn și de a valsa el însuși cu ea. Ar fi trebuit să știe de când o văzuse plângând după Harry. Ar fi trebuit să...

Naiba să le ia pe toate, se gândi el, oprindu-se dintr-odată pe trotuar, sunt îndrăgostit de ea.

Recunoscu printr-un salut curtenitor un cuplu de cunoscuți, care păreau să creadă că se oprise ca să converseze cu ei, și încetiniseră pasul ca să îi facă pe plac. Însă el își continuă drumul, așa că și-l continuară și ei pe-al lor.

Încercă să și-o imagineze așa cum o văzuse în prima zi, cu rochia aceea hidoasă de duminică și cu pantofii urâți. Tot ce putu vedea fu demnitatea cu care își explicase prezența în casă și în salonul roz, și curajul cu care îl privise de sus până jos, chiar și atunci când își dăduse seama că și el o măsură cu privirea.

Merită să se căsătorească pentru că este totul pe lume pentru un anume gentleman.

Naiba s-o ia de treabă, ar fi izbucnit într-un milion de injurii și blasfemii dacă nu ar fi fost pe o stradă publică, unde putea fi auzit. Totul pe lume, chiar așa. Era destul ca să îl facă să vomite.

Deși ar fi fost bine să fie îndrăgostit de ea, de vreme ce era condamnat să se căsătorească cu ea. Oricum, prevedea că ar fi trebuit să se căsătorească în viitor. Poate că era mai bine că se întâmpla mai devreme și nu mai târziu. Își imaginase, totuși, că atunci când avea să facă în sfârșit alegerea, cea aleasă avea să fie o frumusețe recunoscută, cineva ca domnișoara Edwards. Dansase cu ea odată, cu două seri în urmă, și se trezise întrebându-se de ce o admirase atât de mult cu doar câteva săptămâni înainte. Fața și silueta ei aveau o anumită moliciune care aveau să se transforme aproape sigur în grăsime și banalitate peste zece ani, și se întrebese dacă ea avea destul caracter ca să facă inevitabilele schimbări să pară de mică importanță.

Chiar și atunci, ar fi putut ghici adevărul din gândurile acestea lipsite de milă.

Nu fusese niciodată îndrăgostit. Nici nu se apropiase vreodată de această stare. Nici nu știuse ce însemna acest termen. Nu se lipsise de mâncare sau de somn. Nu simțise dorința de a scrie un sonet dedicat sprâncenei

ei stângi – sau drepte, dacă tot veni vorba – și nici aceea de a cânta o baladă despre o dragoste pierdută sub fereastra dormitorului ei, în toiul nopții. Nu se simțise nemângâiat când era departe de ea sau îmbătat de dragoste în prezența ei. Nici măcar nu bănuise nimic, până de curând, când îi trecuse prin cap să o ceară în căsătorie și să îi scoată pe toți din necaz.

Nimeni nu fusese în necaz.

Ba da, ea fusese. Rostise discursul acela scurt și pasionat despre faptul că se simțea ca un obiect, un articol de vânzare. Descriesese toată frenezia interesului masculin trezit de apariția ei în societate ca pe cea mai rea insultă care i s-ar fi putut aduce cuiva. Cele mai multe dintre doamne și-ar fi sacrificat brațul drept pentru jumătate din atenția aceea. Pentru ea era un necaz.

El o ceruse în căsătorie ca să o scape de necaz. Nu îi păsase de necazurile altora.

Măcar avea să știe că el nu se căsătorea cu ea pentru bani.

Urcă scările spre Archer House, bătut la ușă, întinse pălăria și bastonul valetului și se uită spre trepte încrunțat. Avea chef să spargă în două un teanc de cărămizi cu muchia palmei. Dar fusese învățat demult că nu trebuia să exerseze niciodată atunci când își ieșea din fire. Arta pe care o învățase nu era un antidot pentru proasta dispoziție. Ceea ce *trebuia* să facă era să urce și să aibă o discuție cu Jessica. Nu avea să fie deloc încântată de veștile lui, și nu era corect să o lase pe mama lui vitregă să i le dea.

Nu făcea niciodată nimic pentru că *trebuia*.

Cu excepția unui singur lucru, se gândi el oftând în sinea lui în timp ce se îndrepta spre camera de studiu.

Anna nu scăpă atât de ușor din salon. Rămase acolo în tăcere o oră sau poate două – habar nu avea cât de mult – în timp ce toată lumea din jur îi plănuia nunta.

Trebuia să se mărite la biserica St. George din Hanover Square. Toată lumea fu de acord cu acest lucru, nu doar pentru că era la o aruncătură de băț de Archer House, ci și pentru că era biserica în care aveau loc nunțile elegante din timpul sezonului. Toată lumea trebuia invitată și totodată avea să ia parte la ceremonie, desigur. Mătușa Louise avea să-l împrumute din nou pe domnul Goddard de la Avery, ca să întocmească lista, care nu avea să fie dificilă, de vreme ce avea să fie în esență aceeași ca și pentru balul de acum două seri – cu excepția vicontelui Uxbury, bineînțeles. Domnul Goddard urma să scrie și invitațiile. Avea un scris ordonat și precis. Dejunul de nuntă urma să aibă loc la Archer House, așa cum se și cuvenea. Strigările trebuiau citite din următoarea duminică, pentru ca nunta să nu trebuiască amânată mai mult de o lună. Madame Lavalle și asistentele ei aveau să fie aduse înapoi la Westcott House ca să facă trusoul și rochia de mireasă a Anastasiei. Bunica Annei avea să o ducă la bijutierul ei personal și să aibă grijă ca Anna să cumpere bijuterii potrivite cu rangul ei prezent și cu perspectivele viitoare.

– Deși bineînțeles că vei purta bijuteriile Netherby la recepție și la alte ocazii formale, Anastasia, adăugă ea.

– Mă vei înlocui în purtarea titlului, Anastasia, spuse mătușa Louise, cu o mână pe inimă, și mă vei surghiuni în poziția de văduvă. Sunt încântată. Mă temeam cu adevărat că Avery nu se va căsători niciodată. Acum sper doar că își va face datoria și va începe să populeze camera copiilor de la anul.

Mintea Annei părea să nu funcționeze clar. Toată lumea părea să fi uitat că ea declarase că voia să meargă la Wensbury să își vadă bunicii și să afle singură ce se întâmplase cu atâția ani în urmă. Bineînțeles, rudele din partea mamei ei nu contau deloc pentru acești aristocrați.

Ducele spusese că avea s-o ducă acolo. O lăsase să aleagă dacă voia să meargă căsătorită sau necăsătorită,

și ea alesese să se căsătorească întâi. Apoi își luase pur și simplu rămas-bun și plecase. Absolut tipic din partea lui s-o lase la cheremul familiei ei binevoitoare. Nunta ei avea să fie peste cel puțin o lună. Iar ea tânjea să scape de o viață care o copleșea. Tot ce reușise să facă era să înrăutățească lucrurile. Să le înrăutățească foarte tare.

În jurul ei, discuția ajunsese la anunțurile logodnei și la petrecerile de logodnă.

De ce Dumnezeu fusese de acord să se căsătorească cu ducele de Netherby? Era într-adevăr îndrăgostită de el? Dar ce însemna asta – să fii îndrăgostită? Și el era cu siguranță ultimul bărbat de pe pământ care să îi sucească mințile.

În cele din urmă, toată lumea plecă, deși Anna știa că era doar un răgaz temporar. Elizabeth coborâse să își petreacă mama și fratele și lipsea de ceva timp.

- I-am rănit sentimentele lui Alex? o întrebă Anna când se întoarse.

- Nu, o asigură Elizabeth. Dar el se teme că ți le-a rănit pe ale tale. Și se teme că ai acceptat cererea lui Avery fără să te gândești prea bine, pentru că erai supărată.

Anna zâmbi trist.

- Sper că nu te-am rănit prin ceea ce am spus, adăugă Elizabeth.

- Oh, sigur că nu, o asigură Anna. Nici Alex. Nu știi de ce am acceptat cererea lui Avery, Lizzie – dacă pot să spun așa. Am fost luată cu totul prin surprindere. Dar... nu cred că îmi pare rău.

- Nu va fi un soț ușor de manevrat, spuse Elizabeth, dar va fi unul fascinant, bănuiesc.

- Da, încuviință Anna. Va fi cu siguranță splendid în comparație cu mine. Dar la multe specii de păsări și animale, masculii sunt mai spectaculoși decât femelele. Știi asta?

Râseră amândouă, dar apoi Elizabeth își mușcă buza de jos, și Anna se gândi că o tulbura ceva.

- Ce este? întrebă ea.

- După ce Avery a făcut cererea și apoi a plecat, am văzut că Alex era tulburat de ceva. L-a amintit lui Avery de o întâlnire pe care o are mâine-dimineață, dacă îți amintești. Și nu a participat la discuția generală de după aceea. Am scos totul de la el chiar acum, făcând câțiva pași cu el pe stradă, după ce am urcat-o pe mama în trăsură. M-a implorat să nu îți spun, dar cum aş putea? Mi-a cerut doar să te asigur mâine, în cazul în care Avery nu își ține promisiunea de a veni aici, că nu e nimic personal legat de absența lui și că va veni cu siguranță când va fi în stare.

Anna o privi întrebător.

Elizabeth își mușcă buza din nou, înainte de a continua.

- Oh, Anna, vicontele Uxbury l-a provocat pe Avery la duel. Se vor lupta mâine-dimineață. Alex va fi secundantul lui, dar e foarte îngrijorat. Avery nu putea refuza provocarea. Domnii nu pot s-o facă, știi, fără să-și piardă respectul și chiar onoarea, deși e foarte prostesc. Dar Alex se teme că va fi un măcel. A jurat să îl oprească înainte ca Avery să fie... rănit prea tare, dar se teme că nu va fi în stare să vină în vizită mâine-dimineață.

Anna simți cum i se scurge tot sângele din cap. Aerul din nările ei era rece. Urechile îi țiuiau.

- Un duel? spuse ea. Până la moarte?

- Oh, nu. Alex îl va opri înainte de a se ajunge la asta.

- Cum poți să oprești traiectoria unui glonț? Anna sări de pe scaun. Cum poți redirectiona o lovitură de sabie? Ce arme vor folosi?

- Alex nu a spus. A spus doar că se teme că va fi un măcel.

- Trebuie să merg la Archer House, spuse Anna, întorcându-se spre ușă. Eu l-am infuriat pe lordul Uxbury. Avery nu trebuie să moară pentru un lucru pe care l-am spus eu. Trebuie să merg și să îi pun capăt.

- Oh, nu poți, Anna, spuse Elizabeth, prinzând-o de braț. Nu poți să te amesteci în treburile domnilor, mai ales într-o afacere de onoare. Ar fi teribil de umilitor pentru Avery dacă ai încerca. S-ar înfuria groaznic, și nu ai reuși să-l faci să se răzgândească. Nu el e provocatorul. Oh, trebuie să înțelegi că ar fi imposibil.

Da, Anna înțelegea.

- Unde? întrebă ea. Când?

- În Hyde Park. Nu știi exact unde, dar am auzit că duelurile au loc de obicei printre copacii din partea de est a parcului, unde nu pot fi observate și oprite. Duelurile sunt ilegale, știi. De obicei au loc în zori, probabil din același motiv. Alex va veni aici de îndată ce poate, ca să mă liniștească. Mi-a promis că mă va liniști. Vom avea vești la micul dejun.

- Partea de est - partea asta - în Hyde Park, în zori, murmură Anna încruntându-se.

Elizabeth se uită la ea.

- Doar nu te gândești să mergi, nu? întrebă ea. Este absolut nepotrivit, Anna. Femeile nu au voie... Nu li se dă voie nici măcar să afle despre asemenea întâlniri. Ai avea mari neazuri dacă ai încerca să intervii. Ai deveni o paria în societate și l-ai face pe Avery ținta batjocurilor.

Anna se gândea că viconte de Uxbury era un bărbat mare. Era înalt și destul de lat în umeri, și i se părea că pieptul și umerii lui aveau o cantitate egală de mușchi și de grăsime. Era de două ori mai mare decât Avery, și ea chiar nu credea, în nici un caz, că ducele îl doborâse odată înțepându-l cu câteva degete în piept. Oricum, asta nu avea să conteze mâine. Dacă aveau să lupte cu săbiile, viconte ajungea mult mai departe decât Avery, și avea și avantajul înălțimii. Dacă se luptau cu pistoalele, ei bine...

Elizabeth oftă.

- La ce oră plecăm? întrebă ea.

- Noi? Anna își concentrează atenția asupra ei.

- Noi, spuse Elizabeth. Dar numai ca să privim, ține cont, Anna, dacă nu suntem prinse înainte de a începe, și cred că așa va fi. Nu ca să ne amestecăm.

- Nu ca să ne amestecăm, încuviință Anna. De cum se luminează? Voi bate la ușa ta.

Elizabeth încuviință, și râseră amândouă, dintr-un motiv necunoscut. Era îngrozitor.

- Cred, spuse Anna, că așa face mai bine să sun să ni se aducă niște ceai proaspăt.

El va muri, se gândi ea, și mie îmi vine să beau ceai?

capitolul 17

Avery și Alexander ajunseră în Hyde Park, la locul stabilit, când cerul începea să capete culoarea cenușie a zorilor. Sosiseră devreme, dar nu erau primii, la naiba!

- Walling a fost de acord, spuse Riverdale, cu vădită exasperare, că ar fi fost mai bine pentru toți cei implicați dacă am fi păstrat secretul asupra acestei întâlniri. Se pare însă că Uxbury nu a fost de aceeași părere și a spus fiecărui bărbat pe care îl cunoștea, iar aceștia au repetat-o la rândul lor. E intolerabil.

Avery își aduse aminte de prima rundă de box în care luptase la școală - dacă a lupta era cuvântul potrivit. O mulțime de bărbați, zumzâind de anticipare, se adunase în jurul unui luminiș dintre copaci, iar caii și cabrioletele lor formau un cerc neregulat în spate. Dacă paznicul nu îi prindea și nu îi aresta pe toți, însemna că nu exista nici o dreptate pe pământ. Avery bănuia însă că paznicul, sau oricine reprezenta legea și ordinea în Hyde Park, urma să sufere de un acces grav de orbire și surzenie - dacă ieșise din casă la ora aceea. Murmurul de surescitare crescuse atunci când cel provocat ieși la vedere. Uxbury și Walling sosiseră deja. La fel și un bărbat îmbrăcat complet într-un costum negru sever; pe iarba din spatele lui se afla

o geantă mare de piele. Chirurgical, fără îndoială. Cât de previzibil și ostentativ din partea lui Uxbury să plătească serviciile unui medic pentru o luptă corp la corp, care nu implica nici o armă letală. Sau poate că exista o oarecare înțelepciune în asta.

Toate fețele care se întoarseră ca să îl vadă sosind purtau aceeași expresie. Mielul dus la măcelărie, gândeau cu toții. El strânse montura monoclului și îl duse la ochi, și aproape toată lumea descoperi dintr-odată ceva mai interesant de privit. Uxbury, care poza în erou, îl privea din cercul de iarbă cu demnitate trufașă. Avery îi examinează expresia prin monoclu. Ar fi pariat că fusese îndelung exersată în oglindă.

Walling păși în centrul ierbii, oarecum stânjenit, și Riverdale se duse să conferențieze cu el. Apoi fiecare din ei se întoarse la cel pe care îl seconda.

- Uxbury e dispus la scuze, pentru chinul și stânjeneala îndurate, spuse Riverdale.

- Și o să se scuze în fața tuturor acestor oameni? întrebă Avery, lăsând monoclu să atârne de șnur și ridicând din sprâncene. Extraordinar! Să-l auzim, atunci, cu orice preț. Nu că mi-aș aminti că am suferit un mare chin și o mare stânjeneală, deși aș fi putut suferi, dacă aș fi fost un tip sensibil.

- Înțeleg că nu ești dispus să te scuzi, deci? întrebă Riverdale.

Avery se mulțumi să se uite la el, și Riverdale se întoarse.

- Ducele de Netherby, spuse el cu o voce care răsună în spațiul gol și ajunsese fără îndoială la fiecare gentleman de acolo, vă mulțumește pentru oferta amabilă. Totuși, nu își amintește să fi regretat nici una din vorbele pe care i le-a spus vicontelui Uxbury.

Din mulțime se auzi un zgomot aprobator și câteva fluierături. Un gentleman neidentificat strigă:

- Așa se face, Netherby. Luptă până în pânzele albe.

Am petrecut treisprezece sau paisprezece ani evitând scene exact ca asta, se gândi Avery oftând în sinea lui, în timp ce Riverdale îl ajuta să se dezbrace de haină, de fular și de lavalieră, de ceasornicul de buzunar și monoclu, de vestă și cămașă. Dar ce altceva putea să facă, când fusese provocat la un duel, și provocatorul făcuse atâta reclamă, încât ar fi fost surprinzător să existe vreun gentleman în Londra care să nu fie prezent?

- Cred, spuse Riverdale, că ar fi mai înțelept dacă ți-ai păstra cămașa, Netherby. Uxbury și-o păstrează.

Avery îl ignoră. Se așeză pe o buturugă incomodă și strâmbă și își dădu jos o cizmă și ciorapul.

- Dumnezeule mare, spuse Riverdale, vădit îngrozit, trebuie să îți păstrezi cizmele.

Avery își dădu jos și cealaltă cizmă.

- Dumnezeule mare, Netherby, spuse Riverdale din nou în timp ce Avery se ridica în picioare, îmbrăcat doar cu pantalonii strâmți - strâmți, dar elastici și cozi. Gândește-te care îți este ultima dorință.

Judecând după sunetele din jur, se părea că toată lumea era de acord.

Avery își roti umerii și își îndoi brațele.

- Ascultă, spuse Riverdale, încet și imperios. Mi-ai cerut să îți fiu secundant, și e de datoria mea să îți ofer cât de multe sfaturi pot. Nu trebuie să fii un blestemat de martir, Netherby. Folosește-ți brațele și pumnii ca să-ți acoperi fața și trupul. Folosește-ți picioarele ca să te fești din calea loviturilor - și asta ar fi fost mult mai ușor de făcut dacă ți-ai fi păstrat cizmele. Uxbury are avantajul înălțimii și al greutateii. Stai departe de pumnii lui cât de mult poți! Stai cu ochii pe el! Folosește-ți ochii! Dacă, printr-o minune, poți să treci de apărarea lui, folosește-ți pumnii. Pune în scenă un spectacol grandios. Și când ești doborât - se opri un moment și își dresă glasul. Și când ești doborât, rămâi la pământ. Dacă poți să rezisti măcar un minut, cu atât mai bine. Nu tu ești provocatorul. El este. Celor mai mulți dintre cei prezenți

nu le place că a forțat-o pe Camille să dea anunțul, nici cum vorbește despre ea. Sunt de partea ta. Îți admiră curajul de a accepta provocarea unui oponent de două ori mai mare și de a refuza să îți ceri scuze. Înfrângerea va fi un fel de triumf.

- Cred, zise Avery, că Walling așteaptă să îți termini monologul, Riverdale, ca să poată da startul acestei întâlniri.

Secundantul lui îl privi exasperat și tăcu.

- Lupta va începe, anunță Walling. Va continua până când unul dintre cei doi domni se recunoaște învins sau până când unul din ei e doborât și nu se mai poate ridica.

Uxbury păși pe scenă - iarba aceea pipernicită nu putea fi considerată altfel - cu pași hotărâți, înfățișare crâncenă și pumnii încleștați. Adoptă o poziție care l-ar fi făcut mândru pe patronul sălii de box al lui Jackson. Făcu câțiva pași de dans cu picioarele încălțate în cizme. Avery păși spre el și se opri la o distanță de șaptezeci de centimetri, cu brațele pe lângă corp.

Uxbury rânji și încercă un croșeu de dreapta care, dacă l-ar fi nimerit, ar fi izbit direct nasul lui Avery și i-ar fi zguduit creierii. Avery se feri cu brațul și apoi făcu același lucru când urmă un croșeu de stânga.

- *Acoperă-te*, Netherby, strigă cineva din mulțime peste vuietul general - era posibil să fi fost Riverdale.

Uxbury mai realizează câțiva pași de dans, rânji din nou și repetă exact același atac - cu exact același rezultat. Era cam greu de cap. E uimitor, se gândi Avery, cât de înalt te făceau cizmele. Uxbury părea cu cinci centimetri mai înalt decât de obicei, deși probabil că el era cu cinci centimetri mai scund din cauză că era desculț. Solul era neregulat și puțin pietros pe alocuri, foarte diferit de dușumeaua din pod, dar văzuse și mai rele în timp ce exersa cu instructorul său chinez.

- O să stai acolo pe loc ca un băiat frumos, nu? întreabă Uxbury.

Câteva persoane chicotiră. Unii strigară: „Rușine!“, deși nu era limpede dacă se refereau la Uxbury sau la ducele de Netherby.

La următorul atac, Uxbury lovi întâi cu pumnii și apoi se repezi cu tot trupul înainte, într-o rafală de lovituri înverșunate. Dar își trădase intenția cu ochii și cu trupul, prostul, și loviturile nu erau metodice, cu excepția dorinței de a sfârși lupta aproape înainte de a o începe. Trebui să-și forțeze puțin mai mult ochii și reflexele pentru a se feri de loviturile de pumnii, deși un pumn îi șterse umărul și îl întoarse puțin într-o parte. Uxbury lansă altă lovitură puternică, intenționând să își trimită victima pe lumea cealaltă. Avery se feri, așteptă ca pumnul și brațul să treacă pe lângă el fără să-l atingă, se răsuci puțin mai tare și îl lovi pe Uxbury în tâmplă cu talpa piciorului.

Acesta căzu ca un sac de cartofi.

Mulțimea vui.

Uxbury clipi și păru amețit, apoi uluit, apoi indignat și apoi înfuriat. Poți să-l citești ca pe o carte scrisă cu litere mari, scrise apăsător, se gândi Avery. Nu cred că e un bun jucător de cărți. Se ridică împleticindu-se, clătină din cap, șovăi, se uită încruntat la Avery, apoi își reluă poziția, în timp ce din fundal se auzeau voci care îl îndemneau pe Avery să-l dea gata cât mai avea ocazia.

- A fost o lovitură murdară, spuse Uxbury printre dinți.

- Te-ai murdărit pe cămașă? întrebă Avery. Dar cred că va ieși la spălat.

Uxbury nu învățase nimic. Își reluă atacul aproape în același fel, deși cu mai multă înverșunare, de parcă greutatea, mușchii și forța brută ar fi întrecut inteligența, agilitatea și spiritul de observație. Avery îl lăsă să dea lovituri în gol un timp, deviind fiecare croșeu sau ferindu-se din calea lui. Atacul lui Uxbury devenea tot mai disperat. După vreo două minute se opri, totuși, fără

suflare, cu transpirația curgându-i pe față, cu cămașa udă lipită de corp. Era foarte impresionant.

- Ești ca un profesoraș de dans care țopăie, spuse el printre dinții încleștați. Stai liniștit ca un bărbat, Netherby.

Avery se răsuci și îl lovi în cealaltă parte a capului cu celălalt picior.

Uxbury se plecă, dar rămase în picioare, în timp ce mulțimea vui din nou. Pumnii lui loviră puțin mai jos.

- Papițoiule! spuse el cu dispreț. Camille Westcott nu e doar o bastardă, să știi. E o curvă și o târfă. La fel e și Abigail Westcott. La fel și Lady Anast...

De data asta, Avery își plasă ambele picioare sub bărbia lui Uxbury, își luă avânt și lovi. Oponentul lui căzu greoi pe spate și rămase acolo.

Se lăsă o tăcere ciudată. Avery nu fu conștient de ea de la început. Deveni însă conștient de faptul că, spre deosebire de celelalte două lovituri, aceasta din urmă fusese condusă de furie. Era împotriva disciplinei antrenamentului său, dar nu îi părea rău. Uneori, furia era o emoție omenească îndreptățită.

Își dădu seama că nu își folosise deloc mâinile. Probabil că era mai bine că nu se folosise de *ele* la furie.

Walling venea în grabă spre Uxbury. La fel și doctorul, ținându-și strâns geanta neagră. Avery se înapoie la Riverdale și la teancul ordonat de haine. Doar atunci izbucni zgomotul, întrerupând tăcerea sinistră. Dar nimeni nu îi vorbi lui Avery. Nimeni nu îl privi direct în față.

- Unde *naiba*, întrebă Riverdale în timp ce Avery stătea pe un ciot și își trăgea un ciorap, ai învățat să faci asta?

- Vezi tu, spuse Avery liniștit, eu am fost un băiat scund, Riverdale, după cum îți amintești. Și drăguț. Și o pradă pentru orice hărțuitor de la școală - și o școală pentru băieți e plină de așa ceva.

- Oriunde ai fi învățat-o, zise Riverdale, aplecându-se asupra lui Avery în timp ce acesta își trăgea cizmele - nu a fost la școală. Dumnezeu mare, nu am văzut nicio dată așa ceva. Nici eu și nici unul dintre cei de aici. Acum înțeleg, prin urmare, de ce aura aceea de putere și pericol pare să planeze mereu asupra ta. Am crezut întotdeauna că nu exista nici un motiv întemeiat. Dar acum înțeleg! Permite-mi să te tratez cu un mic dejun la White. E încă foarte devreme, dar...

Avery își trăsesese cămașa peste cap.

- Am niște comisioane de făcut înainte de a o vizita pe Anna. Dar îți mulțumesc pentru ofertă și pentru că ai fost alături de mine în dimineața asta. Întinse mâna dreaptă și se întrebă dacă Riverdale avea s-o accepte. Dar o acceptă, după ce o privi un moment, și își strânseră scurt mâinile.

- Trebuia să fiu eu, spuse Riverdale. Camille și Abigail sunt verișoarele mele. Și la fel și Anastasia.

- Ah, răspunse Avery, dar ea e logodnica mea, și ele sunt surorile ei. În plus, Uxbury a ales să mă provoace pe mine.

Riverdale îl ajută cu haina. O parte din mulțime se risipise, dar jumătate dintre bărbați erau încă acolo, vorbind unul cu altul și privindu-l pe furie pe Avery. Uxbury era tot întins pe iarbă, iar doctorul stătea într-un genunchi alături de el. Se părea că îi lua sânge. Walling ținea un vas în partea cealaltă. Uxbury mișcă încet capul dintr-o parte în cealaltă. Însemna că avea să supraviețuiască.

Avery se întoarse și plecă, iar contele de Riverdale păși alături de el.

Dragă Joel,

Ce prefăcut devii și ce isteț! Nu intenționez să îți bați atâta capul din cauza mea. Nu mă simt însă vinovată, pentru că se pare că există toate șansele să-ți găsești de lucru în urma acestor manevre.

Chiar ai cultivat cunoștința doamnei Dance doar pentru că e prietenă cu doamna Kingsley, bunica surorilor mele, și apoi ai reușit să fii invitat la una dintre seratele ei literare și artistice? Cum te-ai fi simțit dacă doamna Kingsley nu și-ar fi făcut apariția? Cred că ar fi fost oricum o seară plăcută, și ți-a oferit o ocazie extraordinară de a arăta tablourile pe care le luaseși cu tine. Mă bucur totuși foarte mult că doamna Kingsley a apărut și că a privit cu interesul portretul unei tinere pe care i l-ai arătat. Ce șmecher ai fost comentând despre cât e de greu să găsești în zilele acestea în Bath persoane tinere pe care să le pictezi.

Trebuie să mă anunți dacă iese ceva din toate astea. E o dezamăgire că ai văzut-o doar pe Abigail, și numai o dată sau de două ori. Îmi fac griji cu adevărat pentru surorile mele. M-am gândit să le scriu, dar verișoara Elizabeth și bunul meu simț m-au sfătuit să nu o fac încă. Trebuie să le ofer timp ca să accepte noile realități din viața lor, și sunt ultima persoană de care trebuie să li se amintească.

Nu știu nici măcar de unde să încep cu veștile mele. Nu ți-am scris de acum trei seri, din noaptea balului. A fost un succes uriaș. M-am simțit ca o prințesă în rochia mea de bal (până le-am văzut pe celelalte doamne, care erau cu mult mai drăguțe decât mine) și am fost tratată în orice caz ca o prințesă. Cred că până și bunica, și mătușile au fost uluite. Nu doar că am dansat fiecare dans, dar am avut cam o duzină de parteneri dintre care să aleg pentru fiecare dans.

Și în dimineața următoare, nu mai puțin de douăzeci și șapte de buchete de flori au fost aduse pentru mine. Și o mulțime de domni – nu le-am mai ținut socoteala – și câteva doamne au venit în vizită după-amiază. Câțiva dintre ei m-au invitat la diferite distracții. Eu și Elizabeth, unul dintre domni și fratele lui am fost la o plimbare cu trăsura în Hyde Park, la ora considerată la modă, și acum știu de ce. Oamenii nu reușesc

să înainteze prea mult pe jos, călare sau cu trăsura, pentru că se opresc să pălăvrăgească și să bârfească. Ieri, un tânăr domn a venit să mă întrebe la cine trebuie să apeleze înainte de a mă cere în căsătorie. Și după-amiază am aflat că alți câțiva bărbați au înaintat aceeași întrebare rudelor mele de gen masculin.

Oare am ajuns dintr-odată frumoasă, încântătoare, inteligentă și cu totul irezistibilă? Ei bine, irezistibilă, da. Pentru că sunt bogată. Foarte, foarte bogată. Să nu-ți dorești niciodată să ajungi bogat, Joel. Și cât de nerecunoscător sună afirmația asta! Ignoră-mă!

Oh, Joel, Joel, Joel – sunt logodită! Cu ducele de Netherby! Habar nu am cum s-a ajuns la asta. Sunt sigură că nu poate să dorească într-adevăr să se căsătorească cu mine, sau că eu vreau să mă căsătorească cu el, dacă tot veni vorba. Eu nu am nimic care să-l atragă, și multe care-lar putea respinge. El nu e interesat de bogăția mea – îi ajunge bogăția lui, după cum mi-a explicat atunci când m-am plâns familiei mele că sunt o pradă pentru orice vânător de avere din țară și ei au încercat să mă mărite cu vărul Alexander (care părea la fel de stânjenit și îngrozit ca și mine). Ducele a pășit spre mine și mi-a spus că aş putea fi ducesă de Netherby, dacă aş vrea. A fost cu siguranță cea mai ieșită din comun cerere în căsătorie din istorie. Și, oh da, acum îmi amintesc. Totul a început când am spus că vreau să merg la Wensbury lângă Bristol, unde mai trăiesc încă părinții mamei mele. El a aflat informația asta pentru mine și apoi a spus că mă va duce acolo, fie necăsătorită, cu Elizabeth sau Bertha sau cu amândouă ca să mă însoțească, sau căsătorită și însoțită doar de el. Și eu am ales să merg căsătorită. Așa că acum sunt logodită.

Îți dai seama ce talmeș-balmeș și ce disperare e în capul meu? Ar trebui să mototolesc foile astea de hârtie, să le arunc pe dușumea și să sar pe ele. Dar încă nu ți-am spus totul. El trebuie să vină în dimineața asta,

după câte s-ar putea presupune pentru a discuta despre nuntă, pe care restul familiei a aranjat-o până în cele mai mici detalii, după ce a plecat el. Pentru că, vezi tu, a plecat. După ce a făcut cererea, și eu am acceptat, a plecat pur și simplu. Ai putea să cauți un secol întreg, în toată lumea, și nu ai găsi pe cineva atât de ciudat ca el sau măcar pe jumătate. Continuă să citești dacă nu ești deja convins!

Elizabeth mi-a spus aseară că a fost provocat la duel de viconte Uxby, aristocratul acela oribil care s-a purtat atât de josnic cu biata Camille. Nu voi intra în detalii despre cum s-a ajuns la asta, dar duelul a fost stabilit pentru următoarea dimineață, în zori, în Hyde Park. Vărul Alexander trebuia să fie secundantul lui (prin el a aflat Elizabeth) și se aștepta să fie un măcel. Nu mă îndoiesc că toți cei care au auzit despre duel au crezut la fel. Doamnele nu pot interveni în nici un fel într-un duel. E un lucru între domni, totul despre onoare și alte asemenea prostii. Nu aveam cum să le spun nici unuia dintre ei să-l anuleze și bineînțeles că nu puteam să iau parte. Dar am luat, și Elizabeth a venit cu mine.

Hyde Park e enorm, dar din fericire am găsit locul destul de ușor, chiar dacă era încă întuneric când am ajuns acolo, îmbrăcate în mantale negre și furișându-ne ca vrăjitoarele din Macbeth. Acolo era adunată o mulțime uriașă, și chiar dacă nu făceau mult zgomot, se auzeau totuși destul de bine ca să ne conducă în direcția corectă. În plus, erau și cai care băteau din copite și sforăiau în jurul lor. A fost un miracol că nu ne-a văzut nimeni. Cred că, dacă ne-ar fi văzut cineva, consecințele ar fi fost teribile, deși nu am insistat pentru ca Elizabeth să mi le dezvăluie. S-ar fi putut să fiu pedepsită să fiu profesoară într-o școală de orfani pentru tot restul vieții! Însă ne-am strecurat în spatele unui stejar viguros, și eu m-am cățărât pe o ramură. Nu am făcut niciodată așa ceva, în toată viața mea.

Eram îngrozită. Probabil că eram la doi metri și jumătate de pământ, și mă simțeam de parcă aș fi fost la un kilometru și jumătate.

Nu știu cum să descriu ceea ce s-a întâmplat. Ducele de Netherby și vărul Alexander au sosit aproape ultimii, în afară de câțiva rătăciți. Inima îmi palpita cum stăteam lipită de ramură, și nu era din cauza înălțimii. Așteptam să fie scoase pistoalele sau săbiile. Și vicontele Uxbury părea foarte mare și amenințător. Dar nu au existat arme. Se pare că hotărâseră să lupte cu pumnii, deși nici exprimarea aceasta nu este corectă, de vreme ce ducele nu și-a folosit deloc pumnii. Și, Joel, ducele s-a dezbrăcat de toate și a rămas doar în pantaloni – roșesc scriind cuvintele acestea. Și-a scos chiar și cizmele și ciorapii, și arăta atât de mic, atât de nepotrivit pentru ceea ce îl aștepta, încât nu a mai rămas nici cea mai slabă speranță în bietul meu piept. Și totuși arăta mlădios, perfect și incredibil de frumos. Oh, vai de mine! Aș vrea să nu fi scris ultima propoziție, dar chiar dacă o șterg cu jumătate de ocean de cerneală, vei fi în stare să citești ceea ce am scris. Să o lăsăm să rămână, atunci. E teribil de frumos, Joel.

Când s-a anunțat lupta și el a pășit pe iarbă în întâmpinarea vicontelui, am crezut pe deplin în prezicerile lui Alexander. Și când vicontele a început să lovească, aproape că am murit. Dar nu mi-am ascuns fața printre creanți, pentru că, vezi tu, mă simțeam foarte răspunzătoare. I-am vorbit obraznic lordului Uxbury la bal, și apoi Avery la scos afară – și totuși el a fost cel provocat. Cred că nu poți să provoci o femeie la duel.

Joel, brațele lui se mișcau atât de repede că nici nu le vedeam cu adevărat. Dar se ferea de pumnii aceia ucigători de parcă ar fi fost doar niște țanțari și s-a tot ferit, chiar și atunci când lordul Uxbury a trecut la lovituri mortale, cu o serie întreagă de pumni care l-ar fi omorât sigur pe Avery, dacă măcar unul și-ar fi atins ținta. Dar el își mișca picioarele, trupul și brațele cu o asemenea agilitate, încât le respingea sau le evita

pe toate, și apoi s-a rotit și a ridicat un picior într-un unghi imposibil și l-a lovit pe viconte în cap cu talpa – deși era mult mai sus decât nivelul lui – și viconte s-a prăbușit bufnind. Încă nu știu cum a făcut Avery asta, chiar dacă a făcut-o din nou puțin mai târziu, lovind cu celălalt picior cealaltă tâmplă a vicontelui.

Lordul Uxbury, ca toți ceilalți, se aștepta evident la o victorie rapidă și ușoară. Până atunci trăncănisese, evident. Îl tachinase pe Avery din start, cu niște porecle ridicole și prostești, dar după ce a fost lovit a doua oară în cap, și-a pierdut cumpătul și a spus niște lucruri cu adevărat urâte și rușinoase, pe care nu le voi repeta, despre Camille, Abigail și despre mine. Aș vrea să fiu mai talentată și să pot descrie ceea ce s-a întâmplat, imediat după ce numele meu a fost rostit complet de buzele lordului Uxbury. Nu am văzut niciodată așa ceva în toată viața mea. Nici măcar nu am auzit despre așa ceva. Joel, el s-a ridicat de la pământ – Avery, vreau să spun – și s-a întors pe jumătate în aer, înainte de a lovi pe rând cu picioarele sub bărbia vicontelui și a ateriza din nou pe pământ. Însă viconte Uxbury nu mai era în picioare la vremea asta. Se prăbușise pe spate și rămăsese acolo. Era încă întins pe pământ când am plecat cu Elizabeth, dar nu era mort, lucru pentru care am fost foarte recunoscătoare, oricât de mult nu l-aș putea suferi și oricât l-aș disprețui.

Alexander a venit mai târziu la noi, așa cum îi promisese lui Elizabeth, și i-a șoptit în taină – nu și-a dat seama că știam despre duel și sigur nu a bănuț că am fost amândouă acolo – că Avery câștigase lupta și că lordul Uxbury fusese dus acasă, buimac și incapabil să stea pe picioare.

Ducele de Netherby e un om teribil de periculos, Joel. Am bănuț-o întotdeauna, dar eram oarecum nedumerită. Pentru că e mic de statură și indolent, și se îmbracă mai fistichiu decât oricine și face paradă, mai ales

cu tabacherele și monoclurile lui, pe care le schimbă odată cu fiecare costum de haine. Dar e periculos. Și eu sunt logodită cu el. Cred că strigările vor fi citite duminica viitoare și nunta va fi peste o lună. Bănuiesc că sunt puțin cam speriată, ceea ce e absurd, știu. El nu mi-ar face rău. De fapt, simt că nu ar face rău nimănui, dacă nu e provocat serios, așa cum a fost în dimineața asta. Dar când e provocat...

Oh, trebuie să termin. Scrisorile mele sunt din ce în ce mai lungi. Mă gândesc adesea la ziua în care vorbeam cu tine la școală, și Bertha mi-a adus scrisoarea domnului Brumford. Dacă aș fi știut ce știu acum, aș fi dat foc scrisorii și aș fi privit-o arzând? Dar cred că el ar fi trimis alta.

Îți mulțumesc pentru toate celelalte vești din scrisoare. Știi, citesc de mai multe ori tot ce îmi scrii. Fiecare cuvânt e prețios pentru mine. Dacă nu poți găsi o cale de a-mi cunoaște surorile și de a afla ce simt față de mine, nu te îngrijora. Nu e răspunderea ta. Dar apreciez faptul că încerci. Voi sigila această scrisoare și o voi da valetului fără întârziere, pentru că el trebuie să vină în această dimineață – logodnicul meu, vreau să zic – și nu știu când va veni și dacă mă voi putea uita la el fără să mă tem de ciudătenia lui.

E din altă lume? Și totuși nu mă tem cu adevărat. E interesant – ce cuvânt nepotrivit e și acesta. Cred că viața mi s-ar părea plictisitoare dacă nu laș mai vedea niciodată.

Așa cum viața mi se pare puțin plictisitoare fără tine. Află că mă gândesc la tine zilnic și rămân, ca întotdeauna,

Cea mai dragă prietenă a ta,

Anna Snow

Cunoscută și ca Lady Anastasia Westcott

Și care va fi în curând (vai de mine!) ducesa de Netherby

Scrisoarea era aproape prea groasă. Dar Anna făcu ce făcu și o sigilă, observă că Elizabeth era încă plecată asupra scrisorii pe care o scria la măsuța de sub fereastra salonului, și trase de șnurul clopoțelului. John veni la chemarea ei, și Anna îi înmână scrisoarea, spunându-i să i-o dea majordomului ca să fie trimisă în ziua aceea.

- Oh, e pentru domnul Cunningham, nu-i așa? spuse John, uitându-se la ea. Dacă nu ați fi sigilat-o deja, domnișoară Snow, v-aș fi spus să îi transmiteți salutări. Mi-a plăcut întotdeauna de el ca profesor. Știa cât ajutor și câtă încurajare să ofere, fără să ne spună ce să pictăm sau cum să o facem. Și nu vorbea niciodată prostii. Nici dumneavoastră nu vorbeați. Am avut noroc cu profesorii mei.

- Îți mulțumesc, John, spuse Anna, observând că Elizabeth ridicase fruntea și zâmbea, sincer amuzată. Voi trece salutările tale în următoarea scrisoare adresată lui Joel.

- Îmi place de Bertha și de John al tău, zise Elizabeth după ce el plecă. Sunt reconfortanți.

- Cred că John îl aduce la disperare pe domnul Lifford.

- Dar e un băiat atât de chipeș, spuse Elizabeth, cu o sclipire în ochi.

Anna se așeză în fotoliul din fața focului. Nu își luă cartea. Ce rost avea? Știa că nu va putea citi nici un cuvânt. Cât timp o să întârzie? O să vină oare?

Cum făcuse lucrul acela? Probabil că se înălțase un metru optzeci sau doi metri în aer, și rămăsese acolo în timp ce lovea cu ambele picioare, de parcă legile naturii nu i s-ar fi aplicat. N-ar fi crezut-o niciodată, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei. Și cum fusese în stare să anticipeze fiecare din loviturile care plouau asupra lui și să se apere de fiecare? Nimeni nu putea avea ochii sau brațele atât de rapide - și totuși el le avea.

Nu avea pieptul lat, nici mușchii bombați. Totuși, după ce se dezbrăcase, ea văzuse că tot trupul lui era

încordat și perfect. Totul era proporționat. Îl considerase întotdeauna frumos. În dimineața asta văzuse întreaga măsură a acestei frumuseți și fusese copleșită, chiar dacă era îngrozită pentru siguranța lui.

Își aminti dintr-odată pretenția lui prostească de a fi doborât pe viconte Uxbury cu trei degete. Bănuia că nu vorbise prostii, până la urmă. Se întâmplase cu adevărat.

Era într-adevăr un bărbat periculos.

Din stradă se auzi zgomotul unei trăsurii și al unor cai, și Elizabeth își ridică fruntea din scrisoare.

- E Avery, spuse ea, într-o cabrioletă. E neobișnuit pentru el. Merge aproape peste tot pe jos. Oh, vai de mine, aproape că mă tem de el. Anna, ești chiar sigură că vrei să te căsătorești cu el?

- Da, răspunse Anna, dintr-odată fără suflare. Sunt sigură, Lizzie.

De jos se auzi o bătaie în ușă.

capitolul 18

Avery ajunse mai târziu decât avea de gând la Westcott House, dar comisiunile lui fuseseră întârziate de ora prea matinală. Se părea că oamenii nu începeau să muncească de cum se crăpa de ziuă sau chiar mai devreme. Totuși, acum ajunsese, întrebându-se, așa cum se întreba adesea când urma să o vadă pe Anna, dacă o anumită vrajă care fusese aruncată asupra lui nu fusese ridicată între timp și avea să o vadă ca pe o tânără complet obișnuită, așa cum și era, desigur. În împrejurările actuale, ar fi fost mai bine să nu se întâmple asta.

John, Lacheul Prietenos, îl întreținu în timp ce urca scările, informându-l că domnișoara Snow avea să fie fericită să-l vadă, pentru că tocmai terminase de scris o lungă scrisoare fostului său profesor din Bath și se ocupa probabil cu câteva mărunțișuri - acestea fuseseră cuvintele exacte ale lacheului - de vreme ce Lady Overfield

nu își terminase încă scrisoarea ei. John credea, totuși, că Lady Overfield scrisese mai multe scrisori și astfel se explica faptul că încă mai scria. Nu conta, totuși, după cum se părea, pentru că poșta nu avea să treacă înainte de ora unu și cu siguranță că până atunci urma să termine și ea.

Avery se gândi la servitorii din alte case, care dispăreau într-o invizibilitate implicită, lipsindu-i astfel pe angajatori și pe oaspeți de multă istețime, înțelepciune și voie bună.

- Excelența Sa, ducele de Netherby, anunță John, strălucind de un mândru formalism, după ce bătu la ușa salonului și o deschise larg - și apoi strică tot efectul, rânjindu-i lui Avery.

Anna stătea lângă foc, îngrijită și drăguță într-o rochie înflorată de muselină. Elizabeth stătea la masa de lângă fereastră, înconjurată de foi, călimări, sugative și pene de scris. Dar se ridică în picioare și zâmbi.

- Avery, spuse ea în timp ce el se înclina, Anna te aștepta. Eu mi-am terminat chiar acum scrisorile și le duc jos ca să le pun pe tavă și să plece cu poșta de azi. Apoi mai am de făcut unul sau două lucruri în camera mea.

El se întoarse și îi deschise ușa, și ea se apropie și îi făcu cu ochiul.

- Nu voi lipsi chiar tare, tare mult, spuse ea. Îmi iau responsabilitatea de însoțitoare a Annei foarte în serios, să știi.

El închise ușa în spatele ei și se îndreptă spre scaunul Annei. Ea nu spusese nimic, în afară de un salut șoptit. Părea puțin cam palidă, poate puțin cam încordată, cu picioarele așezate unul lângă altul pe dușumea, cu mâinile strânse în poală, într-o poziție foarte corectă, chiar dacă scaunul fusese făcut cu siguranță ca să stai relaxat. Auzise despre toate planurile de nuntă de la mama lui vitregă, și când îl chemase pe Edwin Goddard în dimineața aceea ca să vadă dacă poșta adusese ceva care să necesite atenția lui personală - din fericire nu fusese nimic -, aflase fără să întrebe că secretarul aștepta doar

un cuvânt din partea lui ca să se apuce de treabă. Lucrând împreună, cu puțină încurajare din partea altor membri ai familiei Westcott, ducesa și Goddard aveau să organizeze fără îndoială o nuntă mai presus de oricare alta. Ducesa menționase chiar în trecut catedrala St. Paul, pregătind poate drumul pentru o sugestie definitivă, peste o zi sau două.

Dar acum Goddard nu mai aștepta cuvântul acela, bineînțeles. I se încredințase altă însărcinare.

În mod tipic, deși era limpede că nu se simțea în largul ei, logodnica lui se uita la el direct, fără să clipească.

El se aplecă, se sprijini de brațele fotoliului și își apropiă gura de gura ei. Ea nu săruta ca o expertă, și era de înțeles. Buzele ei rămaseră închise și nemișcate, deși nu se dăduse înapoi și nu le strânsese. El își despărți buzele, trecându-le ușor peste buzele ei, lingându-le până se despărțiră singure, și își strecură limba după ele. Atunci ea se mișcă. El îi simți mâinile descleștându-se, atingându-i ușor pieptul și așezându-se pe umerii lui. El își apăsă limba dincolo de dinții ei, în interiorul gurii. Ea inspiră brusc – pe gură – și se prinse mai strâns de umerii lui. El își trecu vârful limbii pe cerul gurii ei, și ea îl prinse și începu să-l sugă.

Ar putea da lecții curtezanelor, se gândi el în timp ce își retrăgea limba și ridica fruntea. Mirosea ușor a levănțică. Se ridică.

- Du-te și adu-ți boneta! Bate la ușa lui Elizabeth și spune-i să-și ia și ea boneta dacă nu are alte planuri pentru restul dimineții. Dacă are, va trebui să o luăm pe Bertha în locul ei.

- Unde mergem? îl întrebă ea. Trebuie să mă schimb?

- Nu trebuie să te schimbi, o asigură el. Te voi duce la o biserică neînsemnată de pe o stradă neînsemnată. Nu are o arhitectură remarcabilă, și din câte știu nici un eveniment de importanță istorică nu a avut loc acolo.

Încet, ea îi zâmbi.

- Atunci de ce mergem acolo?

- Ca să ne căsătorim.

Ea își lăsă capul într-o parte și zâmbetul fu înlocuit de uimire.

- Ca să ne căsătorim, repetă ea. Într-o biserică neînsemnată de pe o stradă neînsemnată. Bunicii și mătușilor nu le va plăcea asta. Și-au pus în cap să ne căsătorim la St. George sau chiar la St. Paul, care e într-adevăr foarte mare. Am văzut-o din exterior.

El scoase o foaie de hârtie dintr-un buzunar interior al hainei, o desfăcu și i-o înmână. Ea se uită în jos, o citi și se încruntă.

- Ce este asta? întrebă ea.

- O aprobare specială, îi spuse el. Ne permite să ne căsătorim în biserica pe care o alegem, cu un preot pe care îl alegem și în ziua care ne convine.

Ea ridică privirile spre el, încă încruntată, fluturând hârtia cu aprobarea într-o mână.

- Ne vom căsători acum? îl întrebă ea. *În dimineața asta?*

- Vezi tu, Anna, treaba e că, atunci când ai spus că vrei să te căsătorești, ai făcut-o cu scopul urgent de a putea călători spre satul Wensbury fără altă întârziere și fără să trebuiască să iei cu tine un întreg arsenal de însoțitoare feminine pentru ca prezența mea în anturaj să devină respectabilă. O nuntă mare ne va întârzia plecarea cu cel puțin o lună.

- Cu scopul urgent...? Încruntarea ei nu dispăruse. Dar căsătoria e pentru totdeauna.

- Oh, nu chiar, o asigură el. Numai până când unul dintre noi moare.

Ea făcu ochii mari.

- Eu nu vreau ca tu să mori, spuse.

- Poate că vei muri tu prima, deși sper că nu. Probabil că până atunci mă voi obișnui cu tine, și îmi va fi dor de tine.

Pentru o clipă, ea păru îngrozită și apoi râse, un sunet de bucurie sinceră.

- Avery, ești chiar imposibil și chiar insuportabil. Nu ne putem căsători *astăzi*.

- De ce nu?

Ea îl privi țintă un moment.

- Nu sunt... îmbrăcată.

- Îngăduie-mi să te informez că ești. Aș roși oribil dacă nu ai fi.

- Eu... Ea păru să-și fi înghițit limba, apoi râse din nou. Avery!

El își scoase tabachera din buzunar, o deschise cu o mișcare bruscă a degetului mare, examinează amestecul, închise cutia și o puse înapoi.

- O întrebare, zise el. Vrei nunta în lumea bună, Anna? Va fi ceva într-adevăr splendid. Toată lumea va fi acolo, poate chiar Prinny însuși - prințul de Wales, adică regentul. Amândoi suntem persoane foarte sus-puse, și nunta noastră va fi Evenimentul sezonului - eveniment cu „e” mare, desigur. S-ar putea să ți se pară copleșitor, deși ar fi, presupun, cel mai mare vis al fetelor care cresc într-un orfelinat.

- Nu, zise ea. Nu ești un prinț. Acesta ar fi cel mai mare vis. Și o trăsură de cristal.

El o privi apreciativ.

- Vrei nunta, Anna? o întrebă din nou. Cea pe care o plănuiesc cu atâta zel rudele tale?

Ea clătină din cap și închise un moment ochii.

- Mi se face rău numai când mă gândesc. Am obosit atât de tare de... măreție, și totul e din ce în ce mai rău.

- O altă întrebare. Când deschise ochii, el se uită în ochii ei. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ea îi întoarse privirea un moment, apoi se uită la hârtia din mână ei. O întinse cu grijă în poală și se uită la ea.

- Da, spuse ea, uitându-se în cele din urmă la el. Dar tu vrei să te căsătorești cu mine?

- Du-te și adu-ți boneta, îi spuse el, și luă aprobarea din poala ei, o puse la loc în buzunar și îi întinse mâna să o ajute să se ridice în picioare.

- Foarte bine, răspunse ea.

Ea se opri să se încrunte la el după câteva momente, când îi deschise ușa salonului. Deschise gura să vorbească, trase aer în piept și apoi ieși din cameră fără să spună nimic.

E ziua nunții mele, se gândi el.

Dar căsătoria e pentru totdeauna.

Da, pentru totdeauna. Pentru toată viața. Un timp îndelungat.

Așteptă să fie cuprins de panică. Dar așteptă zadarnic. După câteva momente coborî scările ca să le aștepte pe doamne jos. Poate că John avea să-i ofere o conversație interesantă.

Anna stătea alături de Elizabeth în cabrioletă, cu fața spre cai, în timp ce Avery stătea cu spatele. Era o zi însorită, și era cald chiar dacă trăsura se mișca. Nici unul dintre ei nu spunea nimic. Elizabeth rămăsese uluită și neîncrezătoare atunci când Anna bătuse la ușa dormitorului ei și o întrebase dacă era liberă să o însoțească la nunta ei. Dar nu îi trebuise mult ca să înțeleagă, apoi zâmbise și răsese, în loc să leșine de șoc și groază, așa cum se aștepta Anna.

- Dar ce previzibil din partea lui Avery, spusese ea. Nu știu de ce nu ne-am așteptat la asta, Anna.

- E nebun, răspunsesese Anna. Judecând după evenimentele de astăzi, Lizzie, și e doar zece și jumătate - este nebun de-a binelea. Aș face mai bine să merg să-mi aduc boneta.

După câteva minute, el le ajutase pe amândouă să urce în cabrioletă, Anna întâi. Elizabeth se oprise în timp ce pășea pe ultima treaptă, cu mâna în mâna lui.

- Ce splendid din partea ta, Avery, spusese ea. Toată lumea se va înfuria la culme.

- Nu știu dacă o vor face, răspunsese el, ridicând din sprâncene și arătând oarecum plictisit. O căsătorie implică doar doi oameni, nu? În cazul de față, pe Anna și pe mine.

Acum, totuși, ea ținea mâna Annei și o strângea ușor, pentru că trăsura care venea de pe o stradă obișnuită - Anna nici măcar nu îi observase numele când intraseră pe ea - încetinea în timp ce se apropia de o biserică obișnuită. Și era foarte limpede că aceasta era într-adevăr strada, și aceasta era biserica în care avea să se officieze nunta lor. Un gentleman aștepta afară și păși prompt în față ca să deschidă ușa și să tragă scările înainte chiar ca vizitiul să poată coborî de pe capră.

- Totul e pregătit, Excelența Voastră, anunță el.

Avery coborî primul. O ajută și pe Elizabeth să coboare, apoi îi oferi mâna și Annei.

- Ești o mireasă încântătoare, spuse el, măsurând-o leneș din priviri în timp ce cobora.

Nu părea ironic, deși ea purta boneta ei simplă de paie cu rochia de dimineață din muselină înflorată. Dar vai, era într-adevăr o mireasă, nu? Încă nu își dăduse seama de realitatea acestui lucru.

- Iată-l pe devotatul meu secretar, Edwin Goddard, doamnelor, zise el când ea coborî pe trotuar. Lady Overfield, Edwin, și Lady Anastasia Westcott.

Domnul se aplecă în fața lor.

- Edwin a venit ca să fie martor la nuntă, împreună cu verișoara Elizabeth, explică Avery. Dacă l-aș fi lăsat acasă, și-ar fi pierdut fără îndoială timpul redactând o listă de invitați pentru mama mea vitregă, ducesa. Ei îi place să-l împrumute când nu sunt acasă ca să protestez. Intrăm?

Anna acceptă brațul oferit și intră în biserică alături de el. Era mai mare decât păruse din exterior, cu tavanul înalt și un naos lung. Era întuneric, iar singura lumină venea de la câteva lumânări și ferestrele înalte, cu sticlă sablată care nu fusese probabil ștearsă de un secol.

Era rece, așa cum e întotdeauna în biserici, și mirosea clasic a ceară de lumânare, a tămâie veche și a cărți de rugăciuni, cu un ușor iz de umezeală. Un tânăr păși spre ei, înveșmântat în haine preotești. Avea părul blond și sprâncene atât de deschise la culoare, încât nu se văzură aproape deloc până nu se apropie. Zâmbea. Chipul lui era presărat cu pistrii.

- Ah, domnul Archer, spuse el, întinzând mâna dreaptă ca să îi strângă mâna lui Avery. Și... domnișoara Westcott? Strânse mâna Annei. Aveți aprobarea, domnule? Sunt gata să officiez pentru această fericită ocazie.

- Și doamna Overfield și domnul Goddard ca martori, răspunse Avery, căutând aprobarea în buzunar.

Preotul zâmbi și îi salută, înainte de a examina rapid documentul.

- Pare să fie în ordine, spuse el vesel. Începem? Slujba de nuntă e foarte scurtă când e dezbrăcată de toată ornamentele care le plac multor oameni. Dar este la fel de sacră și unește la fel de strâns. Și la fel de festivă pentru mireasă și mire. Florile, muzica și invitații nu sunt esențiale.

Îi conduse spre naos. Anna auzea cizmele bărbaților lovind dușumeaua de piatră în timp ce înaintau. Fără nici un rost, începu să se gândească câte zile trecuseră de când primise scrisoarea de la domnul Brumford, câte de când îl privise pentru prima dată pe ducele de Netherby, indolent, strălucitor și înspăimântător, în holul de la Archer House. Trecuseră doar câteva zile? Sau săptămâni? Sau luni? Nu mai știa. Se gândi la domnișoara Ford și la Joel, la copiii de la școala ei, la Harry, Camille, Abigail și mama lor, la bunica și mătușile ei, la Alexander și la Jessica, la bunicii care o alungaseră după moartea mamei ei. Se spune că, în clipa morții, toată viața îți trece pe dinaintea ochilor, nu-i așa? Nimeni nu îi spusese vreodată că același lucru se întâmpla atunci când te căsătoreai.

Drumul până în naos păru nesfârșit și mult prea scurt.

Îl văzu pe Avery așa cum era acum, îmbrăcat cu eleganță conservatoare. Și se gândi la el așa cum fusese cu câteva ore în urmă, purtând doar pantalonii aceia strâmți și manifestând o rapiditate inumană a reflexelor și o sfidare nepământească a gravitației. Simți o teamă paralizantă, pentru că nu știa nimic despre el, cu excepția faptului că era periculos. Și persoana lui reală, oricum ar fi fost, era ascunsă adânc, sub straturi de artificialitate, și s-ar fi putut ca ea să n-o descopere niciodată.

Dar ajunseseră în fața catapetesmei, și era prea târziu pentru teamă. Rămaseră în picioare cu fața spre preot, în timp ce Elizabeth se așeza în strana din față și domnul Goddard se oprea lângă Avery.

- Dragii mei, spuse preotul celor patru oameni adunați în fața lui, și folosea vocea familiară a preoților de pretutindeni. Dacă în strane ar fi fost cinci sute de oameni, fiecare dintre ei l-ar fi auzit limpede.

Nici unul dintre martori nu zise nimic atunci când fură invitați să numească orice piedică în calea căsătoriei. Nimeni nu năvăli în biserică în ultimul moment strigând *stop!* Anna promise să-l iubească, să-l respecte și să-l asculte pe bărbatul care o ținea de mână. El îi jură același lucru. „Cu trupul meu te voi cinști“ îi spuse el, privind-o foarte atent cu ochii lui albaștri, din spatele pleoapelor pe jumătate coborâte. Domnul Goddard îi înmână un inel de aur, și el îl strecură pe degetul ei, privindu-i fața, nu mâna, în timp ce o făcea. Cum făcuse asta?

Și apoi, înainte chiar ca ea să-și dea seama că se căsătorea, era căsătorită. Conform preotului, era doamna Avery Archer.

Atât de multe nume. Anna Snow. Anastasia Westcott. Lady Anastasia Westcott. Doamna Archer. Ducesa de Netherby. Chiar era? Fu cât pe ce să izbucnească în râs când și-i imaginează dintr-odată pe copiii de la orfelinat

și pe domnișoara Ford citindu-le scrisoarea care anunța căsătoria. Domnișoara Snow a lor era acum Lady Anastasia Archer, ducesă de Netherby. Își imaginează ochii mari, icnetele de venerație, oftările satisfăcute. Ce gânduri frivole și prostești pentru un asemenea moment!

Fură conduși într-o mică sacristie, în care îi aștepta registrul, deschis la pagina corectă, cu o călimară alături și o pană proaspăt ascuțită așezată pe o sugativă. Anna semnă pentru ultima dată cu numele ei de fată – se opri exact la timp, înainte de a scrie Anna Snow. Avery își scrisese numele cu mișcări îndrăznețe și rapide – Avery Archer. Semnăturile lor fură privite de martori, așa cum se cuvenea. Și se părea că asta era totul.

Erau soț și soție.

Preotul le strânse mâinile în fața sacristiei, ură miresei și mirelui o viață lungă și roditoare împreună, și dispăru din nou înăuntru. Anna tot nu îi știa numele. Elizabeth o îmbrățișă strâns, cu lacrimi în ochi, cu zâmbetul pe buze, în timp ce domnul Goddard îi strângea mâna patronului său. Apoi Elizabeth îl îmbrățișă pe Avery, și domnul Goddard vru să facă o plecăciune în fața Annei, dar ea îi întinse mâna dreaptă și el o luă.

- Vă doresc toată fericirea din lume, Ex.... Privi spre ușa sacristiei, care era întredeschisă. Doamnă Archer.

- Bietul om, spuse Avery când erau pe la jumătatea naosului, cred că ar fi lovit de dambă dacă i s-ar spune toate cozile legate de numele meu, și acum și de al tău, Anna. Dar căsătoria e legală, chiar dacă m-am lipsit de toate zorzoanele legate de identitatea mea. Ești soția mea dragă și ducesa mea.

Soarele păru orbitor când pășiră afară, iar aerul, plin de o căldură vărată. O femeie pășea grăbit pe cealaltă parte a străzii, iar un copil se ținea de mâna ei și sărea peste crăpăturile din trotuar. Un cal tropăia undeva pe drum, departe de ei. În spate, un băiat mătura o grămadă aburindă de bălegar din drum. De pe fereastra înaltă a unei case din spatele lui, o slujnică scutura o carpetă

de praf și îl striga pe băiat. Toate activitățile obișnuite ale vieții de zi cu zi continuau în jurul lor, de parcă lumea nu s-ar fi schimbat în ultimele cincisprezece minute. Soarele strălucea pe inelul Annei, și ea își dădu seama că nici măcar nu își luase mănușile. Ce groaznic!

- Aici, aproape, e o librărie la care mi-am dorit dintotdeauna să mă uit, spuse Elizabeth. Domnule Goddard, îți plac librăriile? Ai vrea să mă însoțești acolo? Ne putem întoarce acasă într-o birjă. Sunt sigură că ești un expert în a face rost de una.

- Va fi o plăcere, milady, răspunse domnul Goddard. Cu permisiunea Excelenței Sale, vreau să zic.

- Edwin, oftă Avery, poți să te duci și la dracul din partea mea. Nu, poate că nu ar trebui să mă pripesc așa. S-ar putea ca dracul să descopere cât de neprețuit ești și să nu te mai dea înapoi atunci când voi avea nevoie de tine. Și voi avea nevoie de tine, cred. Oricum, nu astăzi.

Elizabeth le zâmbi strălucitor și puse stăpânire pe brațul domnului Goddard. Porniră pe stradă cu pași vioi, fără a mai privi înapoi.

- Vezi tu, Anna, nu mai ai nevoie de o însoțitoare, spuse Avery privindu-i cum plecau. Nu atunci când ești însoțită de soțul tău.

Ea întoarse capul și se uită la el, și realitatea o lovi în cele din urmă cu toată puterea. Se uită la ducele de Netherby și simți toată ciudățenia lui și toată realitatea faptului că *el era soțul ei*.

Se părea că el îi citise gândurile.

- Până când moartea ne va despărți, spuse el încet și îi oferi mâna.

De data asta se așeză alături de ea în cabrioletă și îi luă din nou mâna în mâna lui. Nu purta nici el mănuși.

- Oricât de mult aș vrea să te duc cu mine la Archer House și să închid toate ușile și ferestrele spre lumea de afară până mâine-dimineață, zise el când cabrioleta se pusese în mișcare, nu o pot face, din nefericire.

- Oh. Dintr-odată, își aminti. Întreaga familie vine din nou în după-amiaza asta, ca să discute despre nunta noastră mai detaliat.

- Întreaga familie se adună de prea mult timp la Westcott House pentru a-ți aranja viața, Anna. Există pericolul ca acesta să devină un obicei înrădăcinat. E timpul să-și reia fiecare viața lui. Dar cred că verișoara Elizabeth se va pierde în adâncurile acelei librării până când va fi sigură că e prea târziu pentru a duce vestea. Edwin va fi fericit. El și cărțile sunt cei mai buni prieteni. Ridică vocea și i se adresează vizitiului: Westcott House, Hawkins.

- Vor fi teribil de șocați cu toții, zise Anna.

- Sper doar că John nu le va spune vestea în timp ce îi conduce în salon. Pare să creadă că trebuie să converseze cu oaspeții tăi. Crezi că ai putea să-l faci să înțeleagă că e important să se poarte ca un lacheu normal, măcar de data asta, Anna? Pare să fie aproape neimpressionat de teribila mea importanță.

- E foarte emoționat de faptul că e lacheu într-o casă mare din Londra și a ajuns să poarte chiar și livrea. O să am o discuție cu el. Cu siguranță că nu vrem să le spună bunicii și mătușilor că am ieșit să ne căsătorim în dimineața asta.

Ea râse, și el întoarse capul și o privi cu ochi leneși, zâmbitori.

- Sper, ducesa mea, spuse el încet, să te aud râzând mai mult în zilele ce vor veni. Îi duse mâna la buze și o ținu acolo, cu ochii în ochii ei.

Anna își mușcă buzele.

- De îndată ce îi putem convinge pe toți că nu mai au nimic de plănuțit o vreme, spuse el, îi trimitem să-și vadă de treabă. Nu cred că Elizabeth va trebui convinsă să se întoarcă acasă cu mama ei și Riverdale. În afară de Jessica, ea e de departe favorita mea dintre rudele tale, Anna, și va ști că trei sunt prea mulți pentru noaptea nunții. Și asta va fi în seara aceasta - noaptea

nunții noastre la Westcott House. Măine vom pleca spre Wensbury.

El își împleti degetele cu ale Annei, așezându-le pe locul dintre ei.

... noaptea nunții noastre.

capitolul 19

Avery stătea la fereastră în salon. În spatele lui, mama sa vitregă se plângea de ceva, și Jessica stătea îmbufnată. Anna stătea liniștită, nu departe de ușă, cu mâinile strânse în poală; el observase că își așeza întotdeauna mâna dreaptă peste cea stângă. Se schimbase cu o rochie de după-amiază de un albastru-deschis, care nu ar fi putut fi mai severă nici dacă ar fi încercat – o acoperea până la gât, până la încheieturile palmelor și până la glezne, și nu avea nici o fundă și nici un volan. Bertha o pieptănase din nou și îi trăsese părul de pe față cu atâta înverșunare, că ochii ei păreau aproape oblici. Anna spusese la prânz – deși nu mâncase aproape nimic – că și-ar fi dorit să poată să fugă și să se ascundă. El fusese ispitit să-i îndeplinească dorința, dar vai, trebuiau să înfrunte întâi familia.

Mama lui vitregă se plânse pentru că Anna nu fusese acasă de dimineață, când venise madame Lavallo ca să discute despre trusoul de mireasă. Se plânse pentru că Avery lipsise de acasă toată dimineața, când erau atât de multe de discutat cu privire la nuntă, încât nici nu știa de unde să înceapă. Aranjase ca strigările să fie citite duminică? Dar unde? Ar fi vrut să discute despre posibilitatea de a alege catedrala St. Paul. Se plânse că Edwin Goddard dispăruse din biroul lui toată dimineața, înainte de a putea discuta cu el despre lista invitațiilor, și nu apăruse până nu venise ea acolo. Nu îi stătea în fire, și să o facă tocmai astăzi întrecea orice măsură. Se plânse că, dacă Anna avea să insiste să mai arate ca o guvernantă, nu ar fi surprinsă dacă Avery și-ar fi schimbat părerea.

Era vădit într-o dispoziție iritabilă – și probabil că Jessica nu era străină de asta.

Sora lui vitregă nu fusese încântată de anunțul pe care i-l făcuse ieri după-amiază. Trecuse rapid de la neîncredere la groază și de la groază la furie. Fusese cât pe ce să izbucnească în una dintre crizele de nervi pentru care fusese faimoasă înainte de sosirea guvernantei actuale. Dar când el își duse monoclul la ochi și o privi cu neplăcere mută, ea se hotărî să izbucnească în hohote de plâns și să îl întrebe printre icnete și suspine cum putea fi atât de lipsit de loialitate față de Abby, Harry și Camille, încât să se logodească cu femeia aceea cenușie și urâtă.

- Ai grijă, Jess, îi spusese el foarte încet, ridicând monoclul, dar fără să își deschidă brațele și să o aline.

- Sunt nedreaptă, nu-i așa? îi răspunsese ea, renunțând la suspine, cu o expresie tristă, cu fața umflată și roșie și cu ochii injectați. Pe unchiul Humphrey ar trebui să-l urăsc. Dar ce rost ar avea? E mort.

- Mă aștept să te porți curtenitor cu ducesa mea, Jess, dacă nu vrei să fii închisă în camera de studiu până la optsprezece ani, sau până te căsătorești cu primul bărbat care poate fi convins să te ia de pe capul meu.

Buzele ei se ridicaseră, iar ea scoase un chicotit înăbușit.

- Voi fi, promise ea. Dar aș fi vrut să fi ales pe altcineva, Avery – pe oricine altcineva. Te vei plictisi de ea în două săptămâni. Dar presupun că asta nu contează pentru tine, nu? Domnii pot avea alte interese, în timp ce doamnele au doar broderiile și dantelele.

- Uneori, Jess, spusese el, ridicând monoclul până la jumătatea drumului spre ochi din nou, mă întreb ce te învață guvernanta ta.

Mai devreme, trimisese vorbă prin vizitiu că Lady Jessica Archer avea să o însoțească pe mama ei la Westcott House în acea după-amiază. Și acum era acolo, tăcută, îmbufnată și extrem de politicoasă.

Avery văzu că sosea Molenor cu soția lui, și chiar în spatele lor, rabla de trăsură cu care se plimbau prin oraș bătrâna contesă văduvă și fiica ei cea mai mare, când erau nevoite. Cei patru intrară odată în salon, și urmă un val de salutări înainte ca plângerile să fie reluate. Băiatul lor cel mare fusese exmatriculat de la școală pentru tot restul trimestrului, raportă verișoara Mildred, pentru că fusese prins cățărându-se pe fereastra dormitorului la ora patru dimineața - cățărându-se ca să intre, nu ca să iasă - cu părul și hainele mirosind evident a parfum floral. Știrea sosise în dimineața aceasta, printr-o scrisoare a directorului, și Molenor nici nu ajunsese la club. Plănuia, de fapt, să pornească a doua zi, la prima oră, spre casa lor din nordul Angliei.

- Chiar când sunt atât de multe de făcut aici, se lamentă ea, de parcă servitorii noștri și vicarul nu ar fi în stare să îl supravegheze destul de atent pe Boris până după nuntă.

- Mă voi întoarce la timp pentru nuntă, Millie, spuse Molenor, bătând-o ușurel pe mână.

- Nu asta e problema, Tom, se plânse ea. Mai sunt și toate lucrurile care vor trebui făcute până atunci.

Contesa văduvă o muștră și ea pe Anna pentru că ieșise de dimineață, când ajunsese madame Lavalle. Tânărul lacheu îi spusese. Anastasia ar trebui într-adevăr să fie disponibilă pentru toți cei care aveau misiunea de a o pregăti pentru nuntă. O lună poate părea un timp îndelungat, dar zboară foarte repede.

- Va fi categoric nunta sezonului, zise ea. Și cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai convinsă sunt că ai dreptate, Louise, și că numai catedrala St. Paul ar fi foarte potrivită.

Verișoara Matilda voia să știe unde era Elizabeth și spera că Anastasia nu îl întreținuse singură pe vărul Avery.

- S-a dus la o librărie de care s-a îndrăgostit, mătușă, îi explică Anna.

Avery văzu că Riverdale sosea împreună cu mama lui. Peste un minut sau două, toți aveau să fie prezenți și li se putea explica situația.

- Cred, spunea Lady Matilda, că ar trebui să mă mut aici luna următoare, ca să aduc suficientă respectabilitate nunții care se apropie. Bineînțeles, dacă te poți lipsi de mine, mamă.

În timp ce verișoara Althea saluta pe toată lumea, o îmbrățișa pe Anna și o întreba veselă cum se simțea în prima zi după logodnă, Riverdale îl examina cu atenție pe Avery, de parcă s-ar fi întrebat dacă evenimentele din zori se întâmplaseră cu adevărat. Avery înclină fruntea și își trecu degetele peste tabachera din buzunar. Însă nu avu ocazia de a se retrage. Verișoara Althea îl îmbrățișă și îi puse aceeași întrebare pe care i-o pusese și Annei.

- Nu te mai gândești la logodnă, Althea, spuse mama lui vitregă. Trebuie să ne concentrăm asupra pregătirilor de nuntă, și Avery nu înaintează deloc. Când am întrebat în dimineața asta, secretarul lui m-a informat că Avery nu aprobese încă anunțul de logodnă pe care l-am redactat împreună cu domnul Goddard aseară. Și Avery nu era nicăieri. Apoi a dispărut și secretarul din birou. Anunțul ar fi trebuit trimis astăzi, ca să apară în ziarele de mâine. Și trebuie să hotărâm unde vor fi citite strigările, ca să putem face pregătirile până duminică. Apoi trebuie să...

- Dar vedeți, interveni Avery, cu ochii ațintiți asupra Annei, în dimineața aceasta am fost ocupat cu probleme legate de nunta mea. La fel și Edwin Goddard. La fel și Anna. Trebuie să fim toți scuzați că am fost indisponibili pentru cei care se așteptau să ne găsească pe toți acasă. Am fost împreună, toți trei, și verișoara Elizabeth, înainte de a-și aminti de librărie și de a pleca în grabă acolo împreună cu Edwin. La vremea aceea, totuși, nici nu mai aveam nevoie de ei. Până atunci fuseseră martori la căsătoria mea cu Anna și apoi au avut destul tact ca să dispară.

Urmară câteva momente de tăcere totală, timp în care Anna îi întoarse privirea, părând stăpână pe sine – exact așa cum fusese la Archer House, cu câteva săptămâni sau cu un veac în urmă – dar mâna ei dreaptă era încordată și se ținea strâns de cea stângă, ascunzând inelul de nuntă.

Jessica își regăsi prima graiul.

– V-ați căsătorit? strigă ea sărind în picioare. Ei bine, eu mă bucur. Marea nuntă pe care o plănuiau toți ar fi fost atât de *stupidă*.

Verișoara Matilda scosese deja sărurile și un evantai din săculeț și se întorsese spre mama ei, așezată alături. Păcat că avea doar două mâini.

– Cum? Mama lui vitregă sărise și ea în picioare, ținând-o pe Jessica de braț. Cum?

– V-ați căsătorit?

Asta era verișoara Mildred.

– Acum poți veni acasă cu mine, Millie, spuse Molenor, și mă poți ajuta să-l pun la punct pe neisprăvitul nostru.

– Oh, nu ați mai putut aștepta, zise verișoara Althea, cu mâinile strânse la piept, privind cu ochi strălucitori de la Anna la Avery. E atât de romantic!

– *Romantic?* spuse văduva. Dă deoparte sărurile acelea, Matilda, sau folosește-le tu! Anastasia, habar nu ai cât de mult va suferi reputația ta din cauza asta. Nu ai învățat nimic în afară de vals, săptămânile trecute? Dar Avery ar fi trebuit să știe, și e tipic pentru el să sfideze regulile nescrise ale societății și să trateze cu dispreț buna ei părere. O să fiți norocoși dacă nu vă veți trezi ostracizați de lumea bună.

– Anastasia, spuse Riverdale, pot să-ți ofer sincerele mele felicitări și urări de bine? Și ție, de asemenea, Netherby.

– Oh, vai de mine, spuse mama vitregă a lui Avery, nu mai sunt ducesa de Netherby, nu? Anastasia e. Eu sunt ducesa văduvă.

- E doar un nume, mamă, zise supărată Jessica.

Și apoi vorbi Anna, cu aceeași voce joasă și poruncitoare pe care o folosise în salonul roz, cu atâta timp în urmă.

- Ieri am fost copleșită de constatarea că devenisem un articol de vânzare, cel mai prețuit obiect din târgul căsătoriilor. Voiam să scap, chiar pentru un scurt timp, ca să-mi trag răsuflarea și să-mi pun gândurile în ordine. Am spus, în auzul tuturor, că voiam să merg la Wensbury să-mi văd bunicii, părinții mamei mele, ca să aflu dacă puteam de ce mă alungaseră după moartea mamei mele și să așez cumva această parte a istoriei mele în locul potrivit. Avery s-a oferit să se căsătorească cu mine și să mă ducă acolo. Știa că vreau - că *am nevoie* - să merg în curând. Știa că așteptarea nunții mari pe care ați fost atât de amabili s-o plănuți pentru noi ar fi fost mai mult decât un timp pierdut pentru mine. Ar fi fost un chin care m-ar fi copleșit și mai mult. Așa că a adus cu el o aprobare specială azi-dimineață și m-a dus la o biserică al cărui nume nici nu îl știu, de pe o stradă pe care nu o pot numi, ca să fiu căsătorită de un preot a cărui identitate încă nu o cunosc. Elizabeth și domnul Goddard au fost martori la nunta noastră. Știu că unii dintre voi sunt dezamăgiți, atât de mine cât și de pierderea nunții splendide pe care începuserăți să o plănuți. Dar aceasta este ziua nunții mele, și a fost cea mai încântătoare nuntă pe care mi-aș fi putut-o imagina, și trebuie să vă cer iertare, chiar dacă nu regret nici o clipă ceea ce am făcut. Vom pleca în voiajul de nuntă mâine.

Nu își luase ochii de la Avery în timp ce vorbise.

Cred că m-am îndrăgostit de ea din prima zi, se gândi Avery. Și asta era o posibilitate năucitoare, mai ales că își amintea de pantofii aceia, de rochie, de manta și de bonetă. Dar chiar și atunci văzuse demnitatea liniștită și măsurată a femeii de sub hainele acelea. De fapt, toată treaba era năucitoare. Felul în care se purtase ea cu ocazia aceea și de atunci încolo îi trezise respectul,

și chiar admirația, și asta era ceva surprinzător. Dar dragostea romantică? Nu credea în ea. Nu crezuse niciodată și nici nu avea s-o facă vreodată.

Însă ceea ce simțea el pentru ea trebuie că era într-adevăr dragoste romantică. O măsură din priviri și se simți mulțumit, deși nu înțelegea de ce. Se uită din nou în ochii ei și zâmbi. Dumnezeu mare, era soția lui.

- Ei bine, spuse mama lui vitregă, reluându-și locul și trăgând-o pe Jessica pe scaun lângă ea, nu voi spune că nu cred. Îmi vine foarte ușor să cred totul. E exact lucrul pe care îl așteptam de la Avery. Va trebui să scoatem tot ce putem din situația asta. Trebuie să plănuim o recepție de nuntă mare și să explicăm natura grăbită și aproape clandestină a nunții cu o ușoară înfrumusețare a adevărului. Bunicii materni ai Annei sunt bătrâni și infirmi. Și-au dorit să își întâlnească nepoata de mult pierdută înainte de a muri, și Avery a insistat să se căsătorească fără întârziere cu Anastasia și să o ducă acolo. Toți am șovăit, dar am fost de acord. Toată lumea va fi încântată. Proaspăta ducesă de Netherby va fi din nou senzația momentului. Trebuie să ne punem pe treabă.

- Mă simt silit să vă informez că nu veți face asta aici și acum, interveni Avery. Asta e ziua nunții mele, și simt dorința de a fi singur cu mireasa mea. Văd că Elizabeth coboară dintr-o birjă la ușa de afară. Nu mă îndoiesc că a venit să-și ia lucrurile ca să se poată întoarce acasă cu Riverdale și verișoara Althea. Edwin Goddard are deja anunțul scris al nunții noastre și va avea grijă să apară în ziarele de mâine. Cred că vorbesc și în numele ducesei mele mulțumindu-vă pentru toate eforturile pe care intenționați să le faceți în favoarea noastră și să vă eliberez de nevoia de a face mai mult.

- Asta include recepția de nuntă, Avery? întrebă mătușa Mildred. Dacă plec mâine cu Tom, nu mai vreau să înfrunt călătoria de întoarcere peste câteva săptămâni. În plus, Peter și Ivan se vor întoarce acasă de la școală în viitorul nu prea îndepărtat.

- Asta include recepția de nuntă, spuse Avery și o observă pe Anna închizând o clipă ochii, ușurată.

Atunci se ridicară cu toții, vorbind toți deodată, după cum se părea. Toată lumea voia să îmbrățișeze mireasa și să strângă mâna mirelui. Și apoi toată lumea voi să îmbrățișeze pe toată lumea, și ceva zgomotos și amuzant trebuie să se fi întâmplat când Avery se uita în altă parte, pentru că se auzi un val de râsete furtunoase, amestecate cu feliicitări, urări, muștrări și avertizări. Verișoara Elizabeth își vârî capul pe ușă în mijlocul acestor întâmplări, observă cu ochi scânteietori că fusese prinsă cu mâța în sac, limbaj liber pentru care fu muștrată de o încrunțată verișoară Matilda, deși ea nu o luă în seamă și dispăru pe scări cu mama ei, ca să-și ia niște lucruri și să lase instrucțiuni pentru celelalte, pe care aveau să i le aducă mai târziu.

Și apoi plecară toți, chiar și majordomul, și lacheul John, iar Avery și Anna rămaseră unul lângă altul în hol.

- Ei bine, ducesa mea.

- Ei bine, ducele meu. Ea îi zâmbi și roși.

- Dormitorul tău are o încuietoare? Cu o cheie?

- Da.

- Și ușa de la budoar?

Ea se gândi un moment.

- Da.

- Arată-mi drumul, spuse el, oferindu-i brațul. Să mergem și să ne încuiem înăuntru.

- E doar mijlocul după-amiezii, protestă ea.

- Așa este, încuviință el. Înseamnă că mai este destul timp până la cină.

Era ziua mare. Mai mult, era o zi luminoasă și însorită, iar dormitorul ei era cu fața spre sud. Chiar după ce el trăsese perdelele pe fereastră, lumina soarelui nu se estompase prea mult. Pe fereastra deschisă pătrundeau zgomotele zilei, o pasăre cântând, un câine lătrând

în depărtare și copitele unui singur cal. Un glas din josul străzii strigă un salut vesel, și alt glas răspunse.

Mirele ei, soțul ei, stătea în fața ei. Se mulțumea s-o privească, fără să încerce să o atingă sau să o sărute. Ea se întrebă dacă ar fi trebuit să intre în budoar să se schimbe cu o cămașă de noapte. Dar el încuiase ușa.

- Cred, ducesa mea, spuse el, că ești perfectă. Dar permite-mi să desfac ambalajul cadoului, ca să văd dacă am dreptate.

Cuvintele lui o uluiră și o încurcară. Perfectă? Nu era deosebit de drăguță. Nu avea o siluetă cu care să se laude. Refuzase să se îmbrace la modă. Nu avea nici vervă, și nici vreun alt farmec evident. Averea ei nu îl interesa. Să fi fost doar faptul că era diferită de orice altă femeie pe care o cunoscuse el? Să fi fost doar noutatea? Oare jucăria de azi avea să fie aruncată mâine, când va trece noutatea?

El se apropie, deși nu ajunsese chiar lângă ea, și întinse brațele ca să îi descheie rochia la spate. Ea își dădu seama că degetele lui erau obișnuite cu treaba asta. Nici măcar nu trebuia să se uite la ceea ce făcea. După ce o descheie până la șolduri, îi trase rochia de pe umeri, mângâind-o cu dosul degetelor - reci pe pielea ei caldă. Instinctul îi spunea să ridice mâinile și să țină corsetul, dar se forță să își păstreze brațele pe lângă corp, și el trase mânecile în jos, întinzând tivul ca să-i elibereze încheieturile. Nu se grăbea deloc. Dar când brațele nu îi mai ținură rochia la locul ei, aceasta alunecă pe cămașă și ciorapi și căzu grămadă la picioarele ei.

Îi era greu să continue să respire egal pe nas. Și trebuia să se forțeze ca să nu coboare privirea și să nu închidă ochii, ca să nu-l mai vadă stând acolo, uitându-se la ea - nu în față, ci la trupul ei și la hainele care îi mai rămăseră, cu pleoapele pe jumătate coborâte, ca de obicei, cu ochii aproape visători.

El se plecă într-un genunchi ca să o descalțe și apoi începu să îi ruleze câte un ciorap și să îl scoată din

picioar. Se ridică din nou și îi scoase cămașa și corsetul, până când nu îi mai rămase nici o haină după care să își ascundă modestia. Nici măcar o bijuterie, cu excepția inelului de nuntă. Soarele își bătea joc de perdele și scâlda totul într-o strălucire trandafirie.

El o privea, examinând fiecare părticică din ea. Degetele lui abia o atinseseră în timp ce o dezbrăca, totuși ea era convinsă că fiecare mângâiere a degetelor, fiecare atingere ușoară a degetului mare, fiecare ștergere a încheieturilor fusese deliberată. Se simțea atinsă peste tot. El era încă îmbrăcat în hainele imaculate, mai formale decât de obicei, pe care le purtase la nunta lor, și avea chiar și cizmele ofițerești.

- Am avut dreptate. Ochii lui erau pătrunzători acum și ațintiți în ochii ei. Ești perfectă, Anna mea.

Chiar și cuvintele lui erau deliberate. „Ducesa mea. Anna mea. Permite-mi să desfac ambalajul cadoului.” Declarând că îi aparținea lui. „Ești perfectă.” Cuvintele lui implicau că doar cele mai bune lucruri erau demne să-i aparțină. Ea nu obișnuia să se subaprecieze, dar... perfectă? Și vorbea despre trupul ei. Nu credea că pentru moment era foarte interesat de caracterul ei.

- Am o siluetă de băiat, spuse ea.

Ca de obicei, el se gândi la cuvintele ei înainte de a răspunde.

- Nu se poate să fi văzut mulți băieți, răspunse el. Ești femeie, Anna, din vârful capului până la degetele picioarelor.

Ea simți fluturi în stomac. „Femeie”, spusese el - nu o femeie. Cumva, era o diferență între cele două noțiuni.

Atunci el o atinse, cu vârful degetelor, cu buricele degetelor, cu dosul degetelor, cu podul palmelor, cu încheieturile, cu toată mâna. Atingeri ușoare, ca de pană. Peste umeri și pe brațe în jos, peste mâini. În jos peste umeri, pe despicătura dintre sâni, sub sâni și în jurul lor, pe deasupra, între sâni, pe coaste până la mijloc,

peste șolduri până deasupra picioarelor. La spate și în sus, de-a lungul șirei spinării, în jurul umerilor. Mângâind-o, învățând-o, luând-o în stăpânire. În jos cu o singură mână de data asta, peste un sân, peste coaste, peste abdomenul plat și tot mai jos, până când dosul palmei se odihni ușor pe muntele împădurit dintre coapse.

Se întrebă dacă el știa ce senzații îi provocau atingerile acestea și se gândi că știa, bineînțeles că știa. *Bineînțeles că știa.* Bănuia că știa tot ce era de știut despre... care era cuvântul? Distracție? Dragoste? Aproape că își putea auzi bătăile inimii. Și sigur o simțea. Simțea și o durere ciudată și o pulsație intensă înăuntru, chiar sub mâna lui. Era mai greu să respire fără să gâfâie. Se întrebă dacă ar fi trebuit să facă ceva. Dar nu. El orchestra asta și îi poruncise fără vorbe să stea liniștită și să se relaxeze.

El e periculos, periculos, periculos, se gândi ea, bărbatul acesta mărunț, subțire, auriu.

Soțul ei.

Ochii lui se ridicară la nivelul ochilor ei, și el își luă mâinile de pe ea.

- Spune-mi, Anna, a fost ideea Berthei să îți strângă atât de tare părul azi după-amiază, sau a fost ideea ta? Și să nu îți calomniezi slujnica. Am amintiri plăcute despre singura mea întâlnire cu ea. Ochii lui erau din nou în ochii ei.

- Eu... aproape că am intrat în panică atunci când m-am retras în budoar după prânz, recunosc eu. M-am gândit - *ce am făcut?* Am vrut să mă ascund. Îmi voiam înapoi vechea personalitate. Eu...

- Te-ai pierdut, atunci? întrebă el foarte încet. Te-ai dăruit pe gratis, Anna? Unei brute sălbatice și lipsite de inimă? Mă rănești.

- Voiam să fiu Anna Snow din nou.

- Chiar așa? *Voiai*, ducesa mea?

- Avery, spuse ea, eram foarte speriată. Ah. Nu știuse că avea să spună asta. Și nici nu era adevărat. *Speriată* era un cuvânt complet greșit.

- Dar ești pe mâini bune, spuse el, ridicând mâinile și începând să îi scoată agrafele din păr.

- Oh, spuse ea supărată, exact la asta mă refeream și eu.

El scoase încet agrafele, se aplecă să le pună într-unul din pantofii ei și se îndreptă din nou, ca să-și treacă degetele prin părul ei și să-l aranjeze pe umeri, o parte în față, o parte în spate. Acum îi ajungea doar până la sfârcurile sânilor. Vârfurile se ondulau ușor.

- Dar *sunt* mâini bune, spuse el, ridicându-le în spațiul gol dintre ei, cu palmele spre ea. Mâini mici, degete subțiri, patru dintre ele cu inele de aur. Trei dintre degetele acelea doborâseră un bărbat și îl lăsasera fără suflare, chinuindu-se să supraviețuiască. Te vor proteja tot restul vieții mele și nu te vor răni niciodată. Te vor ține și îți vor aduce mângâiere când vei avea nevoie. Vor ține copiii noștri. Te vor mângâia și îți vor aduce plăcere. Vino! Întinde-te pe pat!

Copiii noștri...

El trase cuverturile până la capătul patului, și ea se întinse, privind în sus spre el. Părul lui strălucea auriu în lumina trandafirică din cameră. Ochii lui rătăceau peste trupul ei în timp ce își desfăcea lavaliera și o dădea la o parte. Nu se grăbi să se dezbrace. Îi trebui mult timp ca să scape de haina ajustată și de cizme, dar nu se grăbea. Anna îl privea. În dimineața aceea, văzuse de la distanță frumusețea trupului său aproape gol. Acum, când își trase cămașa peste cap, văzu că mușchii brațelor, ai pieptului și ai abdomenului erau încordați și compacți, chiar dacă nu ieșeau în relief. Dar el nu era un bărbat care să se bazeze pe forța brută, nu?

- Oh, spuse ea, când el își dădu jos cămașa, ești rănit.

Ea nu înțelesese că una dintre loviturile vicontelui Uxbury își atinsese ținta. Era exact sub umărul drept, de unde pornea brațul, o vânătaie care era roșie și proaspătă și nu se făcuse încă neagră sau purpurie sau în toate culorile curcubeului. El se uită la ea.

- Un fleac. Am dat peste o uşă.

- Oh, ce clişeu! Mă aşteptam la ceva mai mult de la tine.

În ochii lui străluci o sclipire de amuzament.

- Cel mai rău lucru pe care îl poate spune cineva despre mine, Anna, e că sunt lipsit de originalitate. M-ai lovit până în străfundul inimii. Totuşi, ai dreptate. Permite-mi să fiu mai explicit. Uşa a dat peste mine.

Ea se surprinse râzând.

- Eşti atât de absurd, spuse ea.

El lăsă capul într-o parte şi se uită în jos la ea, iar scânteia aceea de amuzament îi mai strălucea încă în ochi. Dar nu spuse nimic. Începu să se dezbrace de pantaloni şi indispensabili.

Ea avea douăzeci şi cinci de ani şi era complet inocentă. Ştia cum arăta un bărbat doar pentru că frunzărise un volum despre Grecia antică şi dăduse peste imaginile şi sculpturile unor zei şi eroi, în timpul unei vizite la librăria din Bath. Fusese şocată şi fascinată în acelaşi timp şi se gândise cât de nedrept era faptul că fizicul masculin era mult mai atrăgător decât cel feminin - deşi poate crezuse asta doar pentru că îl privise cu ochi de femeie. Pusese cartea înapoi pe raft, privind vinovată în jur, ca să vadă dacă nu fusese observată, şi nu se mai uitase niciodată în ea.

Avery era mult mai frumos decât toţi acei zei şi eroi, poate pentru că era real, din carne şi sânge. Era perfecţiunea întruchipată.

El se lăsă într-un genunchi pe pat şi îşi puse mâinile de o parte şi de cealaltă a ei, ca să se poată aşeza călare pe ea. Genunchii lui îi apăsă genunchii, şi îşi trecu mâinile peste ea din nou. Îi prinse sânii între degetul mare şi arătător şi îşi trecu buricele degetelor mari peste sfârcurile ei. Le frecă în cercuri uşoare şi le apăsă uşor din nou, până când ea simţi *ceva*... atât de intens, încât închise ochii şi se arcui mai aproape de el. Gura lui îi atinse umărul, gropiţa dintre umăr şi gât, gâtul - deschisă,

fierbinte, umedă. Și apoi se lăsă peste ea, strângându-i picioarele între picioarele lui, în timp ce mâinile se mișcau sub ea și îi prindeau fundul, iar el se freca între coapsele ei și îl simți tare, lung și străin.

El îi atinse cu buzele cealaltă parte a gâtului și umărul, iar una dintre mâini coborî între ei și degetele lui își croiră drum între coapsele ei strânse și înăuntru, între pliuri și mai adânc, până când un deget intră exact în ea până la articulație, iar ea înțepeni de șoc, stânjeneală și dorință. Picioarele lui apăsară mai strâns picioarele ei. Putu să audă umezeala în timp ce el își mișca degetul, scoțându-l, strecurându-l din nou înăuntru.

- Frumoasă, foarte frumoasă, spuse el, cu buzele pe tâmpla ei.

Ridică fruntea și se uită la ea, în timp ce mâinile lui se strecurau sub picioarele ei și le desfăceau larg, înfășurându-le pe lângă picioarele lui, iar el se așeza între ele. Își mișcă din nou mâinile sub ea, ridicând-o și ținând-o în sus. Ea îl simți tare și fierbinte acolo unde fusese degetul lui, și apoi el intră în ea împingând ferm. O privi în timp ce fața ei exprima șocul, durerea și ceva dincolo de cuvinte. Rămase nemișcat, cufundat în ea, în timp ce mintea și trupul ei se luptau cu o nouă realitate și tensiunea o părăsea treptat.

- Ah, biata mea Anna, murmură el. Atât de fierbinte, atât de frumoasă. Nu aveam cum să nu te rănesc, vezi tu. Dar numai de data asta. Durerea nu va mai exista data viitoare, niciodată. E promisiunea mea pentru tine.

Ea îl atinse. Își așază mâinile de o parte și de cealaltă a mijlocului său - tare, ferm și musculos, atât de deosebit de mijlocul ei. Și apoi le mișcă pe spatele lui, de-a lungul șirei spinării, și le lăsă să se odihnească pe fesele strânse. El ieși încet din ea, cu mușchii relaxați sub mâinile ei, și ea nu vru să-l lase să iasă. Apoi mușchii se strânsură și el intră din nou, tare, ferm și profund. Își lăsă capul pe pernă, lângă capul ei, și se sprijini pe coate și brațe, deși pieptul lui îi apăsa sânii și umerii lui

o țineau ținută pe pat. El intra și ieșea din ea, într-un ritm regulat. Se auzeau sunete - de intrare și ieșire umeză, un ușor scârțâit al patului, respirație întretăiată, râsete din stradă, de departe. Avea senzații - greutatea lui ținându-o pe pat, căldura, ușoara răceală a aerului care venea pe fereastră și își croia drum printre perdele, tăria lui înăuntrul ei, catifelată, umeză, nu chiar dureroasă. Nu voia să se termine. Voia să continue pentru totdeauna.

Pentru totdeauna durează foarte mult și foarte puțin. Ritmul se întrerupse și el se apăsă tare în ea până nu mai avu unde să înainteze, și în timp ce murmură ceva neinteligibil la urechea ei, ea simți un șuvoi de căldură fierbinte înăuntru și știu că se terminase. El se lăsă cu toată greutatea pe ea, relaxându-se, și ea îl cuprinse cu brațele și își desfăcu picioarele de pe picioarele lui, lăsându-le pe pat. După câteva momente, el oftă la urechea ei, ieși din ea și se rostogoli alături, cu capul sprijinit în mână.

- Căsătorită și iubită, murmură el. Nu mai ești Anna Snow, nici Anastasia Westcott. În schimb, ești soția mea. Ducesa mea. E o soartă atât de teribilă, Anna?

În vocea lui răsuna o notă de nostalgie.

- Nu, spuse ea și zâmbi. Ducele meu.

Atunci el se ridică din pat, luă una din cheile pe care le lăsase pe măsuta de toaletă, descuie ușa budoarului și intră acolo. Se întoarse după câteva momente, cu un prosop mic în mână. Încuie ușa din nou și se urcă iar în pat, trase cearșaful deasupra și o pătură peste ei, și își trecu brațul pe sub umerii ei ca să o întoarcă cu fața spre el. Îi strecură prosopul între coapse, îl desfăcu și îl apăsă ușor, înainte de a-și retrage mâna și a lăsa prosopul unde era. Fu un gest liniștitor. Aranjă așternuturile peste ei și o trase mai aproape. După câteva clipe, dormea.

Cum putea să doarmă? Dar se gândi că pentru el nu fusese atât de impresionant ca pentru ea. Nu voia

să se gândească la alte femei, dar nu se îndoia că fuseseră multe. El avea treizeci și unu de ani, și nu părea genul de bărbat care să nu aibă ceea ce își dorea. Își dădu seama că gândul nu o tulbura. Cel puțin, nu atunci când se aplica trecutului.

Ea nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă. Probabil că ar fi crezut că nu dormise deloc, dacă nu s-ar fi tot trezit din niște vise bizare. Se trezise înaintea zorilor. Fusesse cu Elizabeth în Hyde Park, înainte de lumina zilei. Trăise toată groaza și ciudățenia duelului, apoi se întorsese acasă și, în loc să se culce înapoi, luase micul dejun devreme împreună cu Elizabeth și apoi îi scrisese o scrisoare lungă lui Joel. Apoi fusesse nunta și apoi vizita familiei și acum consumarea căsătoriei. Se putea ca toate acestea să se fi întâmplat într-un răstimp atât de scurt?

Epuizarea o lovi în moalele capului, ca un ciocan de lemn. Și conștiința faptului că îi era cald și se simțea bine, că trupul ei era lipit de trupul lui, că sunele ușor al respirației lui era liniștitor și adormitor, că era... fericită.

Adormi.

capitolul 20

- E bine să te avem din nou acasă, Lizzie, zise Alex în timpul cinei. Mi-a fost dor de tine. Și mamei la fel.

- E bine, recunosc eu ea, deși mi-au plăcut săptămânile cu Anna. Îmi place foarte mult de ea.

Mama lor îl privea pe Alexander cu ochii ușor încețoșați.

- Îți pare tare rău, Alex, că s-a căsătorit cu Avery? întrebă ea. Ai cerut-o tu însuși în căsătorie ieri, mai mult sau mai puțin, și cred că am fi putut-o convinge să accepte dacă el nu ar fi fost acolo.

- Nu, răspunse el, luând paharul cu vin și lăsându-se pe spate în scaun. Nu îmi pare rău, mamă. Netherby m-a

salvat de ispita de a o convinge pe Anastasia să accepte calea ușoară, prin care scăpăm amândoi de problemele noastre.

- Dar ești oricum puțin trist? întrebă ea.

- Poate, puțin, recunosc el după un moment de ezitare. Dar numai dintr-un motiv condamabil. Aș fi putut readuce prosperitatea la Brambledean, fără să mai trebuiască să-mi bat capul ca să găsec o modalitate de a o face.

- Te nedreptățești singur, spuse ea. Ai fi fost bun cu Anastasia. Te cunosc prea bine ca să cred că ți-ar fi păsat doar de bani, fără să te gândești la mireasa care ți i-a adus.

- Va trebui să mă căsătoresc pentru bani în orice caz. Aceasta este concluzia la care am ajuns. Brambledean nu se poate recupera după atâția ani de delăsare cu muncă grea și gospodărire chibzuită, ca Riddings Park. Dar am titlul și proprietatea ruinată, ca să le ofer în schimb unei soții bogate.

- Ah, spuse ea, întinzându-se peste masă ca să-l bată pe mâna liberă. Nu m-am așteptat niciodată să devii aspru sau cinic, Alex. Îmi rupi inima.

- Îți cer iertare, mamă, spuse el, lăsând jos paharul ca să îi acopere mâna cu mâna lui. Nu mă simt nici aspru, nici cinic. Sunt doar realist. Le datorez prosperitate celor care depind de mine la Brambledean. Dacă pot să le-o ofer prin căsătoria cu o mireasă bogată, atunci așa să fie. Mireasa nu trebuie să fie neplăcută doar pentru că e bogată, și sper că nici eu nu îi voi displace doar pentru că am un titlu de conte. Mă aștept să țin la ea și mă voi strădui neîncetat ca și ea să poată ține la mine.

Mama lui oftă, își eliberă mâna și își întoarse atenția spre făruria ei.

- Ești jignit de ceea ce a făcut Avery, Alex? întrebă Elizabeth. Știu că nu ți-a plăcut niciodată de el.

Gândindu-se la asta, el se încruntă.

- Cred că mi-am revizuit recent părerea despre el, spuse el. Eu... În el există ceva mai mult decât permite lumii să vadă sau decât alege să facă lumea să creadă. Chiar și așa, o parte din mine e îngrozită de soarta Anastasiei. El nu poate să o aprecieze așa cum trebuie și nu poate s-o trateze într-un mod care să depășească o indiferență nepăsătoare. Ea va regreta sigur hotărârea ei impulsivă de a se căsători cu el doar pentru că s-a oferit să o ducă să-și vadă bunicii, care nu au vrut să mai știe nimic de ea după moartea mamei ei. Mă tem că va fi în curând foarte nefericită.

Elizabeth lăsă fruntea într-o parte și îl privi într-un mod ciudat.

- Dar...?

- Dar am straniu sentiment că s-ar putea să mă înșel complet. Îl cunosc pe Netherby de când eram amândoi băieți și mergeam la aceeași școală. Totuși, recent am descoperit anumite... aspecte ale personalității lui pe care nici măcar nu le bănuiam. Privi spre el. E posibil, chiar probabil, să nu-l fi cunoscut niciodată deloc. Și da, încă sunt jignit de purtarea lui, Lizzie, și cred că nu l-aș putea numi niciodată prieten. Cum poți fi prieten cu cineva care alege să nu fie cunoscut de nimeni? Totuși, dacă aș avea nevoie vreodată de... ajutor, cred că nu aș ezita să apelez la el. În spatele fricii mele pentru Anastasia se află bănuiala că va fi fericită până la urmă, și că poate va fi și el fericit. Deși nimeni nu și-l poate imagina pe Netherby fericit, nu?

- Oh, eu pot, spuse mama lor. Ochii lui îl trădează uneori, Alex, dacă te uiți la el destul de atent. Are un anumit fel de a o privi pe Anastasia... Ei bine, eu cred că e îndrăgostit de ea. Și ea e îndrăgostită de el, desigur. Ce femeie nu ar fi dacă el și-ar concentra atenția asupra ei și ar informa-o în felul acela ciudat al lui că poate fi ducesa lui dacă vrea și apoi ar răpi-o a doua zi, cu o aprobare specială și doi martori ca să se căsătorească cu ea? Lizzie, a fost o nuntă foarte romantică?

- Cred că a fost, mamă, spuse Elizabeth cu ochii scânteietori. Cred că a fost poate cea mai romantică nuntă la care am luat parte vreodată. Verișoara Louise ar fi făcut apoplexie, ca să nu mai vorbim despre verișoara Matilda - Anna purta boneta ei simplă de pai și își uitase mănușile.

Ea râse, și mama ei își duse mâinile la piept, strălucind de încântare. Alexander se lăsă pe spate în fotoliu și zâmbi afectuos, uitându-se de la una la cealaltă.

Când venise la Londra în caleașca pe care o închiriasse domnul Brumford, cu valijoara în care se aflau aproape toate bunurile ei lumești și cu domnișoara Knox pe post de însoțitoare, Anna se gândise că era culmea confortului. Ce diferență însemnau cele câteva săptămâni. Acum călători din nou spre vest într-o trăsură atât de opulentă, încât chiar și starea lamentabilă a drumurilor englezești nu putea afecta prea mult arcurile și nici nu putea schimba confortul plușat al scaunelor. De data asta, aveau atâtea bagaje, încât în spatele lor venea o trăsură separat, împreună cu un valet și o servitoare.

Pentru companie îl avea pe Avery, care o întrebă despre educația ei și îi povesti despre a lui, și conversă cu ea despre cărți, artă, muzică, politică și război. Îi povesti despre Morland Abbey, casa lui de la țară, acum și a ei, o casă cu caracter înconjurată de un parc vast amenajat cu chioșcuri, o alee sălbatică, un lac, cărări umbroase și pajiști deluroase presărate cu arbori bătrâni. Uneori era serios, alteori scandalos de amuzant în felul său ciudat. Vorbi mult și ascultă la fel de mult, cu fața întoarsă de obicei spre ea, privind-o în felul său leneș, dar atent.

Adesea, nu vorbiră deloc, privind peisajul care trecea prin fața geamurilor. Uneori moțâiau și chiar dormeau; el cu capul în colțul lui, ea cu fruntea între umărul lui și spătar. Uneori el o ținea de mână și își împleteau degetele. Dacă erau tăcuți de prea mult timp, el îi gădila

palma cu unghia degetului mare și îi zâmbea leneș, când ea întorcea capul.

Călătoreau într-un ritm mult mai lent decât cel din prima ei călătorie. Oricând se opreau să schimbe caii, el rămânea afară în curte ca să se uite cum erau schimbați, adesea cu o expresie amărâtă pentru că această călătorie fusese plănuită cu prea mare grabă și nu avusese timp să își trimită propriii săi cai înainte, la diferitele stații de poștă. Apoi i se alătura Annei la o gustare sau la o masă completă, întotdeauna într-un salonaș separat, chiar dacă se părea că hanul la care se opriseră era plin ochi. Erau tratați întotdeauna cu o considerație care ajungea adesea slugărnice și o uimea pe Anna, deși își dădea seama că Avery era atât de obișnuit cu ea, încât nici nu o observa. Blazonul său era, desigur, gravat pe ambele uși ale trăsorii, iar vizitiul, valetul și cei doi călăreți erau îmbrăcați cu o livrea distinctivă. Toată lumea știa despre călătoria lor spre vest. Însă Anna bănuia că, și dacă el ar fi fost singur, fără toate farafastăcurile acelea, toți ar fi știut de la prima privire că nu era un gentleman oarecare, ci un distins membru al clasei conducătoare.

Petrecură două nopți pe drum, în cele mai bune hanuri, cu cele mai bune servicii. În fiecare seară fuseseră serviți cu o cină ca un banchet, apoi se plimbaseră cam trei kilometri, pentru că zilele de călătorie nu le permiteau să se miște, și apoi merseră în pat, unde făcură dragoste, dormiră adânc și apoi făcură dragoste din nou, în zori.

Anna se simțea din ce în ce mai îndrăgostită. Dar nu, nu era corect să spună așa, pentru că fusese cât se poate de îndrăgostită dinainte de a pleca din Londra. În timpul călătoriei începu să-l iubească, pe măsură ce îl cunoștea mai bine – pe măsură ce afla mai multe despre inteligența lui, despre cunoștințele și opiniile lui, despre evidenta dragoste pe care o simțea față de cămin, despre tipul său de umor, despre modul

în care făcea dragoste. Deși nu se putea spune că exista un singur mod. Fiecare ocazie era diferită de precedenta și de următoarea.

Bineînțeles că se aflau în perioada pe care unii o numesc luna de miere a căsătoriei lor, și ea avea prea mult bun-simț ca să se aștepte să dureze veșnic. Dar, pentru că în primele două zile și jumătate ale căsătoriei lor fuseseră siliți să stea împreună tot timpul, între ei se dezvoltase o anumită libertate. Puteau să stea în tăcere fără să se simtă stânjeniți. Puteau să aștească când era și celălalt de față. Mai important, se clădea ceva asemănător unei prietenii, și asta putea rămâne și pe viitor, ca să se simtă confortabil atunci când pasiunea avea să moară – cum avea să se întâmple în mod sigur.

Un simțământ de libertate în compania celuilalt și prietenia aveau să fie de ajuns pentru anii care le stăteau în față. Și – oh, dă, Doamne, te rog – copii. El vorbise de fapt despre ei în ziua nunții lor. Și probabil că își dorea fii, bineînțeles, sau măcar un moștenitor. Nu, își spusese ea cu fermitate o dată sau de două ori, atunci când îndoielile începuseră să apară dintr-un ungher al minții, nu am luat o hotărâre rea. Acum sunt fericită. Pe viitor mă voi mulțumi să fiu mulțumită. Gândindu-se la asta, zâmbi.

– Un bănuț pentru gândurile tale, ducesa mea, spuse Avery. Erau undeva la sud de Bristol, nu departe de capătul călătoriei lor. O amuza întotdeauna când îi spunea astfel – iar când erau în pat, o excita.

– Oh, răspunse ea, mă gândeam că aș putea să mă mulțumesc cu o viață mulțumită.

El păru îndurerat.

– Nu poți să vorbești serios, desigur. Mulțumire, Anna? Bleah! Nu are nici un haz. Tu nu ai fost făcută pentru așa ceva. Trebuie să ceri fericire completă sau să te lupți cu o profundă nefericire. Dar niciodată mulțumire. Nu trebuie să te vinzi ieftin. Eu n-o s-o permit.

– Înseamnă că ai de gând să fii un tiran?

- Te aștepti la ceva mai puțin? Voi insista să fii fericită, Anna, fie că vrei, fie că nu. Nu voi tolera neascultarea.

Ea râse, și el întoarse capul.

- Acum tu trebuia să spui: „Da, Excelența Voastră“, pe cel mai supus ton posibil, adăugă el.

- Ah, dar nu mi-am învățat niciodată rolul. Nimeni nu mi-a dat piesa scrisă.

- Eu te voi învăța, spuse el și întoarse capul ca să se uite la peisajul de țară.

Și nu glumește decât pe jumătate, se gândi ea, încurcată. Poate că nu înțelege că asta e doar luna de miere. Poate că se gândește că simțămintele lui vor dura. Dar care erau simțămintele lui? Pasiunea lui față de ea era doar fizică? De ce se căsătorise tocmai cu ea, dintre toate femeile? Avea treizeci și unu de ani. Făcea parte din aristocrație, era bogat, puternic, influent și frumos. S-ar fi putut căsători cu oricine, în următorii zece ani. Anna era sigură că nimeni nu l-ar fi refuzat.

De ce ea?

Dar numai jumătate din atenția ei era îndreptată asupra misterului care era soțul ei. Restul era ocupată cu ușoara greață pe care o simțea în stomac. Cu puțin timp în urmă, se opriseră ca să ia prânzul. Cealaltă trăsură rămăsese acolo, împreună cu bagajul și cu toți servitorii, cu excepția vizitiului. Aveau să se întoarcă să-și petreacă noaptea acolo. Dar în curând aveau să ajungă la Wensbury, acolo unde ea petrecuse doi ani pe când era copil, unde era probabil îngropată mama ei, unde mai trăiau încă bunicii ei, în vicariatul de lângă biserică, unde mai era încă vicar bunicul ei.

Să fi fost toate astea o greșeală uriașă? De vreme ce ei nu o doriseră, nu ar fi fost mai bine să-i lase în pace? Dar acum că toată pustietatea anilor trecuți se ștersese, cum s-ar fi putut mulțumi să nu știe tot ce era de știut? Trebuia să-i vadă, chiar dacă ei îi întorceau spatele. Trebuia să vadă lucrurile de care își aducea aminte ca prin ceață,

disparat - camera cu pervaz, cimitirul din față, poarta cu acoperiș. Da, trebuise să vină.

Și apoi, cu mult înainte de a fi pregătită, ajunseseră într-un sătuc care părea adormit și pitoresc. Wensbury. Nu era aproape nimeni pe afară - cu excepția unui băiat care învărtea un cerc pe stradă, până zări trăsura. Atunci se opri, strigă ceva în direcția căsuței văruite și acoperite cu paie de lângă el, și se zgâi la ei, cu gura pe jumătate căscată, în timp ce o femeie tânără venea la ușă, ștergându-și mâinile de șorț. În josul străzii, un câțel observase că îi încălcaseră teritoriul și acum lătra inverșunat, trezindu-l pe bătrânul care dormea pe o bancă lângă ușa căsuței lui, cu câțelul la picioare, și care tresări acum speriat, uitându-se lung după ei, cu mâinile strânse pe mânerul bastonului care se odihnea între picioarele lui. Două femei care bârfeau peste gardul unei grădini se opriră, probabil la mijlocul propoziției, și se uitară la ei cu vădită uimire.

Anna nu credea că Avery observase ceva din toate astea.

- E o biserică drăguță, spuse el, uitându-se peste piața înverzită din centrul satului. Multe biserici de țară sunt. Mă întreb dacă în clopotnița aceea e un clopot. Aș paria că este. Apoi se întoarse să se uite la ea și, văzându-i expresia, îi spuse: Anna, Anna, nu o să te mănânce nimeni. Eu n-o s-o permit. Îi luă mâna în mâna lui, strângând-o cu fermitate.

- Dacă n-o să vrea să mă vadă, o să plecăm pur și simplu, Avery. Măcar am venit.

- Mi se pare, observă el, că ești pe cale să spui că ai fi bucuroasă.

- Da, recunosc eu ea.

El îi strânse mâna până când aproape o duru, în timp ce trăsura se învărtea pe lângă piață, scrâșnind.

Și apoi opriră în fața unei clădiri de lângă biserică, care trebuie să fi fost vicariatul, și un gentleman vârstnic, cu părul alb și sprâncene stufoase, fără pălărie,

păși prin... oh, prin poarta acoperită a cimitirului și le ieși în cale, cu un zâmbet amabil de bun venit. În timp ce Avery cobora din trăsură și se întorcea spre Anna ca s-o ajute să coboare, ușa vicariatului se deschise, și o lady vârstnică, subțire și mărunță ca o păsărică, cu părul cenușiu pe jumătate ascuns sub o bonetă de dantelă, ieși în prag și îi privi cu placidă curiozitate. Anna ghici că prin Wensbury nu treceau multe trăsuri mari, și foarte puține dintre ele se opreau în fața bisericii.

- Bună dimineața, domnule, doamnă, spuse domnul. Vă pot ajuta cu ceva?

- Reverendul Isaiah Snow? întrebă Avery.

- Într-adevăr, sir, spuse domnul în timp ce doamna venea prin grădină spre poartă. Și vicarul bisericii în ultimii cincizeci de ani. Unii dintre enoriașii mai tineri își imaginează că sunt aproape la fel de bătrân ca și biserica. Și aceasta este buna mea soție. Cu ce vă putem servi? V-ați oprit din pricina porții acoperite? E un exemplar frumos al genului său și a fost întreținută cu grijă. Sau poate că v-ați oprit pentru biserică? Datează din vremea normanzilor.

- Asta este o clopotniță? întrebă Avery, cu monoculul în mână.

- Chiar așa, spuse reverendul Snow. Și în sat există patru clopote credincioase, care trezesc toți somnoroșii duminica și îi cheamă la slujba de dimineață.

- Isaiah, interveni soția lui, poate că doamna ar vrea să intre în casă și să bea un pahar de limonadă, în timp ce tu îi arăți domnului biserica. L-ați pornit să vorbească despre subiectul lui preferat, sir, și prevăd că nu o să puteți scăpa de el o oră bună.

- Îngăduiți-mi să mă prezint, spuse Avery, în timp ce mâna Annei se răcea în strânsoarea lui caldă. Avery Archer, duce de Netherby.

- Ah, spuse vicarul, am știut când am văzut blazonul de pe ușa trăsorii că trebuie să fiți cineva important, sir. Suntem onorați că ați binevoit să opriți aici.

- Și permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea, ducesa, continuă Avery, fostă Lady Anastasia Westcott, deși a fost cunoscută în cea mai mare parte a vieții ca Anna Snow.

Mâinile doamnei se ridicară să îi acopere obrazii, care deveniră albi ca varul. Se clătină, și Annei i se păru că avea să cadă. Dar se prinse de gard înainte să se întâmple asta.

- Anna? spuse ea aproape în șoaptă. Micuța Anna? Dar ai murit acum douăzeci de ani. De febră tifoidă.

- Dumnezeule mare, spuse vicarul. Oh, Dumnezeule mare, ne-a mințit, Alma, și noi l-am crezut. Dar uită-te și spune-mi dacă nu am dreptate. Nu ți se pare că în fața ta se află Alice a noastră?

Soția lui se mulțumi să geamă și se prinse mai tare de gard.

- Bunicuțo? spuse Anna. Nu știa de unde venise numele - venise pur și simplu. Oh, bunicuțo, nu am murit.

capitolul 21

Avery se simțea întotdeauna mai relaxat la țară decât la Londra. De parcă ar fi dezbrăcat o armură pe care o îmbrăca inconștient în fața societății și și-ar fi permis să fie persoana care ar fi dorit dintotdeauna să fie. Nu își învinuise niciodată părinții pentru copilăria lui. Nu îi învinuise niciodată cu adevărat pe băieții și profesorii de la școală pentru că îl identificaseră ca fiind cel mai slab dintre ei și săriseră pe el ca să își bată joc. Toată lumea trebuie să își urmeze drumul în viață. Și toate acestea - forțele negative și cele pozitive din viața lui - avuseseră un rol și îl îndrumaseră pe propriul său drum. Nu ar fi vrut ca lucrurile să fie diferite. Îi plăcea viața lui. Se plăcea pe sine însuși. Dar cel mai mult îi plăcea viața lui de la țară.

Pornise în această călătorie de dragul Annei. Dar se trezise relaxându-se de îndată ce ieșise din Londra, în ciuda faptului că o călătorie pe distanțe lungi obișnuia să îl facă neliniștit și iritabil. Se trezise dorindu-și ca această călătorie să nu se mai termine, pentru că se temea că pe soția lui s-ar fi putut să o aștepte dezamăgirea și poate chiar o adevărată durere. Oricum ar fi fost, nu putea face nimic ca să o ferească de ceea ce avea să se întâmple. Putea doar să fie acolo cu ea. Ea avea nevoie să facă asta.

Cei care îi cunoșteau viața publică s-ar fi putut aștepta să simtă doar dispreț față de satul mic și încântător în care locuiau bunicii ei, față de umilul vicariat de lângă vechea biserică normandă și față de vicarul vârstnic, ușor aplecat și prietenos, și soția sa mărunțică și căruntă, cu boneta ei prea mare, a cărei unică servitoare venea numai dimineața – cu excepția dimineții de duminică, zi de odihnă pentru toți lucrătorii.

– Cu excepția vicarului, observase acest gentleman, chicotind.

Până la urmă, pe Anna nu o așteptase nici o dezamăgire, deși fusese suficientă durere de transmis. Adevărul îi fusese clar lui Avery încă dinainte de a păși în vicariat și de a se așeza într-un salon confortabil, decorat generos cu milieuri croșetate, bibelouri de porțelan și urcioare de lut. Mai trebuiau furnizate doar detaliile poveștii.

Pentru familia Snow, Riverdale fusese întotdeauna doar domnul Humphrey Westcott. Nu le spusese nimic despre titlul său nobiliar sau despre faptul că era moștenitorul unui conte. Fură uimiți – și poate neimpresionați – să afle că fiica lor fusese vicontesă Yardley, nu doar doamna Westcott. Erau aproape siguri că ea nu știuse. Avery schimbă o privire cu Anna și știu că ea se gândea la nunta lor de acum câteva zile – domnișoara Anastasia Westcott și domnul Avery Archer.

– Alice s-a dus la Bath ca să fie guvernantă, le explică vicarul. L-a întâlnit pe Westcott și s-a căsătorit cu el înainte

ca noi să-l cunoaștem măcar. Totul a fost roz un timp. Aveau camere închiriate acolo, și apoi s-a născut Anna – o botezaseră Anastasia, dar Alice îi spunea Anna, și așa i-am spus și noi. Apoi soțul ei a început să dispară săptămâni la rând, și ea s-a îmbolnăvit de ceea ce s-a dovedit a fi tuberculoză, și au rămas în urmă cu plata chiriei, iar proprietarul o urmărea pe ea pentru că Westcott nu era niciodată acasă și apoi nu au mai avut destui bani de mâncare. În cele din urmă, ea a implorat niște oameni pe care îi cunoștea să o ia în trăsură și s-a întors aici, aducând-o pe mica Anna cu ea, iar el a protestat doar de formă. A venit o singură dată aici și a făcut puțin pe grozavul – nouă nu ne-a fost niciodată prea drag, Almei și mie –, dar nu a stat prea mult. Nu i-a trimis niciodată vreun ban și doar una sau două scrisori, care veneau întotdeauna printr-un avocat din Bath. Nu a trimis niciodată vreun dar pentru copil. După ce a murit Alice, am vorbit cu soția mea despre asta și am hotărât că cel mai potrivit ar fi fost să îi dăm de știre, deși nu așteptam să conteze prea mult pentru el. Pentru noi conta. Fiica noastră, unicul nostru copil, se dusesse, și mica Anna rătăcea prin toată casa, cu o privire pierdută și întrebând unde plecase mama ei și când se întorcea.

Se opri să își sufle nasul cu zgomot într-o batistă uriașă.

- Dar el a venit, continuă el, și a insistat să o ia pe Anna cu el, chiar dacă l-am implorat să o lase aici. Ea era tot ce mai aveam, și Alma îi fusese mai mult mamă decât bunică în timp ce Alice era bolnavă. Oricum, el a luat-o, și nu ne-a scris niciodată. Au trecut treisprezece luni înainte s-o facă în cele din urmă – o notă scurtă, în care regreta să ne informeze că fiica lui, Anastasia, murise de febră tifoidă. Nu a răspuns la scrisoarea pe care i-am scris-o eu în schimb.

- M-a dus la Bath, le povesti Anna, și m-a lăsat la orfelinatul de acolo sub numele de Anna Snow. Nu s-a întors niciodată, dar m-a întreținut toată copilăria, până

la moartea lui recentă. Se recăsătorise deja înainte să moară mama. Au avut trei copii, fratele meu vitreg și surorile mele vitrege. Căsătoria a fost bigamă, bineînțeles, și copiii ilegitali, un fapt care a produs o mare suferință, de vreme ce adevărul a ieșit la iveală după moartea lui. Titlul și proprietățile care țineau de titlu au trecut la verișorul meu de-al doilea, iar averea mi-a revenit mie. Presupun că s-a temut să mă lase aici cu voi, ca nu cumva să descoperiți adevărul și să-l scoateți la iveală.

- Dacă nu i-am fi scris după ce a murit Alice, Isaiah, spuse soția lui, poate că ar fi uitat cu totul de noi și ne-ar fi lăsat în pace. Poate că Anna ar fi crescut aici, unde ar fi fost iubită. Oh, ce răutate îngrozitoare! Am jelit după tine, Anna, crezând că ai murit atât de curând după Alice, până am căzut la pat și aș fi rămas acolo dacă nu mi-aș fi dat seama dintr-odată că, dacă muream și eu, laș fi lăsat pe bunicul tău cu o povară mult prea mare pentru umerii unui muritor. Dar în inima mea te-am jelit mereu. Erai un copilăș atât de... încântător. Și ai crescut singură într-un orfelinat? Atât de aproape de aici? Numai la Bath? Ah, mă doare inima!

Anna stătea pe un scăunel acoperit cu o carpetă croșetată de lângă scaunul ei, ținând-o de mână.

- Dar măcar nu sunt moartă, spuse ea. Nu sunt moartă. Și măcar știu acum că nu m-ați alungat pentru că nu m-ați vrut.

Bunica ei gemu.

- Sir. Avery se întoarse spre bătrânul gentleman, care își sufla din nou nasul. Dacă nu vă deranjez prea tare, aș vrea să mă uit mai îndeaproape la poarta acoperită și la biserică. Sunt sigur că soția mea s-ar bucura să vorbească în tihnă cu bunica ei.

Vicarul se ridică atât de repede în picioare, încât lui Avery i se păru ușurat. Era prea mult sentimentalism pentru un bărbat.

- Și ești duce, spuse el, clătînând din cap neîncrezător, și Anna ducesă. Căsătoria voastră a avut loc de curând?

- De acum trei zile, sir, spuse Avery. Ne-am căsătorit în liniște cu o autorizație specială și nu am mai așteptat strigările. Anna voia să vină aici de îndată ce secretarul meu a descoperit unde erați, și eu voiam ca ea să aibă această posibilitate fără nici o întârziere inutilă.

- Ești un înger, spuse doamna Snow. Și arăți puțin ca un înger. Nu-i așa, Isaiah?

- E din vina părului, doamnă, spuse Avery, strâmbându-se intenționat. Blestemul vieții mele.

- Să nu spui asta niciodată, îi zise ea. E aureola ta. Vino în bucătărie, Anna, și o să fac un ceai. Trebuie să-mi spui totul despre viața ta și mai mult decât totul. Oh, vă rog, să mă ciupească cineva ca să fiu sigură că nu visez. Încă mă tem că mă voi trezi în orice moment. Ești atât de drăguță! Nu-i așa, Isaiah? Așa cum era și mama, ta, înainte de a se îmbolnăvi. Vino!

Și se ridică în picioare și o luă pe Anna cu ea, în timp ce vicarul îl ducea pe Avery afară.

Și treaba era, se gândi Avery în următoarea oră și jumătate, că nu era doar politicos, arătând un pretins interes față de ceea ce era evident mândria și bucuria vicarului. Se bucură examinând structura porții acoperite, împungând cu degetul în bisericuța întunecoasă și rece și cățărându-se pe treptele înguste și sinuoase spre platforma turnului, de unde putu vedea clopotele care răsunau duminica, la nunți și la înmormântări, și care se aflau deasupra capetelor lor - deși la înmormântări se trăgea doar unul dintre ele, după cum îi explică vicarul. Avery se bucură ascultând istoria bisericii, povestită de reverendul Snow cu evidentă încântare și foarte detaliat. Și își permise să hoinărească la pas prin cimitir, în timp ce vicarul arăta unele dintre pietrele de mormânt ce purtau numele familiilor care trăiau de secole în zonă. Îi arată mormântul mamei Annei: „Aici zace Alice Westcott, Fiică iubită a reverendului Snow și a soției sale, Mamă devotată a Anastasiei, Te vom regreta mereu“. Și datele, care arătau că avea douăzeci și trei

de ani atunci când murise. Mai tânără decât era Anna în acel moment.

Avery întoarse capul spre vicariat și văzu că Anna și bunica ei erau la fereastra de sus, privind afară. Ridică mâna, și Anna o ridică pe a ei. După aceea avea să o aducă afară. Deși poate că voiau bunicii ei s-o facă.

Puțin mai târziu, Avery trimise trăsura înapoi la han, unde luaseră camere pentru noapte, și unde era găzduit deja restul echipajului. Le trimise vorbă să rămână acolo până la noi ordine, inclusiv valetul său și camerista Annei, deși fiecare trebuia să facă o valiză cu lucrurile esențiale și să trimită la vicariat cele două valize - nu mai mult.

Când cei doi bătrâni îl priviseră cu ochi îngrijați și rugători, iar o tânără lady îl privise cu înflăcărată încredere, el fusese de acord să rămână acolo câteva zile. Cei care îl cunoșteau pe ducele de Netherby ar fi fost plini de o uimire vecină cu neîncrederea. Dar ducele însuși descoperea rapid că alegea să fie oriunde era sau își dorea să fie soția lui, chiar dacă era un vicariat care nu depășea ca mărime holul de intrare de la Morland.

Gândul acesta fu cam alarmant. Era și nou, și merita explorat. Poate că sufletul lui tânjise dintotdeauna să fie îndrăgostit.

Sau poate că era pur și simplu nebun.

Rămaseră acolo opt zile. Anna plivi straturile de flori cu bunica ei, tăie florile uscate și adună buchete pentru casă. Stătu cu bunica ei în salon, vorbind la nesfârșit, ștergând de praf toate bibelourile și suprafețele de sub ele, învățând să croșeteze, o formă de lucru manual de care nu se interesase prea mult înainte. După-amiaza stăteau în bucătărie, punând la cuptor prăjituri și tarte, pregătind căni mari de limonadă și fierbând ceai. Vizitară câțiva vecini și hoinăriră împreună prin cimitir. Într-o după-amiază călduroasă, se odihniră un timp pe o bancă de piatră de sub poarta acoperită și râseră

de Anna, care fusese fascinată și înfricoșată de ea în copilărie.

Petrecu timp și cu bunicul ei, dar atunci erau de obicei toți patru. Avery petrecu cel mai mult timp cu el. Chiar și atunci când bunicul era închis în biroul său, compunând predica de duminică, Avery stătea acolo cu el, citind. Cei doi păreau să se bucure într-adevăr de tovărășia lor, spre mirarea Annei. Uneori, ea se uita la soțul ei și își amintea cum era când îl văzuse prima dată. Era greu de crezut că era același om. Se îmbrăca la fel, cu excepția faptului că monoculul, tabachera și majoritatea bijuteriilor zăceau uitate într-un bol chinezesc, în micul dormitor pe care îl împărțeau. Și lavaliera era legată cu un nod simplu, observă ea, iar cizmele mai pierduseră din strălucire, însă lui părea să nu-i pese. Și manierele lui păreau mai relaxate, mai puțin afectate și apatice. Se purta respectuos și afectuos cu ea și cu bunicii ei, fără urmă de condescendență. Conversa deschis și rațional, fără cuvintele afectate care pe jumătate o iritau și pe jumătate o amuzau la Londra.

Bunica ei nu putea fi dezbatută de părerea că el era un înger.

- Și venerează și pământul pe care îl calci, Anna, spuse ea. Bunul Dumnezeu a avut grijă de tine, iubirea mea, fără nici un ajutor de la bunicuța și bunicuțul. Asta mă va ajuta să rămân umilă. Totuși, tot o să-L întreb ceva când o să ajung față în față cu El, în cer. Presupun că acolo voi ajunge. De fapt, nu accept nici un refuz.

Râse veselă, și Anna fu izbită, așa cum i se întâmplase mereu și mereu în aceste opt zile, de un val de amintiri... sau nu chiar amintiri. Amintirile din anii petrecuți aici erau puține și prețioase. Dar uneori erau frânturi și răbufniri familiare, nimic destul de clar ca să poată fi captat de minte, dar suficient de real ca să-i atingă sufletul și să zăbovească acolo. Singurele amintiri reale erau cele cu poarta acoperită - deși nu știa nici ea de ce - și cu pervazul geamului de la camera care fusese

a mamei ei, după cum aflase acum, cu vedere asupra cimitirului și a bisericii. Dar mai era și râsul bunicuței, milieurile, ceainicul mare și rotund de porțelan cu imaginea ștearsă a unei scene rurale idilice și mica spărtură triunghiulară din capac, obiceiul bunicuțului de a-și încheia greșit numeroșii nasturi mărunți de la vestă, și zâmbetul lui liniștit și afabil. Mai era și simțământul pe care îl avusese duminică în biserică, privindu-l pe bunicul în rol de vicar și întrebându-se dacă era Dumnezeu. Și simțământul – sau era o amintire? – că o întrebare odată pe bunicuța în timpul slujbei și fusese redusă la tăcere, cu mâna peste gură și asigurarea șoptită că nu, nu era.

Bunica ei râse veselă când Anna o întrebă după slujbă, în timp ce se întorceau pe jos acasă, fiecare din ele ținându-se de un braț al lui Avery.

– Chiar s-a întâmplat, spuse ea. În momentul acela am simțit că aveam să mor de rușine, pentru că ai ales cel mai tăcut și mai solemn moment ca să-ți înalți glăsciorul, care trebuie să fi ajuns până în clopotniță. Dar am păstrat amintirea ca pe o comoară.

– Ai crezut că bunicul tău era Dumnezeu, poate, Anna? întrebă Avery. Dar ce nebunie. Dumnezeu e mult mai sever, nu-i așa?

Bunicuța îl împunse tare în coaste cu cotul și râse.

Fu o săptămână idilică în multe moduri. Anna și Avery se plimbau pe câmp, pe cărări și urme de care, oriunde îi duceau, la braț sau uneori de mână, cu degetele împletite; câteodată, când nu era nimeni în jur, se țineau de mijloc. Uneori se oprea s-o sărute și revenea la vechiul lui mod de a fi.

– Anna, spuse el odată, înfiorându-se în mod vizibil, ai căpătat tenul trandafiriu al unei fetișcane de la țară. Arăți chiar *sănătoasă*. Nu sunt sigur că îndrăznesc să te duc înapoi la Londra. Poate că niște buze mai roșii ar fi o ușoară îmbunătățire. Și, după ce o sărută îndelung

și o privi ca înainte, cu ochi leneși: Da, e clar că te ajută. Trebuie s-o fac în continuare.

- Absurd, spuse ea, zâmbindu-i.

- Chiar așa.

Făcea dragoste cu ea în fiecare seară, încet și în liniște, pentru că nu era o casă foarte mare. Era atât de minunat că nu putea fi descris în cuvinte.

În seara dinaintea plecării, după câteva zile de ezitare, bunicii ei fuseseră de acord să vină pentru câteva săptămâni la Morland Abbey în timpul verii - Avery vorbise despre o lună sau două, sau zece. Bunicul Annei amenința de cinci ani buni că se pensionează, îi relată bunica ei, și printre cunoscuții lor exista un tânăr cu totul încântător, ajutor de preot la o biserică din Bristol, care era foarte dornic de a se stabili pe cont propriu. Nu era nevoie de prea mare efort ca să-l convingă să țină locul vicarului câteva săptămâni.

- Poate că o să vezi când ne întoarcem că parohia nu s-a prăbușit fără tine, Isaiah, adăugă ea.

- Poate că tocmai de asta mă tem, Alma, răspunse el, zâmbindu-i afectuos.

Avery le spuse că avea să le trimită propria sa trăsură și că nu accepta nici un protest, și suficienți servitori ca să le ofere siguranță și confort pe toată durata călătoriei. Avea să facă toate aranjamentele pentru cai, mese și cazare. Trebuiau doar să vină.

- Ar însemna nespus de mult pentru Anna. Și va fi o mare încântare pentru mine. Mai sunt încă niște ruine din vechea abație, inclusiv arcada. Vă vor interesa, sir.

În dimineața următoare, se vărsară lacrimi înainte ca Avery să o ajute pe Anna să urce în cea mai simplă dintre cele două trăsuri, care se întorsese de la hanul în care îi aștepta restul trupei. Dar fură și zâmbete. Aveau să se vadă unii pe alții în curând.

- Nu seamănă deloc cu ultima ocazie, în care am fost smulsă de la ei, spuse ea, lăsându-se pe spate în timp ce trăsura ieșea din sat.

- Îți amintești? întrebă el, luând-o de mână.

- Nu cu mintea. Dar cu inima, da. Îmi amintesc că am plâns fără oprire. Îmi amintesc vocea tatălui meu, morocănoasă și nerăbdătoare, spunându-mi să fiu fată mare. Cred că am avut mare noroc că nu a trebuit să cresc cu el, ca Harry, Camille și Abigail.

- E un mod de a privi lucrurile. Da, într-adevăr, Anna mea, ai fost norocoasă să crești într-un orfelinat.

Ea întoarse capul și îi zâmbi.

- Nu a fost chiar atât de rău. M-a făcut persoana care sunt acum, și oricât de înfumurată aș părea, mă plac pe mine însămi.

- Hmm. Un moment, el păru impresionat. Da, și mie. Îmi place chiar și boneta asta, deși fiecare simțământ de modernitate din mine ar trebui să se simtă îngrozit de simpla ei vedere.

Era vorba despre boneta de paie pe care o purtase la nuntă - și în fiecare zi de atunci.

- Așa că ne întoarcem la Londra, spuse ea. Acum pot să înfrunt asta.

- Londra poate aștepta o zi sau două. Acum mergem la Bath.

- Bath? Ea ridică din sprâncene.

- Vreau să văd orfelinatul acela al tău. Și vreau să-l întâlnesc pe... prietenul acela al tău.

- Pe Joel?

- Pe Joel, da, încuviință el. Și vom face o vizită doamnei Kingsley, ca să le vedem pe Camille și pe Abigail.

Ea îl privi țintă, cu inima bătându-i incomod.

- Dar ne vor primi? Mă vor primi pe mine?

El îi întinse o batistă mare de in, și ea își dădu seama că două lacrimi i se rostogoleau pe obraji.

- Ducele de Netherby e primit oriunde, spuse el în vechiul lui mod. E un om teribil de important. Ducesa de Netherby va fi primită cu el. În plus, Anna, există o legătură de familie, și doamna Kingsley te va primi măcar din curiozitate.

- E mama fostei contese, îi aminti ea.

- Da, încuviință el, luându-i batista din mână și ștergându-i obrazii și ochii cu ea.

Doamna Kingsley avea o casă pe Crescent, adresa cea mai prestigioasă din Bath, care se arcuia în linii grațioase și clasice în vârful unui deal cu vedere panoramică asupra orașului și a câmpurilor din jur. Kingsley fusese un om bogat - și acesta era motivul căsătoriei dintre fiica lui și răposatul conte de Riverdale. Avery își trimisese cartea de vizită cu valetul în după-amiaza următoare sosirii lor, și fură conduși în salon după câteva minute și anunțați cu demnitate formală.

Avery o întâlnise doar o dată sau de două ori pe doamna Kingsley. Era o lady formidabilă, înaltă și cu părul alb. Străbătu camera venind spre ei, îl salută cordial pe Avery strângându-i mâna și apoi se întoarse și se uită liniștită la Anna.

- Ducesă, spuse ea cu răceală, drept recunoaștere a prezentării lui. Ar fi o nedreptate să aruncăm păcatele tatălui asupra fiicei. Ești bine-venită în casa mea.

- Vă mulțumesc, doamnă, spuse Anna, și Avery se întoarse spre ea și nu fu surprins să o vadă calmă și demnă, cu mâinile împreunate în față. Ar fi pariat, totuși, că, dacă ar fi putut vedea prin mânuși, încheieturile ei ar fi fost albe. Se jucase cu dejunul și prânzul, după ce mâncase cu poftă toată săptămâna.

Camille și Abigail erau și ele prezente, și stăteau amândouă în picioare. Nici una nu făcu totuși vreo mișcare spre ușă. Camille pare mai slabă și mai palidă, se gândi Avery, în timp ce Abigail e doar palidă. Se înclină în fața lor și păși spre ele.

- Când treci prin Bath, spuse el, cu mâna pe mânerul monoclului, simți dorința de a-ți vizita rudele prin alianță.

- Nici măcar atât nu suntem, Avery, observă Camille.

- Ah, spuse el, dar tatăl tău și mama mea vitregă au fost frați. Cu siguranță că asta ne face un fel de veri. Și Jessica nu trebuie să audă niciodată că nu e nici o legătură între voi. Nu doar că ar plânge fără oprire, ci ar face o criză teribilă de nervi și m-ar aduce la capătul răbdărilor. Ce mai faci, Camille? Și tu, Abigail?

- Bine, răspunse politicoasă Camille.

- Da, bine, spuse și Abigail. Și suntem foarte recunoscătoare că ai venit să ne vizitezi, Avery. Sper că mătușa Louise și Jessica sunt sănătoase?

- Da, dar și foarte supărate pentru că Anna și cu mine am ales să ne căsătorim în liniște și în taină, în loc să suportăm toate deliciile unei nunți cu „n” mare. Îmi veți saluta soția? Va fi foarte nefericită dacă nu o veți face, și atunci voi fi nefericit și eu. E mortal de plictisitor să fii nefericit.

Abigail se uită la ea și o salută cu o ușoară reverență. Camille o privi cu gravitate în timp ce se așezau cu toții.

- Acum câteva zile am primit o scrisoare de la Jessica, spuse Abigail, deși bunica văzuse deja anunțul în ziarele din Londra. Vă doresc fericire, Ex... Se opri scurt și se încruntă. Îți doresc numai bine, Anastasia. Am răspuns la scrisoare ca să sugerez că poate e timpul să renunțăm la amărăciune. Ar trebui să îmi urmez singură sfatul.

- Îți mulțumesc, Abigail, spuse Anna. Tocmai am trecut o săptămână în satul Wensbury, cu bunicii din partea mamei, pe care i-a descoperit Avery pentru mine. Credeau că am murit. Tata le-a scris, îndată după ce m-a adus la orfelinat, ca să-i informeze că murisem de febră tifoidă.

- Oh, spuse Abigail.

Camille se încruntă, privindu-și mâinile așezate în poală.

- Domnul Kingsley a fost foarte dornic să o căsătorească pe Viola cu moștenitorul contelui de Riverdale, remarcă doamna Kingsley. I-a luat mințile gândul

că fiica lui va fi o viitoare contesă. Și ea era dispusă. El era un tânăr chipeș. Eu m-am opus din start. Mie nu îmi plăcea. Îl consideram egoist, și am văzut că farmecul lui ascundea o lipsă de caracter. După ce am alungat presimțirile, am trăit în pace ani la rând, dar acum totul s-a dus. A fost un om rău.

- Sunt încântată, spuse Camille înțepată fără să ridice privirile, că ți-ai redescoperit bunicii și ei pe tine.

- Îți mulțumesc, Camille, răspuse Anna. Ați primit vești de la Harry? E în siguranță?

Harry ajunsese cu bine în Portugalia, după ce fusese unul dintre puținii pasageri de pe corabie nederanjați de răul de mare și se pare că le trimisese surorilor o scrisoare scurtă și foarte entuziastă - așa cum făcuse și cu Avery. De abia aștepta prima bătălie și șansa de a înfrunta armatele lui Napoleon Bonaparte.

Rămaseră o jumătate de oră, timp în care doamnele purtară o conversație afectată, politicoasă. Își luară rămas-bun cu mulțumiri și urări de bine de amândouă părțile. Și Avery, recunoscător că se terminase totul, trecu brațul Annei pe sub brațul său și coborî cu ea în direcția catedralei, a Salonului cu ape minerale și a principalei părți a orașului, pe jos așa cum veniseră, pentru că dealul era prea abrupt pentru trăsură.

- Spune-mi, Anna, întrebă el, a fost o eroare de judecată din partea mea să te aduc aici?

Pentru un moment, ea își sprijini boneta de umărul lui.

- Nu, spuse ea, pentru că m-au primit și au fost politicoase și am văzut singură că sunt pe mâini bune la bunica lor. Și poate că acum mă vor urî mai puțin, deși sunt sigură că faptul că m-am căsătorit cu tine nu le face să mă privească cu mai multă dragoste. E adevărat că timpul vindecă toate rănilile?

- Adevărul e că nu am habar, spuse el cu toată sinceritatea. Dar de dragul discuției, voi declara dogmatic că da, bineînțeles că timpul vindecă toate rănilile.

- Îți mulțumesc, zise ea și îi zâmbi trist.

capitolul 22

- A fost politicos din partea lor să ne viziteze. Camille fu prima care întrerupse tăcerea.

- Așa cred și eu, încuviință bunica lor. E ceea ce aș fi așteptat de la Netherby, bineînțeles. Totuși, ducesa lui trebuie să fi avut nevoie de un curaj deosebit ca să-l însoțească. Am fost surprinsă să o văd atât de modest îmbrăcată, deși era limpede că hainele fuseseră făcute de cei mai buni croitori. Nu am putut detecta nici o urmă de vulgaritate la ea, și manierele ei sunt excelente.

- Tot nu înțeleg de ce s-a căsătorit Avery cu ea, spuse Abigail. Are reputația că îi plac doar cele mai vestite frumuseți.

- Cred că tocmai acesta este motivul, Abby, spuse Camille. Ai văzut cum se uita la ea?

Abigail oftă.

- Am crezut că poate avea s-o ia vărul Alexander, zise ea, ca să reunească titlul și averea. Dar în schimb s-a căsătorit Avery cu ea. Nu cred că ar fi făcut-o din milă, și sunt sigură că nu a făcut-o din avariție.

- Sigur că nu, răspuse Camille. Oh, am tot învățat argumentele astea de câteva zile, de când a citit bunica anunțul, și sunt sătulă până peste cap de acest subiect. Cred că s-a căsătorit cu ea din dragoste, Abby, oricât de uimitor ar părea.

- Biata Jess, zise Abigail. Îi e atât de ciudă pe Anna din cauza noastră, chiar dacă știe foarte bine că nimic din situația aceasta îngrozitoare nu e din vina surorii noastre. Și acum Anna e și cumnata ei, nu doar verișoară.

- Trebuie să învețe să se adapteze, spuse Camille, ridicându-se neliniștită în picioare și îndreptându-se spre fereastră; ajunsă acolo, se uită la terenul în pantă acoperit cu iarbă și la priveliștea de sub geam, așa cum ai sfătuit-o și tu, Abby. Mă întreb dacă ea - ducesa, vreau să zic - îl va duce pe Avery să vadă orfelinatul. Dacă o face, crezi că vor afla?

- Că am fost acolo? întrebă bunica ei. Că am fost de acord să organizez o bibliotecă mare pentru școală și să fac rost de cărți care să o umple? E un lucru pe care mulți cetățeni din Bath l-ar face din caritate. Nu văd nici un motiv pentru care ducesa de Netherby să fie informată, sau pentru care să i se pară remarcabil, dacă află.

- Că eu am fost acolo, bunico, spuse Camille, întorcându-se spre fereastră.

- Tu? Bunica ei era uluită. Tu ai fost la orfelinat, Camille? Când, mă rog? Din câte știu eu, de când ai venit aici, ai ieșit din casă doar de două ori ca să te plimbi cu Abigail, și în ambele ocazii cu un vâl gros peste bonetă ca să îți acopere fața, de parcă ai fi suferit o mare dizgrație și te-ai fi temut să fii recunoscută.

- La prima ocazie am trecut pe acolo, îi povesti Camille. La a doua am intrat și am cerut să vorbesc cu administratorul. Abby nu a venit cu mine. S-a plimbat în sus și în jos pe stradă până am ieșit.

- Nu am avut curaj, Cam, spuse Abigail.

- Și? întrebă bunica lor, încruntându-se.

- Domnișoara Ford, intendentă, a fost destul de amabilă ca să îmi arate unele camere, după ce i-am explicat cine eram. Încă îi era dor de... Anna Snow. Și același lucru îl simt toți, se pare. Era liniștită și modestă, dar - cum a spus exact domnișoara Ford? - când a plecat de acolo, au descoperit că valoarea ei reală era mult mai mare. Profesoara care a înlocuit-o nu corespunde. A amenințat de mai multe ori că pleacă, și am înțeles că domnișoara Ford spera că o va face, înainte de a fi concediată.

- Cam, spuse Abigail, cu o față nefericită, tot cred că...

Dar Camille ridică o mână să o oprească.

- M-am oferit să iau locul profesoarei, dacă se ivește un post liber, bunico, spuse ea, chiar dacă numai pentru un scurt timp, până poate fi găsit cineva mai calificat și mai experimentat.

- Ce? Bunica ei își duse mâna la perlele de la gât. Camille? Chiar nu e nevoie de asta.

- Ba este, spuse Camille. Trebuie să mă pun cumva în locul ei - al Annei Snow, vreau să zic - chiar dacă numai pentru scurt timp și chiar dacă nu am cum să știu niciodată ce simte un copil de acolo. Trebuie să nu o mai urăsc. Poate că pot să fac asta dacă îi iau locul.

Abigail își acoperi fața cu mâinile.

- Mie mi se pare, spuse doamna Kingsley, că ura - sau dragostea - țin de puterea voinței, Camille. Nu trebuie să treci prin această umilire.

- Puterea voinței pare să nu funcționeze, îi răspunse nepoata ei. Funcționează la nivelul minții, dar nu și al inimii.

- Ei bine, spuse bunica ei cu vioiciune, poate că învățătoarea nu își va părăsi postul și poate că intendentă nu va avea curajul de a o scoate afară sau va avea pe altcineva în minte înainte de a o face. Și poate că într-o zi vei veni la Salonul cu ape minerale cu mine la plimbarea de dimineață și vei întâlni niște domni care să te facă să-l uiți pe viconte Uxbury. Abigail m-a însoțit de două ori și a stârnit interes în ambele ocazii. Nu cred că vor fi multe persoane de aici care să facă prea multe speculații asupra schimbării tale de statut. La urma urmei, voi sunteți nepoatele mele și eu sunt foarte respectată în societatea din Bath.

- Vom vedea, spuse Camille, întorcându-se la scaunul ei. Dar a fost politicos din partea lor să vină. Și să întrebe despre Harry.

- Harry e fratele ei, Cam, spuse Abigail, tamponându-și ochii cu batista înainte de a o lăsa deoparte. Și noi suntem surorile ei.

Domnișoara Ford nu menționează vizita pe care o făcuse Camille la orfelinat. Menționează însă faptul că doamna Kingsley, o remarcabilă cetățeană din Bath, arătase recent un interes bine-venit față de orfelinat și urma

să sponsorizeze organizarea unei biblioteci mari pentru școală și să cumpere cărți de toate felurile cu care să o umple. Intendenta o menționează doar pentru că ducele și ducesa de Netherby făcuseră o ofertă identică. Anna nu credea că făcuse legătura între doamna Kingsley și ea însăși. Încă de când preda la școală, Anna visase să aibă cărți pentru toți copiii, ca să citească fără deosebire de vârstă, interes sau capacitate. Totuși, când trimisese o sumă mare de bani orfelinatului, curând după ce moștenise averea, nu specificase pe ce trebuia cheltuită și domnișoara Ford, cu aprobarea consiliului director, cumpăraseră paturi noi și alte mobile pentru dormitoare, de care aveau mare nevoie, și geamuri noi pentru sala de mese.

Bucătăria era veche, de la cuptoare și soba de gătit la cămară, mesele de lucru și podeaua neregulată, iar ustensilele din spălătorie încă și mai vechi. Totul fusese reparat și aranjat de atâtea ori, îi explică bucătăreasa ducelui după ce își reveni puțin din uluirea ei mută, încât acum erau reparații și cârpeli peste reparații și cârpeli. Avery o asigură pe domnișoara Ford că ar fi fost o încântare pentru el și ducesa lui să reînnoiască totul dacă puteau suporta inconvenientul de a avea muncitori jos, atâtea zile cât era nevoie ca să termine treaba.

Arăta la fel ca în timpul șederii la vicariat. Toate lanțurile, inelele și ceasornicele fuseseră lăsate la hotelul Royal York, unde stăteau, împreună cu monoculul și tabachera. Lavaliera de la gât era legată cu gust, dar fără măiestria obișnuită. Ochii erau bine deschiși, și se purta ca un gentleman rafinat și amabil. Pe Anna o amuză să vadă că se putea schimba după cum voia. O impresionează și faptul că nu venise cu înfățișarea lui de plictiseală afectată sau de condescendență. Când Winifred Hamlin își adună curajul și păși spre el, informându-l că se rugase pentru domnișoara Snow când plecase la Londra și că rugăciunile ei fuseseră ascultate, el o privi cu un zâmbet care îi încreți coada ochilor.

- Fără rugăciunile tale, deci, nu aş fi întâlnit-o niciodată pe domnişoara Snow, nu m-aş fi căsătorit cu ea şi nu aş fi făcut-o ducesa mea. Viaţa mea ar fi fost mai săracă fără ea. Îmi voi aminti că trebuie să-ţi mulţumesc pentru fericirea mea, tânără lady.

- Oh, nu mie, îl asigură Winifred, arătând pioasă spre cer.

Acest lucru se întâmplă în sala de clasă, unde adunase domnişoara Ford toţi copiii, după ce anulasese orele de curs pentru ziua respectivă. Şi veniseră toţi, revărşându-se, chiar şi țăncii care erau în grija unora dintre fetele mai mari, şi priveau cu uimire şi venerație la domnişoara Snow a lor, care era acum aproape o prințesă, pe cât de aproape putea fi fără a ajunge cu adevărat la acest statut. Cei mai mulți dintre ei erau încă extrem de încântați, pentru că Bertha Reed îi vizitase de dimineață.

Anna îl prezintă pe soțul ei, iar el se înclină și zâmbi, în timp ce copiii aplaudau și salutau.

- Domnişoară Snow, spuse Olga Norton, fluturând mâna în aer când zgomotul se domoli puțin. Domnişoara Nunce ne-a spus că ați greșit învățându-ne să visăm, pentru că visurile nu se adevăresc în cazul a nouă sute nouăzeci și nouă de oameni dintr-o mie, mai ales în cazul celor ca noi. Ne-a spus că ați avut o influență proastă.

Urmă un val de acceptări îndurerate.

Vai de mine! Domnişoara Nunce, își dădu seama Anna, era noua profesoară.

- Olga! spuse domnişoara Ford, foarte stânjenită.

- Ei bine, știți, zise Anna, domnişoara Nunce cam are dreptate. Foarte puține visuri se adevăresc exact în modul în care le-am visat. Dar visurile se pot adevăra în moduri neașteptate, care ne aduc la fel de multă fericire. Dacă visezi să devii căpitanul unei corăbii mari, s-ar putea ca visul să nu ți se îndeplinească. Dar poți să îți dai seama că de fapt tu visai viața pe mare și să devii marinar, să vezi lumea și să fii cel mai fericit om. Și dacă visezi să te căsătorești cu un prinț - sau cu un duce - s-ar putea

să nu-ți împlinești visul, pentru că nu sunt foarte mulți prinți și duci disponibili.

Se opri și lăsă să se stingă valul de râsete încântate, timp în care câțiva copii arătară spre Avery și țipară veseli.

- Dar poți să găsești un bărbat care să te iubească și să aibă grijă de tine și să-ți câștige devotamentul, și poți să te căsătorești cu el și să fiți fericiți tot restul vieții. Același lucru poate fi adevărat și în cazul băieților. Visurile sunt foarte importante, pentru că ne pot oferi multe ore plăcute, și ne pot inspira și îndruma în direcția spre care trebuie să ne îndreptăm în viață. Dar care este cel mai important fapt despre noi înșine pe care trebuie să ni-l amintim mereu, întotdeauna? Cine îmi poate spune?

Mai multe mâini se ridicară în aer.

- Tommy?

- Că suntem la fel de importanți ca oricare altă persoană, domnișoară, spuse Tommy. La fel de importanți ca el. Arată fără rușine spre Avery. Dar nu mai importanți decât ceilalți.

- Chiar așa, spuse ea, privindu-l strălucitoare. Dar nu vreau să contrazic ceea ce v-a învățat domnișoara Nunce. Cred că ea nu vrea ca vreunul dintre voi să fie dezamăgit dacă cele mai mărețe visuri ale sale nu se adeveresc niciodată. Nu vrea să vă vadă răniți. Vrea ca voi să înțelegeți că puteți găsi succesul, împlinirea și fericirea în tot felul de locuri surprinzătoare. Viața ne poartă adesea în direcții neașteptate. Dar vai de mine, cei mai mulți dintre voi au petrecut deja destule ore în clasă, făcându-și lecțiile. Nu vă rețin mai mult. Îi voi permite domnișoarei Ford să vă dea pauză. Dar să știți că mă gândesc la voi toți în fiecare zi. Am fost fericită aici. E un loc fericit.

Copiii aclamară din nou, dar primiră pauza fără șovăire. Anna își mușcă buzele, gata să izbucnească în plâns. Îi iubea pe toți atât de mult. Însă nu era o dragoste sentimentală sau compătimitoare. Toți trebuiau să-și

croiască drumul în viață și să îl urmeze, și adevărul era că aveau la fel de multe șanse de a avea o viață bună ca și majoritatea copiilor care creșteau acasă cu părinții lor. Nici viețile acestor copii nu erau lipsite de provocări.

- Nu sunt deloc sigură că am spus adevărul despre domnișoara Nunce, îi spuse ea lui Avery în timp ce se întorceau la hotel, tot pe jos. Dacă ucide toate visurile acestor copii, le va lua ceva infinit mai prețios. Ce ar fi ei, ce ar fi oricare dintre noi, fără visuri?

- Nu trebuie să te întristezi, îi răspunse el. Femeia asta mi se pare o pacoste și nu ar trebui lăsată să se apropie de vreo școală. S-a opus ideii cărților pentru copii, nu? Dar nu are puterea de a ucide visurile, Anna. Visurile sunt la fel de normale și esențiale pentru noi ca și respirația. Copiii aceia vor visa în continuare. Băieții vor dori să fie un alt Lord Nelson, probabil fără să aibă parte și de moartea lui. Fetele vor dori să se căsătorească cu un prinț sau să fie o altă Ioana d'Arc, fără martiraj.

- Chiar și ducii visează?

- Nu am fost duce în copilărie, doar marchiz.

- Și marchizii visează?

- Bineînțeles.

- Ce? Ce visai? Ce visezi acum?

El rămase atâta timp tăcut, încât ea crezu că nu avea să-i răspundă. Când vorbi în cele din urmă, ajunseseră aproape de ușa hotelului.

- O persoană pe care să o pot iubi, spuse el încet când era prea târziu ca să-i mai poată răspunde.

Joel Cunningham, prietenul Annei, li se alătură la cina din seara aceea, într-un salon separat la Royal York. Veni cu trei minute mai devreme, îmbrăcat normal, dar fără imaginație, în haine de seară. Era înalt - deși nu foarte înalt - și lat în umeri, deși fără nici un gram de grăsime. Avea o față rotundă și deschisă, păr întunecat și tuns foarte scurt și ochi întunecați. Avea dinți frumoși și zâmbea.

Avery îl urî de la prima vedere. Întinse mâna spre mânerul monoclului, dar se stăpâni.

- Anna. Întinse amândouă mâinile spre ea. Avery părea să fi făcut parte din mobile. Uită-te la tine! Arăți... elegantă.

- Joel. Ea îl privi cu un zâmbet la fel de larg ca al lui și întinse și ea mâinile spre el. Mă bucur atât de mult că ai venit. Și asta e o haină nouă. E foarte frumoasă.

Mâinile lor se uniră și își îndoiră coatele de parcă ar fi fost pe cale să se îmbrățișeze. Poate că nu o făcuseră pentru că el nu făcea parte din mobile, se gândi Avery. Anna își întoarse fața încă strălucitoare spre el, ținând încă mâinile aceluia bărbat.

- Avery, spuse ea, acesta este scumpul meu prieten Joel Cunningham.

- Mă gândeam eu că el este, oftă Avery, și degetele îi strânsură mânerul monoclului, în ciuda lui. Spune-mi, ce mai faci?

- Avery, soțul meu, zise Anna, ducele de Netherby.

Cunningham îi lăsă mâinile și se întoarse să-și facă reverența, iar Avery observă cu interes că se uita la el la fel de critic, cântărindu-l cu aceeași ostilitate mascată cu care se uitase și el la Cunningham. Ca doi câini râvnind după același os? Ce gând alarmant și umilitor!

- Încântat, spuse Cunningham.

Anna se uita de la unul la celălalt, și Avery văzu că înțelesese destul de bine situația și era amuzată.

Nu era un început promițător pentru seara lor, dar Avery nu voia nicidecum să pară un soț gelos - se înfi-ora numai gândindu-se la asta. Și Cunningham înghiți orice urmă de ostilitate pe care o avusese sau o simțise văzându-l pentru prima dată pe bărbatul cu care se căsătorise prietena lui. Începură o conversație în trei destul de plăcută, iar mâncarea fu cu adevărat delicioasă.

Cunningham era un bărbat inteligent și citit. Din câte înțelese Avery, câștiga tot mai bine ca portretist,

deși visa să își facă un nume ca peisagist, și cultiva visul vag de a deveni scriitor.

- Deși oamenii cu un oarecare talent în artele vizuale nu sunt neapărat talentați și în arta cuvintelor, spuse el.

- Și cei care pozează pentru portretele tale sunt încă în majoritate bătrâni? îl întrebă Anna. Știu că ți-ai dorit întotdeauna să pictezi persoane tinere.

El se gândi la asta.

- Da, îmi place să pictez tinerețea și frumusețea, dar bătrânii tind să aibă mai mult caracter pe care să îl prind pe pânză. Sunt o provocare mai interesantă. De abia în ultimul timp am înțeles asta. Poate că e un semn că propriul meu caracter se maturizează.

Îi raportă Annei că nu făcuse multe progrese în urmărirea domnișoarelor Westcott. O văzuse pe una dintre ele, despre care presupusese că era sora mai mică, intrând în Salonul cu ape minerale cu bunica ei de două ori, dar nu dăduse cu ochii de cea mai mare.

- Am întâlnit-o pe doamna Kingsley la o serată literară a doamnei Dance, și mi-a făcut complimente referitoare la miniaturile pe care le luasem cu mine. A menționat că avea două nepoate care locuiau cu ea și era clar că se gândea la posibilități. Ți-am scris despre asta, Anna, nu-i așa? Dar de atunci nu am mai auzit nimic despre ea, și nu am bătut nici eu la ușa ei, cu șevaletul în mână. Uneori, lucrurile astea cer timp, răbdare și câteva manevre.

Anna zâmbi înțeleghător.

- Le-am vizitat astăzi împreună cu Avery, spuse ea. Sunt în siguranță cu doamna Kingsley, Joel, și nu am avut de gând niciodată să îți cer mai mult; a fost destul că le-ai localizat și că m-ai asigurat că se stabiliseră aici.

Cunningham își dedica o parte din timp orfelinutului, predând voluntar arta câteva după-amiezi pe săptămână. Avery îl întrebă cât de bine lucra cu noua profesoară, și el se strâmbă.

- E o imbecilă. Dar o imbecilă periculoasă, pentru că pare foarte respectabilă, felul de persoană care trebuie să știe totul despre învățatură și nevoile copiilor în creștere. Nu știe nimic. Îi e ciudă pe faptul că predau arta și face mereu aluzii la faptul că ea e o talentată acuarelistă și cât de multe aplauze a primit de la tot felul de oameni neinteresanți. A căpătat obiceiul de a trage cu urechea la lecțiile mele și uneori mă contrazice pe față. În Evanghelia după domnișoara Nunce, arta bună nu are nimic de-a face cu talentul sau cu imaginația sau - Doamne ferește - cu viziunea individuală a artistului, și totul de a face cu dexteritatea corect învățată și meticulos aplicată. Când unul dintre băieții mei a pictat un cer plin de lumină și culoare, și viață, și glorie, ea a refuzat să îl expună în clasă pentru că nu era de un albastru uniform și nu avea o minge de aur în colțul din dreapta sus, cu raze galbene egale ca lungime ieșind din ea. Eu i-am mulțumit în fața copiilor, cu teribilă curtoazie - și-ar fi plăcut să vezi asta, Anna - pentru că mi-a oferit ocazia de a expune tabloul în studioul meu.

- Oh, spuse Anna, cu cotul pe masă și bărbia în palmă, dacă aș fi putut să fiu o muscă pe perete.

- Încearcă să mă determine să plec de aici, spuse Joel. Dar eu sunt prea încăpățânat ca să plec și îmi pasă prea mult de copii ca să îi fac pe plac. Sper să o determin pe ea să plece. Ar trebui să vezi cum le permit copiilor să adune tot felul de instrumente artistice în dulap, Anna. Tu m-ai certa o săptămână. Domnișoara Nunce se boșumflă și ia o înfățișare de martir și se plânge domnișoarei Ford.

Anna râse și lui Avery începu să-i placă omul.

- Ești un bărbat norocos, Netherby, îi spuse Cunningham cu puțin înainte de a pleca. Am cerut-o în căsătorie pe Anna acum doi ani, dar m-a refuzat. Ți-a spus? M-a informat că singurul motiv era singurătatea pe care o resimțeam după plecarea din orfelinat. Mi-a spus că aveam să regret dacă mi-ar spune da. Avea dreptate, fără

îndoială - adesea are. Te invidiez, dar ea rămâne prietena mea.

Avery își dădu seama că îi transmitea un mesaj clar. Voia să rămână în viața Annei, dar de vreme ce se căsătorise cu Avery, nu aveau să existe nici resentimente, nici gelozie. Nu aveau nici un motiv pentru care să continue ostilitățile.

- Și eu mă invidiez, îi spuse Avery, în timp ce Anna se uita din nou de la unul la altul ca înainte, conștientă de subtilități. Soția mea a fost foarte norocoasă să crească alături de cineva care să rămână prietenul ei pe viață. Nu mulți oameni pot să se laude cu asta. Sper că ne vom întâlni din nou.

Era sincer - aproape. Dar nu crezu nici un moment că Anna nu însemna mai mult decât o prietenă pentru Cunningham. Bănuia că Anna nici nu-și dădea seama de adevărata natură a sentimentelor pe care le nutrea acest bărbat pentru ea.

În curând după aceea își strânsesă mâinile cu toții și Cunningham porni spre casă.

- Oh, Avery, spuse Anna, întorcându-se spre el când rămaseră singuri, e atât de ciudat să mă întorc aici și totul să fie la fel și în același timp diferit.

- Ești tristă?

- Nu, răspunse ea încruntându-se. Nu tristă. Cum aș putea fi? Doar... Râse încetșor. Doar tristă.

El îi prinse fața în palme și o sărută.

- Vom pleca de aici mâine, zise el. Dar ne vom întoarce. Nu putem da timpul înapoi, ducesa mea, dar putem să vizităm întotdeauna trecutul.

- Da. Ochii ei înotau în lacrimi. Oh, ce săptămâni ciudate și emoționante au fost ultimele două. Dar sunt gata să plec.

Acum două săptămâni nici nu erau căsătoriți. Acum nu se putea imagina fără Anna - un gând ușor alarmant.

- Vino în pat, te rog, spuse el. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

- Da, răspunse ea, sprijinindu-se pe el.
Dar tot tristă părea.

capitolul 23

Fusese ușor să se îndrăgostească. De fapt, nu fusese nici măcar atât. Se întâmplase pur și simplu. Avery nici nu plănuiise, nici nu se așteptase, nici nu dorise în mod special. Se îndrăgostise oricum. Și hotărârea de a se căsători și de a face cererea fusese ușoară. O făcuse fără să se gândească dinainte, mânat doar de impulsul momentului, mai ales pentru că - gândindu-se la asta, se cutremura - își imaginase că ea ar fi putut fi convinsă și s-ar fi putut convinge singură să se căsătorească cu Riverdale. Fusese ușor să se căsătorească. Fără probleme sau amânări, obținuse aprobarea și găsisese un preot dispus și capabil să îi căsătorească chiar în dimineața aceea - și o convinsese pe Anna să meargă cu el.

Următoarele două săptămâni fuseseră nespuse de fericite. Da, aceasta era expresia potrivită și nu era deloc exagerată. Se relaxase în minunea căsătoriei lui - și da, chiar și cuvântul acesta, minune, era potrivit. Își permisesese să se bucure de companie, tovărășie și sex cu soția sa. Se îndrăgostise de bunicii ei și de modul lor de viață. Se simțise ca un copil într-o grădiniță în săptămâna aceea la vicariat, fără să-i pese de lume și fără să fie conștient de sine. Se bucurase chiar și de Bath. Camille și Abigail sufereau încă în mod evident, dar erau pe mâini bune și aveau să se descurce. Era sigur de asta. Nu își strânseseră sora vitregă în brațe, dar se forțaseră să fie politicoase. Se minunase de orfelinat, care nu fusese instituția mohorâtă la care aproape că se așteptase, dar fusese totuși căminul foarte spartan al soției lui timp de douăzeci și unu de ani. Ea fusese iubită acolo, și era foarte legată de toți, atât de personal, cât și de copiii. Se bucurase chiar

și de seara petrecută alături de Cunningham, deși fusese pregătit să nu-l suporte și să-l disprețuiască. Dar omul era inteligent, interesant și onorabil. Era clar că avea sentimente față de Anna, dar se pare că alesese cu câțiva ani în urmă să fie prietenul ei, dacă nu putea fi nimic mai mult.

Da, totul fusese ușor și idilic până la întoarcerea în Londra. Idilic ca în expresia fericiți până la adânci bătrâneți. Dar în Londra Avery descoperise că nu știa cum să fie căsătorit. Habar nu avea. Nici o idee. Și astfel, conform firii lui, se retrase în carapace ca o țestoasă, până se simți destul de comod.

Însă nu era ușor nici măcar să se simtă destul de comod. Existase întotdeauna o distanță – impusă de el însuși – între el și majoritatea cunoscuților lui. Știa că cei mai mulți dintre oameni erau oarecum înspăimântați de el, pentru că îl respectau prea mult. Acum, dintr-odată, distanța era enormă. Se căsătorise cu una dintre cele mai bogate moștenitoare care pășiseră vreodată în târgul de căsătorii, aproape înainte ca oricare alt pretendent să aibă prilejul de a se uita la ea – fără să apară măcar un anunț al logodnei lor în ziarele de dimineață, doar cel de nuntă. Și apoi dispăruse cu ea timp de două săptămâni, chiar în toiul sezonului. Acum se întorsese.

Printre bărbați, bineînțeles, era ceva mult mai important decât căsătoria lui – cu excepția poate a celor care speraseră să se căsătorească ei înșiși și să obțină averea. Era blestematul acela de duel, deși Avery sperase că avea să fie uitat înainte de întoarcerea lui. În schimb, incidentul atinsese proporții mitice în mintea colectivă, și bărbații se zgâiau la el – și se uitau grăbiți în altă parte când ridica monoclul spre ei – cu fascinație și teamă. Se spunea că Uxbury era încă în pat, deși fără îndoială că umflătura din spatele capului scăzuse de la mărimea unei mingi de crichet la cea a unui ou de furnică – dacă furnicile aveau ouă –, iar vânățile de pe bărbie păliseră

probabil până ajunseseră la culoarea pală a muștarului, de la negru și purpuriu.

Avery își făcu apariția de câteva ori în Camera Lorzilor, pentru că în ultimele zile își neglijase datoria. Își vizită cluburile, își însoți soția la o serie de evenimente sociale, și păstră distanța corectă față de ea până se făcu vremea să o însoțească acasă. O luă cu trăsura în Hyde Park de două ori, la ora la modă, și se plimbă o dată cu ea pe lângă Serpentine, croindu-și drum prin mulțime. În cele mai multe dintre seri cina acasă cu ea, cu mama lui vitregă și cu Jessica, care acum era considerată destul de adultă ca să li se alăture. Dormea în patul Annei și făceau dragoste cel puțin o dată în fiecare noapte. Luau micul dejun împreună și se uitau amândoi prin invitații, după ce le tria Edwin Goddard.

Nu era absolut nimic în neregulă în căsătoria lor. Nu era diferită de alte căsătorii din lumea bună, din câte știa el. Și tocmai asta - naiba s-o ia! - era problema. Nu avea idee cum s-o facă mai bună, cum să prindă din nou strălucirea și euforia acelor două săptămâni. Presupunea că fusese ceea ce oamenii numeau luna de miere. Lunile de miere, prin însăși natura lor, nu puteau să dureze prea mult.

Poate că lucrurile aveau să fie diferite - mai bune - atunci când avea să se sfârșească sesiunea parlamentară și odată cu ea și sezonul, iar ei aveau să poată merge la Morland Abbey ca să-și petreacă vara. Bunicii ei urmau să vină pentru câteva săptămâni. Dar era conștient că nu te puteai baza pe viitor ca să îmbunătățești prezentul. Viitorul nu exista. Numai prezentul.

Prezentul era... dezamăgitor. Timp de două săptămâni cunoscuse fericirea. Da. Verifică gândul acesta în minte. Da, fusese fericit. Nu se bucura să se întoarcă la normal. Și bineînțeles, chiar și normalul nu mai era normal. Pentru că exista soția lui și căsătoria, și nu știa ce să facă cu nici una din ele. Nu era obișnuit să se simtă nepotrivit, să nu își poată controla viitorul.

Petrecu ore lungi sus, în camera lui de la mansardă – bănuia că Anna nici nu știa măcar că el era acasă – dar chiar dacă își lucra nemilos trupul până era scaldat în sudoare, și stătea în poziție de meditație până se transforma în sfinx, nu putea afla pacea. Nu putea găsi locul de dedesubt și din spatele gândurilor lui care erau ca un vârtej; locul acela în care să se scufunde și să afle pacea. Și întotdeauna, întotdeauna, în mansardă, afară, în pat, pretutindeni, nu putea scăpa de ecoul unui glas lent și liniștit care îi spunea, cu pronunțatul său accent chinezesc: „Ești întreg, băiete, însă ai un mare gol în centrul tău. Dragostea trăiește în centrul întregului și străbate totul. Când vei găsi dragostea, vei fi împăcat“.

Dar, conform plictisitorului său obicei, maestrul nu voise niciodată să-i explice asemenea observații. Îi explicase întotdeauna că adevărurile profunde și durabile nu puteau fi învățate decât prin experiență. Degeaba protestase Avery că iubea – pe mama lui moartă, pe tatăl lui, pe sora lui vitregă, oh, numeroase persoane. Domnul chinez se mulțumise să zâmbescă și să încuviințeze.

Avery era nefericit.

Archer House din Hanover Square, care o intimidase atât de mult atunci când pășise pentru prima dată acolo, era acum căminul Annei. Toate posesiunile ei fuseseră mutate în timpul absenței sale. John și câțiva dintre ceilalți servitori fuseseră aduși și ei.

– Ducele dumneavoastră m-a solicitat în mod special, îi explică John Annei cu un zâmbet strălucitor. Asta trebuie să însemne că îmi fac bine treaba, nu credeți? Majordomul-șef de la cealaltă casă voia să mă facă să cred că nu trebuie să vorbesc cu oamenii dacă nu mi se vorbește, dar mie mi s-a părut un lucru nepolitic și neprietenos. Îmi place livrea nouă mai mult decât cea veche – nu vreau să vă jignesc, domnișoară Snow. De fapt, sunt fericit să port orice livrea. Aș fi putut sfârși foarte ușor la un cizmar, ca bietul Oliver Jamieson.

- Cred, John, că ucenicia asta a fost un vis împlinit pentru Oliver.

- Ei bine, spuse el vesel în timp ce valetul lui Avery intră în hol și rămase uluit să îl vadă pe noul lacheu pălăvrăgind cu ducesa, sunt oameni de toate felurile, nu-i așa, domnișoară Snow? Și asta e foarte bine, presupun. Ar fi cam ciudat dacă toți ar vrea să devină lachei.

În afara faptului că era căsătorită și locuia într-o casă diferită, viața semăna mult cu viața pe care o trăise Anna înainte de a părăsi Londra. Bunica ei și cele două mătuși care mai erau în Londra era la fel de preocupate de soarta ei ca de obicei. Se părea că existau multe potențiale pericole care trebuiau evitate. Chiar atunci când fusese prezentată în societate cu mare succes și câteva urale, comisese uriașa greșală socială de a nu bate fierul cât e cald și se căsătorise într-o grabă indecentă și apoi dispăruse două săptămâni întregi. Ar fi fost într-adevăr uimitor dacă cei mai înrăiți cârcotași nu aveau s-o privească încruntați sau chiar să o evite. Ar fi fost uimitor dacă nu ar fi fost ștearsă de pe lista invitațiilor la cele mai prestigioase evenimente ale sezonului și dacă permisele pentru Almack nu i-ar fi fost retrase. Numai noul ei titlu și enorma importanță a lui Avery ar fi putut-o salva. Dar era nevoie de multă muncă.

Aveau loc conferințe la Archer House și în casa contesei văduve. Mătușa Mildred și unchiul Thomas nu mai erau în Londra, bineînțeles, și verii lor de gradul doi nu se implicară de data asta. Fu plănuită o rundă de vizite, cu bunica Annei sau mătușa Louise pe post de însoțitoare. Fu sfătuită la care petreceri și baluri ar fi fost mai avantajos să asiste.

Avery o însoți la unele dintre distracțiile de seară. Într-o dimineață, în timp ce se uitau printre invitațiile pe care le adusesese poșta, o informă cu un oftat că nu trebuia să asiste la nici una dacă prefera să nu o facă, și lumea bună nu avea decât să se spânzure, dar Annei nu i se păru un sfat prea folositor. Curând după ce sosise

la Londra, hotărâse să rămână și să învețe rolul pe care trebuia să-l joace Lady Anna Westcott, și acum nu mai putea da înapoi, pentru că era ducesa de Netherby, și era necesar să îndeplinească datoriile unei ducese. Avery nu avea decât să trimită lumea bună să se spânzure, pentru că fusese întotdeauna un aristocrat. Excentricitățile lui erau acceptate pentru că el era indiscutabil ducele. Însă orice excentricitate a ei avea să fie catalogată ca stângăcie sau vulgaritate.

Era conștientă de o anumită nemulțumire din viața pe care o ducea și încerca să nu o recunoască. La urma urmei, luna de miere nu putea dura veșnic, și asta era partea reală a căsătoriei. Dar îi era dor de zilele cu discuții lungi despre tot ce era sub soare și de plimbările cu mâinile și degetele împletite, de răsese și sărutări. Nu era nimic în neregulă în căsătoria lor, cu excepția faptului că viețile lor ocupate îi țineau departe unul de altul în majoritatea timpului, și chiar și atunci când erau împreună păreau să fie mereu cu alți oameni. Ajunseseră să înțeleagă că acesta era modul de viață al lumii bune. Căsătoria lor nu era mai rea decât altele – și acesta era un mod oribil de a se liniști. Voia ceva mai bun.

Poate că toate aveau să fie mai bune la vară, când urma să locuiască în casa de la țară. Sau poate că nu. Poate că trebuia să se obișnuiască pur și simplu cu noua realitate.

În cele din urmă, se răsculă.

Era în casa bunicii ei și plănuiau în detaliu tot restul sezonului. Mătușa Matilda observase că, deși Anastasia fusese prezentată reginei, nu fusese prezentată în calitate de lady căsătorită – ca ducesă. Bunica și mătușa Louise rămaseră la fel de șocate și fură de acord cu ea. Prezentarea trebuia să aibă loc.

- Nu! Anna fu surprinsă de fermitatea cu care rostise acest unic cuvânt. Dar după ce traversă încăperea, se așeză pe scăunelul de lângă fotoliul bunicii ei și continuă.

Lucrurile acestea trebuie să se oprească. Cred că am devenit o obsesie pentru voi toate. Ați fost foarte amabile și v-ați lăsat deoparte viața ca să mă pregătiți pe mine pentru viața care trebuie să fie a mea, ca fiică a tatălui meu. Ați făcut asta, și vă apreciez eforturile mai mult decât pot spune, pentru că aș fi fost pierdută fără ajutorul și influența voastră.

- Nu avem nevoie de mulțumirile tale, Anastasia, spuse bunica ei. Am făcut doar ce trebuia făcut de fiecare dintre noi, și vom continua să o facem cât timp va fi nevoie.

- Bunico, spuse Anna, luând-o de mână, înțeleg cât de mult jelești încă pierderea tatălui meu, chiar dacă a făcut ce a făcut, și ceea ce s-a întâmplat cu Harry, Camille, Abigail și mama lor. Știu că ai crezut că era de datoria dumitale să mă primești în familie și să mă pregătești pentru locul care mi se cuvenea. Cred că ai făcut-o și din dragoste, nu doar din datorie. Și asta e tot ce vreau de la dumneata și de la mătușile, și verișoarele mele. După asta am tânjit toată viața. Am nevoie de dragostea voastră. Și am nevoie să vă pot iubi. Nu vă puteți imagina cum e să nu ai pe nimeni al tău, și apoi să ai o întreagă familie dispusă să te primească și să te ajute să îți croiești drumul în viață. Opriți-vă acum! Vă rog! Am fost prezentată în societate și am un soț alături de care pot să îmi croiesc propriul drum. Voi trebuie doar să mă iubiți.

- Anastasia! strigă mătușa Matilda. Bineînțeles că te iubim. Eu am început chiar să mă gândesc la tine ca la fiica pe care n-am avut-o niciodată. Gata, nu trebuie să începem să plângem. Lasă-mă să îți țin sărurile sub nas!

Bunica ei se mulțumi să o bată încetișor pe mână.

- Nu vrei să o întâlnești din nou pe regină în calitate de ducesă de Netherby, Anastasia? Întrebă mătușa Louise. Sau să mergi miercuri la Almack, sau să iei parte la balurile și concertele pe care le-am ales pentru tine?

- Nu vreau să fiu o pustnică, spuse Anna. Dar vreau să hotărâsc singură sau cu Avery unde și cum să îmi petrec zilele și serile. Când o vizitez pe bunica sau pe mătușa Matilda, sau pe verișoara Althea și pe Elizabeth, vreau s-o fac pentru că le iubesc și vreau să-mi petrec timpul cu ele. Vreau ca voi să fiți familia mea, nu secretarele și profesoarele mele. Oh, vă rog, nu vreau să vă rănesc pe nici una dintre voi. Eu vă iubesc.

- Gata! Bunica se aplecă spre ea și o îmbrățișă. Oh, du-te de aici cu sărurile acelea, Matilda! Nici una dintre noi nu are nevoie de ele. O să fie așa cum spui tu, Anastasia. Și într-adevăr, se pare că în ciuda tuturor temerilor noastre și a dezastrelor care te-au amenințat, ești încă senzația sezonului. Și tu, și Avery. Îl iubești, copilă?

- Oh, îl iubesc, bunico.

Și îl iubea. Dar oh, uneori era nefericită.

Mama vitregă a lui Avery cina cu mama și sora ei și o luaseră pe Jessica cu ele. El și Anna cinau singuri pentru prima dată de la întoarcerea la Londra. Părea o ocazie rară, și el se relaxă, mai ales când ea îi spuse că nu avea de gând să asiste la concertul pe care rudele îl credeau important pentru ea.

- Tu o să ieși? îl întrebă ea, iar el speră că detectase o notă de nostalgie în glasul ei.

Avusese de gând să meargă cu ea, deși principala cântăreață era o soprană cu o voce care îi zgâria urechile.

- Cred, spuse ea în timp ce supa era așezată în fața lor, că mătușa Louise s-a întors la bunica în seara asta din cauza celor întâmplute după-amiază. Cred că se poate ca eu să le fi rănit. Sper să n-o fi făcut.

El o privi întrebător.

- Le-am spus că nu mai vreau să-mi administrez viața. Știu că nu sunt o lady chiar atât de șlefuită cum vor ele și știu că mai sunt oameni care se uită urât la mine din tot felul de motive. Știu că în orice moment întreaga lume bună poate să-mi întoarcă spatele...

- Anna, o întrerupse el, ești ducesa de Netherby. Ești ducesa mea.

- Ei bine, da. Ea alege să zâmbescă. Și știu că tu trebuie doar să ridici monoclul, și toți se vor înghesui să mă primească din nou. Dar m-am săturat să mă sprijin pe alții, Avery, să mă simt nepotrivită și incompletă. Le-am implorat să mă iubească pur și simplu și să îmi permită să le iubesc. Pentru că le iubesc, să știi.

- Ah! El se lăsă pe spate în scaun, uitând de supă. Și pe mine ce mă implori?

- Oh, te rog să-mi dai sarea!

Continuă să discute despre lucruri lipsite de importanță în tot restul cinei, în timp ce Avery se întreba ce avea să însemne noul spirit de independență al soției sale pentru el, pentru ei, și dacă avea să însemne ceva. Dar conversația își schimbă cursul după ce farfuriile pentru desert fură strânse și înlocuite cu fructe și brânză, iar el le făcu semn servitorilor să se retragă.

- Avery, spuse ea dintr-odată, trebuie să fac planuri pentru Westcott House și Hinsford Manor și pentru averea mea.

- Trebuie? El o privi leneș, și continuă să își curețe mățul.

- Domnul Brumford mi-a spus - oh, cu mult timp în urmă - că nu trebuie să-mi bat capul cu asta, și eu l-am crezut pe cuvânt pentru că mintea mea era plină de atâtea alte lucruri, că nu mai era loc pentru altceva. Dar ambele case sunt goale. M-am gândit că vărul Alexander ar putea sta la Westcott House când vine la Londra. La urma urmei, el e contele. Crezi că ar vrea? Și vreau ca Abigail, Camille și mama lor să se întoarcă la Hinsford. A fost principalul lor cămin. Crezi că ar exista vreo modalitate de a le convinge? Și toți banii și investițiile mele - nu îmi place să fiu singura posesoare. Oh! Ea se opri dintr-odată și se uită la el. Sunt ale tale acum? Ești stăpânul meu și al averii mele pentru că ești soțul meu?

- Mă superi, iubirea mea, spuse el. Sunt stăpânul tău exact în felul în care și tu ești stăpâna mea. Suntem căsătoriți unul cu celălalt - până când moartea ne va despărți, ceea ce poate părea alarmant, dacă vom ajunge vreodată să regretăm faptul. Am vorbit cu avocatul meu și m-am asigurat că ceea ce a fost al tău înainte de căsătorie a rămas și acum al tău - ca să faci ce vrei cu toate. Riverdale poate fi convins să închirieze Westcott House când e în oraș, deși aș paria că nu o va accepta ca pe o favoare. Ești liberă să încerci să-l convingi, bineînțeles. Eu cred că nu o vei convinge pe verișoara Viola sau pe surorile tale vitrege să se întoarcă la Hinsford, dar ești din nou liberă să încerci. Ce vrei să faci cu averea ta, în afară de a o privi cum crește?

- Vreau să o împart în patru părți, așa cum ar fi trebuit să facă tatăl meu într-un nou testament, înainte de a muri. Se poate face acum? Chiar fără permisiunea fratelui și a surorilor mele?

- Îi voi pune toate întrebările acestea lui Edwin Goddard, spuse el, tăindu-și mărul în patru și luând o felie de brânză. Nu mă îndoiesc că va ști unele răspunsuri și va avea vreun sfat înțelept. Și îl voi chema și pe avocatul meu. El se va ocupa de toate problemele legale, conform dorințelor tale și posibilităților, în limita legii.

Mărul ei rămăsese neatins în mijlocul farfuriei, și el se întinse să îl curețe.

- Nu, spuse ea. Dar nu vorbea despre măr. Nu, nu ar fi drept față de domnul Goddard. Are deja destul de muncă. Și nu ar fi drept să îl concediem pe domnul Brumford doar pentru că e banal și puțin pompos. Îi voi transmite toate instrucțiunile. Și îmi voi folosi propriul secretar. Știu pe cineva...

- ... la orfelinat, termină el.

- Da.

Se uitară amândoi în timp ce el curăța mărul într-o singură fâșie și apoi îl tăia în patru și îi scotea sâmburii.

- Mulțumesc, spuse ea.

El se lăsă pe spate în scaun și mușcă din măr.

- Ești supărată dintr-o cauză anume? o întrebă el.

- Nu. Ea oftă. Nu, Avery. Dar mi se pare că am fost dusă de un val de când am deschis scrisoarea domnului Brumford în sala de clasă și am hotărât să vin aici. Am lăsat viața să mi se întâmple. Oh, am controlat-o în domenii neînsemnate și lipsite de importanță, cum a fost modelul noilor mele rochii, dar... Ea ridică din umeri.

- Te-a purtat valul să te căsătorești cu mine? o întrebă el, și apoi își dori să n-o fi întreat. Nu voia în mod deosebit să îi audă răspunsul.

Ea aranjă cele patru bucăți de măr într-un șir ordonat de-a curmezișul farfuriei. Apoi ridică din nou privirea spre el.

- Cred că m-am căsătorit cu tine pentru că am vrut s-o fac.

Ei bine, asta era o foarte mare ușurare.

- Sunt flatat, răspuse el. Onorat. Mărul tău începe să se facă maroniu.

Ușurarea lui fu de scurtă durată. Măinile ei dispărură în poală, și ea continuă să îl privească fix.

- Avery, întrebă ea încet, unde ai învățat să faci asta?

În mod ciudat, el știu exact despre ce vorbea ea, deși spera că se înșelase.

- Asta?

- Să te lupți cu un bărbat mult mai mare ca tine în felul acela și să îl învingi fără să-l lași să pună mâna pe tine - cu excepția faptului că o ușă a dat peste tine curând după aceea. Să sari în aer mai sus decât propria ta înălțime și să mai ai încă puterea de a-l lăsa inconștient cu tălpile picioarelor tale desculțe.

El o privi câteva clipe, absolut nemișcat. Blestematul de Riverdale i-a spus, se gândi el pentru o clipă. Dar nu.

- Unde erai? o întrebă.

- Sus, într-un copac, răspuse ea. Elizabeth era ascunsă în spatele lui.

- Câteva duzini de bărbați s-ar fi supărat foarte tare dacă v-ar fi prins. Inclusiv Riverdale și Uxbury. Și eu.

- Unde ai învățat asta? îl întrebă ea din nou.

El se sprijini într-un cot pe masă, își trecu mâna peste ochi și apoi se lăsă pe spate în scaun.

- Răspunsul scurt la întrebarea ta, zise el, e că am învățat de la un bătrân gentleman chinez. Dar răspunsul scurt nu e suficient, nu? Ești soția mea, și îmi dau repede seama că viața mea a fost întoarsă pe dos ca urmare a scurtei noastre nunți și a devenit o necunoscută înfricoșătoare.

- Înfricoșătoare? Ea făcu ochii mari.

El închise ochii și respiră de câteva ori adânc.

- M-am căsătorit cu femeia greșită, murmură el, cu ochii încă închiși, sau cu singura femeie corectă. Nu o să rămâi la suprafața vieții mele, nu-i așa, Anna? Nu te vei mulțumi să îmi aduci comoditate și plăcere, deși nu a existat multă comoditate și multă plăcere de când ne-am întors la Londra. Oare din cauză că trebuia să pui întrebarea asta și să capeți un răspuns? Sau din cauză că nu o să fii mulțumită până nu vezi și străfundul inimii mele? Și poate că din cauză că nici eu nu voi fi mulțumit până nu îți voi permite să ajungi acolo?

Deschise ochii și se uită la ea. Ochii ei erau încă larg deschiși. Fața ei își pierduse culoarea. El îi zâmbi trist.

- Ar trebui să avertizeze cineva bărbații despre ce îi așteaptă când se căsătoresc.

Își aruncă șervetul pe masă, se ridică în picioare și întinse mâna spre ea.

- Vino, îi spuse.

Ea se încruntă un moment, se uită la mâna lui cu vizibilă neliniște, apoi îi dădu mâna.

capitolul 24

El o duse sus, trecu de etajul cu salonul, trecu de dormitoarele de la următorul etaj și ajunse în mansardă.

O luă la stânga și intră într-o cameră mare. Până în acel moment o ținuse strâns de mână, dar o lăsă după ce închise ușa și păși în cameră ca să aprindă nenumăratele lumânări așezate în candelabrele de perete, pe dușumea, pe pervazul geamului. Le aprinse în ciuda faptului că o fâșie strălucitoare din lumina înserării pătrundea încă oblic pe fereastră.

Camera era goală, în afară de două bănci de lemn așezate la perete și de o grămadă de perne - și de toate lumânările. Dușumeaua era din lemn lăcuit. Nu exista nici un covor. Peste toate plutea ceva, ceva pe care Anna nu l-ar fi putut explica în cuvinte dacă ar fi încercat. Era ciudat, straniu, totuși se simți pe loc și complet acasă și împăcată. Se simțea un miros slab de tămâie.

- Așteaptă aici, spuse el fără să se uite înapoi la ea, și dispăru pe o ușă aflată pe peretele opus băncilor. Anna stătea încă în prag când el se întoarse după câteva minute, purtând niște pantaloni albi largi și o jachetă albă largă, petrecută parte peste parte în față și legată la mijloc. Era desculț. Păși spre ea, cu mâinile întinse spre mâinile ei.

- Vino, spuse el, și o conduse spre banca de lemn mai apropiată de fereastră. Când se așeză, el luă o pernă și se așeză pe ea în fața ei, cu picioarele încrucișate, cu mâinile pe genunchi. Nimeni nu vine aici în afară de mine. Chiar și curățenia o fac tot eu.

Da, simțea asta. Camera era ca un fel de sanctuar sau de mănăstire, în ciuda mărimii ei.

- Și acum eu?

- Tu ești soția mea, spuse el, și pentru o clipă în ochii lui apăru o privire aproape tristă, timidă, rugătoare. Dar dispăru înainte s-o poată prinde. E o privire vulnerabilă, se gândi ea. Îi e frică.

- Avery, spuse ea, aproape în șoaptă, de parcă ar fi fost într-o biserică, într-un loc sfânt. Nu te cunosc deloc, nu-i așa?

- Eu am făcut astfel încât să nu mă cunoască nimeni.
E un mod comod de viață.

- Dar de ce?

El oftă.

- Îți voi spune o poveste, despre un băiețel despre care toată lumea credea că ar fi trebuit să fie fetiță pentru că era mic, delicat și drăguț - și timid.

Vorbea despre el - la persoana a treia, distanțându-se chiar și acum de propria lui poveste.

- Mama lui îl adora și îl răsfața. Îi dedica aproape tot timpul ei și îi permitea doar bătrânei ei doici să intre în cercul lor. Îi preda singură lecțiile pentru că refuzase să lase un preceptor să se apropie de el și nu putea găsi nici o guvernantă care să se potrivească exact cu standardele ei. Îl ținea cât de departe putea de tatăl lui - lucru nu prea greu, de fapt, pentru că tatăl lui îl privea încurcat și fără bunăvoință. Și atunci, pe când avea nouă ani, mama copilului s-a îmbolnăvit și a murit. A rămas în grija doicii, dar după doi ani tatăl lui a decis că era timpul să-l facă bărbat și l-a trimis la școală.

- Bietul băiat, spuse ea, păstrând iluzia că vorbea despre altcineva. Aș vrea să-l fi avut în clasa mea.

- Tu aveai cinci ani pe atunci. Toți elevii noi din școlile de băieți sunt o țintă pentru hărțuire. Nimănui nu-i pasă. E considerată parte din educația unui băiat. Școala e menită să îl asprească, să scoată la iveală bruta din el, ca să poate supraviețui și să prospere într-o lume a bărbaților. Hărțuirea e ceva ce băieții primesc și dau mai departe. E un sistem care funcționează minunat. Societatea noastră e fondată pe asta. Cei puternici se ridică în vârf și conduc lumea noastră. Cei slabi își găsesc locul undeva la mijloc. Cei mai slabi sunt distruși, dar oricum erau inutili. Copilul din povestea mea era cel mai slab. Era un băiețel timid, firav, drăguț și înspăimântat.

Anna se aplecă ușor în față și întinse încet mâna spre el, dar apoi o așeză din nou în poală, strângând-o pe cealaltă. Povestea lui nu era gata.

- Am refuzat să mă las distrus. Am descoperit în mine o încăpățănare care persista, chiar dacă tot ce încercasem - boxul, scrima, canotajul, alergările - fuseseră niște eșecuri și mă umpluseră de ridicol. Am încercat mai mult - și mai mult. Și am supraviețuit. Poate că m-aș fi prins cu ghearele de un loc în partea de jos a grupului de mijloc până la încheierea adolescenței. Eram moștenitorul unui ducat bogat, la urma urmei, și asta mi-ar fi adus un oarecare respect. Dar apoi s-a întâmplat ceva. Ceva care mi-a schimbat viața. Într-o zi, în timpul penultimului an de studii, în timp ce mă întorceam spre școală dintr-o plimbare de unul singur, am văzut un bătrân gentleman chinez, pe un loc viran și lipsit de vegetație dintre două clădiri. Era îmbrăcat așa cum sunt eu acum și chiar desculț.

Ea ridică din sprâncene în timp ce el se opri și zâmbi, cu o privire pierdută în depărtări.

- Am stat și l-am privit cam... oh, poate o jumătate de oră. Probabil că știa că eram acolo, dar nu a dat nici un semn, și eu nu eram conștient de nimeni și de nimic, în afară de el. Nu pot să ți-l descriu cu adevărat, Anna. Pot doar să ți-l arăt. Vrei?

- Da. Ea lunecă pe bancă și se sprijini cu un umăr de perete lângă geam, și își cuprinse genunchii cu brațele în timp ce el se ridica în picioare și se așeza în mijlocul dușumelei. Își uni palmele ca la rugăciune și închise ochii. Ea îl privi respirând lent câteva secunde sau poate chiar un minut, și ea știu că se îndepărta cumva de ea și se cufunda în el însuși. Își mișcă gâtul în cercuri lente, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă.

Anna își dădu seama că se temea, deși teama nu era cuvântul potrivit. Era mai mult un fel de venerație. Era în prezența necunoscutului, a unui lucru ciudat și exotic, întrupat în bărbatul cu care se căsătorise cu mai

puțin de o lună în urmă. Îi trecu prin minte că el era poate mai presus de înțelegerea ei. Totuși, tânjea după el cu o dragoste care era aproape o durere fizică.

Și el se mișca – în moduri care depășeau atât de mult tot ce experimentase ea până atunci, încât nu putea decât să-l privească și să-și cuprindă brațele.

El folosea toată aria dușumelei. Dar mișcărilor erau foarte lente, exagerate, stilizate. La început ea crezu că erau simple mișcări, care nu îi solicitau prea mult trupul. Dar apoi văzu că îl solicitau foarte mult, pentru că nimeni nu putea fi atât de suplu, de grațios și de precis în mișcări în mod natural, fără mult exercițiu și durere. Văzu încordarea brațelor, a picioarelor și a mușchilor, imposibila arcuire a șirei spinării, echilibrul hotărât. Picioarele lui nu părăsiră nici o dată dușumeaua în același timp, dar își putea răsuci trupul, putea întinde talpa fiecărui picior pe rând până ajungea la tavan, cu picioarele în linie dreaptă, doar cu o ușoară înclinare la genunchiul piciorului de jos. Dar adevărul era că nu putea formula în cuvinte ceea ce vedea. Ar fi fost imposibil să prindă în vorbe grația, autocontrolul, puterea, măiestria sportivă, puterea și frumusețea pură a mișcărilor pe care le privi minute în șir.

Era mai încântător și mai mișcător decât orice dans pe care îl privise vreodată, inclusiv valsul. Dar nu era un dans. Mișcărilor erau mult prea lente și erau realizate pe o melodie care îi aparținea doar lui – sau pe o tăcere care cânta cu insuportabilă dulceață.

Ceea ce privea ea nu era o reprezentație. El nu era conștient de prezența ei.

Și apoi se opri după cum începuse, și după câteva momente el se întoarse spre ea, traversând camera, își luă perna și se așază din nou în fața ei cu picioarele încrucișate, cu genunchii atingându-i dușumeaua.

– Avery, spuse ea. Nu putea spune mai mult.

– L-am întrebat dacă voia să mă învețe și a vrut. Dar când a înțeles profunzimea dorinței, a nevoii și a dedicării

mele, m-a învățat cu mult mai mult decât ai văzut tu acum. M-a învățat că trupul meu îmi putea fi totul în toate, dar numai dacă îmi supuneam și îmi controlam mintea, și numai dacă ajungeam la sufletul - el îl numea eul meu adevărat - din centrul ființei mele. M-a învățat să îmi impun voința asupra trupului, ca să facă tot ce îi spuneam eu să facă. M-a învățat să îl transform într-o armă, o armă cu potențial letal, deși mi-am exercitat aceste abilități doar asupra unor obiecte neînsuflețite - și a unui copac. Dar el m-a învățat că autocontrolul trebuia să meargă mână în mână cu puterea fizică. Pentru că nici o armă mortală nu trebuie utilizată - nici odată. Este spre binele tuturor să nu fie utilizată. Prin violență nu se câștigă nimic, în afară de îndobitocirea celor care o exercită și a celor care sunt provocați să se răzbune.

- Ai fi putut să-l omori dacă ai fi vrut, nu? îl întrebă ea, îmbrățișându-și genunchii mai strâns.

- Pe Uxbury? Nu am fost nici măcar ispitit s-o fac, Ana. Am vrut doar să pun capăt acestei prostii cât de repede posibil și să scap de acolo. Vezi tu, atunci când știi că ai putere, nu mai simți nevoia de a o demonstra. Când știi că ai o armă care poate respinge orice agresiune, nu ai nevoie s-o folosești. Și nu trebuie să te lauzi cu ea și nici măcar să vorbești despre ea. E un secret pe care l-am păstrat întotdeauna cu strictețe doar pentru mine. Nu sunt sigur de ce. Poate că la început m-am temut să nu fiu considerat ridicol sau ciudat. Și când oamenii au început să mă trateze diferit, m-am mulțumit cu asta, și secretul mării schimbări din viața mea mi s-a părut un lucru prețios, care ar fi fost mânjit dacă aș fi vorbit despre el.

- Hărțuiala a încetat?

- În mod ciudat, a încetat, deși nimeni nu știa despre existența acestui gentleman chinez sau despre lungile ore petrecute cu el. Nu m-am luptat cu nimeni, cu excepția partidelor obligatorii de box și a ședințelor de scrimă

la care nu am excelat niciodată. Nu am spus nimic nimănui. Și totuși... hărțuiala a încetat. Oamenii se temeau de mine sau mă respectau oricum foarte mult, dar nu știau de ce – sau nu au știut înaintea aceluși lamentabil duel public. Când crezi în tine, Anna, când ești stăpân pe tine însuși, când nici o jignire pe care ți-o adresează cineva nu are puterea de a-ți stârni furia sau dorința de a riposta, oamenii par să o simtă și să te respecte.

– Dar ce preț ai plătit pentru viața asta secretă? îl întrebă ea.

El o privi câteva momente, înainte de a răspunde.

– Totul în viață are un cost. Trebuie doar să cântărești ce câștigi și la ce renunți. Am câștigat cu mult mai mult decât am pierdut, Anna. Eliberarea de hărțuire a fost cel mai mic beneficiu al transformării mele.

– Dar nimeni nu te cunoaște. Ți-ai modelat deliberat viața de adult în așa fel, încât să fii necunoscut și nimeni să nu te poată cunoaște.

– Eram necunoscut și înainte. Nu eram băiețelul acela timid și firav, așa cum nu sunt nici acum războinicul invincibil. Nu în interiorul meu. În interior sunt încă eu, așa cum am fost întotdeauna. Trăiesc aici, Anna. Își lovi ușor pieptul cu pumnul strâns. Dar nu sunt un pustnic.

Ea îl privi, tot cu mâinile strânse pe genunchi.

El se plecă într-o parte și luă altă pernă, pe care o așeză în fața lui.

– Vino, spuse el, întinzându-i mâna.

– Oh, nu pot sta așa, protestă ea.

– Cu toate fustele acelea? Nu, încuviință el. O să îți fac un costum ca al meu pe care să-l porți aici în camera asta, dacă vrei, Anna. Vezi, te-am lăsat să intri în camera în care nu intră nimeni în afară de mine. Camera asta e un fel de simbol. De fapt, te-am lăsat să intri în viața mea, să cunoști adevărata mea personalitate, și în momentul acesta, Anna, sunt din nou băiețelul acela. Pentru că nu te pot controla pe tine sau ce vei face cu ce ți-am spus și arătat, și nu aș face-o nici dacă

aș putea, dar sunt îngrozit. Da, stai așa. Îmi place mai mult să te privesc așa decât de sus – sau de jos.

Ea se așezase pe pernă, îmbrățișându-și genunchii, care erau ridicați în fața ei. Picioarele ei atingeau una din gleznele lui. El se uită la ele și apoi le ridică pe rând și îi dădu jos papucii și ciorapii de mătase, apoi i le îndoi sub picioarele lui încrucișate.

- Papucii te țin departe de realitate, spuse el, privind-o în ochi. Îi zâmbi și se aplecă peste picioarele lor îndoite ca să o sărute. Sunt încă îngrozit. Așa am fost de când ne-am întors la Londra și am fost confruntat cu realitatea faptului că sunt un bărbat căsătorit și nu am habar cum să procedez. Eram în apă până la gât și nu știam să înot. Și nu am înotat bine. Minunea celor două săptămâni de după nuntă a pierit și mă tem că a dispărut pentru totdeauna. O vreau înapoi. Cum o aducem înapoi, Anna? Ai simțit și tu pierderea?

Oare acesta era aristocratul atotputernic, autosuficient și sigur pe el care o umpluse de venerație când îl întâlnește pentru prima dată? Clipi ca să alunge lacrimile.

- Da. Mi-ai spus odată, Avery, că cel mai drag vis al tău era să ai o persoană pe care să o iubești.

Ochii lui îi întoarseră privirea, larg deschiși, foarte albaștri în lumina estompată a amurgului și a lumânărilor care pâlpâiau.

- Da, răspunse el.

- Pot să fiu acea persoană? îl întrebă ea.

Ochii lui se îndepărtară. Își puse palmele pe gleznele ei și le urcă spre brațele strânse pe genunchi și apoi pe umeri. Privi din nou în ochii ei și se ridică în picioare. Adună un braț de perne și le așeză grămadă lângă ea, sub pervazul ferestrei. Îngenunche alături de ea, o întoarse și o întinse pe perne. O dezbracă cu mâini rapide și îndemânatică, și apoi desfăcu eșarfa de la mijlocul lui, dezbrăcându-se de jachetă și apoi de pantalonii largi. Soarele dispăru dintr-odată, dar lumina lumânărilor rămase, iar Annei i se păru din nou că acest spațiu

vast și în cea mai mare parte gol era cea mai caldă, comodă și fericită încăpere în care intrase vreodată.

Mâinile ei se mișcă pe trupul lui în timp ce el îngenunchea între coapsele ei. Era un mascul perfect format, deosebit de frumos, puternic, atrăgător și potent.

- Anna, murmură el în timp ce mâinile și buzele lui începură să o dezmiere. Ducesa mea.

- Iubirea mea.

Ochii albaștri visători priviră un moment în ochii ei.

- Iubirea mea?

- Iubirea mea, repetă ea. Bineînțeles. Nu știi? Oh, Avery, nu știi?

Atunci el îi zâmbi, cu o privire de o dulceață atât de intensă încât îi tăie răsuflarea. Și intră în ea și se lăsa peste ea și își lăsa capul auriu pe pernă, lângă capul ei.

Făcură dragoste, fără să spună nimic. Fără să se gândească măcar. Se lăsară doar învăluți de o dulceață și de un sentiment de bine și de o nevoie tot mai mare și o durere atât de plăcută, încât atunci când ajunse pe culme, putură doar să strige împreună și să coboare într-o neființă care era cumva totul.

Ah, nu existau cuvinte. Nici gânduri. Doar dragoste.

Zăceau printre perne, epuizați, relaxați, încă uniți, ținându-se în brațe. Lumina lumânărilor pâlpaia, formând modele mișcătoare pe pereți și pe tavan, și lumea părea foarte departe.

- Aș vrea să putem rămâne aici pentru totdeauna, spuse ea.

El oftă și ieși din ea, apoi se așeză. Întinse mâna după pantalonii albi, se îmbracă cu ei și se așeză din nou alături de ea cu picioarele încrucișate și cu pantalonii lăsați pe coapse.

- Dar asta e doar o cameră, Anna, zise el, întorcând capul ca să se uite la ea. Noi trecem dincolo de camere și de timp. Își atinse cu mâna întâi propria inimă, apoi inima ei. Trebuie doar să fim conștienți de asta. E foarte ușor să pierzi această conștiență - când ești prins

în viața aglomerată a Londrei moderne în timpul sezonului, de exemplu. Eu învăț această conștientă iar și iar. Și te voi învăța și pe tine dacă vrei.

- Vreau. Însă ceea ce vreau cu adevărat este costumul alb.

El râse pentru că vorbele ei fuseseră neașteptate, și se transformă într-un bărbat cald și relaxat. Soțul ei.

- Dar vom pleca în curând de aici, zise ea, privind în jur. Și vom merge la Morland Abbey.

- O să-ți placă, Anna, spuse el, cu fața luminată. O să-l adori. Ți promit. Și am o cameră exact ca asta și acolo.

Ea îi zâmbi, văzând înflăcărarea lui, neașteptatul aer adolescentin, persoana care trebuie să fi fost de la început, întreg și fericit acum.

Zâmbetul lui păli, deși îi rămase în ochi.

- Când am plecat de la școală și mi-am luat un șovăielnic rămas-bun de la maestrul meu, continuă el, a fost de fapt un adio. A murit în somn după doar o lună. Când m-am dus să-i spun la revedere, mi-a spus că eram întreg cu excepția unui singur lucru. Există o gaură în centrul ființei mele, mi-a spus, și numai dragostea o putea umple. Dar nu a vrut să-mi explice. Niciodată nu îmi explica. El era de părere că trebuia să găsesc singur răspunsurile. Putea fi foarte enervant. Nu a vrut să-mi spună dacă era dragoste față de omenire sau față de natură, sau de familie, sau dragoste romantică. Tot ce mi-a spus a fost că o să știi când o s-o găsești și că asta avea să mă facă întreg și împăcat în sfârșit cu mine însumi. Am găsit-o, Anna. Și e dragoste romantică.

Ea îi atinse genunchiul, care îi apăsa ușor stomacul.

- M-am îndrăgostit de tine, îi zise el, și m-am căsătorit cu tine. Și dintr-odată m-am simțit plin de dragoste până la refuz și până în adâncul ființei mele. Dragoste față de tine și de toată lumea, și de toate lucrurile. Dar apoi m-am îndoit și m-am poticnit. Nu am crezut că puterea iubirii și a fericirii avea să dureze. M-am îndoit

de sentimentele tale, nu am crezut că meritam să fiu iubit. Și apoi, în cele din urmă, mi-a trecut prin minte că trebuia să te aduc aici, că trebuia să te aduc în adâncul ființei mele și să am încredere că nu vei râde sau - mai rău - că nu vei înțelege deloc. Oh, nu poți să știi cât de vulnerabil mă simt încă, Anna, înșirând asemenea absurdități. Dar dacă nu le spun acum, nu le voi spune niciodată și s-ar putea să pierd pentru totdeauna partea aceea din mine care lipsește.

- Dar tu înșiri mereu absurdități, zise ea.

El se uită în jos în ochii ei și râse din nou. Se aplecă deasupra ei, o ridică și o așeză, goală, în poala lui. Apoi o strânse în brațe, și îl strânse și ea, și se agățară unul de altul minute nesfârșite.

- Da, spuse el în cele din urmă, să ne întoarcem la întrebarea ta. Poți să fii și ești capabilă să fii, și ești deja, Anna. Persoana pe care să o iubesc. Totul pentru mine.

Își zâmbiră unul altuia, apoi buzele li se întâlniră.